

Ta Là Đông Phương Bất Bại

Contents

Ta Là Đông Phương Bất Bại	2
1. Chương 1: Hạ Ngâm Tuyết	2
2. Chương 2: Lão Biến Thái	4
3. Chương 3: Kỳ Nhân Kinh Long Đảo	6
4. Chương 4: Danh Sư Xuất Cao Đồ	9
5. Chương 5: Tuyết Đỉnh Công Phu	12
6. Chương 6: Bước Chân Vào Giang Hồ	14
7. Chương 7:	17
8. Chương 8: Nguyệt Thiên Nhai	20
9. Chương 9: Tứ Đại Hộ Pháp	23
10. Chương 10: Tin Tức Tình Báo	27
11. Chương 11: Kỳ Viện Ta Đến Đây	30
12. Chương 12: Hạ Dược	34
13. Chương 13: Tính Kế	37
14. Chương 14: Nam Cung Quỳ	40
15. Chương 15: Điệp Vũ Phi Tuyếtlạc Thanh Hiên	43
16. Chương 16: Đảo Chủ A... Chuẩn Bị Bế Cháu Đi Là Vừa...	47
17. Chương 17: Hàn Long	50
18. Chương 18: Thị Tông Sư Giả_lạc Tuyết	53
19. Chương 19: Hoả Diễm	55
20. Chương 20: Mật Nạ	57
21. Chương 21: Tranh Sủng	61
22. Chương 22: Đạn Chỉ Cầm Ma	65
23. Chương 23: Mối Tình Đầu	69
24. Chương 24: Hàn Băng Thần Chưởng	73
25. Chương 25: Nguyệt Thiên Thai	77
26. Chương 26: Anh Hùng Thiếp (18+)	79
27. Chương 27: Quần Anh Tụ Hội	83
28. Chương 28: Thiên Thu Tuyết Lạnh	88
29. Chương 29: Ép Gả	93
30. Chương 30: Hỷ Sự	96
31. Chương 31: Thiên Trường Địa Cửu	100
32. Chương 32: Long Ngân Thác Nước	104
33. Chương 33: Thiên Âm	107
34. Chương 34: Phong Vân Tái Khởi	110
35. Chương 35: Đoan Mộc Viêm An	113
36. Chương 36: Nhập Ma	117
37. Chương 37: Nghị Hoà	121
38. Chương 38: Hiệu Triệu Quần Hùng	122
39. Chương 39: Độc Cô Lão Nhân	125
40. Chương 40: Tương Kế Tựu Kế	129
41. Chương 41: Tiêu Gia Bảo	133

42. Chương 42: Tiêu Yên	136
43. Chương 43: Tiêu Gia Bảo Nhị Gia.	140
44. Chương 44: Không Lối Thoát	143
45. Chương 45: Tiêu Cẩm Hợp Bích	147
46. Chương 46: Huyết Vũ Tinh Phong	151
47. Chương 47: Tàn Cục	155
48. Chương 48: Cổ Cẩm Ngọc (18+)	158
49. Chương 49: Định Thiên Hạ	161
50. Chương 50: Phía Sau Hoàng Hôn_kết Thúc_ Mai Hoa Và Lãnh Tuyết	165

Ta Là Đông Phương Bất Bại

Giới thiệu

Khi bắt đầu đọc chuyện mình xin lưu ý, những ai muốn thấy nhân vật nữ chính thuộc dạng “băng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-dong-phuong-bat-bai>

1. Chương 1: Hạ Ngâm Tuyết

Trắng sáng lung linh trên bầu trời đen lộng gió, ngắm trăng ở đây thật đẹp , thật thoáng đãng, nhưng cũng rất lạnh vì gió biển hay vì lòng người đã đóng băng. Một cô gái với mái tóc dài tung bay trong gió, đứng im lìm trên mỏm đá cao nhô ra biển. Bộ lễ phục đen như hoà vào cùng màn đêm thanh tĩnh chỉ có tiếng sóng biển rì rào cào xé vào đá.

“Hạ Ngâm Tuyết, mày thật là kẻ thất bại. Tiếc nuôi gì cái loại đàn ông đó chứ.” người con gái đứng im lìm như hoá đá bất chợt gào lên trong gió. Như thể thấu hiểu lời của nàng, cuồng phong ào ào nổi lên đưa nàng thuận thế ngã nhào về phía trước.

“Ngay cả thượng đế cũng bạc đãi ta là sao?” Hạ Ngâm Tuyết vừa chật vật đứng lên , vừa chửi rủa. Nãy giờ phong cảnh nên thơ mà chúng ta vừa thấy, chính là Hạ cô nương quản lý cấp lớn của một khu nghỉ mát cạnh bờ biển. Nàng có tài, nhan sắc không thuộc vào hàng chim sa cá lặn nhưng cũng là niềm mơ ước của bao chàng trai. Vì vậy tạo cho nàng tâm lý tự cao tự đại đáng người mộ, nên mãi vẫn chưa có bạn trai. Tuy nhiên khôn ba năm đại một giờ mà, năm ngoái tại một bữa tiệc sinh nhật người bạn thân, Hạ Ngâm Tuyết cuối cùng cũng quen được bạn trai. Trở trêu thay, nàng lại vớ phải một tên sở Khanh chính hiệu. Hắn đã đá nàng một cách phũ phàng, để làm đám cưới với con gái của một chủ tịch tập đoàn giàu có. Mà hắn còn tổ chức đám cưới ngay ở khu nghỉ mát nàng đang quản lý.

“ Ôi thật là tức chết mà” Hạ Ngâm Tuyết nghiến răng nguyền rủa. Nàng không tức giận vì bị phụ tình, nhưng tức vì ra sức kén chọn mãi mới kiếm được một tên đầy đủ những tiêu chuẩn lý tưởng mà nàng bạn trai cần phải có. Có lẽ Hạ Ngâm Tuyết cần thêm tiêu chuẩn “ trung thủy” vào cái sổ tiêu chuẩn bạn trai

của mình. Nhưng nàng không thể chấp nhận chuyện hấn vác bộ mặt vênh váo ấy mà đi vào lễ đường đám cưới được. Dám đảm bảo hấn không xấu mặt không ăn tiềnhắc ..hắc(— ——).

Đang khoái trá với kế hoạch trả thù, Hạ Ngâm Tuyết không để ý đến sự biến đổi của bầu trời. Từ đợt sương mù chầm chậm kéo đến dần che mờ mặt trăng, sóng biển ngày càng điên cuồng gào thét. Rồi bất chợt “đoàng... đoàng....” những ánh chớp chói loà đánh thẳng xuống mỏm đá Ngâm Tuyết đang đứng.

Hốt hoảng ngồi thụp xuống ôm đầu, Ngâm Tuyết hoảng sợ lấp bắp “đừng...” nàng rất sợ sấm chớp ngay từ nhỏ mỗi khi mưa bão nàng đều trốn xuống gầm giường run cầm cập. Nói ra thì thật là mất mặt nhưng sấm chớp quả thật là rất đáng sợ a. Cũng may ông trời chỉ đáng xuống vài ba tiếng sấm để hù dọa Ngâm Tuyết mà thôi. Sau một lúc nghe ngóng không thấy thêm động tĩnh gì nàng mới từ từ mở mắt nhìn xung quanh một lúc mới thở hắt ra, đứng dậy chuẩn bị chuồn êm để lờ thiên lôi lại có nhả hứng thử búa nữa thì toi.

Nhưng mà Ngâm Tuyết quá ưa là ngây thơ khi nghĩ rằng ông trời chỉ đáng xuống vài tia chớp hù dọa nàng là đủ. Vừa nhấc chân lên thì “Rắc.” tiếng gậy vỡ ở đâu đấy nhỉ?” . Chưa kịp hoàn hồn thì mặt đất dưới chân nàng bắt đầu chao đảo, mỏm đá nhô ra biển bị tia sét đánh gãy mang theo Ngâm Tuyết rơi xuống vòng xoáy điên cuồng bên dưới.

Đầu nhức như búa bổ, toàn thân rung rờ như không còn cái xương nào, Hạ Ngâm Tuyết chấp chờn tỉnh dậy. Nàng cố gắng mở mắt, nhưng như có vật gì kéo trì nó xuống. Sau một hồi nặng nhọc, Ngâm Tuyết mở choàng mắt. Thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là móng lung những dải lụa trắng uốn éo bay lượn trên không, Ngâm Tuyết tự hỏi không biết mình đang ở đâu ? thiên đường hay địa ngục. Địa ngục thì không thể đẹp như vậy, còn thiên đường thì lại quá thực.

“ngươi ruốc cuộc tỉnh, Ngọc Nhi?” giọng trầm xa lạ vang lên. Khuông mặt già nua phóng đại trước mắt nàng. Hấn râu tóc trắng xoá, phục trang theo lối cổ xưa nhưng trong chuyện của Kim Dung vậy. Không lẽ nàng đã xuyên thông? Nhưng theo giống như mấy tiểu thuyết xuyên thông thì lúc mở mắt ra thì nữ chính phải thấy mỹ nam chứ (tác giả: Tuyết tử hảo sắc, Tuyết: kệ ta bộ ngươi không thích trai đẹp à? Bệnh. Tác giả: Khóc)

“ Ngươi là ai ?” Ngâm Tuyết cất giọng khàn khàn hỏi.

“ Ngươi không nhận ra ta ư? ta là Thiên Tuyết đây, Đông Phương Thiên Tuyết phu quân của nàng đây.” Nam nhân già nua trước mặt ôn nhu giả thích.

“ Gì?” Ngâm Tuyết bật dậy, thần sắc hoảng loạn. Không lẽ ta xuyên thông lại nhập vào một lão thái bà sao?” Gương đâu? cho ta gương?” Ngâm Tuyết hốt hoảng nhảy xuống giường, loạng choạng nhìn quanh , nàng dừng lại ở chiếc gương đồng trên bàn trang điểm cạnh cửa sổ. Tuy hình phản chiếu không được rõ nét, nhưng vẫn là một mái tóc đen mượt rũ nhẹ trên vai, hàng lông mày thanh tú như bướm dập dìu cùng ẩn hiện đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, sóng mũi mảnh , và đôi môi anh đào xinh đẹp. Ngâm Tuyết vuốt nhẹ lên làn da trắng mịn như tuyết của mình khẽ thở phào.

“ Ngọc Nhi ngươi không sao chứ?” nam nhân già nua lo lắng đến bên cạnh nàng.

“ này này, ngươi tránh xa ta ra. Ta là Hạ Ngâm Tuyết chứ không phải cái gì Ngọc Nhi của ngươi. Mà có phải thì ngươi hãy nhìn lại ngươi đi trâu già đòi gặm cỏ non à? nhìn thấy mỹ nhân mà nhận bừa , đồ lão già biến thái”(tác giả: ách, chỉ nói tí có nhan sắc thôi ai nói tí là mỹ nhân chứ. Tuyết: xì ...ta đẹp ta có quyền hắc hắc).

“ Hạ Ngâm Tuyết là ai, ngươi là Ngọc Nhi ngươi rời ta đi hai mươi lăm năm nay ngươi quai lại vì nhớ ta, nhưng vẫn còn giận ta nên không thừa nhận thân phận?”

“ Đông Phương lão biến thái ngươi làm ơn đi. Ngươi nghĩ xem Ngọc Nhi của ngươi sau hai mươi lăm năm mà còn mỹ miều được như ta không?”

Đông Phương Thiên Tuyết ngẩn người ra một lúc, cúi đầu thở dài. Nhìn lão có điểm thê lương, bi ai của một chú chó con bị bỏ rơi, khiến Ngâm Tuyết không khỏi chạnh lòng. Bị người khác bỏ rơi, cảm giác đó không dễ chịu chút nào chí nàng cũng từng nếm trải qua cảm giác ấy.

“Lão biến thái, người cũng đừng quá đau buồn.Ta hiểu tâm trạng của người nhưng rất tiếc ta không phải Ngọc Nhi của người, nhưng nếu giúp được người điều gì đó ta sẽ giúp.Dù gì cũng coi như người có ơn cứu mạng...”

“Người nói thật không?” Đông Phương Thiên Tuyết mặt mày hớn hờ hỏi.

Bật chợt Ngâm Tuyết cảm thấy mình giống như vừa mới tự đâm đầu xuống vực, khi đáp ứng cái lão già biến thái mà giờ có ánh mắt của hồ ly.

“Người không được nuốt lời đấy, vậy bây giờ người nghỉ ngơi đi lúc khác gặp người.Người đâu chuẩn bị một chút điểm tâm cho Hạ cô nương”

“Vâng, thưa đảo chủ” một nha hoàn mặc đồ thủy sắc tiến vào. Còn Đông Phương Thiên Tuyết thì biết mất sau một trận cười dài.

2. Chương 2: Lão Biến Thái

Từ lúc tỉnh lại đã qua hai ngày, Ngâm Tuyết vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn sống trong căn phòng trang hoàng toàn bằng những dải lụa trắng như tuyết.Mỗi khi gió biển từ cửa sổ lùa vào phòng những dải lụa lại tung bay mềm mại, mỏng manh như những cánh bướm nhảy múa theo điệu nhạc của chiếc phong linh hồ điệp treo trên cửa.

“Hạ tiểu thư mời dùng bữa”

“Nhược Nhi mấy hôm nay lão biến thái biến đâu mất thế?” Ngâm Tuyết hỏi nha hoàn mặc đồ thủy sắc vẫn theo hầu hạ nàng hai ngày qua.

“Nô tỳ cũng không rõ lắm có lẽ đảo chủ có nhiều việc cần lo lắng” Nhược Nhi ôn nhu trả lời.

“sau này người đừng xưng hô nô tỳ , hạ tiểu thư gì nữa hãy gọi tên ta đi, dù sao ta vẫn không quen”

“nhìn tiểu thư đáng điệu thanh tú chắc cũng là hoàng hoa khuê các, nên Nhược Nhi gọi người là tiểu thư đi” Nhược Nhi có phần hạo cảm với vị nữ tử trước mặt, không hiểu vì sao nàng thấy vị Hạ tiểu thư này có gì đó thân thiết mà một cô nhi như nàng không có được.Nhược Nhi được đảo chủ nhật về khi nàng gần chết đói ven đường, tuy mọi người đều đối xử với nàng không tệ nhưng Nhược Nhi vẫn thấy không giống cảm giác ấm áp mà Ngâm Tuyết mang lại.

“Người muốn sao cũng được, Nhược Nhi ta có vài việc muốn hỏi người một chút”

“Vâng “

“Ta vì sao đến được đây, đây là nơi nào, hay triều đại nào.....” Ngâm Tuyết nói liên hồi làm Nhược Nhi có phần choáng.Tiểu thư sao lại từ đáng vẻ u nhã mà thoát cái đã biến thành tiểu hài tử luôn miệng hỏi như thế.

“ tiểu thư hỏi từ từ Nhược Nhi không thể trả lời nhiều như thế trong một lúc được”

“ok, vậy người trả lời từng câu một đi” Ngâm Tuyết hai tay chống cằm hướng tia nhìn chờ mong ngân thơ hóng chuyện tuyệt đối không thể từ chối được về hướng Nhược Nhi.

Nhược Nhi đỡ khóc đỡ cười nhìn Ngâm Tuyết cũng bắt đầu thao thao kể những chuyện mình đã hóng hớt sau nhiều năm ở Kinh Long đảo.

Nơi Ngâm Tuyết rơi xuống chính là Kinh Long đảo, thuộc Tử Nguyệt vương triều nhưng Kinh Long đảo lại hoàn toàn độc lập với triều đình, cũng không nghe hiệu lệnh của võ lâm minh chủ.Kinh Long đảo giống như thiên ngoại phi tiên, không thích những tay vào chuyện giang hồ nhưng kẻ nào dám động chạm đến người trên đảo sẽ bị trừng trị còn tàn độc hơn cả ma giáo. Kinh Long đảo chủ thì khỏi phải nói, hắn ta chính là một truyền thuyết sống trong giang hồ. Ba mươi năm trước Đông Phương Thiên Tuyết con trai duy nhất

của võ lâm minh chủ thời bấy giờ, biểu đệ của đương kim hoàng đế vì mẫu thân hần là đương triều Tử Nguyên vương triều công chúa. Đó là một chút gia thế bên lề của hần, điều đáng nói chính là bản thân hần. Đầu tiên phải kể đến tướng mạo quả thực là Ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái đã từng làm điên đảo bao con tim thiếu nữ. Nói đến đây ánh mắt Nhược Nhi sáng lên mơ màng đầy sùng bái.

“Có lộn không lão biến thái đó không những biến thái mà từ là một soái ca à? bây giờ nhìn lão...thấy gớm (-__-)”

“Tiểu thư người có để ta kể không hả” Nhược Nhi vô cùng bức xúc khi tiểu thư bôi bác thần tượng của nàng. “ta im , người kể tiếp đi”

Đạo chủ không chỉ có tướng mạo mà còn là một kì tài trăm năm hiếm gặp. Năm tuổi đã biết tả thi ngâm từ, mười tuổi nhạc lý tinh thông, mười lăm tuổi đã tinh thông các loại quyền pháp và binh khí. Đến năm hai mươi tuổi thông thạo kì môn trận pháp, khó còn ai là địch thủ của đạo chủ, ai ai cũng nghĩ đạo chủ sẽ kế thừa Võ Lâm Minh trở thành võ lâm minh chủ kế nhiệm. Nhưng người tính không bằng trời tính a, sau trận đại chiến trời long đất lở với Thiên Ma giáo, Đông Phương thiếu chủ lại rơi vào lưới tình với ái nữ của giáo chủ ma giáo Cổ Cẩm Ngọc. Nàng tuy là người trong ma giáo nhưng vẫn được giang hồ xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân. Đúng là anh hùng không qua khỏi ả mỹ nhân, đạo chủ đã từ bỏ tất cả, bất chấp sự phản đối của gia đình và đồng đạo để kết phu thê với Cổ Cẩm Ngọc. Sau đó chán ghét giang hồ phân tranh, hai phu thê họ đã thoả ẩn tại Kinh Long đảo. Nhưng danh môn chính phái và cả ma giáo đều e ngại , tuyệt thế võ công của Đông Phương Thiên Tuyệt và Cổ Cẩm Ngọc là Diệt vũ Phi Tuyết đã đánh cho không biết bao nhiêu cao thủ thảm bại đến hoa rơi nước chảy, vì thế trên đảo của chúng ta có rất nhiều kì nhân là bại tướng dưới tay đạo chủ xin ẩn cư trên đảo. Cuối cùng vì không muốn người trên giang hồ tiếp tục đến phiền toái, đạo chủ đã phát thề sẽ không bao giờ quay lại đất liền cho đến khi võ lâm còn người nhớ đến tên Đông Phương Thiên Tuyệt, còn ngoại nhân đến đảo này cũng rất khó a, vì cơ quan trận pháp trùng trùng khó mà toàn mạng trở về.

“ Wao, thật sao trên đảo có rất nhiều kì nhân sao ta cũng muôn gặp họ” Ngâm Tuyết hào hứng , trước nay xem qua các phim võ hiệp miêu tả những kì nhân ẩn thân thật là ngưỡng mộ.

Nhưng nói này giờ vẫn chưa nói vào trọng tâm, làm sao ta lại có mặt ở Kinh Long đảo?

“A, quên cái này thì chỉ thấy đạo chủ sau khi đi dạo mát về thì mang theo tiểu thư ướt đầm trang phục tả tơi trở về, rồi một mực canh giữ bên mình tiểu thư”

“Thế lão bà của lão không nói gì khi thấy lão mang về một thiếu nữ xinh đẹp à?” (tác giả: Tuyết tỉ sao tỉ tự tin quá vậy?. Tuyết: thì thật vậy mà nếu là ta, không xé xác lão ra mới lạ. Tác giả: thấy tội nam chính trong tương lai quá hix. Nam chính chưa xuất hiện: cái này chưa chắc hắc hắc...)

“Phu nhân đã bỏ đi từ hơn hai mươi năm trước rồi, nên đạo chủ mới nhận nhầm tiểu thư là phu nhân đó thôi”

“À, ta quên mất” Chợt nhớ đến một điều vô cùng quan trọng Ngâm Tuyết nhảy dựng lên túm lấy vai Nhược Nhi lắc mạnh. “thế quần áo của ta lúc đến đây đâu không phải đem vứt rồi chứ?” sở dĩ Ngâm Tuyết xúc động đến vậy vì bộ lễ phục đen nàng mặc trên người đáng giá cả nửa tháng lương, vì đó là chiếc váy của một nhà thiết kế nổi tiếng mà Ngâm Tuyết đã cắn răng mua để diều võ dương oai trước mặt tên phản bội kia ,để hần phải hối hận khi đã bỏ lỡ mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như nàng.(tác giả: oạch.. té trợn mắt. Tuyết: Người cũng ngưỡng mộ sắc đẹp của ta a.tác giả: câm nín..).

“tiểu..tiểu thư không có Nhược Nhi đã tẩy sạch sẽ đặt lại trong tủ rồi”

“vậy thì được”

“Ở đây thật là náo nhiệt a, các người đang nói gì thế cho ta tham gia với được không” Đông Phương Thiên Tuyệt không biết từ đâu chạy vào, ngồi xuống bàn hai tay chống cằm dương đôi mắt “ngây thơ”.. vô số tội nhìn Ngâm Tuyết.

“ Ày, lão biến thái mấy ngày nay người biến đi đâu vậy?” Ngâm Tuyết thờ ơ vừa hỏi vừa tự lấy ình một chén canh.

Không thèm chấp nhất cư xử của ta, Lão biến thái vẫn cười nhăm nhở.

“Người thấy ở đây thế nào?” lão biến thái đột nhiên hỏi, quả thực ta cũng chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào nên đáp đại một tiếng “hảo”.

“ Nếu hảo thì người hãy ở lại đây luôn đi” Đông Phương lão biến thái hoan hỉ đề nghị.

“gì?” Ở lại cũng tốt vì ở đây ta tứ cô vô thân, nhưng nhìn bộ mặt hồ ly của lão ta lại sinh nghi. Không chừng vì dung mạo của ta có điểm giống lão bà của hắn nên hắn muốn... muốn gặm cỏ non chứ?(Tác giả: đầu óc đen tối.Tuyệt: nguyệt dài...).

“Người không muốn à?”

“không là không muốn nhưng...”

“Vậy là coi như người đồng ý, ta đã suy nghĩ hai ngày nay, cuối cùng quyết định nhận người là nghĩa nữ. Quyết định vậy đi ba ngày sau ta sẽ chính thức thu nhận người là ta nghĩa nữ” nói xong lão chạy vụt ra khỏi phòng hào hứng như tiểu hài tử được kẹo. Bỏ lại ta ngây ngốc há miệng không nói nên lời.

3. Chương 3: Kỳ Nhân Kinh Long Đảo

Sau khi lão biến thái tuyên bố sẽ nhận ta làm nghĩa nữ, ta ngồi há miệng trợn mắt gần nửa ngày trời. Cũng dần dần tỉnh lại, vì ta là con người vô cùng thực tế nên ta bắt đầu suy tính thiệt hơn khi có nghĩa phụ. Thứ nhất hẳn là đảo chủ ít nhất ta sẽ không bị đối có thực mới vực được đạo, thứ nhì hình như lão có võ công rất khá ta có thể dựa hơi lão sẽ không bị uy khuất, có khi còn khi dễ được kẻ khác nữa hắc... Quả là một món hời, vậy lão biến thái ta quyết định nhận lão là nghĩa phụ.

Ta thật cao hứng chuẩn bị đến ngày vớ món hời, không phải nói là nhận nghĩa phụ. Nhược Nhi cũng cao hứng không kém gì ta, nằng cả ngày đo may may cái gì đó, đôi khi hỏi ta thích kiểu trang phục như thế nào? Ta dĩ nhiên là thích một thân y phục trắng tuyết thanh nhã như tiểu long nữ. Nhưng Nhược Nhi lại nói da ta trắng thích hợp với sắc đỏ hơn, sau một hồi đấu khẩu gay cấn Nhược Nhi cũng thoả hiệp. Và sáng hôm sau, ta đã thanh thanh lệ lệ khoác trên mình một thân áo trắng bằng lụa mỏng, trước ngực rực rỡ một cái yếm đỏ thêu mẫu đơn, kết hợp là chiếc đai lưng đỏ thắm quý giá thêu chỉ vàng. Nhược Nhi thật có thiên phú khéo léo kết hợp trang phục theo ý tưởng của cả hai, nếu ở hiện tại chắc sẽ trở thành một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng.

Cuối cùng, ngày trọng đại cũng đến từ sáng sớm ta đã bị Nhược Nhi gọi dậy còn đang mơ mơ màng màng ném xuống mộc bồn khói toả ngan ngát mùi hoa tươi. Sau đó hoa chân múa tay một hồi, Nhược Nhi hoan hỉ chính thức cho ra lò đệ nhất mỹ nữ Hạ Ngâm Tuyết.

Theo chân Nhược Nhi qua lối đi xuyên một trúc lâm xanh mướt, bởi vì ta được an bài ở Trúc Viên tách biệt khỏi khu nhà chính. Khu nhà chính thấp thoáng hiện ra sau màu xanh trúc điệp là màu đỏ rực rỡ hồng đậu, từng chùm như lửa như nổi lòng tương tư của chủ nhân.

“Đảo chủ con đã đưa tiểu thư đến”

“Được vào đi” Giọng Đông Phương Thiên Tuyết trầm thấp nghiêm trang trái với sự bông đùa thường ngày vang lên. Bước qua đại môn vào bên trong từ đường nghi ngút khói tảo, Ngâm Tuyết ngó ngang nhìn thấy “nghĩa phụ tương lai” đại biến chuyển, một thân trang phục màu nguyệt bạch phong thái uy nguy tiêu sái, thần sắc lẫm lẫm bức người không hổ danh đệ nhất cao thủ.

“Ngâm Tuyết con hãy lại đây” Đông Phương Thiên Tuyết gọi Ngâm Tuyết đến hai tấm đệm quỳ xuống trước bài vị của tổ tiên Đông Phương gia.

“Con cháu Thiên Tuyết, nay trước mặt liệt tổ liệt tông con cháu thu nhận nghĩa nữ Hạ Ngâm Tuyết” Sau đó Ngâm Tuyết được trao cho ba nén hương.”Ngâm Tuyết con hãy bái lạy tổ tiên Đông Phương Gia đi, từ nay con sẽ là con ta người nhà Đông Phương”.

Lễ bái đầu đầy xong xuôi Hạ Ngâm Tuyết chính thức dương dương tự đắc chân chính là đại tiểu thư của Kinh Long đảo.

“Ngâm Tuyết con lại đây để ta giới thiệu người nhà cho con gặp” Đông Phương Thiên Tuyết kéo Ngâm Tuyết đến trước vài người đang đứng mốc meo ở bên cạnh này giờ.

“Đây là của con nhị thúc Dương Sư Hoàng” Một trung niên nam tử thoạt nhìn hung tợn, râu tóc, chân mày đều mang màu vàng kim làm Ngâm Tuyết liên tưởng ngay đến Kinh Mao Sư Vương (một nhân vật trong Hoa Vô Khuyết và Tiểu Ngư Nhi hay con tựa khác là Song hùng kì hiệp)

“Ngâm Tuyết xin ra mắt nhị thúc” bắt trước dáng điệu đoan trang của mấy vị tiểu thư trong phim cổ trang Ngâm Tuyết nghiêng mình hành lễ hết sức có phong cách (@_@).

“Hừ” đáp lại nàng chỉ là tiếng hừ thanh lạnh lùng, gì chứ ?đại tiểu thư ta đã hạ mình chào hỏi mà người có thái độ như vậy là sao? máu huyết dâng trào Ngâm Tuyết quyết làm cho ra lẽ.

“chẳng hay nhị thúc có gì bất mãn với tiểu nữ?” Ngâm Tuyết vừa hỏi vừa nghiêng răng kèn kẹt.

“chỉ là nhìn người không vừa mắt “ Dương Sư Hoàng lạnh nhạt trả lời.

“kia lão nhị “ Đông Phương Thiên Tuyết đang định khuyên dãi thì Ngâm Tuyết nhà chúng ta đã long lên sòng sọc.

“ Con bà nó, cô nãi nãi đây tướng mạo xinh đẹp thông minh hoạt bát, cằm kì thư hoạ thứ gì cũng biết(một chút :))) mà lão tóc vàng hoe nhà người bảo là không vừa mắt à.Nói người mà không xem lại mình dù người với Kim Mao Sư Vương có điểm tương tự hay cộng thêm Sư Tử Hồng công phu chưa chắc đã lọt vào mắt ta.”(tác giả: bệnh tự kỉ của Tuyết tỉ lại phát tác a?)

Mọi người trong phòng lặng ngắt như tờ, trước giờ chưa ai dám chửi thẳng mặt Dương Sư Hoàng như vậy. Tính khí hần cổ quái, khi nổi giận thì như cuồng phong bão táp có lần phá xập một phần của khu nhà chính làm cho Đông Phương Thiên Tuyết phải rút tiên túi vô cùng đau sót mà tu sửa, nhưng không dám khó dễ hần một tiếng.Đôi lúc Đông Phương Thiên Tuyết cũng hối hận sao năm xưa lại kết nghĩa huynh đệ cho hần ở lại trên đảo, đúng là một tên phá hoại mà.

Nhìn vẻ mặt lúc trắng lúc đỏ của Dương Sư Hoàng ,Ngâm Tuyết cũng có điểm chột dạ có phải mình chửi quá đúng làm hần nổi giận không, lỡ như hần thật sự có công phu sư tử hồng thổi bay mình ra ngoài.....

“Sao người biết ta có công phu sư tử hồng?” Dương Sư Hoàng âm trầm thoát ra hỏi làm ọi người nhất thời đông cứng.

“chỉ là đoán” Ngâm Tuyết hớp một ngụm khí trả lời.

“đoán?” Sư Hoàng chọn mi nữ tử này có thể nhìn mà đoán ra tuyệt kỹ công phu của hần quả là không tầm thường, công phu sư tử hồng hần rất ít khi sử dụng, xưa nay ngang dọc trên giang hồ hần đều chỉ sử dụng đến Cuồng Liệt Đao.Lần trước khi sắp đại bại dưới tay vợ chồng Thiên Tuyết hần mới sử dụng sư tử hồng , không lẽ lão đại kể cho nàng. Đánh một ánh mắt hoài nghi về phía Thiên Tuyết.Đáp trả lại chỉ có ánh mắt “ ngây thơ vô tội” (@_@). Vậy là không phải.....Cái vẻ Thinker man của hần làm ọi người tức thở gần chết.

“Ha ..ha ..ha như vậy nữ tử mới đáng làm chất nữ của ta, chất nữ sao này có ai khi dễ người cứ đến tìm nhị thúc”

“Nhị thúc đúng là quái dị” Ngâm Tuyết không biết nói gì ngây ngốc áp lại.

“Khụ , khụ” này giờ bị quên lãng Thiên Tuyết đặng hắng mấy cái.” đây là tam thức Dịch Vân” đối với vị tam thức này Ngâm Tuyết rất có hảo cảm, quả thực người như tên phiến lãng bồng bênh tạo cộng thêm nụ cười như xuân phong mang đến cảm giác vô cùng ấm áp.

“tam thức”

“Ân, sau này là người một nhà” Dịch Vân cười ầm áp.

“Cám ơn tam thúc, người quả thực anh tuấn chất nữ rất vui vì cuối cùng trong số “người nhà” cũng có người coi được mắt một chút” Ngâm Tuyết nửa đùa nửa thật chọn mi nhìn về phía Đông Phương Thiên Tuyết và Dương Sư Hoàng.

“chà chất nữ nhà ta thật có mắt, Ngâm Tuyết à người cũng rất xinh đẹp đúng là tiểu mỹ nhân”

(tác giả: đúng là mèo khen mèo dài đuôi mà)

“vậy người có thể đoán lão tam có công phu gì?” Dương Sư Hoàng quyết tâm thử Ngâm Tuyết một lần để xem quả thực nàng có thể nhìn ra họ võ công.

“Kiếm” Ngâm Tuyết không do dự thốt lên.

“sao người biết?”

“tam thúc thần thái nho nhã, nhưng bước đi vững chãi chứng tỏ là người có tập võ, thân người bên phải có hơi lệch chứng tỏ có sử dụng binh khí, nhưng thân thủ tương đối nhanh nhẹ cho thấy là dùng kiếm thanh mảnh chứ không thể dùng đao to gồ ghề được. Mặt khác nhìn tam thúc đầy vẻ tiêu sái quân tử như vậy thì chỉ có kiếm mới hợp với khí chất của tam thúc. Có phải không tam thúc?” Ngâm Tuyết nở nụ cười nịnh hót mong rằng lý luận mèo què học tập qua mấy phim võ hiệp nghe xuôi tai mấy vị kì nhân.

“Ôi, đúng là ta tri kỷ mà, năm xưa ta chọn ngân kiếm cũng vì nó phù hợp với ngoại hình và khí chất bất phàm của ta, chất nữ mai mời người đến chỗ ta uống trà “ Dịch Vân quá cao hứng cũng chẳng cần nghe Ngâm Tuyết nói đúng hay sai, nàng coi như đã giải đúng chỗ ngứa của hân.

“Xi, đúng là kẻ hám hư danh cứ như ta hữu xạ tự nhiên hương” phẩy tay , xòe quạt nam nhân một thân trường sam tím, người khác nhìn vào dung mạo của hân chỉ có thể thốt lên yêu nghiệt, đánh đá đánh gãy hứng thú của Dịch Vân.

“Vị này là?”

“đây là tứ thúc của con Tô Kiều Quyền”

“Woa, tứ thúc người đúng là hoa nhường nguyệt thẹn, thân là nữ nhi ta còn ganh tị với dung mạo của thúc a, hay không gọi là tứ thúc nữa gọi là mỹ nhân thúc thúc đi.”

“Ngâm Tuyết không được vô lễ” Đông Phương Thiên Tuyết vội ngăn lại Ngâm Tuyết, đối với Dương Sư Hoàng và Dịch Vân có thể không chấp nhất khẩu khí không kiêng nể của nàng nhưng Tô Kiều Quyền lại khác. Với người này chỉ có thể dùng một câu để miêu tả “độc hơn cả nữ nhân”. Tâm địa và khẩu khí của hân có khi còn độc hơn cả ngân châm luôn thường trực bên trong cái quạt tưởng như để làm kiêu của hân.

“mỹ nhân thúc thúc? người thích gọi sao thì tùy nhưng...” Đẩy đẩy tiêu rồi Đông Phương Thiên Tuyết thầm cảm thán.

“Nhưng sao?”

“Người phải tặng cho ta một lễ vật mà ta thấy hứng thú”

“gì?” Đông Phương Thiên Tuyết cùng Dịch Vân đồng thanh la lên.”ai không biết nhà người Tô gia phú khả địch quốc có gì mà người không có mà đòi Ngâm Tuyết cấp người lễ vật hả?” Dịch Vân đứng ra thay chất nữ đòi một cái công đạo.

“Được” Ngâm Tuyết phát một câu chắc nịch.”Nhược Nhi về Trúc Viên lấy cái túi nhỏ mà ta đeo bên hông lúc nghĩa phụ cứu được ta, mang đến đây”.

“Nhược Nhi người không cần đi, ta đi cho dù gì cũng sẽ nhanh hơn” một nam nhân trẻ tuổi nhanh nhẹn chỉ thấy lướt qua tà áo xanh thẫm đã biến mất.

“lão biến thái đó là ai?”

“ đó là của người lục thúc Tiêu Phong giang hồ xưng tụng thần thủ, hân có khinh công tuyệt đỉnh, hân tuy trẻ tuổi nhưng ta rất vừa lòng hân nên kết nghĩa huynh đệ”

“ê vậy tại sao, nhận ta làm nghĩa nữ mà hân lại được làm huynh đệ là sao?”

“vì người thì khác” Đông Phương Thiên Tuyết tựa tiểu phi tiểu nhìn Ngâm Tuyết, làm sao lão kế hoạch để cho Ngâm Tuyết biết được.

“ta đã trở lại” Tiêu Phong như làn gió nhẹ lướt vào phòng, trên tay đựng đưa chiếc túi nhỏ nghịch ngợm.

“cám ơn lục thúc.. nè người nhìn cũng không lớn hơn ta là bao bị ta gọi là thúc thúc không thấy già nua sao?”

“vậy người cứ gọi ta là Tiêu Phong như bọn họ đi, còn ta gọi người là Ngâm Tuyết”

“Tiêu Phong người thật là người rất hào sảng a, sau này là bằng hữu tốt” Ngâm Tuyết tiểu lấp lánh như ánh mai tiếp nhận túi nhỏ từ Tiêu Phong. Thân thần bí bí rút ra một hộp kem nhỏ có nhiều hình ảnh kì quái trên nền trắng.

“Đây lễ vật cho người”

“đây là cái gì?”

“đây là kem chống nắng, sử dụng nó bôi lên da mặt sẽ tránh được ánh nắng làm đen da. Bảo đảm người không tìm được lọ thứ hai”

“thật sự?”

“thật, mặt khác ta còn khuyến mãi thêm vài phương pháp chăm sóc da mặt nữa(học lóm vài chiêu của mấy nhân viên Spa trong khu nghỉ mát lúc trước hắc ...hắc..) khi nào rảnh đến chỗ ta , làm cho người” nhìn vẻ mặt sùng bái của Tô Kiều Quyền , Ngâm Tuyết coi như đã đánh ngã một đối thủ khó chơi.

“này giờ các người lo tranh cãi quên mất ta” thanh âm trầm nhưng mềm mọng từ góc phòng thu hút sự chú ý.Nhỏ Nhả nam tử một thân áo lam như thủy tiến lại gần Ngâm Tuyết.

“ta là ngũ thúc Chu Tiểu Khang, nhìn vẻ mặt con có phần mỗi một nói Nhược Nhi đến chỗ ta lấy vài thang thuốc tắm bổ”.

“è người đừng đục nước béo cò Ngâm Tuyết phải đến chỗ ta uống trà trước mới đúng” Dịch Vân nhảy đến kéo Ngâm Tuyết về phía mình.

“Không nằng phải cấp ta chăm sóc da mặt” Tô Kiều Quyền không thua kém.

“ngừng, Ngâm Tuyết là ta nghĩa nữ” Đông Phương Thiên Tuyết quyết không chịu thua.

“Ai, sao các người như tiểu hài tử tranh đồ chơi vậy?” Ngâm Tuyết bị kéo qua kéo về bực bội la lên.

4. Chương 4: Danh Sư Xuất Cao Đồ

Sau một hồi động khẩu không kết quả, các vị thúc thúc của Ngâm Tuyết quyết định động thủ.

“Tô Kiều Quyền, người thật quá đáng sao cái gì cũng muốn dành với ta, có phải lâu ngày chưa bị đánh thì thấy ngứa phải không?” Dịch Vân cảm hận, mắt long lên giận dữ quát.

“Đáng thì đánh ai sợ ai” Tô Kiều Quyền quắc mắt trong tay thiết quạt đã vung lên, không báo trước phóng một loạt ngăm trâm về phía Dịch Vân.”Là người ra tay trước” Dịch Vân nghiêng thân né tránh, trong tay ngân kiếm cũng đã xuất ra, vung lên từng đạo kiếm quang loè loè chém tới.

“é é.... các người muốn đánh thì ra ngoài đánh, đây là từ đường nhà ta” Đông Phương Thiên Tuyết hốt hoảng đứng chắn ngang như gà mẹ bảo vệ dầy dài bầy vịt con.

“Hừ” Dịch Vân cùng Tô Kiều Quyền ném lại một tiếng “hừ” thanh rồi cùng nhau phi thân ra ngoài.

“Có cần đi ngăn họ lại không, ta thấy ...”

“Ngâm Tuyết người đừng lo lắng chuyện ấy xảy ra như cơm bữa, hay để ngũ thúc đưa người đi một vòng đảo”

“hảo” quả thực sau vài ngày đàm chân trong phòng Ngâm Tuyết đã bắt đầu thấy nhàm chán, nay có người tự nguyện làm hướng dẫn viên tất nhiên là rất cao hứng nhận lời ngay.

“Không được, Chu Tiểu Khang người không thể đi dạo một mình với hần”. Kéo Ngâm Tuyết lại gần Đông Phương Thiên Tuyết thăm thì “nghĩa nữ à, hần là phong lưu thành tánh tuy là thần y nhưng cũng là thân tình thế nên, sau này người phải cẩn thận một chút”

“lão biến thái , yên tâm đi ta nói là cùng hần đi dạo nhưng đâu nói là đi cùng hần một mình, Tiêu Phong chúng ta cùng đi chứ?” Ngâm Tuyết tươi cười hướng Tiêu Phong nói, mặt khác liếc mắt thấy thần sắc Chu Tiểu Khang thoáng biến nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thản như nước.

Biển xanh, cát trắng , bóng dừa đung đưa Kinh Long đảo đúng thật là thiên đường miền nhiệt đới Ngâm Tuyết thầm nghĩ nếu nơi này mà mở một khu nghỉ mát chắc chắn sẽ hốt bạc. Nhưng rất tiếc nhân đến được đây bất quá chỉ là những người muốn rời xa hồng trần, trên đảo ngoài gia trang của Đông Phương Gia còn có một trấn nhỏ, gọi là Ngư Trấn vì nó vốn dĩ là một làng chài nhỏ nhưng sau khi Đông Phương gia dời đến đây đã nhanh chóng phát triển vì dân số tăng vọt. Cộng thêm một ít tài sản phòng thân của mấy vị di dân mới đến, thoát nhìn Ngư Trấn thanh bình như bao trấn nhỏ khác nhưng nó quá thanh bình đến người khác phải hoài nghi.

Ví như một nơi bình thường không thể có người có thể vác một lúc tám bao gạo, tiểu hài đồng nhỏ như đùa nghịch với hổ mang, hay gần gũi nhất là nha hoàn Nhược Nhi bên cạnh cũng có khinh công đi mây về gió. Ai, ngẫm lại thì chỉ có Ngâm Tuyết là sinh vật lạ trên đảo hoàn toàn không có kiến thức võ công. Nhưng đại tiểu thư nhà chúng ta trước giờ vẫn rất háo thắng không chịu thua ai bao giờ, vì thế nàng quyết định luyện võ.

“Ngũ thúc Ngâm Tuyết muốn học võ công” Ngâm Tuyết nũng nịu nắm lấy vạt áo Chu Tiểu Khang, nghe nói hần thích mỹ nhân chắc không thể từ chối đề nghị của một đại mỹ nhân như nàng (tác giả: lại tự kỉ (-_-’’)).

“Người học võ công làm gì, bây giờ người là đại tiểu thư của Đông Phương gia có chuyện gì thì tất cả nhân ở Kinh Long đảo sẽ sống chết bảo vệ người” Chu Tiểu Khang cười sủng nịnh hướng Ngâm Tuyết thuyết.

“Đúng đấy Ngâm Tuyết người muốn đi đến đâu ta cũng có thể đưa người đi, không nơi nào khinh công của Tiêu Phong không thể vượt qua” Tiêu Phong nhảy vào chắn ngang giữa Chu Tiểu Khang và Ngâm Tuyết hần quyết không phụ kì vọng của đại ca, bảo vệ Ngâm Tuyết trước tên sắc lang này.

Biết có nói thêm cũng không thu được gì, Ngâm Tuyết đành phất tay tiếp tục đi nhưng trong lòng không khỏi âm thầm tính kế. Nghĩ mãi cho đến khi gần đụng đầu vào cửa cũng không hay, may mắn đầu nàng không u một cục vì Chu Tiểu Khang rất nhanh đã thay cánh cửa bị nàng đụng vào. Hần cười đến hoan hỉ như hoa xuân đối lập hoàn toàn vẻ mặt đờ đẫn của Tiêu Phong cùng Đông Phương Thiên Tuyết.

“không xong rồi, không xong rồi” một gia đình chạy đến.

“chuyện gì”

“dạ.. thưa... đảo chủ tam gia và tứ gia đã phá xập phòng bếp thế nên bữa tiệc mừng tiểu thư tới nay...” thấy vẻ mặt hắc tuyến của Thiên Tuyết gia đình có chút sợ hãi.

“Ai, hai cái tên phá hoại này, lần này ta phải bắt chúng đền ta không bỏ tiền ra sửa nữa, thật là tức quá đi mất.”

“Ôi đói bụng quá, đúng là đánh một hồi giãn gân cốt” Không biết từ đâu tên phá hoại thứ nhất Dịch Vân, dáng vẻ gân thơ xuất hiện.

“Người còn dám kêu đói à” Thiên Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Sao hôm nay nghe nói có tiệc mà sao nhà bếp chậm chạp thế nhỉ?” Tên phá hoại thứ hai Tô Kiều Quyền ẻo lả đi đến.

“ các người đi mà tự nấu tự ăn , đem nhà bếp phá xập mà còn dám lên tiếng à, lần này phải đền tiền nhất quyết ta không bỏ qua nữa đâu” ruốc cuộc nhị không nổi nữa Thiên Tuyết gầm lên giận dữ.

“đền thì đền, đây đủ chưa?” Tô Kiều Quyền nhét một xấp ngân phiếu vào tay Thiên Tuyết.

“cũng tạm được” lúc này nhìn Đông Phương Thiên Tuyết thì có thể chứng thực câu phi gian thương bất khả phú.

“vậy cơm tôi làm sao bây giờ?” Dịch Vân vẫn hề hề đáng thương với cái bụng đói.

“để ta, Nhược Nhi , Tiêu Phong hai người đi theo ta, còn lại lão biến thái cùng mấy người kia hai canh giờ sao đến bờ biển” sáng kiến chợt loé lên Ngâm Tuyết , thoăn thoắt quay người đi để mấy đại cao thủ mắt chữ O miệng chữ A không hiểu nàng muốn làm gì.

Khi mặt trời đỏ ửng lơ lửng trên mặt biển , toàn thể nhân Đông Phương gia đã tề tựu ở bãi biển. “Lão biến thái, nhị thúc, tam thúc, mỹ nhân thúc, ngũ thúc lại đây ta cho các người bắt ngờ”

Ngâm Tuyết nghiêng thân lộ ra sau lưng một đồng tử lớn đang hùng hực cháy, bên cạnh là Nhược Nhi và Tiêu Phong đang hí hụi sâu từng xiên cá và tôm.

“Hôm nay để ra mắt, ta đãi các vị món hải sản nướng”

“là gì? liệu có ăn được không?” Vương Sư Hoàng nghi ngờ hỏi.

“thử đi sẽ biết”.Nhanh chóng mỗi người có một xiên đồ nướng thơm lừng, ban đầu còn ngập ngừng, nhưng khi đã thử thì không thể cưỡng lại từ miếng nhỏ đến miếng to đều bị các vị chủ nhân của Kinh Long Đảo chén sạch.Khi thấy mọi người đã tương đối no bụng, ngà ngà say Ngâm Tuyết ánh lên một nụ cười gian xảo.

“đại gia mọi người ăn có ngon không?”

“ ngon chưa bao giờ ăn ngon như vậy”

“vậy ăn xong thì đến lúc thanh toán đi chứ”

“gì” đồng loạt kêu lên, nhưng cũng rất nhanh hăm thanh xuống.

“thế tiểu Tuyết Tuyết nhà chúng ta muốn thanh toán bao nhiêu đây?” lão biến thái cười giả lả.

“Không lấy tiền”

“thế Tuyết Tuyết muốn gì nào?” Chu Tiêu Khang ân cần hỏi.

“Muốn học võ công”

“không được” sáu người đồng thanh.

“vậy trả lại đồ ăn đây, nếu không trả thì ta....”

“Tuyết Tuyết muốn sao?”

“ta sẽ.. thứ nhất một đao chặt đứt tình phụ tử với người lão biến thái,nhị thúc ta sẽ không bao giờ kể những chuyện xưa về tuyết thế võ công cho lão nữa, ta sẽ tuyết giao với người tam thúc, còn về mỹ nhân thúc người đừng mơ sẽ giúp người chăm sóc da mặt, ngũ thúc cùng Tiêu Phong đồng dạng tuyết giao, hừ”.

“đừng như vậy nổi giận Tuyết Tuyết sẽ tổn hao đến nhan sắc, đừng tuyết giao với ta, tam thúc đáp ứng người dạy người kiếm pháp.”

“người mà dạy cái gì, để ta dạy Tuyết Tuyết ám khí và dịch dung cái đó tương đối nhẹ nhàng phù hợp với nữ nhi”Tô Kiều Quyền nhảy ra dành với Dịch Vân.

“ta dạy người sư tử hồng công phu, vì Cuồng Liệt đao không thích hợp với người, không ngờ Vương Sư Hoàng ta lại chịu thua với mưu kế của nhà đầu nhà người”.

“vậy Tiêu Phong ta sẽ dạy khinh công”

“dạy người dụng độc” Chu Tiêu Khang miễn cưỡng đạo.

“Còn người lão biến thái?” Ngâm Tuyết chọn mi nhìn Đông Phương Thiên Tuyết.

“ta dạy người nội công”

“vậy xong, mai bắt đầu học, bất giờ về nghỉ ngơi hảo các vị” Ngâm Tuyết nhảy nhót như con chim nhỏ dờ đi. Mấy nhân khẩu nhà Đông Phương tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, ban đầu thấy nữ nhân này dung mạo giống Cẩm Ngọc muốn hảo ngoạn một hồi ai ngờ nha đầu này còn thú vị hơn nhiều, có lẽ sẽ là nhân vật thường xuyên gây gà bay chó sủa cho Kinh Long Đảo đây.

5. Chương 5: Tuyết Đỉnh Công Phu

Dù không cam lòng nhưng những kì nhân của Kinh Long đảo đều há miệng mắc quai trước Ngâm Tuyết. Nên đành ngậm đắng nuốt cay truyền thụ võ công cho nàng.” Buổi sáng tốt lành, lão biến thái ta đến học võ công”.

“người đến?” thở dài buông bát cháo điểm tâm đang ăn xuống, Đông Phương Thiên Tuyết uể oải đứng lên.”theo ta đến thư phòng”

“Ân”.Thư phòng của lão biến thái đúng thực như một thư viện thu nhỏ hay nói cách khác nó giống với Tàng Kinh Các của Thiệu lâm trong truyện Kim Dung. Ngâm Tuyết hết sức choáng ngợp trước tầng tầng lớp lớp sách vở trước mặt.

“Tuyết Tuyết con chọn đi, ở đây đều là bí kiếp của những tuyết thể võ công người trên giang hồ có cầu cũng không thấy được.”

“nhiều như vậy ta làm sao chọn?”

“người không chọn được vậy khỏi học” Đông Phương Thiên Tuyết tựa tiểu phi tiểu nhìn Ngâm Tuyết trầm nghĩ (nha đầu muốn đấu với ta à, còn lâu lắm)

“ta chọn, từ từ ta sẽ chọn” Ngâm Tuyết cuống lên, nàng sợ lão già biến thái này đổi ý, nên trong đầu không ngừng tính kế. Hay là mình phán đại vài chiêu trong truyện võ hiệp đi nhĩ, biết đâu có trong đồng bí kiếp này.Nhưng cũng không ổn lờ như không có thì tính làm sao....

“Người cứ từ từ chọn, ta đi làm chút chuyện sẽ quay lại sau” Đông Phương Thiên Tuyết cười nham nhở trước vẻ bối rối của Ngâm Tuyết rồi phẩy áo đi ra.

“người tưởng như vậy có thể làm khó cô nãi nãi sao, nằm mơ”. Nhiệt huyết dâng trào, Hạ Ngâm Tuyết đại tiểu thư lao vào đồng bí kiếp điên cuồng tìm kiếm nhưng.... một vấn đề vô cùng nghiêm trọng phát sinh. Đó là nàng đọc chẳng hiểu gì, nguyên một đồng cổ thư viết những chữ viết cuội chẳng đầu vào đâu.Thật không thể hiểu nổi sao có người đọc hiểu mà cho đây là tuyết đỉnh bí kiếp được nhĩ.Chắc là do đọc không hiểu gì,nên mới cho chúng là kì diệu(Tác giả: Tuyết Tỉ tại tỉ kém cỏi tại sao lại vợ đưa cả nắm thế? Tuyết: ai nói ta kém cỏi, có mà mấy thứ vợ vắn này không hợp nhãn ta thì có, hứ)

Sau nửa ngày, đọc mấy quyển sách theo kiểu chữ nó biết ta mà ta chẳng biết nó Ngâm Tuyết chán nản quăng vèo một cuốn vào góc tường.Bỗng “Ting” một tiếng, vô tình quyển sách từ tay nàng đã ‘phi thân’ đáp xuống vật gì đó trên bàn cạnh cử sở.Tò mò tiến lại, kéo xuống tấm hồng điều nàng sững sờ trước một cây bạch ngọc cổ cầm, lấp lánh như băng tuyết dưới mặt trời.Thân đàn thon nhỏ, trắng muốt mềm mại như thiếu nữ tấm suối.Dây đàn tằm tấp mảnh mai như tơ được chót lại hai đầu bằng đôi hồ điệp màu bạc uyển chuyển thanh nhã. Không thể cưỡng lại vẻ đẹp đầy ma lực của cây đàn, Ngâm Tuyết lướt năm đầu ngón tay trên dây đàn tạo nên một thứ âm thanh lả lướt như suối reo.Nhớ lại năm xưa nàng từng theo học một khoá đàn tranh, Ngâm Tuyết ngửa ngửa ngồi xuống dạo một khúc nếu nhớ không nhầm thì đó là một ca khúc trong phim nàng rất thích nhưng quá lâu rồi cũng chẳng thể nhớ nổi tên. Sau nhiều năm mới lại

đánh đàn không tránh khỏi vấp vấp, nhưng không đáng kể vì thứ âm thanh tuyệt diệu của cây cổ cầm đã đưa Ngâm Tuyết ‘cảnh giới’ đàn và người hoà làm một.

Khi âm điệu bản nhạc kết thúc, Ngâm Tuyết vẫn mơ màng luyện tiếu vuốt ve dây đàn.” Nó tên gọi là Điệp Vũ “ không biết từ lúc nào Đông Phương Thiên Tuyết đã đứng sau lưng nàng.

“Người đến sau ta không biết”

“có lẽ do người quá say mê với tiếng đàn mà thôi, thật không ngờ lại trùng hợp đến vậy” Đông Phương Thiên Tuyết khó hiểu thở dài.

“trùng hợp?”

“đúng, ngoài ta và Cầm Ngọc người là người thứ ba có thể khiến cây cổ cầm này lên tiếng.Nó là cây cổ cầm do tổ tiên Đông Phương gia truyền lại chỉ có người trong gia tộc hay người nữ có duyên mới có thể đàn nó lên tiếng”

“không phải chứ ý người là,ta là nghĩa nữ của người cũng có thể đàn sao?”

“ Người ngoại tộc có thể đàn Điệp Vũ chỉ có thể là con dâu Đông Phương gia”

“ế ế không phải chứ? ta ta không....”

“không giấu gì người hai mươi lăm năm trước thê tử của ta lúc rời đi còn mang theo nhi tử năm tuổi của chúng ta, có thể nói người là người có duyên với nhi tử của ta.Vì vậy ta sẽ dạy người Đan Chỉ Cầm.”

“tại sao ? ta nói trước sẽ không cùng đưa con không biết cao, gầy , mập, lùn của lão kết hôn đâu đấy, cho dù người có truyền hết võ công cho ta cũng không thềm”

“bây giờ thì muộn rồi, người có không học ta cũng bắt người học cho bằng được” Đông Phương Thiên Tuyết nhếch mép cười giống hồ ly hơn cả hồ ly.Ngay lập tức bị chụp lấy, như con mèo, xách đi luyện công, dù cho đại tiểu thư đang lần lượt hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Đông Phương. Bây giờ quả thật kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe Hạ Ngâm Tuyết nhà ta chỉ còn biết trách đạo hạnh gian xảo của mình không bằng lão hồ ly Đông Phương Thiên Tuyết.(tác giả: đáng đời thông minh bị thông minh hại, Tuyết: ai biết lão lợi hại đến vậy sau này sẽ chơi lại sau hắc..)

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua một măn Ngâm Tuyết vật vã bị xoay như chong chóng cùng sáu vị sư phụ vô cùng hăng hái huấn luyện nàng sau lệnh tổng động viên của Đông Phương Thiên Tuyết.

“Tuyết Tuyết người có mệt không? có muốn hay không được nghỉ xả hơi” Đông Phương Thiên Tuyết giọng dụ dỗ, Ngâm Tuyết mệt mỏi ngồi trên ghế để Nhược Nhi xoa bóp.

“Người lại đang nghĩ ra cái gì để lừa ta?” sống chung qua một năm Ngâm Tuyết quá rõ bản tính hồ ly của lão biến thái này, năm người kia tương đối dễ chơi nhưng lão biến thái thì phải hết sức cẩn thận.

“lần này hứa không lừa người, chỉ cần người vượt qua sát hạch của sáu người chúng ta, sẽ không bắt người luyện công nữa”

“thật?”

“quân tử nhất ngôn cửu đỉnh”.Lão biến thái này mà quân tử gì, dù có nói là nhất ngôn cửu đỉnh bất quá cũng chỉ được hai cái đỉnh là cùng. Nhưng có còn hơn không, liều vậy.”được ta sẽ chấp nhận sát hạch”

“Một lời đã định”.

“ Đây sao bữa sáng hôm nay chậm vậy?” Tô Kiều Quyền đập bàn bộ dạng chanh chua như một đại tiểu thư đồng đẳng.”từ gia không phải ngài đã dùng bữa sáng rồi sao?” nha hoàn bên cạnh lễ độ đạo.”gì?” ta vừa mới rời giường làm sao mà ăn bữa sáng rồi, người chắc là tắc trách rồi nói dối chứ gì, ta đi tìm đại ca tổ giác người.” không nó nhiều Tô Kiều Quyền liền chạy đến thư phòng của Đông Phương Thiên Tuyết.

“đại ca, người xem nha hoàn của người bỏ dối ta”

“lại có chuyện gì? không phải nãy giờ người đã ăn hai phần cao quế hoa rồi sao?” Đông Phương Thiên Tuyết nhàm chán hỏi nãy giờ hắn đang nghe mấy vị đệ đệ báo cáo kết quả sát hạch của Ngâm Tuyết, thật ngoài dự đoán.

Vương Sư Hoàng cao hứng cho biết Ngâm Tuyết đã phá tan một khối cự thạch, vượt xa một năm trước công phu sư tử hồng của nàng như tiếng mèo trong hoang địa chẳng làm được chò chống gì. Dịch Vân cũng không kém cho biết Ngâm Tuyết đã có thể cắt đứt tua kiếm của hắn khi cả hai so chiêu. Chu Tiểu Khang thì khỏi phải nói vô cùng đắc ý khi bị Ngâm Tuyết hạ thuốc thành công, tuy không phải loại độc gì lợi hại nhưng hạ độc được một cao thủ như hắn thì cũng chỉ có đệ tử của hắn mà thôi. Tiêu Phong cũng ậm à ậm ừ kết luận là tốt.

“Còn người thì sao tứ đệ?” Thiên Tuyết quay sang Tô Kiều Quyền đang ngồi bên cạnh vẻ mặt đắc ý.” sao hỏi ta, hỏi hắn?” mọi người đều giật mình nhìn ra cửa thấy một Tô Kiều Quyền nãy giờ bị bỏ quên.

“Vây là người cướp bữa sáng của ta” Tô Kiều Quyền uỷ khuất tiến đến lột mặt nạ tên giả dạng.”Tuyết Tuyết coi như cho người qua”.

“yeah, vậy là ta đã qua hết, ta đi nghỉ ngơi đây” Ngâm Tuyết chạy vọt ra cửa biến mất.Vì quá vui mừng nàng đã không để ý bộ mặt đang chờ xem kịch hay của mấy vị sư phụ.

Vận dụng kinh công Ngâm Tuyết lướt như bay trên vách núi dựng đứng, nàng thật dễ dàng qua được phía bên kia, hiện ra một bờ biển dài cát trắng mềm mại, sóng rì rào vỗ vào bờ cát thật lý tưởng để xuống tắm trong một ngày đẹp trời như hôm nay. Trút xuống y phục cổ trang trên người, Hạ Ngâm Tuyết đã mặc sẵn bộ bikini tự chế từ bộ nội y mặc lúc xuyên thông đến đây. Hoà mình vào làn nước mát lạnh, nàng như cảm thấy như được trở về với cuộc sống trước đây.Tuy ở Kinh Long đảo ai cũng tốt với nàng như nỗi nhớ về cuộc sống hiện tại cũng không thể nguôi, dù nơi đó nàng đã bị người phản bội, hay không biết cha mẹ có còn nhớ đến nàng không? từ lúc học được kinh công Ngâm Tuyết đã khám phá ra bờ biển xinh đẹp này.Nàng cho rằng sẽ không ai có đủ bản lĩnh đến đây ngoài mấy người sư phụ nhưng họ cũng chẳng rồi hơi.Đây đúng thực là vương quốc của Hạ Ngâm Tuyết ta.

Nhưng người tính không bằng người khác tính, Ngâm Tuyết tổng không thể nghĩ ra chốn riêng tư của nàng bị một nhân ảnh bí ẩn khuất trong bóng cây không biết vô tình hay hữu ý âm thầm dõi theo nàng từ đầu đến cuối. Đôi mắt hoa đào lấp lánh hoàn toàn bị hút hồn bởi vẻ đẹp nhẹ nhàng nhưng hoang dã, khác biệt hẳn với những nữ nhân hắn từng thấy. Bất tri bất giác khoé môi khẽ gợi nên một nụ cười mê hồn.

6. Chương 6: Bước Chân Vào Giang Hồ

Thế gian nhất kiếm chung tình

Hỏi được có mấy ai chọn vẹn

Tương tư sầu khổ, dài thăm thẳm,

Biết người có thấu, sâu muộn thiên thu.....

Đang hào hứng gặm một cái chân gà nướng ở góc vườn, Hạ Ngâm Tuyết vô tình nghe được nỗi lòng của ai đó. Hoá ra là lão biến thái ngồi trong đình hóng mát tả thi ngâm từ, dáng vẻ hồ ly giáo hoạt hàng ngày của lão đã biến mất chỉ còn lại sự bi thương. Dưới ánh tà dương nhàn nhạt, Ngâm Tuyết không khỏi chạnh lòng trước nhân ảnh cô đơn lạc lõng của Đông Phương Thiên Tuyết. Khẽ thở dài Đông Phương Thiên Tuyết cất vật gì đó vào ngực áo.

“Hey lão biến thái, giấu gì đấy cho ta coi với” phóng ra một quyền Ngâm Tuyết đoạt được vật trong ngực Đông Phương Thiên Tuyết. Là một miếng ngọc bội phi thủy sáng bóng lấp lánh, được điêu khắc hình long phụng vô cùng sống động.

“trả lại” Đông Phương Thiên Tuyết lạnh lùng đạo. Nhìn vẻ mặt hắc tuyết của Đông Phương Thiên Tuyết , Ngâm Tuyết thầm chột giạ. Không phải nàng đã chọc đến chỗ không nên chọc của lão chứ.” trả thì trả, ta chỉ thấy nó đẹp nên nghĩ coi thử”.

“Cũng không trách người, chỉ trách ta tự đa tình, không biết nàng ra sao?” Đông phương Thiên Tuyết dần buông lỏng xuống, nhận lại ngọc bội từ tay Ngâm Tuyết. Thấy hẳn lại đeo cái bản mặt

‘bị bỏ rơi’ lên, Ngâm Tuyết không thể đứng im nhìn mãi.” Có chuyện gì lão có thể tâm sự với ta, cứ để trong lòng mãi cũng không hay, dù gì chúng ta cũng coi như người một nhà”.

“ Năm xưa Ngọc Nhi ra đi mang theo nhi tử không lời từ biệt, quả thật là lỗi của ta”

“sao người không đuổi theo làm cho nàng quay về, dù gì nghe nói các người cảm tình sâu tựa biển mới cùng nhau kết phu phụ”

“Không thể, năm xưa Ngọc Nhi âm thầm rời đi là vì không muốn ta đã gác kiếm quy ẩn lại nhúng chàm vì ân oán giang hồ. Năm đó Thiên Ma giáo gặp nạn nàng không thể làm ngơ, lại không muốn liên lụy ta. Thế nên ta không thể làm trái lời thề không trở về đất liền khi có người con biết đến tên Đông Phương Thiên Tuyết. Ta không thể phụ sự hy sinh của Ngọc Nhi.”

“Người đúng là lão hủ cứng đầu mà, cho là người không thể rời đảo người không biết nhờ người khác giúp sao?”

“ Lại càng không thể, nhân trên Kinh Long đảo đều là người muốn xa lánh ân oán giang hồ ta không thể làm khó họ. Nếu nhờ vả đến người ngoài ta lại không yên tâm, vì trước nay phu thê ta có rất nhiều cừu nhân. Ta sợ hội thương tổn nên mẫu tử các nàng.”

“Vì vậy người âm thầm chờ đợi suốt chừng ấy năm?” Ai, thật không biết lão biến thái này là người thế nào nữa. Ngâm Tuyết ban đầu nhận thức hẳn là một tên hồ ly giả hoạt, nhưng thực không ngờ hẳn còn là một người trọng tình trọng nghĩa đến vậy. Mặc cho bản thân trầm luân trong đau khổ, lại không ngừng suy nghĩ cho người khác. Có lẽ nàng phải thực sự nhìn Đông Phương Thiên Tuyết bằng con mắt khác.”Còn ta đây”

“Người?” Đông Phương Thiên Tuyết khó hiểu nhìn Ngâm Tuyết.”Tất nhiên là ta, ta từ một nơi rất xa đến căn bản là không có cừu nhân ở thế giới này, nên không cần chết dí ở Kinh Long đảo. Mặt khác người cũng có thể tin tưởng ta sẽ tìm ra thể nhi của người an toàn đưa họ quay về, vì ta cũng coi như là nhân của Kinh Long đảo.”

“Nhưng người thân là nữ nhi, dẫn thân vào giang hồ thật sự....”

“Người đúng là cổ hủ mà, nam nữ thì có phân biệt gì. Người đừng quên ta là truyền nhân của các kì nhân trên Kinh Long đảo”.

“Thật sự?”.

“Ân” Ngâm Tuyết nôn nóng nói.

Một ngày đẹp trời sau đó cư dân trên Kinh Long đảo xôn xao về chuyện đại tiểu thư rời đảo.

“ Đây các người đã nghe gì chưa?.” “ chuyện gì?” “đại tiểu thư chính ngọc ngày hôm nay sẽ xuất đảo”.

“không phải chứ, đại tiểu thư không phải là viên ngọc quý trên tay đảo chủ, và mấy vị đương gia sao?”.....

Bến thuyền, thái dương chói lọi đan thấu vào mặt biển dập dề sóng vỗ nhịp nhàng vào một chiếc thuyền buồm xa hoa hồng son rực rỡ.” Đây , có cần phải khoa trương đến vậy không?” trên mặt đầy hắc tuyến Hạ Ngâm Tuyết đang oán hận nhìn mấy vị sư phụ. Nàng đây nhiệt huyết ra đi, thực hiện nhiệm vụ ‘ bí mật’ cần gì phải phô trương như vậy chứ. “ Người là đại tiểu thư chí ít cũng phải ra đi có khí khái một chút chứ,

người không để ý mặt mũi nhưng chúng ta thì có” Tô Kiều Quyền giọng xé gió nói, mắt liếc ngang liếc dọc sợ người khác nghe thấy.”Còn đây cho người.” Hè ra lưu ly lệnh bài có khắc một chữ ‘Tô’ dúi vào tay Ngâm Tuyết.”Gì vậy?”” Đây là đệ nhất danh bài của Tô Gia, nơi nào có sản nghiệp của Tô Gia thì người có toàn quyền sai sử.”

“Nọ vậy cảm ơn người”. “không cần khách sáo, sau này hảo hảo giúp ta chăm sóc da là được rồi”.

“Tuyết Tuyết vào đất liền rồi việc gì cũng phải cẩn thận, mấy thứ dược liệu Ngũ thức cho người khi cần thì cứ hạ độc thoải mái không cần tiết kiệm, có hết báo tin về ta sẽ phái người cấp người thêm.Có chuyện gì cứ đến Đoạn Hồn Đường, tuy ta không còn làm đường chủ nữa, nhưng các huynh đệ của ta cũng sẽ hết sức giúp người”.Vậy mà nói là dặn dò sao? Ai chẳng biết Đoạn Hồn Đường là ‘chó săn’ của triều đình, kiêm luôn kinh doanh mạng người, các người đừng đến tìm ta là phúc đức lắm rồi. Nói thì nói vậy thôi Ngâm Tuyết cũng chẳng dám nói ra miệng, chỉ nhu thuận gật đầu với Chu Tiểu Khang.

“Ngâm Tuyết, đây là hoả điều nó đã theo ta nhiều năm nay cho nó theo người trong trường hợp bất trắc nó có thể bảo vệ người, nếu không nó sẽ bay về báo tin cho ta” Tiêu Phong vỗ nhẹ ống tay áo một con hồng tước nhỏ nhún bay vọt ra chậm rãi hạ cánh trên vai Ngâm Tuyết dùng lông vũ cọ cọ vào má nàng.”đạ tạ” Tiêu phong quả thật trẻ tuổi nhất nhưng là người chín chắn nhất trong mấy vị nhà Đông Phương”nhờ người chăm sóc họ” Ngâm Tuyết nhỏ giọng.” Yên tâm, người cũng tự bảo trọng”.

“Tuyết Tuyết Nhị thức không có gì tặng người, nên ta cho người một nguyện vọng bất kể lên trời xuống biển đều sẽ vì người hoàn thành.”

“Nhược Nhi, chăm sóc hảo tiểu thư”.”Đạo chủ yên tâm con sẽ làm hết sức mình”

“uh thôi cũng không còn sớm nữa các người lên đường đi.Ngâm Tuyết , Điệp vũ đã giao cho người nhưng trong trường hợp thật sự khẩn cấp mới được lấy ra dùng không nên tùy tiện”

“Ngĩa phụ yên tâm, con đi” Cát bước lên thuyền mang cảm xúc bồi hồi khó tả gần giống với cảnh khi xưa cha mẹ nàng tiễn nàng ra sân ga đi thi đại học. “Chậm đã, Tuyết Tuyết ta sẽ đi với người” Dịch Vân không biết từ đâu chạy đến, tay nải trên vai sẵn sàng trèo lên thuyền.

“ Dịch Vân người thôi đi, bộ người muốn trở về để Mị Hoa Cung chủ bắt người về làm cung chủ quân à?” Thiên Tuyết trầm giọng mắng.” ý, nghĩ tới ả biến thái đó mà rợn da gà.Thôi vậy ta ở lại, Tuyết Tuyết người phải cẩn thận đám nam nhân, tốt nhất là cái nam trang đi nghe không.....” Dịch Vân hô lớn nhìn chiếc thuyền đang dần tách bến. Kinh Long đảo xa dần rồi mất hút khỏi tầm mắt, gió biển lồng lộng mang Hạ Ngâm Tuyết đi xa.

“Tiểu thư, tỉnh dậy đi chúng ta đến nơi rồi” Hạ Ngâm Tuyết lơ mơ tỉnh dậy, nàng đã ngủ vui không biết bao lâu vì say sòng. Nói ra thì cũng thực mất mặt đệ nhất mỹ nhân Hạ Ngâm Tuyết ta đây gì cũng không sợ chỉ sợ nhất say sòng , vì không biết bơi.(Tác giả: Tuyết tử say sòng và không biết bơi có gì liên quan? Tuyết: có chứ,vì không biết bơi sẽ say sòng.Tác giả: vậy sao tử dám tắm biển.Tuyết: người ngu à? tắm biển thì lộp ngộp trong bờ là được rồi.Tác giả: pó tay..).

Thuyền cập bến vào lúc đêm khuya trời tối đen như mực, Ngâm Tuyết lão đạo dựa vào Nhược Nhi xuống thuyền. Nàng được dìu đến lên một chiếc xe ngựa, vì trời tối nên không thấy bên ngoài thế nào nhưng bên trong quả là xa hoa. Thân xe bọc toàn gấm vóc, đệm ngồi là lông thú bông nhẹ trắng như tuyết, thật thoải mái a.Không nghĩ nhiều Ngâm Tuyết chui tọt vào tiếp tục giấc ngủ dở dang.

Lần nữa tỉnh lại vào lúc giữa trưa, xe ngựa đã dừng lại trước một đại toà nhà.”Nhược Nhi đây là đâu?” “Đây là tửu lâu của Tô gia bên dưới chân núi Nguyệt Thiên Nhai, chúng ta sẽ ở đây nghỉ hạ một ngày, sau đó lên núi trực tiếp vào tổng đàn Thiên Ma Giáo.” Đêm Ngâm Tuyết an bài tại một gian phòng, Nhược Nhi nhân tiện rời đi ma giáo tổng đàn nghe ngóng một chút. Đánh chén một bụng căn tròn như cái trống, Ngâm Tuyết lần mò tìm cái suối nước nóng trong truyền thuyết là nơi gặp mặt của Đông Phương Thiên Tuyết cùng hân lão bà. Sau một hồi vòng vèo , Ngâm Tuyết cũng tìm được đến nơi. Quả thật không hổ danh được gọi là cội Nguyệt Thiên Thai, một làn hơi nước mỏng manh như bạch vân lượn lờ uốn éo ôm trụ thắm hoa vàng li ti trải dài hai bên bờ hết như ánh trăng. Nơi đây đúng là tiên cảnh của nhân gian, Ngâm

Tuyết trút bỏ y phục chậm rãi bước xuống ôn tuyền. Làn nước ấm như thấm vào từng thớ thịt, thật thoải mái, cơ thể nàng dần giãn ra thư thái gối đầu lên đám hoa êm mượt để mặc cơ thể bồng bềnh trong nước.

Bỗng tiếng nước róc rách vang lên làm Ngâm Tuyết giật nảy mình, nàng tự hỏi. Rõ ràng lão biến thái nói nơi đây chỉ có lão và phu nhân của lão biết thôi mà. Vậy không lẽ khi ở trong rừng đến tắm suối, đọc manga thấy nói khi rất thích tắm suối nước nóng. Ta phải đến hảo hảo hù dọa chúng một chút hắc hắc...(Tác giả: đúng là hết cách với tĩ, chút nữa cho 'khi' làm tĩ xịt máu mũi chơi). Háo hức men theo một phiến đá, bất ngờ nhảy ra, Ngâm Tuyết lập tức bị đông cứng, khi đầu không thấy chỉ thấy... thấy đại mỹ nam. Trước mắt nàng là một nam nhân nửa thân trên trần, nửa thân dưới ẩn trong làn hơi nước mờ ảo. Cơ thể hắn hoàn mỹ như một bức tượng điêu khắc Hi Lạp, cơ ngực rắn chắc uyển chuyển kết nối cùng cơ bụng nổi rõ sáu múi cơ xuống phía dưới....Ngâm Tuyết không dám liếc mắt nhìn tiếp, vì lẽ mà nhìn thấy thứ không nên thấy chắc nàng chết mất. Dời tầm nhìn lên cánh tay hắn, ôi quả thật là không tì vết, cơ bắp rắn chắc nhưng không thô kệch. Đang say sưa ngắm nhìn, cánh tay ấy bất giác đưa lên đan vào tóc dài ẩm ướt ôm gọn khuôn mặt hắn. Nếu nói Tô Kiều Quyền là yêu nghiệt, Dịch Vân ngọc thụ lâm phong, thì hắn đúng là sai lầm của tạo hoá. Làn da trắng mịn hoặc, mắt phượng mang ánh hoa đào, sóng mũi thẳng tắp cương nghị, bạc môi anh đào đang cong lên thành một nụ tà tiếu. Bây giờ nàng mới hiểu cảm giác choáng váng trước mỹ nam là như thế nào, trước đây cho dù có coi Man show(cái này mấy bạn tự lên google tra nhé kekke) cũng không như vậy. Đúng là đại mỹ nhân ta 'độc cô cầu bại' giờ đây đã có địch thủ.(Tác giả: lúc này mà tĩ cũng không quên tự kỉ, ai hết cách).

"sao ngươi lại đến đây?" đang chệnh choàng xấp ngã nhào, Ngâm Tuyết được ai đó đỡ lấy. Khi nhìn kĩ nàng còn muốn xỉu nhanh hơn nữa, khuôn mặt hoàn mỹ phóng đại trước mặt cộng thêm giọng nói trầm thấp đầy mịn hoặc, cùng mùi đàn hương theo hơi thở nóng hổi phả vào mặt đem nàng chân tay mềm nhũn, miệng lắp bắp."ta ..ta đến tắm suối"

"Tắm suối? sao lại nhìn lên ta?"

"không có, ta không có nhìn lên" trái tim nàng gia tốc mỗi lúc một nhanh khi cơ thể hắn càng ép sát vào nàng, giờ đây chỉ còn được ngăn cách bởi đôi tay nàng đang nắm chặt trên ngực hắn.

"Không nhìn lên? vậy ngươi quang minh chính đại nhìn?"

"Ách, cái này"

"ngươi phải chịu trách nhiệm. Nói đi ngươi tên gì?"

"Hạ Ngâm Tuyết" Nàng máy móc trả lời hắn.

"Còn ta là, Cổ Ngự Long. Nhớ đấy ngươi phải có trách nhiệm vì đã nhìn thấy ta".

"Tiểu thư người ở đâu?" Bất chợt tiếng Nhược Nhi vọng đến từ đâu đó. "Ta ở đây" Ngâm Tuyết gọi lớn.

"Sẽ còn tái kiến" thổi nhẹ một câu vào tai nàng Cổ Ngự Long thoát cái đã biến mất không nhân ảnh. Để lại nàng ngẩn ngơ nhìn theo mãi cho đến lúc Nhược nhi xuất hiện.

"tiểu thư làm sao vậy?"

"Không có gì"

"không có gì sao lại chảy máu cam thế kia"

"Ách.."

7. Chương 7:

"Tiểu thư người có nghe không?" Nhược Nhi phất qua lại bàn tay trước mặt Ngâm Tuyết đang thất thần. Thật kỳ lạ từ lúc ở suối nước nóng về đến giờ tiểu thư luôn như vậy, hỏi cũng chỉ trả lời qua quýt không đầu vào đầu."Tiểu thư có phải ở suối nước nóng người đã thấy cái gì không nên thấy phải không?" Đánh

liều hồi thảng vì Nhược Nhi quá rõ tính cách của tiểu thư, tuy thông minh giảo hoạt nhưng thật sự rất ngây thơ khi làm chuyện gì khuất tất đều lộ cả trên mặt.

“ Không có... ta không thấy gì cả, ta..ta chỉ thấy ‘khí’ tắm suối nước nóng mà thôi” Ngâm Tuyết vội vàng thanh minh càng làm cho Nhược Nhi thêm nghi ngờ, nhưng đây không phải lúc tra xét tiểu thư.

(Tác giả: =)) cười lẩn lóc, Long ca từ mỹ nam bị biến thành khí chắc tức chết.Long ca: đôi mắt hình viên đạn tự hứa sẽ phục thù.Tuyết: ách xì, tự nhiên thấy rợn tóc gáy).

Sau một chuyến lên Nguyệt Thiên Nhai, Nhược nhi đã thu thập được không ít tin tức. Ba tháng trước Thiên Ma giáo chủ Cổ Ngạo Thiên đột nhiên mất tích, hiện nay chấn thủ ma giáo chỉ có tứ đại hộ pháp và Tam Huyền trưởng lão. Điều kì lạ là Thiên Ma giáo đang khai mạc tỉ võ để chọn ra tân nhiệm giáo chủ.Chỉ cần là Thiên Ma giáo chúng đều có thể tham gia.

“Người nói sao?” Ngâm Tuyết tạm ngừng suy nghĩ đến mỹ nam tập trung vào lời nói của Nhược Nhi. Nàng đang lo lắng không biết cách nào trà trộn vào Thiên Ma giáo để điều tra tông tích của Cổ Cầm Ngọc. Đúng là trời không phụ lòng người mà, nếu có thể leo lên vị trí giáo chủ thì sợ gì không tra ra hành tung của người trong giáo.”Nhược Nhi nói cho ta một chút về những cao thủ trong Thiên Ma giáo”

“Tiểu thư muốn làm gì?”

“tranh chức giáo chủ”

Nhược Nhi tròn tròn mắt một hồi, nhưng cũng không phản bác. Theo nàng điều tra được thì so với võ công hiện tại của tiểu thư Thiên Ma giáo rất ít người có thể làm đối thủ của nàng. Vì vậy không có gì đáng ngại. Nhưng vẫn phải nhất nhất đề phong Tứ đại hộ pháp và Tam Huyền lão. Tại sao họ buông tha cho ngôi vị giáo chủ, hẳn phải có ẩn tình. Mặt khác họ võ công cao cường căn bản tiểu thư không thể địch lại họ.

“Tứ Đại hộ pháp lợi hại vậy sao?”

“Àn, tứ đại hộ pháp bao gồm Vô Tình hộ pháp đứng thứ tư tuyệt kĩ là Vô Tình Kiếm, tiếp đến là Lãnh Huyết hộ pháp là một tên ma vương lãnh huyết vô tình khi giết người thường để cho nạn nhân tan xương nát thịt, máu me be bét mới buông tha tuyệt kĩ Đoạt Mệnh kiếm, một khi kiếm xuất vỏ là phải thấy máu.Đứng thứ nhì là Truy Hồn hộ pháp, hẳn rất trầm tĩnh nhưng một khi đã chọc đến hẳn dù là nam hài , nữ ấu hẳn cũng không tha tất cả đều nhất quyết phải châu Diêm Vương dưới ngọn roi Truy Hồn đỏ rực của hẳn. Cuối cùng là đại hộ pháp Hảo Diễm hẳn là người bí ẩn nhất trong bốn vị hộ pháp, bình thường hẳn không trông nom việc trong giáo nhưng một khi hẳn đã xuất hiện thì không có việc gì là không thể. Tiền nhiệm giáo chủ cũng phải nể mặt hẳn vài phần, cứ như hẳn mới thực sự là chủ nhân của Thiên Ma Giáo.”

“Hẳn là nam hay nữ, sao lại lấy tên là Hảo Diễm? Chắc là một tên bán nam bán nữ à?” Ngâm Tuyết rất chi là tò mò với tên đại hộ pháp này.

Nhược Nhi nhìn Ngâm Tuyết như một sinh vật lạ, hỏi cái gì không hỏi lại hỏi vấn đề này.Hỏa Diễm là tên giang hồ đặt cho hẳn chứ thật ra không ai biết tên thật của hẳn.Liệt Hỏa Chuông của hẳn đã đánh bại không biết bao nhiêu cao thủ đương thời, không những thế hẳn từng dùng Hỏa Lân kiếm đơn thương độc mã đánh lui năm ngàn quân địch giải vây cho triều đình.Vì vậy triều đình cũng không dám dă động đến Thiên Ma giáo. Ngoài ra hẳn lúc nào cũng đeo mặt nạ che nửa phần trên gương mặt, nhưng theo giang hồ đồn đại dung mạo của hẳn mỹ đến không thể mỹ hơn, nhưng chưa ai chân chính nhìn đến dung mạo. Nên giang hồ gọi hẳn là Hỏa Diễm.

“ Sao chưa nhìn thấy hẳn đầu cua tai nheo ra sao mà đồn đãi hẳn mỹ? đúng là lời đồn không thể tin được”

“ Vì những ai chân diện mục thấy dung mạo hẳn đều không toàn mạng, trước khi chết đều chỉ thều thào ‘mỹ không thể mỹ hơn’. Hỏa Diễm đứng thứ hai trong bảng thập đại anh tuấn nam tử trên giang hồ đấy” Thấy Ngâm Tuyết vô cùng quan tâm đến các mỹ nam nên Nhược Nhi bồi thêm một câu.

“Thế ai đứng nhất bản?” Ngâm Tuyết hào hứng hỏi(Tác giả: Tuyết tỉ lại phát bệnh mê zai. Long ca: ai mà bằng ta chứ? hứ.)

“ Minh chủ võ lâm Hàn Long bắt quá hẳn đứng nhất vì không ai chính diện nhìn thấy Hỏa Diễm mà thôi, chứ nếu không Hàn Long đừng mơ nhất bảng”

“hihi, người có vẻ thích tên Hỏa Diễm đó” Ngâm Tuyết cười gian tà.

“Ách tiểu thư người nghĩ đi đâu vậy?”

“Không nói chuyện này nữa, bây giờ chúng ta phải tính xem ngày mai sẽ như thế nào xuất hiện ở Nguyệt Thiên Nhai” đôi mắt long lanh ngưng thần của Ngâm Tuyết thoáng làm Nhược Nhi giật mình, chưa bao giờ nàng thấy tiểu thư nghiêm túc đến vậy. Đêm đã khuya nhưng căn phòng trọ vẫn sáng phản chiếu hai nhân ảnh chập chờn trong ánh đèn vàng nhạt.

Sương sớm còn ẩn hiện quanh những cánh cửa đóng kín, tiểu nhị nháp dài giụi mắt còn ngái ngủ. Hắn vẻ mặt hận hực nguyên rửa tên đồng bạn thất hứa để hắn phải dậy sớm mở cửa một mình. ‘thình thình’ tiếng bước chân truyền đến, vị khách quan nào thức dậy sớm thế nhỉ? Tiểu nhị ca tự hỏi. Trên cầu thang hai người một nam một nữ đang tiêu sái bước xuống, tiểu nhị ca không khỏi tròn mắt ngạc nhiên không nhớ trong quán có khách nhân xuất sắc đến vậy. Nam tử một thân vận hồng sắc cẩm bào, mắt phượng lúng liếng say lòng người, bạc môi khinh mạn đỏ mọng anh đào, tóc búi cao ẩn trong huyền mao, tay ngà phe phẩy bạch chiết phiến. Phía sau nữ tử băng sương tay cầm bảo kiếm làm người khác không dám nhìn thẳng.

“Nhược Nhi trả phòng đi có lẽ chúng ta sẽ không quay lại nữa” nam tử khẽ phân phó rồi quay lưng bước đi.

Ngồi trên xe ngựa lắc lư ước chừng một canh giờ, trong xe ‘anh tuấn nam tử’ Hạ Ngâm Tuyết đang nhắm mắt dưỡng thần(kì thật là đang say xe=))), tiếng ‘nữ hộ vệ’ Nhược Nhi từ bên ngoài vọng vào: “Tiểu...th...thiếu gia đã đến nơi”.

“Ân” Hạ Ngâm Tuyết vén rèm che uyển chuyển bước xuống, bỗng ‘xoẹt’ một tiếng nàng nghiêng người lượn một đường quyền nhẹ chạm đất như hạc tiên giáng trần khiến cho nhân gia xung quanh không khỏi trầm trồ thán phục. Con mẹ nó, xe ngựa cổ đại sóc nảy thật tệ làm cô nãi nãi ta choáng váng chút ngã nhào’ Ngâm Tuyết lẩm bẩm rửa tay vuốt lại y phục, chấn chỉnh lại phong thái hiên ngang bước đến cánh cửa lớn. Thị vệ gác cửa vừa thấy một màn cũng không dám đắc tội, nhưng quy củ vẫn phải tuân theo nên cẩn cẩn dục dục lên tiếng: “Vị này công tử xin trình Hắc Mộc lệnh bài.”

“ Ách, cái này...Nhược Nhi” Ngâm Tuyết thoáng bối rối.

“ Đây là lệnh bài, các người thấy rồi thì mau tránh ra cho thiếu gia nhà ta vào” Nhược Nhi đưa ra lệnh bài, trong lòng có chút thấp thỏm lo cái lệnh bài đảo chủ dùng để kê chặn kiếng có xài được không.

“Nhị cấp lệnh bài, đắc tội đường chủ xin mời vào” Thị vệ nghiêm cẩn cúi người nhường đường, Ngâm Tuyết và Nhược Nhi thâm thở phào.(Thiên Tuyết: may nhờ ta tính toán sâu xa hắc ...hắc.Tuyết: tại do tên thị vệ đó mắt bị lác thì có chứ cái lệnh bài vứt đi không ai lượm ấy ai thèm.Tác giả: Tuyết chẳng wá đi).

Tiếng vào bên trong Ngâm Tuyết không khỏi choáng ngợp trước rừng đồng đúc trong sân lớn. Giữa sân một lối dài, cao cao tại thượng phía trên là mấy thân mặc huyền sắc phục có thể đoán ra là tứ đại hộ pháp cùng Tam Huyền trưởng lão. Lập tức sử dụng ‘công phu chen chúc’ (luyện được khi chen lấn mua đồ hạ giá lúc còn là sinh viên) Ngâm Tuyết đã tiến sát đến dưới lối dài. Vừa đến nơi nàng nghe thấy thanh âm của một khối thân thể bị nện mạnh xuống đất, ngẩng lên nàng xem chút ngất xỉu. Cổ thi thể một nửa còn mắc lại trên lối dài, máu me đầm đìa từ hốc mắt rỗng trơn, thật không khác mấy phim kinh dị.

“Còn ai dám lên đài đấu với Quỷ Kiếm Sầu ta không?” Tiếng của kẻ thắng cuộc âm lãnh vang lên đầy đe dọa.

“Đây hắn là ai?”

“Hắn là đường chủ của phân đà phía bắc Quỷ Kiếm Sầu, tính tình kiêu ngạo âm lãnh, tà ác vô cùng. Trong tỉ võ lần này hắn đã đánh gục hầu hết đối thủ, thắng được hắn có nghĩa sẽ quang minh chính đại leo lên vị trí giáo chủ.”

“ Oh, vậy thì nể mặt ‘nghĩa mẫu’ Cổ Cầm Ngọc ta sẽ ra tay trừ hại tránh cho Thiên Ma giáo đại nạn lần này”. Đắc ý, trào phúng cười gian Ngâm Tuyết tiến lên lối dài.

Nhìn nam tử một thân hồng sắc quần áo tung bay tiêu sái bước lên lôi đài, mặt ngọc tươi cười quyền rũ quần chúng không khỏi ngẩn ngơ, thoáng chốc tiếc hận vì mà giáo đa số toàn đầu trâu mặt ngựa (tất nhiên trừ mấy vị hộ pháp) hiếm khi có nhân gia xem đẹp mắt đến vậy mà có khi xấp phải hồn lìa khỏi xác.

“Chỉ bằng tên ảo lả nhà ngươi, mà muốn đấu với ta?”

“Sao không? ai sợ tên đầu dơi mắt chuột nhà ngươi. Bổng công tử ra tay còn là phúc tám đời nhà ngươi” Ngâm Tuyết bĩu môi.

“Ngươi.....” Quý Kiếm Sầu bị xem thường cực tức nuốt không trôi vung kiếm chém tới. Mọi người hít một hơi lạnh khi, mới bắt đầu mà hắn đã ra độc chiêu thật là không biết thương hoa tiếc ngọc. Nhếch mép chế nhạo, Ngâm Tuyết nghiêng thân né tránh với Phong Thần Vận thượng thừa khinh công Tiêu Phong truyền thụ mấy thế kiếm mèo què ấy đừng mơ đụng đến cọng lông chân của nàng

(Tác giả: yyy Tuyết tử có nhiều lông chân thấy gớm. Tuyết: ngươi muốn chết à? Tác giả: ôôô.. Long ca Tuyết tử bắt nạt tác giả kìa. Long Ca: lão bà là lớn nhất hắc.. Tuyết: lườm, ai là lão bà của ngươi. Tác giả: nhớ đấy ta đây mà ôm hận cặp đôi nhà ngươi sẽ khổ dài dài).

Chơi trò mèo vờn chuột một lúc Ngâm Tuyết thấy đã đến lúc kết thúc. Luồn vào thất lưng xuất ra uốn lượn ngân quang kiếm phóng đến phía Quý Kiếm Sầu. Phong Thần Vận khinh công kết hợp với Vô Ảnh kiếm pháp quả thật làm quý khốc thần sầu, hướng chỉ chỉ một tên Quý Kiếm Sầu. Lưu quang bay múa kết hợp cùng hỏa hồng trường sam tinh túy uốn lượn như lửa đỏ giận dữ, nhưng không kém phần diễm lệ khiến từng chiêu thức của nàng không còn là võ công đơn thuần, mà trở thành một bức tranh đỏ rực huy hoàng mềm mại nhưng lại mang hào hùng anh khí. Ngâm Tuyết hạ chiêu cuối cùng mang lưỡi kiếm kề sát cổ họng Quý Kiếm Sầu mà hắn vẫn đứng chết chân không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Đồng dạng ngẩn ngơ mọi người mới dần phục hồi tri giác thì thế cục trên lôi đài đã định. Quý Kiếm Sầu phục hồi thần sắc thu kiếm quỳ sụp xuống. “Tại ơn giáo chủ tha mạng” Ngâm Tuyết cười thầm bấy giờ hắn đã biết điều vậy tạm tha hắn.

Từ vị trí cao phía trên một nam nhân trung niên tiến lên lôi đài. “Ta Tam Huyền trưởng lão thay mặt huynh đệ trong giáo chúc mừng tân nhiệm giáo chủ” hắn tay ôm quyền cúi mình trước mặt Ngâm Tuyết. “đa tạ trưởng lão” Ngâm Tuyết lễ phép đáp lại.

“Không dám, mời giáo chủ lên ngự bảo tọa để giáo chúng chúc mừng”

“Ân” nàng đáp lời, rồi oai phong lẫm liệt bước lên từng bậc từng bậc tam cấp hướng đến bảo tọa hắc cẩm thạch chạm khắc lưỡng long tranh châu uy nghiêm quý giá. Phất vạt áo, xoè chiếc phiến, ngồi lên bảo tọa uy phong lẫm lẫm Ngâm Tuyết ánh mắt thoáng một tia tự đắc. “Giáo chủ xin xưng danh hào” Tam Huyền trưởng lão khẽ nhắc nhở. Ách cái gì danh hào, hôm qua mải bàn tính về tử võ nên quên mất cái này, nàng thầm than khổ. Trầm tư một khắc, Ngâm Tuyết phượng nhãn sáng lên môi anh đào khẽ mở.

“Ta là Đông Phương Bất Bại.....” thật toát mồ hôi hột may là ta kết nhân vật Đông Phương Bất Bại của Kim Dung nên nhớ rõ chứ nếu không chết chắc.

Phía dưới giáo chúng đồng loạt quỳ xuống cất tiếng hô vang như sấm dậy xém chút là Đông Phương giáo chủ nhà chúng ta bật ngựa ra sau.

8. Chương 8: Nguyệt Thiên Nhai

Cảm giác được tồn sùng quả là khoái lạc, chẳng trách bao nhiêu người đánh đổi mọi thứ để leo lên ngôi vị cao nhất. Ngồi trên bảo tọa cao ngất nhìn dưới chân người người suy tôn như thượng đế Đông Phương giáo chủ vô cùng khoái trá híp mắt cười như tiểu bảo bảo được lãnh phần thưởng cuối năm. Nhược Nhi đã được cất nhắc lên đứng bên cạnh giáo chủ rất có phong thái của thiếp thân nha hoàn. Nàng thật chán nản ngao ngán thờ dài nhìn tiểu thư mới có một chút hư vinh mà đã lên tận mây xanh như vậy. Tiểu thư không thấy là mấy vị hộ pháp đang dùng ánh mắt như thể nào nhìn chăm chăm tiểu thư sao.

“Chẳng hay giáo chủ trước đây ở phân đà nào, mà lão đây chưa từng nghe qua Thiên Ma giáo lại có người xuất chúng như ngài” Tam Nguyên trưởng lão bắt ngờ hỏi.

“ uh, ở phân đà phía nam” Ngâm Tuyết nói bừa vì Kinh Long đảo ở phía nam coi như nàng là người miền nam đi.

“Phía nam? Phân đà phía nam đã bị giải tán rồi sao?”

“ Quả thực đã giải tán, gia phụ trước đây là người của phân đà phía nam. Sau khi quyền sinh giao lại cho ta Hắc Mộc lệnh bài di nguyện lại rằng đời con cháu nhà ta đều là người của Thiên Ma giáo” Nói xong thầm thở dài bộ dạng rất là thương tâm làm Nhược Nhi trông mắt muốn rớt ra ngoài, tiểu thư nói chuyện như vậy mà không chớp mắt. Ai, thật là thương hại cho đảo chủ a tự đứng bị thành người thiên cổ.(Thiên Tuyết: ách xì).

“Thiên Ma giáo có một người như thế cũng coi như là có phúc, thiên đã không còn sớm nữa hay giáo chủ đi nghỉ ngơi một chút để buổi tối dự bữa tiệc mừng”

“Ân vậy ta trụ nơi nào?”

“Các đời giáo chủ đều ở Thiên điện, nhưng khi Cổ Ngạo Thiên giáo chủ mất tích Thiên điện bị hư hỏng nặng vì thế.....” Tam Huyền trưởng lão khó xử.

“Ta cũng không câu nệ tiểu tiết, ta không thích ồn ào hãy an bài cho ta một nơi yên tĩnh được rồi” Không phải Ngâm Tuyết thanh à do nàng thân phận đặc thù ở chỗ đông vui sợ người khác nhìn ra sơ hở.

“Nơi yên tĩnh, chắc mấy hậu điện phía sau có thể được. Để ta nghĩ xem uh... Liên Hoa các là chỗ của tứ hộ pháp, bên cạnh đó là Nguyên Cư các là chỗ của tam hộ pháp, Thủy Kính đình có nhị hộ pháp. Ai, thật khó nghĩ còn Hoả Phong Các lại là chỗ của đại hộ pháp ...”

“thôi tùy tiện một căn phòng được rồi” Ngâm Tuyết biết thân biết phận đại hạ giá.

“Ách cái này giáo chủ đừng khiêm tốn như thế, thân phận ngài cao quý sao có thể tùy tiện. Chỉ còn Tuyết Hiên nhưng vì nó ở rất gần Hoả Phong các nên lâu rồi không có người ở chỉ sợ không xứng với giáo chủ”(Tuyết: sao ở gần hoả Phong các lại không có người ở? Tác giả: sau này tỉ sẽ biết hắc...)

“Oh không sao, lâu ngày không có người ở thì chỉ cần dọn dẹp một chút là được”

“Giáo chủ thật uỷ khuất người” nhỏ giọng Tam Huyền trưởng lão không muốn để giáo chủ nghe thấy điều này, vì lão biết kháng lại mệnh lệnh của Hoả Diễm sẽ có kết cục như thế nào.”Tiện đây lão xin dẫn đường giáo chủ đi thăm tổng đàn một vòng””Được”.

Tổng đàn ma giáo được xây cất trên đỉnh Nguyệt Thiên Nhai, Ngâm Tuyết cũng thật bá phúc người nào có thể thiết kế và xây dựng một toà thành tráng lệ như thế chênh chếch uốn lượn bám theo triền núi đá lởm chởm. Nơi đây tuy đã vào mùa xuân nhưng khí trời vẫn rất lạnh, sương mù vẫn vũ quất quanh những hàng cột gỗ vững chãi chắm sâu vào sườn núi chống đỡ khối kiến trúc đồ sộ. Tổng đàn nằm ở địa phương cheo leo như thế quả thực là địa thế chiến lược khó công dễ thủ, vậy là có thể không lo danh môn chánh phái bất ngờ tấn công bất lợi a giáo. Như vậy vị trí giáo chủ này Ngâm Tuyết có thể ngồi vững không sợ ngoại địch, nhưng còn nội địch.....Nhìn những mái ngói lưu ly cong vút lãng đàng trong ánh chiều tà Ngâm Tuyết không khỏi thở dài, không biết nước cờ này đúng hay sai? Đạo quanh một hồi đám người Ngâm Tuyết đi đến một khoảng thoáng đàng hầu như không có người qua lại, cây cối mơn mẩn hoa thơm cỏ lạ mây bạc lượn quanh như chốn bồng lai tiên cảnh.

“Giáo chủ đã đến phụ cận Hoả Phong các lão không tiện đi tiếp, người chỉ cần đi tiếp nữa một đoạn sẽ đến Tuyết Hiên nơi đó đã có hạ nhân chờ sẵn hầu hạ, lão cáo từ”

“Ồ này” Ngâm Tuyết chưa kịp nói gì Tam Huyền trưởng lão đã quay lưng bỏ đi như trốn chạy không biết nơi này có quỷ hồn gì mà lão sợ hãi như vậy. Mặc kệ Hạ Ngâm Tuyết ta trời không sợ đất không sợ lo gì. Tự trấn an đôi câu, Ngâm Tuyết hồi thức Nhược Nhi bước đi bỗng ‘sột soạt’ có thứ gì đó ẩn hiện sau mấy thân cây phong gần đó. Nội tâm chấn động, Ngâm Tuyết vẫn cắn chặt môi không để lộ cảm xúc ra ngoài. Hoá điều trong tay áo cũng bắn loạn vọt ra như mũi tên đỏ rực biến mất vào rừng cây.

“Tiểu thư liệu điều nhi có sao không?”

“Không sao đâu, đợi.”

Nhược Nhi nao núng đến phát điên, nàng đang định theo hoả điều thì một bóng trắng nhẹ nhàng phi thân ra khỏi rừng cây. Một thân lông mao trắng bông bênh bạch lang (sói trắng) xuất hiện, đôi mắt lưu quang như bích ngọc, khí lưu pháp phòng từ chóp mũi nhàn nhạt toả ra trong không gian băng tĩnh. Nhưng đáng ngạc nhiên nhất là hoả điều đang chễm chệ ‘làm tổ’ trên đỉnh đầu bạch lang, như ngọn lửa nhỏ bập bùng trên nền tuyết trắng. Hoả điều có biểu hiện thật kì lạ, nhưng Ngâm Tuyết có thể chắc chắn một điều con sói trắng trước mặt tuyết không có ý thù địch vì nếu có điều nhi sẽ không thân thiện với nó như vậy. Ngâm Tuyết đưa một bàn tay ra trước mặt bạch lang, vì theo nàng đoán giống chó đầu tiên sẽ ngửi hơi sao đó mới tiếp cận, mặt khác đưa tay lên trực tiếp vuốt đầu nó sẽ làm cho con sói có thể hiểu nhầm nàng có ý tâm công nó.

Bạch lang khì khì mũi phun hơi thở ẩm ướt vào lòng bàn tay Ngâm Tuyết, sau đó quay lưng chạy biến vào rừng. “Ách..” Ngâm Tuyết đang mặc danh kì diệu không hiểu gì, thì bạch lang một lần nữa xuất hiện. Lần này nó mạnh dạn hơn, tiến đến sát cạnh Ngâm Tuyết nhả vào tay nàng cành của một loài cây thân thảo xanh thẫm nổi bật nhưng hoa màu vàng li ti.

“Cám ơn” không hiểu nó định làm gì, Ngâm Tuyết cùng Nhược Nhi vẫn nhận lấy lẳng lẳng theo sau bạch lang qua hết rừng phong là một khoảng mai viên đương mùa hoa tràn ngập như bạch vân. Ẩn hiện trong mai viên là một tiểu viện xinh xắn, cao cao trên cửa vòm hai chữ Tuyết Hiên.

Dẫn đường cho hai người đến Tuyết Hiên xong bạch lang chỉ ngoái đầu nhìn lại một lần rồi chạy vọt vào mai viên. Cước bộ phóng nhẹ như bay đến lần ranh mờ hồ của phong du đỏ rực và tuyết trắng bạch mai, bạch lang dừng lại bên một nhân ảnh đen tuyền như vết bút lông thuỷ mặc.

“Làm tốt lắm Bạch Nhi” trầm thấp thanh âm mê hồn như gió thoảng.

Làm giáo chủ thật là tốt, cao cao tại thượng, thét ra lửa mưa ra khói, người người kính sợ, muốn gì được đó hắc hắc... Hạ Ngâm Tuyết ta thật tốt số. Cười đến điên đảo hai tròng mắt tân nhiệm Đông Phương giáo chủ khoái trá thả mình trong bồn tắm toả khói bông bênh cánh hoa hồng.

“Wao, giáo chủ đại nhân thật sự rất cao hứng thì phải?”

“Là người” hớp một hơi suyễn khí, Ngâm Tuyết vội vàng với lấy khăn bông bênh cạnh che trước ngực.

“uh, là ta còn nhớ muốn ngươi phải chịu trách nhiệm” bạc môi quynn rũ con lên quynn rũ cười, một thân bạch sam phiêu dật Cổ Ngự Long nội tâm không ngừng nhảy nhót nhìn mỹ nhân e thẹn trước mặt đang cố gắng kéo lên kéo xuống cái khăn bông che tuyết trắng da thịt nhưng vẫn không khỏi lộ đầu lộ đuôi.

“Người...người tên kia sao người vào đây được, sao.. sao dám nhìn lên ta tắm”

“Không phải giáo chủ đại nhân cũng từng nhìn lên ta tắm sao?”

“cái đó ta...ta không định nhìn lên, là hiểu nhầm. Ta tưởng ngươi là kẻ “lời này Ngâm Tuyết nhỏ giọng nuốt vào, vì nàng có cảm giác nếu đắc tội nam nhân trước mặt sẽ không có kết cục gì hay ho.(Tác giả: hắc... Tuyết tử đã thông minh ra nhiều)

“Thấy cũng đã thấy rồi, ta không biết ngươi phải có trách nhiệm” Cổ Ngự Long lúc này cười đến là lưu manh.

“Ngươi là tên hỗn đản ai đòi nam nhi đại trượng phu mà bắt nữ nhi chịu trách nhiệm chứ?” thẹn quá hoá giận Ngâm Tuyết vùng dậy chỉ vào mặt Ngự Long quát.

“Vây ta chịu trách nhiệm với ngươi thì được hả”

“Ngươi...tên xấu xa, tên biến thái” Mặt đỏ như gấc chín, nhịp tim gia tốc không ngừng, Ngâm Tuyết toàn thân choáng váng như phát sốt không ngờ trên thế gian này lại có nam nhân trơ trên đến vậy. Nói ra những lời không biết xấu hổ như thế ánh mắt như đối lang trân trân nhìn nàng. Đẹp trai thì sao chứ, đúng là đồ không biết liêm sỉ.

“Tuyệt Nhi nàng không nghe qua câu ‘nam nhi không xấu nữ nhi không yêu ‘ sao?’” kết thúc câu nói Cổ Ngự Long từng bước tiến sát lại gần.

“Người.. định làm gì?” Ngâm Tuyết sợ hãi đến luống cuống tay chân , tuy nàng cũng chẳng phải hoàng hoa khuê nữ gì như trong tình cảnh trên người chỉ độc mảnh khăn bông cộng thêm mũ nam trước mặt không có chuyện gì mới lạ.

“Không cần khẩn trương như thế.. chúng ta còn nhiều thời gian bồi dưỡng tình cảm mà”

Ngâm Tuyết sợ hãi mắt nhắm nghiền, nàng vẫn cảm nhận được hơi thở nóng hổi lướt nhẹ trên má sau đó luồn lách đến mang tai. Khi trái tim nhỏ bé của nàng xấp không chịu đựng nổi nữa rồi thì hần mang theo âm cười buồn nhẹ một câu “Tuyệt Nhi mai ta sẽ quay lại”.

“Tiểu thư người tắm xong chưa có người đến báo xấp đến giờ dự tiệc, chúng ta còn phải dịch dung , nếu không sẽ không kịp mất” Tiếng Nhược Nhi từ ngoài bình phong vọng vào khiến Ngâm Tuyết hồi thần nhìn quanh nhưng Cổ Ngự Long đã vô nhân ảnh từ khi nào.

Thiên Ma giáo không hổ danh là đệ nhất giáo trong giang hồ một bữa tiệc mừng mà xa hoa đến vậy sao, cho Hạ Ngâm Tuyết ta mở rộng tầm mắt rồi. Cờ hoa kết đèn sáng rực một góc trời, nhưng sáng nhất vẫn là nhân vật chính Đông Phương giáo chủ uy phong ngồi trên bảo tọa. Ánh mắt mị hoặc khó dò lướt qua từ nhân vật cấp cao của ma giáo, không khỏi làm giáo chúng bên dưới mê ly.

Ngồi gần giáo chủ nhất dĩ nhiên là đại hộ pháp Hoả Diễm, lời đồn quả có chút sự thật a Hoả Diễm giảng người thật không sai, tuy rằng bị che khuất trong tấm áo choàng lông đen tuyền vẫn làm cho giáo chủ nhà chúng ta nhỏ dãi(Tác giả: Tuyết Tỉ khăn giấy nè, nước miếng xấp rớt xuống cằm rồi kìa.Tuyết: *lườm*). Còn khuôn mặt bị mặt nạ che khuất hơn phân nửa nhưng bạc môi khêu gợi ấy quả thực làm người ta muốn cắn một cái. Ngâm Tuyết rửa thắm Hoả Diễm trời sinh mê người đến vậy việc gì phải chùng cái mặt nạ lông vũ ấy lên như Halloween vậy chứ.

“Khụ ..Khụ giáo chủ ngài chú ý chút đi” Nhược Nhi không thể để tiểu thư như tên hái hoa tặc nhìn chằm chằm đại hộ pháp được, cũng may động tác đưa tay há miệng uống rượu của đại hộ pháp còn rất là tao nhã chắc chưa phát hiện tiểu thư.

“Ồ... Ân ta biết rồi” cố gắng chuyển tầm mắt sang chỗ khác, Ngâm Tuyết quyết định quan sát Vô Tình hộ pháp, nữ hộ pháp duy nhất .Vô Tình thân hình nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú có thể nói nam nhân nhìn thấy nàng chỉ có thể ngay lập tức mà hảo hảo chiếu cố cưng chiều. Nhưng đôi mắt nàng lại lạnh băng, tính lạnh như hồ thu nhưng không một tia độ ấm như muốn đóng băng người đối diện .

tiếp đến xa xa là là Truy Hồn hộ pháp, ngũ quan sắc cạnh nhưng luôn có một tầng bình thần thần sắc khó diễn tả vờn quanh. Bên cạnh Truy Hồn là Đoạt Mệnh dung mạo có vài phần tương tự Truy Hồn nhưng khí chất thì khác hẳn, hẳn luôn thường trực trên môi nụ cười ranh mãnh. Ngâm Tuyết không thấy phản cảm với hẳn, dù gì hẳn cũng không trưng ra bộ mặt ‘bị người thiếu nợ’ như hầu hết người trong Thiên Ma giáo làm giáo chủ như nàng đến cơm cũng nuốt không trôi.

Thời gian quan sát không nhiều, vì Ngâm Tuyết liên tục bị chúc rượu. Tuy rằng tửu lượng của nàng không tệ nhưng sức chịu đựng cũng có giới hạn. Không nhớ là đến tuần rượu thứ mấy nàng đã ngà ngà say, ăn nói có phần đứt quãng, má hồng hây hây khiến giáo chúng bên dưới không khỏi tim đập chân run.

“Thời gian đã không còn sớm, tiệc rượu kết thúc tại đây, các huynh đệ về nghỉ ngơi đi” Nhược Nhi thấy Ngâm Tuyết xấp không ổn Hoả Diễm bắt ngờ lên tiếng. Ngay lập tức nàng tiến đến đỡ Ngâm Tuyết lão đảo rời khỏi bàn tiệc. Còn lại mọi người cũng không ai dám cãi lời Hoả Diễm lủi thủi ra về lòng thầm tiếc nuối mỹ mạo của giáo chủ.

9. Chương 9: Tứ Đại Hộ Pháp

Vừa dìu Ngâm Tuyết trở về , Nhược Nhi vừa rửa thắm.’ Cái lão già điên sao lại an bài tiểu thư ở nơi xa như vậy chứ chắc lúc về đến Tuyết Hiên tiểu thư đã chết cồng rồi’(Tam Huyền trưởng lão: ách xì). Nhược

Nhi vừa dìu vừa lôi kéo giáo chủ chân nam đá chân bắc, vừa đi vừa hát thật chặt vật đến nỗi vấp phải hòn đá khiến cả hai người ngã nhào.

“UI , đau quá. Chết rồi Tiểu thư....” Nhược Nhi vội tìm kiếm tiểu thư nhưng, ông trời thật bất công a.Trong khi nàng ngã đau như thế mà tiểu thư lại chẳng có việc gì, rất thoải mái ẩm áp được người khác ôm lấy.”Đại hộ pháp?” .

“ Tiệp đường trở về, ta sẽ đưa giáo chủ về Tuyết Hiên”.

Không đợi Nhược Nhi trả lời Hoả Diễm quay lưng bế Ngâm Tuyết tiến vào trong lòng nhắm hướng Tuyết Hiên mà đi. Đang bị gió lạnh từng cơn quất vào mặt, bỗng dưng được một khối ẩm áp ôm lấy theo bản năng Ngâm Tuyết càng rúc sâu vào lòng Hoả Diễm. Hai tay không an phận luồn lách vào tầng áo lông đen sờ soạng bờ ngực rắn chắc như hoá lò toả ra từng đợt hơi ẩm mùi đàn hương.

“Tuyết Nhi người thật háo sắc” cười nhẹ đầy sủng nịnh Hoả Diễm nhìn nhân nhi nhỏ bé trong ngực nửa tỉnh nửa mê đang không ngừng xông loạn trên người hắn. Giá như lúc bình thường nàng cũng như thế thì tốt, nhưng nhìn nàng e thẹn sợ hãi cũng rất thú vị a

(Tác giả: Diễm ca biến thái. Diễm: nếu thích đi hỏi bạn trai người xem hắn đối với người suy nghĩ có giống ta đối với Tuyết không?Tác giả:*đỏ mặt*).

Từ lần đầu tiên trông thấy nàng, ánh mắt hắn đã không ngừng bị thu hút, không giống với trước đây. Không phải là hắn chưa từng động tâm với nữ nhân nhưng đó là bởi dục vọng, đối với nàng thì khác. Nàng như đoá u lan nở trong sơn cốc xinh đẹp mê hồn, mạnh mẽ cùng hoang dã.Hắn đối với nàng là khát khao, là thưởng thức, cùng vô thức che chở bảo vệ. Hoả Diễm thực không rõ cảm giác của hắn lúc này, mặt kệ là gì cũng được chỉ cần hắn thích.

“Ể người có thấy gì không?”

“Dĩ nhiên thiên sắp sụp xuống rồi, lão đại dĩ nhiên bế tên tiểu tử ấy mà còn cười”

“Hai huynh bị ngu à, nhìn không ra tên tiểu tử đó là nữ sao”

Xa xa trên ngọn cây ba vị hộ pháp vừa cắn hột dưa vừa xem kịch hay. Lão đại quanh năm băng giá bây giờ lại phát ra nhu tình như thế với tân giáo chủ.Xem ra có thứ để bọn họ đùa nghịch rồi.Bao năm bị lão đại áp chế, chơi xấu cuối cùng có cơ hội phục thù, thượng đế a người thật có mắt.

Đang đuổi hoa bắt bướm trong mộng đẹp, bất chợt một con ong cứng đầu cứ vo ve trên đầu nàng mãi. Thật bực mình, Ngâm Tuyết dùng hết lực tay đập cho con ong một phát”Á”

“quái, ong chết tại sao lại kêu” giật giật mí mắt tỉnh dậy, lần này đến lượt Ngâm Tuyết la lên”Á..Áaaa”

“Người lại làm gì đây?”

“Tuyết Nhi người thực nhẫn tâm a, ta tuần nhan ngồi ngồi mà sao người nữ xuống tay nặng như vậy?” Cổ Ngự Long mặt ngọc in năm dấu tay đáng thương hể hể nhìn Ngâm Tuyết.

“Người mới sáng sớm đến đây phá ta làm gì?”

“Sáng sớm gì nữa đã trưa rồi, ta nghe nói hôm qua Tuyết Nhi uống rượu nên có lòng tốt đến thăm người.Nhưng người lại....”

Ngâm Tuyết trong lòng có chút áy náy, nên lời lẽ có phần dịu xuống:”Sao người vào đây được? đây không phải cấm địa sao mặt khác còn có hoả điều luôn thủ bên người ta...”

“Ý người nói là tiểu điều nhi này hả?” Cổ Ngự Long chỉ chỉ lên hoả điều đang đứng trên vai sung sướng ăn hạt kê.

Cái gì hoả điều có một không hai, nhất mực trung thành.... Tiêu Phong tất cả là tại người nói nhằm làm ta tin không chút nghi ngờ. Ai ngờ cái hoả điều ‘có một không hai’ của người phản chủ chỉ vì mấy hạt kê. Nhưng chim làm sao mà hiểu tiếng người hoả điều vẫn ngây thơ ăn kê, thỉnh thoảng vô thức rúc lên vài tiếng hoan hỉ, làm Ngâm Tuyết nghiêng rần nghiêng lợi chỉ muốn đen con chim phản chủ kia vật lông đem nướng.

Nói đi cũng phải nói lại, cả Ngâm Tuyết còn bị mê hoặc bởi mị lực của Cổ Ngự Long hướng chi hoá điều nhỏ bé. Nhìn một người một điều đang làm trò trước mặt Ngâm Tuyết tuy giận thì giận nhưng thương thì thương. Không biết từ lúc nào nàng lại thấy hứng thú với sự xuất hiện của hắn, cũng thật kì lạ nàng chẳng biết gì về hắn ngoại trừ cái tên Cổ Ngự Long. Nhưng đợi chút hắn họ Cổ không phải là có họ hàng với Cổ Cẩm Ngọc chứ?

“Này người có biết ai gọi Cổ Cẩm Ngọc không?”

“Người hỏi làm gì?” ánh mắt thoảng một tia hàn quang, Cổ Ngự Long không nhìn Ngâm Tuyết vẫn tiếp tục đưa ngón tay đùa nghịch với hoá điều. Nhưng không gian xung quanh như đặc lại lạnh cóng, ngọt ngào, khó chịu, bất giác Ngâm Tuyết cảm thấy như trái tim bị đè nặng, sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán.

“Tuyết Nhi người nghỉ ngơi đi” phất tay thả hoá điều, Ngự Long xoay lưng bước đi áo trắng phiêu dật tung bay trong ánh dương, tựa như tầng sương mù quét ngang chân trời lúc hừng đông lạnh lẽo nhưng tuyệt đẹp, mê hoặc nhưng cũng thật vô tình.

“Hắn làm sao vậy..?” Hạ Ngâm Tuyết giận dữ nhìn theo bóng lưng đã mất hút.

“Tiểu thư không xong rồi, dậy mau.... không xong rồi” Nhược Nhi đầu tóc tán loạn chạy xộc vào phòng.

“Chuyện gì, Nhược Nhi có chuyện gì mà hốt hoảng vậy? Coi như trời có sập xuống cũng có tiểu thư ta đỡ người la cái gì.”

“Cái này còn nghiêm trọng hơn trời sụp nữa, tứ hộ pháp Vô Tình đã đến trước cửa rồi”

“Tưởng gì, Nhược Nhi giúp ta thay quần áo, nhanh tiếp tứ hộ pháp chứ” nhếch mép cười khẩy Ngâm Tuyết tạm cất suy nghĩ về người kia vào một góc trong tim, ngẩng cao đầu tiến bước sẵn sàng nghênh chiến.

Đông Phương giáo chủ như ánh thái dương đỏ rực bước vào trong sảnh chính, lấn áp hẳn Tứ hộ pháp mặc tử sam nhỏ nhắn ngồi lọt thỏm bên trong.

“Chẳng hay tứ hộ pháp quá bộ đến nơi ở của bốn toạ có chuyện gì?” ngạo nghễ ,phất áo ngồi xuống ghế chủ toạ chính giữa sảnh, Ngâm Tuyết tà tà tiểu hời Vô Tình.

“Thật đáng ghét giáo chủ ca , người ta tên là Cổ Mạn Tình, giáo chủ ca gọi ta là Tình Nhi” Tứ hộ pháp nùng nịu cất tiếng ,không khiêng nề nhào tới ôm lấy cánh tay Ngâm Tuyết cọ cọ như mèo con.

“Ách..” cái tình huống gì đây hả trời, tưởng phải đối mặt với mưa đao bão tiễn ai ngờ đụng phải mèo con nùng nịu. Nhưng....ta không phải nam nhân việc gì phải động lòng chứ, cứng rắn lên ta là Đông Phương Bất Bại.

“Tránh ra, Tứ hộ pháp mời lễ phép một chút”

“Đông Phương ca, người không cần như vậy đối với Tình Nhi mà” lúc này đĩa cũng phải gọi Mạn Tình bằng sư phụ, nàng bán dính lấy cánh tay Ngâm Tuyết cho dù giáo chủ nhà chúng ta có vùng vẫy đến toán cả mồ hôi cũng không thoát. Ánh mắt tình nghịch quan sát thấy Ngâm Tuyết hơi thở có chút nặng nề đuối sức. Lấp lánh ám khí trong tay Mạn Tình bất ngờ vung lên cắt đứt dây mũ trên đầu Ngâm Tuyết. Trong khoảnh khắc làn suối tóc mơ hồ buông xuống, Đông Phương giáo chủ hiện nguyên hình thành mỹ nhân đẹp như mơ, làm tứ hộ pháp có chút ngẩn ngơ, chả trách lão đại lại để mắt đến người này. Dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng thần thái của giáo chủ mới chính là điểm quyến rũ của nàng, mỏng manh thanh lệ như nước cùng nét cương liệt mạnh mẽ ngay cả nam nhân đôi khi không thể so sánh được. Chỉ có một thứ có thể so sánh với nàng đó là băng tuyết tuyết mịn cao sang, kiên định lạnh lùng không những thu hút nam nhân ngay cả nữ nhân cũng phải ngưỡng mộ.

Về phần Ngâm Tuyết thân phận bại lộ, điều nàng nghĩ đến đầu tiên là ‘diệt khẩu’. Tranh thủ lúc Mạn Tình đang ngăn ngừa kiểm lạnh lòng đã kề sát cổ.

“Cổ Mạn Tình, ta vốn định nước sông không phạm nước giếng, người đã phạm ta trước đừng trách ta”

“Ai nha giáo chủ tỷ tỷ làm gì mà nổi nóng vậy, người ta thấy người mới nhập giáo sợ người cô đơn nên đến định làm bạn. Biết người là nữ ta rất cao hứng, nếu là nam thì có hơi phiền một chút” Mạn Tình dùng đôi

mắt trong suốt không chút tà niệm làm tay cầm kiếm của Ngâm Tuyết có phần giao động.

“tại sao là nữ thì tốt?”

“Ồ giáo chủ tỷ tỷ không biết sao đại ca hấn..... hấn thích nam nhân, đêm qua hấn bế người về Tuyết Hiên ta thấy lo lắng nên mới sáng sớm đến xem. Nhưng là nữ thì tốt vừa hay ta có một người tỷ tỷ, khỏi phải tranh dành với đại ca “(thức ra thì ta vô cùng thích tranh với lão đại hắc hắc...)”

“Đại ca? Không phải là Hoả Diễm chứ?”

“Ân đúng là đại ca.Có một người tỷ tỷ thì tốt a ta khỏi phải lo bị đại ca , nhị ca và tam ca bắt nạt nữa” nhìn Mạn Tình rụt rè đáng yêu như con mèo Ngâm Tuyết từng nuôi trước đây, có vẻ Mạn Tình có thể tin được. Thêm một bằng hữu bớt một kẻ địch cũng có lợi, khẩu khí mềm nhuyển xuống “Tình Nhi sau này gọi ta là Ngâm Tuyết được rồi”

“Ân Ngâm Tuyết tỷ tỷ, thôi tỷ nghỉ ngơi đi muội chỉ ghé qua xem tỷ một chút ,muội còn có việc”

“Khoan, Tình Nhi về chuyện ta là nữ.....”

“Tỷ yên tâm muội sẽ không nói cho ai đâu”(vì ai cũng biết rồi cần gì nói)

Màu tím nhân ảnh tung tăng rời đi, Ngâm Tuyết nhìn theo bất giác mỉm cười rồi quay người trở về phòng.

“Tiểu thư, tứ hộ pháp liệu có tin được không?”

“Ta cũng không rõ, nhưng đôi mắt nàng ta có vẻ thành thật, tùy vào số phận đi”

“À tiểu thư khi nào có thời gian mà hái hoa cắm trong phòng vậy?” Nhược Nhi chỉ hướng bình hoa xinh xắn trên bàn.

Hoa? hoa nào chứ? Nhìn những đoá li ti vàng rực hoa nhỏ Ngâm Tuyết tự hỏi. Loài hoa này không sắc sảo mặn mà như mẫu đơn, chỉ đơn bạc ngây thơ những cánh màu vàng. Không có mùi thơm ngào ngạt như dạ lan hương hay ngọc lan, mà thoang thoảng mang lại cho người ta cảm giác thư thái. Ngâm Tuyết chỉ thấy loài hoa này mọc gần suối nước nóng hôm trước, và một lần do bạch lang ngậm trong miệng, vậy lần này do ai mang đến? Không phải là cái tên biến thái Cổ Ngự Long đi. Tâm trạng buồn bực lúc trước lại ùa về, bực bội Ngâm Tuyết sốc chần mèn chui vào tiếp tục ngủ.(tác giả: Tuyết tử bực bội sao lại đi ngủ, lười như heo.Tuyết: kệ ta)

Lại nói về phần Cổ Mạn Tình sau khi rời đi Tuyết Hiên nàng đến một toà lầu kiến trúc tinh xảo, xung quanh được tô điểm bằng hàng dương liễu uyển chuyển theo gió đung đưa. Bên dưới là mẫu đơn hoa quý phái tạo nên hữu tình phong cảnh, nếu có thêm một chút nguyệt quang thì không còn gì bằng. “Chết tiệt tam ca thật cao tay a, năm đó dành chỗ này Nguyệt Cư Các từ trong tay ta”

“Ai nha, tứ muội đừng vừa nhìn Nguyệt Cư các của ta vừa rửa như vậy chứ, không giống hoàng hoa khuê nữ chút nào” Đoạt mệnh nhàn nhả đi đến.

“Ai cần huynh lo”

“Thế nào? mọi chuyện tốt chứ?” Đoạt Mệnh cười nham hiểm.

“Hình như giáo chủ vẫn chưa rõ thân phận thật sự của đại ca, có vẻ như kế hoạch của huynh có vấn đề rồi”

“ Ừh lại dưới cơ của lão đại một lần nữa thật là tức chết “

“Cổ Thừa Ân huynh có khi nào thắng được đại ca đâu, huống chi lần này mà bị đại ca phát hiện coi chừng chúng ta bị lột da”

“Làm gì đến mức đó Tình Nhi muội đừng nói quá, tình nghĩa huynh đệ bao nhiêu năm không lẽ vì một nữ nhân mà lão đại hạ thủ không lưu tình”

“Nhưng lần này khác,huynh có bao giờ thấy đại ca cho phép người nào ngoại trừ chúng ta đến vùng phụ cận Hoả Phong Các chưa. Ngay chúng ta đây được sự cho phép mới được đến, hôm nay nhân lúc đại ca lơ đãng ta mới lên vào được Tuyết Hiên. Mà còn chuyện này nữa ta nghĩ thấy mùi Nguyệt Thiên Thảo trên người

giáo chủ, thử hỏi ngoài đại ca ra còn ai biết chỗ sinh trưởng của Nguyệt Thiên Thảo, mặt khác ta chắc chắn lúc bên người giáo chủ cũng có Nguyệt Thiên Thảo tươi bảo vệ nàng ta bách độc bất xâm.Vì thế khỏi độc trong cấm địa mới không tổn hại gì đến giáo chủ.”

“Tháng trước ta thấy lão đại cho người tu sửa Tuyết Hiên trở nên thanh tao diễm lệ trong Mai viên , ai ngờ hẳn đúng là kim ốc tàng kiều a”

“Ai , coi như kế hoạch lần này thất bại, chúng ta có nên nói với Thừa Đức không để phòng bất trắc có huynh ấy chống đỡ phụ.Nhưng thôi quên đi,muội không muốn huynh ấy bị vạ lây” Mạn Tình thở dài định bước đi.

“Khoan, chưa chắc đâu có lẽ chuyện hay còn ở phía sau. Vì chúng ta đã thành công ở chỗ gieo vào đầu giáo chủ tâm lý đề phòng đối với Hoả Diễm” Cổ Thừa Ân (Đoạt Mệnh) vung bạc môi tà tiếu nghĩ đến viễn cảnh đau thương sau này của lão đại ‘yêu dấu’.

10. Chương 10: Tin Tức Tình Báo

Đúng là trời không tuyệt đường con người mà, trong thất bại Cổ Thừa Ân đã tìm thấy hi vọng. Về phương diện ‘nhìn đời màu hồng’ thì Thừa Ân không hề thua kém Ngâm Tuyết chút nào. Sau bao lần đại bại dưới tay Hoả Diễm hẳn vẫn không ngừng vươn lên không khuất phục(Tác giả: có trí tiến thủ, thật nể Ân ca quá nhá.Ân: Chuyện, cần gì nói *cười khoái chí*).

“Tình Nhi, Thừa Ân hai người đang trò chuyện gì thế?”

“Thừa Đức, huynh về đến hồi nào vậy? không phải phân đà phía đông có chuyện sao?”

“Mọi chuyện cũng tạm yên rồi, ta trở về vì có chút tin tình báo quan trọng tìm đại ca thương lượng” Truy Hồn có chút dăm chiêu trả lời.

“Sao lại tìm đại ca làm gì, chúng ta giờ đã có giáo chủ phải tìm giáo chủ thương lượng chứ” Mạn Tình châm chọc nhìn hai huynh đệ song sinh Thừa Đức và Thừa Ân đang mặt ủ mày chau về tin tức vừa nhận được.

“Ý kiến hay, chúng ta phải tìm giáo chủ thương lượng mới phải” Cổ Thừa Ân gian xảo cười, con người thâm lại thủy ánh lên tinh thần tiến thủ không ngừng nghỉ.(Tác giả: cho Ân ca một tràng pháo tay cổ vũ=))).

Sau ba tháng lặng ngắt vắng vẻ Thiên điện lại một lần nữa hồi sinh, khí thế ngời ngời.Chính giữa điện cao cao tại thượng Đông Phương giáo chủ chói lọi như mặt trời hướng đông, hai bên là tam đại hộ pháp lạnh lùng băng giá khiếm người ta phải rợn tóc gáy không dám nhìn thẳng. Cũng còn may đại hộ pháp không có ở đây nếu không mấy vị đà chủ đứng gần bị đông cứng mà chết mất. Nhân nói đến mấy vị đà chủ nên giới thiệu luôn cơ cấu sơ lược của Thiên Ma giáo. Cao nhất dĩ nhiên là giáo chủ(đó là bề ngoài, còn thực ra cao nhất là đại hộ pháp ;))), kế đến là tứ đại hộ pháp, ngoài ra còn có ba vị trưởng lão nhưng đến nay chỉ còn mỗi Tam Huyền trưởng lão vẫn còn đủ sức bán trụ.Sau nữa là ba vị đà chủ của các phân đà phía đông, phía tây và phía bắc.Mỗi phân là lại có bốn đường chủ. Phân đà phía đông có Thanh Long đường, Bạch Hổ đường, Huyền Vũ đường và Chu Tước đường. Phân đà phía đông là bộ phận nhân lực chủ yếu của Thiên Ma giáo , đây là nơi đào tạo người mới và nuôi dưỡng binh lực. Phân đà phía tây lại là nguồn cung cấp tài chính chủ yếu a giáo, Xuân đường chuyên kinh doanh kỹ viện và khách điểm. Hạ đường chuyên về các loại lương thực đặc biệt là gạo và muối chỉ sau Tô gia ở phía nam. Thu đường chuyên buôn bán các loại vũ khí và ngựa chiến ngay cả triều đình cũng phải làm ăn mua bán với Thu đường. Cuối cùng Đông đường kinh doanh nghề mổ sòng bài và sát thủ nhưng thật tiếc mặt hàng kinh doanh mạng người không được phát đạt cho lắm vì Đoạn Hồn Đường như cây cao bóng cả trong ngành này nên có sức cạnh tranh cao. Phân đà phía bắc chủ yếu là lo về phần đối ngoại kiểm chế các danh môn chánh phái trong giang hồ xưa nay vẫn ghen ăn tức ở với Thiên Ma giáo, đồng thời thu thập tin tức tình báo và thu dọn tàn cuộc mỗi khi ma giáo xuất linh chừng trị ai đó; bao gồm Lan đường , Mai đường, Cúc đường và Trúc đường. Ngoài ra còn có một số hương chủ nhỏ nhỏ không đáng nói đến.

“Bắc đầ , Trúc đường chủ người giải thích thế nào, đây là lần thứ hai người để lộ tin tức tình báo” giọng Vô Tình hộ pháp lãnh lớt như ngọn dao bén ngọt cửa vào xương người vang lên chất vấn kẻ xui xẻo Quỷ Kiếm Sầu đứng giữa Thiên điện.

“ Ta quản giáo không nghiêm khiến cho Trúc đường chủ phạm sai, xin giáo chủ giáng tội” Bắc đầ chủ, một trung niên nam tử tóc hoa râm phát vật áo quỳ xuống.

“Giáo chủ ngài thấy nên xử trí thế nào?” Cổ Thừa Ân giọng điệu nghiêm túc giả tạo thật ra đang đánh trống ăn mừng trong bụng, muốn tăng thêm áp lực cho Ngâm Tuyết bắt nàng lâm vào khó xử cho lão đại đau lòng chơi.

“Ai làm nấy chịu, không liên quan đến người” Ngâm Tuyết ngán ngẩm phát tay ý bảo Bắc đầ chủ về lại vị trí cũ. Nàng đang vô cùng bức xúc vì đang an lành trong chốn ấm nệm êm lại bị dựng dậy đi tra xét mấy cái việc vớ vẩn này. Thật tình ai ham làm giáo chủ chứ bây giờ thật sự nàng muốn vứt phứt đi cho rảnh nợ.Nếu không vì muốn tìm tin tức của Cổ Cẩm Ngọc thì đừng mơ nàng còn ở lại Thiên Tuyết Nhai này mà đối mặt với lũ hộ pháp thay mặt mũi như thay áo.

Nhưng nói gì thì nói làm sao phu nhân của tên biến thái Đông Phương Thiên Tuyết lại khó tìm đến như vậy. Ngâm Tuyết đã muốn bôi tung cả Thiên Ma giáo mà vẫn không thu được gì. Cuối cùng nàng đành nhờ đến Đoạn Hồn Đường, cũng may nhờ dựa hơi Chu Tiểu Khang nàng muốn hô phong hoán vũ kiểu nào không được.

Chuyện lần này, tên Quỷ Kiếm Sầu quỳ dưới kia cũng là vô tình thành con cừu tể phẩm thôi chẳng qua Đông Phương giáo chủ vì trả thù lao cho Đoạn Hồn đường nên bán chút ít tin tình báo mà thôi.Nhưng Quỷ Kiếm Sầu vô tình lại không có chứng cứ ngoại phạm nên thành thế thân. Có trách thì trách người xui xẻo.

(Tác giả: Tuyết tỉ vô liêm sỉ gấp lửa bỏ tay người.Tuyết: làm gì có, đây phải gọi là của người phúc ta mới đúng hắc hắc...)

“Trưởng lão theo giáo quy nên xử thế nào?” giọng Ngâm Tuyết hạ thấp âm độ lạnh lẽo hỏi. Ai cũng đoán chắc kẻ phạm tội lần này không xong rồi.

“Thưa giáo chủ, là cách chức, chặt tay chân, đuổi ra khỏi giáo”

“Oh” Ngâm Tuyết có chút không đành lòng, dù sao nàng cũng chẳng thù oán gì với tên Quỷ Kiếm Sầu này, mà khiến hắn trở thành phế nhân cũng không hay.

“Quỷ Kiếm Sầu niệm tình người tận trung nhiều năm, bốn giáo chủ sẽ không truy cứu chuyện lần này. Nhưng quá tam ba bận nếu có lần thứ ba thì người biết hậu quả rồi đấy” nói xong Đông Phương giáo chủ đứng lên xoay người biến mất khỏi thiên điện, làm ba vị hộ pháp tức hộc máu, Quỷ Kiếm Sầu thì dập đầu tạ ơn xem giáo chủ như cha mẹ tái sinh, còn giáo chúng thì ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì.

“Đông Phương Bất Bại, người đừng tưởng núp bóng lão đại mà giám qua mặt ta...chuyện lộ tin tức lần này toàn do người mà người dám làm ra vẻ như không có gì.....” Cổ Thừa Ân nghiêng răng kèn kẹt.

“Chà, cả đại tẩu mà đệ cũng không đấu lại.Muốn đấu với đại ca , đợi kiếp sau đi” xuất thần nhập quỷ Hoả Diễm không biết từ đâu chễm chệ ngồi bên cạnh Thừa Ân trào phúng buông một câu, rồi lại nhanh chóng biến mất theo bóng hồng nào đó.

“Thừa Ân đệ đừng quá thương tâm” Cổ Thừa Đức(Truy Hồn) vỗ vai đệ đệ ra vẻ an ủi, nhưng trên mặt thì lại đang cười muốn rớt hai hàm răng ra ngoài.

“Chuyện lần này muội không liên quan à nha, có gì đại ca hỏi đến trừ muội ra” Cổ Mạn Tình cũng nhanh chóng biến mất hút, chứ mà cứ đứng lơ lửng ở đây đại ca quay lại tính thù mới hận cũ thì thật đáng thương ạng nhỏ a.

“Nhược Nhi người ở đâu ra đây, thế nào điều nhi đã về chưa?” vừa về đến cửa Ngâm Tuyết đã hỏi dồn dập.

“Về rồi tiểu thư, có mang thư của lão gia nữa nè” Nhược Nhi phe phẩy một cuộn giấy to sụ trước mặt ta, ta thật sự không hiểu sao hoá điều bé tí như thế mà có thể tha nổi cuộn giấy to đến vậy, về đến nơi không chết

thì cũng chỉ còn nửa cái mạng. Nhưng khi mở thư ra đọc ta mới là người muốn đập đầu vào gối mà tự tử.

“My dear!Tuyệt Tuyệt từ ngày người rời nhà ra đi nghĩa phụ ngày nhớ đêm mong tin tức của con sao đến tận giờ con mới viết thư về. Vì nhớ thương con tam thức và tứ thức suốt ngày gây chuyện đánh nhau đã làm hao tổn rất nhiều tiền bạc của ta, con hãy mau quay về giả quyết vì tiền của ta sau này có thể là của con. #@^*#@#..... Còn về chuyện con hỏi về đặc điểm nhận dạng của ta nhi tử, ai cái này thật khó nói. Cái này ảnh hưởng đến danh tiết cả đời của hần a, ta không biết phải nói làm sao. Đại khái ta đoán nhi tử của ta có thể là cực phẩm anh tuấn nam tử như ta khi xưa, mặt khác chắc chắn sẽ cầm kì thi hoạ võ công cái thể. Đại khái người cứ tìm đệ nhất cực phẩm nam nhân thì đó là con ta”

“Lão già Đông Phương Thiên Tuyệt kia người không những biến thái mà còn bị điên” Ngâm Tuyệt đập bàn, nuốt hận vào trong tiếp tục đọc thư.

“\$%^&\$\$**\$#%\$^&..... Ai ta thấy thư cũng đã tạm dài rồi, vì Tiêu Phong nói Hoả điều không mang nặng được nên ta dừng bút đây. PS: Nhi tử của ta có một cái bớt son màu đỏ hình rồng cuộn ngay bàn tọa(it’s mean Mông).Nhớ mau trở về chúng ta đều nhớ con, nghĩa phụ yêu dấu.”

(Tác giả: Đông Phương Thiên Tuyệt biết tiếng Anh?.Tuyệt: ta dạy đó, mọi người trên đảo đều có trình độ anh ngữ loại khá.Tác giả: *xỉu*)

Phù, kể giọng dài cả mét giấy cuối cùng chỉ có mỗi một câu là đi vào trọng tâm, ta mà là lão bà của tên Đông Phương Thiên Tuyệt này chắc thất cổ tự vẫn mất. Hạ Ngâm Tuyệt chỉ viết thư hỏi hần có mỗi một câu về đặc điểm nhận dạng của con hần thôi. Chẳng qua là vì Đoạn Hồn Đường có thần thông quảng đại đến đâu cũng chỉ tra ra tung tích của Cổ Cẩm Ngọc trước khi biến mất trên giang hồ thôi, còn lại hoàn toàn không thu được gì. Ngoài việc Cổ Cẩm Ngọc trước khi mất tích đã đem nhi tử kí thác vào một nhà trong tứ đại thế gia. Nên ta mới phải hỏi lão biến thái về đặc điểm nhận dạng của Đông Phương công tử, tìm ra con ắt tìm ra mẹ.

Nhưng có một vấn đề mới phát sinh, Hạ Ngâm Tuyệt phải tìm một nam nhân ba mươi tuổi có bớt hình rồng trên mông. A, thật khó nghĩ mà ta tuy mê trai nhưng cũng chưa tu luyện thành sắc nữ làm sáo dám đi vạch quần người ta mà xem.....Thôi không nghĩ nữa, mà sao tên Cổ Ngự Long kia chưa đến nhĩ bình thường giờ này hần hay đến chọc phá nàng rồi.Hoa trên bàn cũng đã muốn héo, Hạ Ngâm Tuyệt ngẩn ngơ nhìn bình hoa héo rũ trên bàn, sự xuất hiện của tên tiểu biến thái kia dường như đã trở thành thói quen của nàng.Không thấy hần nàng thấy giống như mất mát gì đó. Khi gặp hần mọi phiền não đều biến mất, ngay cả việc tên đại hộ pháp như tượng đá không biết cười kia thỉnh thoảng nhìn nàng bằng ánh mắt kì lạ(không phải hần tưởng nàng là nam nhân mà muốn xxoo linh tinh với nàng đi) cũng không khó chịu như lúc không thấy bóng dáng Cổ Ngự Long. Không phải nàng bị bệnh chứ?

“Tuyệt Nhi của ta, sao buồn vậy không phải đang nhớ đến ta đó chứ?” vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, Cổ Ngự Long tựa lưng ngồi trên bậu cửa sổ bạc môi phong tình cười, từ trong ngực lấy ra một đoá Nguyệt thiên Thảo tiện tay thấy nhẹ nhàng vào bình hoa trên bàn.

“Người đến làm gì chứ?” Hạ Ngâm Tuyệt khẩu thị tâm phi thốt lên nhưng trong giọng nói vẫn không dấu được cao hứng.

“Tuyệt nhi thật vô tình a, ta trăm công ngàn việc nhưng cũng bỏ thời gian đến thăm nàng mà nàng nữ vô tình vậy sao?” thân thủ mau lẹ chỉ một cái nhún mình Ngự Long đã đến bên cạnh Ngâm Tuyệt, nghịch ngợm mấy lọn tóc nhỏ lơ thơ trên gáy nàng ,hần rất thích sờ vào những lọn tóc con mềm nhẹ của nàng khi bôi hết tóc lên để lộ chiếc gáy trắng ngần như tuyết đầu mùa non nhẹ và thật quyến rũ.

“Người thôi đi” mặt hoa đỏ lựng, khi Ngâm Tuyệt cảm nhận được khí tức ấm áp lướt nhẹ sau cổ dù đây không phải lần đầu tiên nàng đụng chạm da thịt hần.

“Ôi Tuyệt Nhi đang e thẹn sao, thật đáng yêu”

“Nam nhân các người đều háo sắc”(Tác giả:Tuyệt tử cũng háo sắc vậy*bữu môi*)

“Đúng ta háo sắc, nhưng chỉ háo sắc với một mình Tuyệt Nhi mà thôi”

“Người nói láo, đừng nói người chưa từng đến kĩ viện đi” Ngâm Tuyệt nũng nịu quay người lại đối diện Ngự Long chất vấn hết như tình nhân trách yêu.

“Có nam nhân nào mà chưa từng đến kĩ viện chứ” Ngự Long phân trần.

“Đáng ghét”

“Tuyệt Nhi nàng thật đáng yêu” bất chợt Ngâm Tuyết thấy khí tức ấm áp tiến lại gần phớt nhẹ một cái mềm mềm môi hân trên trán nàng nóng hổi, nhưng rất nhanh dời đi tựa như chuồn chuồn lướt nước. Ngâm Tuyết giật mình ngẩn lên nhìn hân nhưng hân lại nhanh chân chạy trốn nàng nữa rồi.

Hân đã từng đến kĩ viện? có sao đâu chứ sao nàng lại thấy trong lòng có chút gì đó khó chịu. Chắc tại đọc thư của lão biến thái xong nàng cũng muốn phát điên giống lão. Muốn chữa bệnh thì phải đến nơi gây bệnh thể nên nàng quyết định đi tham quan kĩ viện một lần để xem vì sao nam nhân lại thích kĩ viện. Coi như mở rộng tầm mắt, đã đến cổ đại mà không xem kĩ viện thì cũng như đến Tây Thiên mà không đi bái phật vậy.

(Tác giả: trời đâu ra cái lý thuyết này? ta muốn đập đầu vào đầu hủ cho rồi Tuyết tử quả là vô phương cảm hoá, thiện tai...thiên tai..)

11. Chương 11: Kĩ Viện Ta Đến Đây

Vì Hạ Ngâm Tuyết đã vô tình xuyên thông, cũng coi như là đã đến Tây Thiên thể nên nàng nhất định phải đi ‘bái phật’(=)). Nhưng giáo chủ không thể rời đi tổng đàn mà không có lý do chính đáng. Vì thế Đông Phương giáo chủ quyết định đi thị sát tình hình các phân đàn, điểm dừng chân thứ nhất sẽ là Xuân đường. Trước lý do không thể hợp lý hơn của giáo chủ không ai có thể nói gì, tuy nhiên người tính không bằng người khác tính. Ngờ đâu đại hộ pháp quanh năm thờ ơ với mọi việc lại dùng dùng ngăn cản việc giáo chủ đi thị sát. Nhưng nước lên thì thuyền cũng lên, ai cũng há hốc khi thấy Đoạt Mệnh và Vô Tình hộ pháp bỗng nhiên trở nên trung thành tuyệt đối với giáo chủ ủng hộ nhiệt liệt kế hoạch đi thị sát. Sau một hồi gà bay chó sủa, cuối cùng ba đánh một không chột cũng què, giáo chủ đại thắng dẫn theo nha hoàn Nhược Nhi và hộ vệ là kẻ chịu ơn Quý Kiếm Sầu xuất môn. Nhưng đáng thương Đoạt Mệnh hộ pháp lại khóc rống trốn trong phòng cả mười ngày trời, vì bị huỷ dung với đôi mắt của Kung-fu Panda.=))

Tuy đã đến cổ đại hơn một năm, nhưng đây là lần đầu tiên Ngâm Tuyết được đường đường chính chính bước ra ngoài thăm thú. Cảnh sắc thiên nhiên ở đây thật tốt, non xanh nước biếc không chút ô tạp, không khí trong lành như làn nước mát tràn vào khí quản thật thoải mái. Nhưng cái gì cũng có mặt trái của nó, cổ đại giao thông không phát triển đi xe ngựa lắc qua lắc lại nàng say xe, kị mã thì ôi thôi đáng thương cho cái bàn toạ của nàng đau ê ẩm suốt hai ngày, đành phải đi bộ đến tróc móng chân.

Còn một ngày đường nữa sẽ đến Nhật Tinh Thành nơi nổi tiếng trong giới chơi hoa, có những kĩ viện bậc nhất, đồng thời cũng là bản doanh của Xuân đường.

“Ai Nhược Nhi tìm chỗ nào đó nghỉ đi, ta chịu hết nổi rồi” Ngâm Tuyết mệt mỏi ngồi phịch xuống gốc cây bên đường.

“Thiếu gia người cố gắng chút đi tới xế chiều có thể vào thành rồi, lúc đó tha hồ nghỉ ngơi” Nhược Nhi miễn cưỡng khuyên giải.

“Hay để giáo chủ nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp” Quý Kiếm Sầu cao ngạo tàn nhẫn ngày nào giờ đây trông thật đáng thương với một đồng hành lý linh kinh đeo trên người.

“Vậy thiếu gia người ngồi đây nghỉ một chút, Kiếm Sầu người theo ta kiếm chút nước cho thiếu gia”.

“Ân, các người đi đi” ngán ngẩm nhìn bọn họ rời đi Ngâm Tuyết bắt đầu tháo giày xem xét những nốt sưng đỏ do đi bộ nhiều bây giờ đang muốn phỏng nước rất đau a.

“Tuyệt Nhi, để ta xem”

“A” Ngâm Tuyết giật mình ngẩng lên bóng người đã đến trước mặt, phủ xuống một tầng mát mẻ. Cổ Ngự Long không nói gì thêm ngồi xuống giúp nàng cởi giày. Trong mắt hắn thoáng hiện vẻ đau lòng, ngón tay thon dài run rẩy lướt qua từng vết sưng đỏ. Hắn lấy từ trong tay áo ra một bình sứ nhỏ, đổ một ít thứ chất lỏng màu ngà lỏng lách ra tay rồi cẩn cẩn dục dục thoa lên chân Ngâm Tuyết. Thứ thuốc nước này thật thần kỳ, Cổ Ngự Long thoa đến đâu lập tức những vết sưng trở nên mát lạnh hết đau hẳn, nhưng bàn chân càng dễ chịu thì lồng ngực nàng càng khó chịu. Tim nàng đập càng lúc càng nhanh khiến ầu lư thông vô cùng tốt làm mặt nàng đỏ ửng. Người ta nói khi bị người khác phất nắm tay sẽ có cảm giác rất tốt, nhưng không ai nói đến trường hợp bị người khác phất nắm chân cảm giác như thế nào. Ấm áp, nhột nhột, và hưng phấn quả thật bàn chân cũng là nơi rất nhạy cảm a.

“Người đang yên đang lành lại muốn đến Nhật Tinh thành làm gì, yên ổn ở Thiên Tuyết Nhai không phải tốt sao?” Cổ Ngự Long có chút không đành lòng buông chân nàng xuống.

“Ta muốn đến xem xem một chút”

“Xem gì?”

“Kì viện”

“Người đến đó làm gì, nữ nhân không nên đến chỗ như vậy, nghe ta về đi.”

“Nam nhân đến được sao ta đến không được?” Ngâm Tuyết gắt gỏng hỏi lại.

“Thật là hết cách với nàng” Cổ Ngự Long thở dài.”Nhưng khi đến đó rồi có chuyện gì cũng đừng nên quá phẫn, biết không”

“Ai cần ngươi lo” không hiểu sao nàng lại cảm thấy bức bối khi hắn khuyên giải nàng, làm như hắn có nhiều kinh nghiệm ở kì viện lắm vậy (Tác giả: kakaka Tuyết người đang mua dấm để trộn rau hủ?Tuyết: im đi không ta giết bây giờ.Tác giả:*bỏ trốn*).

“Được ta không lo nữa, hừ” khó chịu đè nén trong lòng này giờ bị một câu nói của nàng làm bộc phát. Hắn làm sao vậy chứ nàng đâu cần hắn quan tâm, hắn quản nàng làm gì. Nàng muốn đến thì cứ để cho nàng đi, có chuyện gì thì mặc nàng tự lo lấy.(Tác giả: Long ca huynh có đủ tự tin để Tuyết đến kì viện muốn ra sao thì ra không, muội đây sẵn sàng giúp*cười gian*Long:*lừa*).

Cổ Ngự Long đứng dậy, khuôn mặt nhìn rất ư là khùng bố khiến Ngâm Tuyết mặc dù đang tức giận vẫn cảm thấy có chút chột dạ nên vô thức thu mình nép vào gốc cây. Nhìn thấy hành động của nàng, hắn khí nóng càng bốc lên đầu, hung hăng rút ra một chiếc tiêu màu bạc nhỏ bằng hai đầu ngón tay đưa lên miệng thổi. Thật lạ nhìn động tác có vẻ đang thổi nhưng sao lại chẳng nghe thấy tiếng, không phải hắn đang thổi tiêu gọi khuyển(chó) chứ? Không lâu sau thắc mắc của Ngâm Tuyết đã được giải đáp, một bóng trắng từ từ xuất hiện bạch lang lông trắng bông bênh như mây , mồm ngoạm dây thừng nối với một con la màu xám phục phịch theo sau.

“Giải lăm Bạch Nhi” Cổ Ngự Long đưa tay vuốt ve đỉnh đầu bạch lang sau đó tiện tay cầm lấy sợi dây thừng kéo con la đến trước mặt Ngâm Tuyết.”Đoạn đường còn lại dùng nó”.

“Àn, hoá ra con sói này là của ngươi ta có thể chạm vào nó không?” Không thèm liếc mắt đến con la xấu xí, nàng hướng ánh mắt long lanh cầu khẩn có độ sát thương cao về phía hắn.

“Được” hắn bất lực nói.”Wao thật thoải mái a” Ngâm Tuyết đan mười đầu ngón tay vào lớp lông mềm, thích thú ôm chầm lấy thân thể con sói trắng.

“Ta không cưỡi con la xấu xí đó đâu mất hình tượng lắm, cho ta mượn Bạch Nhi đi được không?”. Lúc này Cổ Ngự Long đứng là dở khóc dở cười, nàng đứng là được voi đòi tiên hắn muốn túm cổ nàng đá văng đi cho rồi, nhưng lại không nỡ đứng là hết cách.

“Người không cần mang vẻ mặt đáng sợ như vậy có được không. Ta sợ rồi, ta cưỡi la được chưa” nhìn thấy vẻ mặt tím tái tức giận thành bầy sắc cầu vòng của hắn nàng biết là không nên chọc hắn nữa, dù sao ngồi la sẽ không sóc nảy như cưỡi ngựa, tuy có mất hình tượng một chút nhưng quả thật nàng không đi bộ nổi nữa. Đúng là tên quỷ hẹp hòi, nếu mà được cưỡi bạch nhi thì tốt biết mấy.”Hừ” buông một tiếng bất mãn Cổ Ngự Long dẫn theo Bạch Nhi biết mất vào rừng cây.

“Thiền gia chúng ta đã về”

“ Tiếp tục lên đường”

“Giáo chủ con la đầu ra vậy”

“Ta lượm, được chưa” Ngâm Tuyết quát lớn quát vào mông con la một cái, đứng đĩnh tiến bước tạo nên một cảnh tượng rất chi là ‘hữu tình’.

Màn đêm tịch mịch buông xuống, đánh thức những ngọn đèn lồng đỏ của khu phố hoa bên trong Nhật Tinh Thành. Ban đêm mới là lúc bắt đầu ngày làm việc, đèn lồng đỏ lập loè thấp sáng những dãy lầu cao ngất chắt chứa bao nhiêu bảo bối kiêu diễm bệnh trong.Bên dưới đường phố tập nập gấm hoa qua lại cùng oanh oanh yển yển tiếng mời chào. Đúng là danh bất hư truyền không thua gì khu đèn đỏ a(khu đèn đỏ=khu phố ăn chơi) Ngâm Tuyết trầm trồ ngó đông ngó tây.

“Thiếu gia chú ý điểm” Nhược Nhi đã cải nam trang từ phía sau giựt tay áo chủ nhân nhắc nhở.

“Ồi chào đã đến đây ai cũng như ai việc gì phải chú ý” Ngâm Tuyết mở ra chiết phiên phe phẩy, môi anh đào thoáng nụ cười hây hây như hoa xuân khiến không ít kẻ qua đường phải ngẩn ngơ.

“Giáo chủ hình như ngài lần đầu tiên đến những nơi này?” Quý Kiếm Sầu nghi ngờ nhìn giáo chủ, trước giờ trong lòng hắn vẫn có chút không phục vị giáo chủ này háng biết là trong lần tỉ võ có người lén dùng nội lực bất hủ thua trước tiểu tử này. Vì kiếm thuật của tiểu tử này chỉ là đẹp mắt chứ không có sức công phá thật sự. Nhưng lần trước khi giáo chủ tha mạng cho hắn mà không màng đến các vị hộ pháp làm hắn thật sự phục. Trước nay hắn đều phải tự mình dành giết lấy sự sống của bản thân, chưa từng ai muốn ban cho hắn một ân huệ, một cô nhi như hắn muốn trèo lên vị trí cao chỉ có thể tàn nhẫn, dè tiện cùng lãnh khốc. Nhưng tên tiểu tử xa lạ này lại thương tiếc cho tính mạng hắn, ruốc cuộc giáo chủ là người như thế nào?

(Tác giả: nếu mà biết sự thật Tuyết tỉ đem hắn ra làm kẻ chịu tội thay chắc Kiếm Sầu sẽ bóp chết tỉ mất.Tuyết: trời biết, đất biết, ta biết, nếu người không nói thì ai biết *cười gian*).

“Ách, cái này.... vậy người hay đến đây lắm sao chắc là có nhiều kinh nghiệm hả?”

“Ra vậy, để hôm nay thuộc hạ dẫn người đi mở rộng tầm mắt một phen” Quý Kiếm Sầu bưng bưng khí thế.”Giáo chủ đầu tiên chúng ta sẽ đến Tuý Xuân Lâu, kĩ viện lớn nhất trong thành, mà đêm nay lại là mười lăm hoa khôi của Tuý Xuân Lâu, Phi Yến cô nương sẽ ra trình diễn đó”

“Wao, thật vậy sao còn không đi mau”

“Ai nha, mấy vị công tử mời vào mời vào, ma ma đây sẽ an bài chỗ ngồi tốt nhất cho các vị a” Lý ma ma niềm nở dẫn đường cho nhóm người của Ngâm Tuyết sau khi luyến thoáng cất tấm ngân phiếu vào tay áo.Khi nàng vừa an vị ở một bàn gần sân khấu thì tiếng nhạc cụ dập dìu cũng bắt đầu vang lên.

Như chim hoàng yến, vũ cơ một thân y phục màu hoàng kim như cánh chim nhỏ bay bổng theo điệu vũ mê người. Lâm Phi Yến hoa khôi của Tuý Xuân lâu chỉ bán nghệ không bán thân, đôi chân nhỏ nhắn thân thể nhẹ nhàng, và đặc biệt là sóng mắt như lưu thủy càng thêm say lòng người cùng dung nhan diễm lệ. “Nếu ta mà là nam nhân sẽ lập tức chuộc nàng về nhà mà hảo hảo yêu nàng”, Ngâm Tuyết lẩm bẩm.

Từ trên đài cao, Phi Yến quay cuồng theo điệu vũ nhưng cũng không quên lướt nhìn đám nam nhân đang thất thần bên dưới.Đã bao nhiêu đêm nàng nhảy múa điên loạn để mong được một lần thấy lại hắn.Không phải hắn thích lui đến những chỗ này sao? không phải hắn không thể sống thiếu mỹ nữ sao?Nhưng đã ba năm ròng rã nàng chờ trong nơi ô nhục này chỉ mong được nhìn thấy hắn một lần, dù trong lòng hắn có nữ nhân khác cũng được chỉ cần hắn vui, tim nàng có bị xé thành ngàn mảnh cũng cam lòng.

Đêm nay lại không thấy, Phi Yến khẽ thở dài nhưng những bước nhảy cũng không loạn nhịp. Không gặp thì cũng đã không gặp rồi, mãi cũng sẽ thành thói quen, nên nàng đã hình thành một thói quen xem mặt mũi mấy tên nam nhân phía dưới mà đoán thân phận của bọn hắn đôi khi đoán trúng bán tin lại cho tổng đàn cũng có ít lợi lộc. Xem ra đêm nay đúng là quần anh tụ hội, gần sát sân khấu một bàn ba người tuấn kiệt

phi thường. Chính giữa vị lam y công tử thật không bình thường, giáng người có đôi chút mềm yếu của nhi nữ(Tuyệt: thì ta chính là mỹ nữ đây) nhưng thần thái lại uy nghi bức người chỉ có kẻ ở ngôi cao trí thượng mới có, tuyệt không thể là nữ cải nam trang(Tác giả: ềo =)). Tuy chiết phiến vô tình che khuất nửa mặt dưới, nhưng ánh mắt như phong như hoa ấy nếu là nữ nhi chắc tất cả nam nhân đều sẵn sàng xin chết.

Phía cao trên lầu gương mặt quen thuộc si mê của Nam Cung Quỳ, đại thiếu gia của Nam Cung thế gia một trong tứ đại vô lâm thế gia. Bất ngờ hơn nữa, trong góc khuất là đệ nhất mỹ nam minh chủ vô lâm Hàn Long được giang hồ mệnh danh là Thần Long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, hành tung bất định, cộng với võ nghệ trác tuyệt, tinh thông nhiều loại võ công. Không lẽ mị lực của Phi Yến ta đã tăng lên sao? cùng lúc có thể thu hút sự chú ý của chừng ấy kỳ nhân, chỉ riêng hấn vẫn bất vô âm tín.

Vũ khúc kết thúc, Phi Yến nghiêng mình cúi chào uyển chuyển bước xuống đến trước mặt Ngâm Tuyết”Vị này công tử lần đầu gặp mặt, Phi Yến xin kính người một chén” duyên dáng, e lệ Phi Yến nâng chén làm ba tên man tử, không chính xác là hai nữ một nam há hốc miệng.

“Ách, Phi Yến cô nương khách khí rồi” Ngâm Tuyết có phần luống cuống đáp lễ, phía sau là ánh mắt không phục của Nhược Nhi và Quỷ Kiếm Sầu ‘Tiểu thư[giáo chủ] tuy đã dịch dung sao còn được hoan nghênh vậy? ta không phục’.

“Phi Yến tên tiểu tử này đáng gì để nàng quan tâm , hay qua đây cùng ta uống một chút” chén rượu chưa đến tay đã bị một tên vô lại không biết từ đâu rơi xuống nhảy ra uống thật sự làm giáo chủ nhà chúng ta phát hỏa. Dương ánh mắt giết người về phía nam nhân đáng chết kia, Ngâm Tuyết càng muốn chém hấn thành ngàn mảnh. Nam nhân gì mà ăn bận loè loẹt áo tím bằng lụa mỏng ôm sát thân thể làm người ta thấy buồn nôn.Mặt mũi cho là có vài phần mỹ, nhưng cũng bị ánh mắt hái hoa tặc làm mất hết thần thái, đúng thật không hiểu sao trên đời lại có thứ người như vậy không bằng một góc của Cổ Ngự Long. ...Ách sao ta lại nhớ đến cái tên biến thái họ Cổ kia nữa...thiệt tình(Tác giả: xì nhớ người ta muốn chít mà còn bày đặt.Long: *cười khoái trí*).

“Người dám mạo phạm chủ nhân của ta.....” Quỷ Kiếm Sầu tức giận tuốt kiếm khỏi vỏ chỉ về phía tên đáng ghét.

“Chỉ bằng người” tên đáng ghét nam tử kinh miệt đáp lại.Chưa kịp động thủ, Quỷ Kiếm Sầu đã lập tức thất thủ chỉ với vài động tác nho nhỏ của tên đáng ghét.

“Người, đánh chó thì cũng phải nhìn mặt chủ chứ” đến mức này Đông Phương giáo chủ không ra oai cũng không được.

“Huynh đệ không cần nổi nóng ảnh hưởng đến hoà khí” Tuy tay đã lần vào trong áo chuẩn bị xuất kiếm nhưng Ngâm Tuyết bị một bàn tay nóng hổi rắn chắc nắm lấy bả vai ngăn lại.

“Hàn minh chủ đây là chuyện của chúng ta, thỉnh ngài không cần can thiệp” tên đáng ghét nghiêng răng nhìn Ngâm Tuyết.

“Cái gì Hàn minh chủ? không phải Hàn Long chứ?” Ngâm Tuyết mừng đến run người từ từ quay lại, cửu ngưỡng đại danh đệ nhất mỹ nam đã lâu nay mới có dịp gặp mặt.(Tác giả: cái mặt mê trai kia, giống ta hắc....).

Nhưng... Tăng tăng..tăng... thật vọng nặng nề, đúng là lời đồn không thể xem trọng mà. Nam nhân trước mặt nàng không tính là xấu, hấn thực chất mang một vẻ đẹp cổ điển của nam tử không có gì đặc biệt, chỉ có ánh mắt thì hoàn toàn trái ngược. Ánh mắt ấy thâm trầm đen thâm nhưng muốn thu hút linh hồn kẻ đối diện, có lẽ đôi mắt là thứ duy nhất hấn có thể thu hút nàng.

“Nể mặt Hàn minh chủ, hay chúng ta giảng hoà đi” Nhược Nhi biết tên nam tử xấu xa kia không phải dễ chọc, nên cố ý giật giật áo Ngâm Tuyết ý bảo nàng người giận sau này sẽ tính tiếp,sợ gì quân tử trả thù mười năm chưa muộn, huống chi tiểu thư đâu phải quân tử.

“Hừ” tên xấu xa phất tay áo bỏ đi, không quên ném một tia oán hận về phía Ngâm Tuyết.”Tuồng ta sợ sao” không ngần ngại nàng liếc lại như muốn chém đứt cổ hấn.

“Đa tạ công tử đã giúp tiểu nữ tránh được việc không hay với Nam Cung công tử, xin cho tiểu nữ biết quý tính đại danh”Phi Yến này giờ đứng yên xem kịch, thấy cơ hội tiếp cận đã đến.

“Tại hạ họ Hạ xin ra mắt Hàn minh chủ, cùng Phi Yến cô nương”

“Hoá ra là Hạ huynh đệ, hôm nay gặp gỡ cũng coi như có duyên, Hàn mỗ mạn phép mời quý vị cùng Phi Yến bữa rượu nhạt có thể chứ”.

“ Từ chối không bằng tuân mệnh” Ngâm Tuyết miệng thì cười nói giả lả nhưng trong lòng thầm có tính toán, đứng đĩnh đi theo Hàn Long.

12. Chương 12: Hạ Được

Theo chân Hàn Long đến một nhà gian trên lầu, năm người gọn gàng ngồi xuống màn kịch huynh huynh ta ta chính thức mở màn.

“Hạ huynh đệ, lần đầu sơ kiến kính đệ một chén”

“Hàn huynh đa lễ” Ngâm Tuyết lễ độ cười gian, kết giao được với mình chủ võ lâm không phải chuyện dễ, hẳn cũng coi như kẻ thù hàng đầu của Ma giáo đi, thân làm giáo chủ nàng cũng phải biết địch biết ta một chút. Tên mình chủ này tuy không gây được ấn tượng tốt từ ban đầu, nhưng càng tiếp xúc càng thấy hẳn đáng yêu(Tác giả: long ca cần thận.Long:*nghe thấy*). Tướng mạo không thể so sánh cùng Cổ Ngự Long, nhưng cũng thật là dễ nhìn ngũ quan sắc cạnh, làn da ánh đồng mạnh mẽ, thần thái cương nghị quả xứng danh mình chủ võ lâm. Mặt khác tính tình đặc biệt tốt ôn nhu dễ gần không kì quái lúc nóng lúc lạnh như tên họ Cổ. Nghe nói võ công của hẳn xuất quỷ nhập thần bữa nào đó nàng cũng muốn mở rộng tầm mắt.

“Chẳng hay Hạ huynh đệ là người phương nào?” đang mơ màng Ngâm Tuyết vội chấn chỉnh lại hình tượng trả lời.”Tiểu đệ người phương nam”

“Ồ vậy sao, ta cũng là người phương nam, chúng ta là đồng hương. Giang hồ hiểm ác một mình đệ đi ngao du cũng không an toàn hay chúng ta kết nghĩa huynh đệ, có thể chiếu cố lẫn nhau”(ê tiểu thư đâu có đi một mình, còn bọn ta người vứt đi đâu. Nhược Nhi ca thần).

“Ý hay” Ngâm Tuyết mới gật gù đã bị Hàn Long lôi ra khỏi ghế quỳ xuống đất.

“Ta Hàn Long nhận Hạ...Đệ tên gì nhỉ?” Hàn Long vẻ mặt ngây thơ hỏi. Ai chết mất cái tên dở hơi này mà là mình chủ võ lâm sao? Cả tên họ người ta còn chưa biết rõ mà đòi kết nghĩa kim lang.

“Ta là.. Hạ Tuyết”

“Được, trên có trời xanh chứng giám ta Hàn Long hôm nay kết nghĩa huynh đệ cùng Hạ Tuyết, thề sống chết có nhau, chiếu cố đệ đệ đến suốt đời”. Kì quái có loại huynh đệ như thế sao? thề thốt gì mà giống tình nhân thề non hẹn biển quá vậy? Ngâm Tuyết há mồm ngây ngốc trước sự tuyên bố hùng hồn của Hàn Long.

“Hạ Tuyết uống xong ly rượu này chúng ta chính thức là huynh đệ” không đợi Ngâm Tuyết có ý kiến Hàn Long uống ực hết ly rượu, buộc nàng không muốn cũng phải trở thành nghĩa đệ của hẳn.

“Ta có vẻ lớn tuổi hơn đệ, vậy gọi ta một tiếng Long đại ca đi Tuyết đệ”

“Long.... đại ca” Ngâm Tuyết làm theo lời hẳn như một cái máy.

“Ân, Tuyết đệ” Hàn Long gọi nàng một tiếng Tuyết đệ đầy tình nồng thắm khiến Ngâm Tuyết không hỏi một trận nổi da gà. Nhân tiện nhắc tới gà, không biết từ đâu một con bồ câu sà vào phòng, phất một cái nó đã nằm gọn trong tay Hàn Long.Hắn lấy thứ gì đó buộc ở chân chim liếc vội rồi bật dậy.”Tuyết đệ ta có việc đi trước”. Nói xong phi thân qua cửa sổ biến mất.

“Ai nha, Hạ công tử Hàn minh chủ đi rồi còn có Phi Yến, Phi Yến sẽ hầu hạ ngài” Lâm Phi Yến mềm mại ngã vào lòng Đông Phương giáo chủ, cơ hội hiếm có đệ tiếp cận nhân vật không bình thường này sao nàng lại bỏ qua.

“Rầm” cánh cửa nhà gian bật mở, Nam Cung Quỳnh mắt long lên sòng sọc tiến vào”Phi Yến không phải nàng chỉ bán nghệ không bán thân sao” Hắc gầm lên giận dữ.

“Nam Cung công tử xin hãy tự trọng” Phi Yến phiêu phiêu đứng lên ý muốn trục khách.

“Tự trọng gì chứ, tên họ Hạ kia có giỏi thì ra đây đấu với ta..”

“Ta không rảnh, hừ.....” Ngâm Tuyết biết mình không phải địch thủ của tên Nam Cung Quỳnh này, nên tốt nhất là không nên động võ.Lướt nhanh qua hắn, phất tay áo một tầng sương mỏng lượn lờ, tiếp đó là Nam Cung Quỳnh lao đảo ngã xuống.Còn nhóm người cũng biến mất vô tung.

Phi Yến khẽ nhíu mày, lấy chân đập đập tên sắc lang Nam Cung Quỳnh đang bất tỉnh dưới đất tự hỏi tên Hạ công tử kia ruốc cuộc dùng loại mê dược gì mà lợi hại đến vậy, để ta xem. Đưa tay bắt mạch, sắc mặt Phi Yến biến đổi liên tục. Không thể nào, là Ngụy Đảo Thảo gây hôn mê lập tức đồng thời khiến nạn nhân mất trí nhớ cục bộ không thể nhớ kẻ hạ dược là ai. Từ đâu hắn có thứ này, chỉ có người đó mới có thể làm ra loại dược này thôi. Hạ Tuyết hắn có quan hệ gì với huynh ấy? biết đâu chừng ta có thể tìm được huynh ấy thông qua tên Hạ Tuyết này.

“Người đâu, đưa Nam Cung công tử về gia nói là bị say rượu không đi nổi.Mặt khác hỏi thăm một chút về Hạ công tử”

“Vâng, thưa Phi Yến tiểu thư”

“Phù, cuối cùng cũng thoát”Ngâm Tuyết nằm dang tay dang chân trên giường thờ hồng hộc.

“Tiểu thư đều tại người ham chơi đấy” Nhược Nhi ngồi xuống tự rót một chén trà oán trách.

“Ai biết tên Nam Cung gì đấy lại phiền phức đến vậy, hạ dược hắn xong ta tưởng chuẩn êm được rồi ai ngờ đến gia đình nhà hắn cũng không phải tay vừa.”

“Cũng may có Quỷ Kiếm Sầu chặn hậu, hắn cũng mang danh là đường chủ chắc không có chuyện gì đâu. Tiểu thư hay là đi tắm một chút”

“Ừ, cũng được cả ngày phải bó ngực ta cũng xấp phát ồm lên đây”

“Vậy em đi chuẩn bị”

“Ân” Nhược Nhi ra khỏi phòng khép cửa, Ngâm Tuyết ngó đông ngó tây một chút thấy an toàn, ra sau bình phong bắt đầu thoát y phục. Trắng Tuyết da thịt hiện ra dưới ánh đèn vàng, một vòng lụa trắng quấn quanh thân từng lớp từng lớp được tháo xuống.Khuôn ngực phẳng lì lúc trước dần được giải phóng nảy nở trắng nõn , đỏ hồng như anh đào trên mặt tuyết đông. Tiểu mào hái xuống, tóc dài như suối đen tuyền ôm ấp thân thể kiều mị.

“Tuyết Nhi” Tiếng Cổ Ngự Long như suyền khí bay đến từ bên kia bình phong.

“Người lại đến” Ngâm Tuyết lấy vội áo lót khoác lên người , đi ra bên ngoài thấy hắn. Nhưng hôm nay hắn thật quái lạ, cơ thể vô lực nửa nằm nửa ngồi trên ghế dựa. Khuôn mặt tuần mi đỏ rực, cổ áo mở rộng lộ bờ ngực rắn chắc phập phồng. Nếu mà gặp phải hoàng hoa khuê nữ hàng thật giá thật chắc đã lẫn quay ra vì mất máu quá độ rồi. Rất may Hạ Ngâm Tuyết ta đã được tôi luyện hai mươi mấy năm ở thế kỉ 21, mà đầu óc vẫn còn choáng váng nữa là.

“Người bị sao vậy?” nhẹ đưa tay lên trán hắn xem xét, hắn nóng như bị lửa thiêu, hơi thở gấp gấp không phải là trúng mị dược đi. Để chắc hơn nàng lần xuống tay hắn bắt mạch.

“Tuyết nhi đừng, ta..... chịu không nổi....đừng chạm ta” Cổ Ngự Long dẫy giụa đạo.

“Người chịu khó chút đi, để ta bắt mạch rồi tìm giải dược kh...không.. người làm gì?”

“Tuyết Nhi ta muốn yêu người” Cổ Ngự Long kéo tay Ngâm Tuyết ngã vào ngực mình, điên cuồng cắn nuốt đôi môi thật ngọt của nàng. Bao nhiêu khát khao như nước vỡ bờ tràn ra, thân thể nàng mềm nhuyễn không gì bó buộc chỉ ngăn cách bằng lớp lụa mỏng càng thêm quyến rũ. Từng đường cong của nàng đang dán sát trên hắn , khiến ngọn lửa thiêu đốt trong hắn được thoả mãn phần nào.

Bá đạo bị ôm trong lồng ngực hắn, đôi môi không ngừng bị cắn nuốt, Ngâm Tuyết dùng hết sức để kháng cự như vô lực hay căn bản là không thể kháng cự. Ban đầu nàng cố gắng cắn chặt răng nhưng cái lưỡi nóng hổi và mạnh mẽ kia quá khôn khéo luồn lách qua mọi rào cản, để cùng một chỗ dây dưa với nàng. Ánh mắt hắn hần hần phong tình đầu dục vọng càng tăng thêm mị lực, Ngâm Tuyết cũng không phải thánh nữ, dù nội tâm dằn xé dữ dội nhưng không thoát khỏi trầm luân. Những kẻ trúng mị được luôn biến thành tham lam được dâng chân lẫn dâng đầu, bàn tay hắn bắt đầu xông loạn nắn bóp trên cơ thể nàng. Dễ dàng thoát đi tấm áo mỏng, hắn bế bổng nàng đến sa giường. Như ngọc như ngà da thịt mềm mại, hây hây ngực sữa kiêu kì như anh đào, từ đôi môi đến như xuân trùng cổ trắng từ từ xuống đến xương quai hàm xanh xinh đẹp. Cổ Ngự Long cuồng nhiệt hôn cắn ghi lại ấn ký của hắn trên da thịt nàng, không ngừng kích thích để nàng có thể bất nhịp cùng hắn. Giờ khắc then chốt đã đến, hạ thể hắn đã không thể kìm hãm nữa. Tách đôi chân thon dài của nàng, hắn cẩn trọng lách vào, tiến lại gần trong khoảnh khắc tâm hắn như đóng băng theo giọt lệ long lanh từ khoé mắt nàng tràn xuống. Hắn đang làm gì? Sao hắn có thể làm vậy? Hắn thà chết chứ không nguyện tổn thương nàng.

“Tuyết Nhi điểm huyết ta đi”

“Được” Cổ Ngự Long ngã vật xuống giường thân thể cứng nhắc, nhưng sắc mặt không dấu nổi đau đớn.

“Tuyết Nhi ta xin lỗi” Ngự Long thều thào.

“Người trúng Tam Thiên Mị, loại này mị được sẽ phát tác trong ba ngày, nếu không được chữa hẳn người sẽ kinh mạch đứt đoạn mà chết” Ngâm Tuyết vừa nói nước mắt không ngừng rơi từng giọt từng giọt ẩm ướt và ấm áp trên ngực hắn. Nàng đau lòng vì hắn? Một cổ ngọt ngào cảm giác lan tràn trong lòng, hạnh phúc thứ hắn luôn tìm kiếm có thể chỉ đơn giản như vậy sao?

“Xin Lỗi”

“Ta hiểu, đêm nay ta có thể giúp người nhưng ngày mai người đến kĩ viện đi”

“Giúp ta? Kĩ viện?”

“Phải”(Tác giả: giúp thế nào?*chớp mắt ngây thơ*)

Người cổ đại thật thiện cận a, có gì trúng xuân được đều phải giao hoan với nữ nhân mới giải được, bọn họ không biết tự giải quyết sao, ngân thơ. Hôm nay cô nãi nãi giúp các người mở rộng tầm mắt. Ngập ngừng một chút, mặt đỏ tai hồng Ngâm Tuyết cố hít một hơi sâu nàng vươn tay chạm đến vùng thâm kín của hắn. Tuy không phải còn ngây thơ gì, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc nàng cũng không tránh khỏi

Cổ Ngự Long khẽ rên lên một tiếng thỏa mãn rồi thiếp đi, nhìn khuôn mặt hắn lấm tấm mồ hôi đầy một mối lòng nàng không khỏi đau xót. Hắn vì sao bị hạ được? Bị hạ được rồi sao lại tìm đến nàng? Hắn nói hắn muốn yêu nàng liệu có thật không, hay chỉ do tác dụng của mị được. Nàng có thể tin hắn không? Vốn dĩ nàng đã tự hứa lòng không bao giờ tin nam nhân lần nữa, có sao hắn lại khiến con tim nàng xao động. Ngâm Tuyết như con chim một lần bị bắt hụt, không dám có lần thứ hai đậu xuống.

“Cốc, cốc..Tiểu thư nước tắm đã chuẩn bị xong”

“Nhược Nhi?...người cứ để ở ngoài đó ta tự mang vào được” Chết thật sao nàng lại quên bég mất Nhược Nhi sẽ quay lại. Hoàn cảnh của nàng lúc này đúng là tình ngay lý gian mà. Lén lút xuống giường mặc lại y phục, rón rén ra mở cửa dùng hết nội lực bưng thùng nước tắm một cách nhanh nhất vào phòng. Sau khi lấy khăn bông lau rửa cho Cổ Ngự Long xong, nàng kéo chăn đắp cho hắn rồi ngồi xuống mép giường say sưa nhìn hắn ngủ thật an bình. Gương mặt hắn hoàn mỹ và nhẹ nhõm như thiên sứ, không ngờ hắn còn có một bộ dạng như thế.

Ánh bình minh đầu tiên len lỏi vào phòng, Cổ Ngự Long theo thói quen giật mình tỉnh dậy. Căn phòng này..? sao toàn thân hắn lại cứng nhắc ? bị điểm huyết sao, kẻ nào lợi hại vậy có thể điểm huyết hắn..? Hít một hơi bắt đầu vận khí tự giải huyết, mọi huyết vị đã được đã thông nhưng sao tay phải vẫn tê rần không thể động đậy thế này. Nghiêng mình quay sang tìm hiểu nguyên nhân, khi hiểu mọi chuyện khiến hắn sững như điên. Tuyết Nhi của hắn đang ngủ, mong manh như cánh hoa bạch mai , thuần khiết dung nhan không tô son điểm phấn. Tóc dài đen nhánh mềm mại phủ trên tay hắn cảm giác thật dễ chịu a. Đưa

tay khẽ vuốt tóc nàng, kí ức đêm qua chợt ùa về bạc môi khẽ giãn ra thành một nụ cười hạnh phúc thật sự không giả tạo như trước đây.”U” nàng kêu khẽ một tiếng tựa mình đối tư thế ngủ dễ chịu hơn.Ngủ ngời cả đêm như vậy chắc là mỗi lần, Cổ Ngự Long dễ dàng bế bổng Ngâm Tuyết lên giường vô tình một vết màu hồng trên cổ nàng lọt vào mắt hấn. Thủ phạm nhìn bằng chứng gây án cười ít mắt, hấn vui mừng đan xen một chút xấu hổ giống khi hấn còn là một thiếu niên mới trưởng thành vậy(Tác giả: Long ca mới lớn đã bị hủ hoá rồi sao, ai đáng buồn).

“Tiểu thư a dậy đi, đã trưa rồi..”

“A Nhược Nhi ta còn muốn” câu nói lập tức tắc nghẹn trong họng, vì khuôn mặt mỹ nam phóng đại đang tà tà cười trước mặt. Nàng nhớ rõ tối hôm qua mình ngủ ngời mà, sao lại hoá thành mỹ nhân trong lòng ngực hấn thế này(Tác giả: bệnh tự kỉ của tỉ lại tái phát rồi).

“Buông ta ra..” yếu ớt muốn vùng ra khỏi ma trảo của Cô Ngự Long, lại bị hấn càng dùng sức giữ lại, quyết liệt dằn co diễn ra không nói thì ai cũng biết kẻ mạnh hơn sẽ thắng. Mặt bị áp sát vào khuôn ngực ấm áp thoang thoang mùi đàn hương, thật vững chãi thật an toàn giá như được mãi như vậy thì tốt. Thế nhưng ta phải tỏ ý kháng cự một chút cho có giá của nữ nhi chứ, hai tay không yên phận quơ loạn mang lại kết quả còn tệ thảm hơn Ngâm Tuyết mong đợi.Ma xui quỷ khiến thế nào mà tay nàng lại vừa vịn dụng vào chỗ đó lần nữa.

“A, Tuyết Nhi muốn giúp ta nữa sao, dù bây giờ được tính không phát tác ta cũng nguyện ý “ Cổ Ngự Long tà mị thả một luồng hơi nóng hổi bên tai nàng.

“Người cái đồ biến thái, đã thức dậy trước còn không mau mặc đồ rồi biến đi cho ta. Còn trần như nhộng nằm đây làm gì hử, cút đi kĩ viện của người đi” Ngâm Tuyết thẹn quá hoá giận dùng hết sức bình sinh đập Cổ Ngự Long xuống giường. Lúc này đại mỹ nam Cổ Ngự Long trông thật đáng thương lẫn lông lốc chỉ có một tấm chăn bông che thân.

“Tuyết Nhi nàng đã cướp trinh tiết của ta mà còn, ngược đãi a , ta thật đáng thương a” Cổ Ngự Long mặt đầy uỷ khuất như ngược phụ đêm động phòng bị phu quân đá xuống giường.

“Trinh tiết cái đầu người, cái đồ háo sắc nhà người không biết qua tay bao nhiêu người rồi mà còn dám nói à?”

“Đâu có đó là trước kia, bây giờ chỉ có mình nàng thôi Tuyết Nhi” lời dụng lúc nàng không chú ý Cổ Ngự Long đã chuồn lên ôm lấy nàng vào lòng, vùi mặt vào tóc nàng tận hưởng mùi hoa lan nhẹ nhàng.

“Tiểu thư Quý Kiềm Sầu đã quay lại” Giọng Nhược Nhi bên ngoài đang chuẩn bị bước vào.

“Suyt” Ngâm Tuyết trừng mắt đe dọa hấn không muốn bị bắt gian tại giường thị liệu mà giữ miệng.

“Được rồi, hôm nay ta không được khỏe muốn ngủ thêm một chút người ra ngoài đi”

“Tiểu thư a đã gần xế chiều rồi, để em giúp tiểu thư chải tóc rồi ra ngoài ăn chút gì đó”

“Ta thật sự mệt người đi ra ngoài đi” hết cách Ngâm Tuyết chỉ có thể thò đầu ra khỏi màn trướng thuyết phục Nhược Nhi, còn bên trong bị hấn ăn gỏi đậu hũ mà không làm được gì.

13. Chương 13: Tính Kế

Làm người tốt quả thật rất khó a, nếu có thể ta tình nguyện làm người xấu. Nhưng tên họ Cổ chết dẫm kia thực sự không cho ta cơ hội làm người xấu. Cái bản mặt đẹp đến xấu xa của hấn làm ta không thể từ chối. Lần đầu ta phá lệ giúp hấn tự xử, lần thứ hai ta ném hấn vào thùng nước lạnh. Hôm nay Tam Thiên Mị sẽ phát tác lần cuối mà hấn vẫn mặt dày bám dính ta không chịu đi kĩ viện. Ông trời ơi còn đâu danh tiết thanh bạch ta khổ công gìn giữ nhiều năm nay. Đồng thời mấy hôm nay ta bị stress nặng, lúc nào cũng

sống trong tâm trạng lo lắng đề phòng Nhược Nhi bất ngờ xông vào phòng, đề phòng nhà Nam Cung đến báo thù, trên hết là đề phòng cái tên biến thái Cổ Ngự Long luôn lợi dụng mọi thời cơ để ăn vụng đậu hũ của ta. Đúng là ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên khiến ta rất dễ nổi nóng.

“Cổ Ngự Long ngươi còn muốn ở đây đến khi nào hả?”

“Bảo bối không muốn ta ở đây nữa sao?” nhàn nhả nằm trên quý cáp thượng Cổ Ngự Long vươn tay kéo Ngâm Tuyết vào lòng. Thích thú phả hơi nóng vào gáy nàng, liếm nhẹ, hẳn biết đây là điểm vô cùng nhạy cảm của nàng, đồng thời hẳn còn muốn trên người nàng lúc nào cũng phải được mùi hương của hắn, tạo cho hắn cảm giác yên tâm khi được chiếm hữu (Tác giả: Long ca giống động vật đánh dấu lãnh thổ vậy hắc hắc....Long*lườm*)

“Không muốn...” Ngâm Tuyết yếu ớt nói.

“Bảo bối a, sao cứ thích nói dối vậy? thật hư, phải phạt” đem ôn hương nhụyễn ngọc đặt dưới thân, Cổ Ngự Long bắt đầu mơn man cánh môi thơm ngọt của nàng.

“Ngươi muốn làm gì? Xuân được phát tác sao?”

Nữ nhân này bị làm sao vậy chứ? Mị lực của nàng đã đủ làm ta thống khổ rồi còn cần đến mị được làm gì? Có biết là những lúc phát tác ta đau đớn đến muốn tự sát cho rồi.

Hắn làm sao vậy tự dưng đông cứng thành bộ dạng tượng đá? tính toán thời gian cũng chưa đến lúc phát tác, có phải ta làm gì hắn phạt ý rồi không.

“Cổ Ngự Long, vì sao ngươi lại bị trúng Tam Thiên Mị?” Ngâm Tuyết tìm cách đánh tan không khí ngột ngạt trong phòng.

“Gọi tên ta..” Cổ Ngự Long trầm trọng ra lệnh

“Ngự Long...Long, nói cho ta ai hạ được ngươi” Thấy hắn tâm tình lại biến, Ngâm Tuyết đành vận dụng vũ khí đặc lực của phụ nữ nũng nịu, hỏi.

“Nàng hỏi làm gì?” Cổ Ngự Long khẩu khí có phần hoà hoãn xuống.

“Đáng ghét không muốn nói thì thôi”

“Đừng giận bảo bối ta nói”

“Tuỳ ngươi thôi” hắc hắc... nam nhân đều là như vậy có dồn ép hắn đến chết đi sống lại hắn cũng sẽ không khuất phục. Dễ dàng buông tha lại khiến tự tôn của y bị tổn thương, tự giác sẽ khai ra hết.

“Là Nam Cung phu nhân, ta lén đột nhập vào phủ nhà họ không cẩn thận bị hạ được”

“Nam Cung phu nhân?”

“Àn”

“Võ công của ngươi xem ra cũng không tệ sao lại bại dưới tay một lão thái bà. Thật mất mặt a”

“Tuyệt Nhi nàng xem thường ta quá đấy. Cũng không thể trách nàng, vì nàng không biết rõ nội tình”

“Ngươi lại không muốn nói nữa à?” Ngâm Tuyết bĩu môi.

“Được ta nói, ai bảo Tuyết Nhi bảo bối của ta là giáo chủ. Nam Cung phu nhân tên thời con gái là Nghiêm Tử, một trong tứ đại hộ pháp đời trước của Ma giáo chuyên dụng độc, giang hồ xưng tụng Tử Sam Long Vương. Hai mươi lăm năm trước Ma giáo gặp đại nạn tứ đại hộ pháp tứ tán mỗi người mang theo một phần của Thiên Hoả Lệnh thoái ẩn giang hồ. Nghiêm Tử sau đó thành thân với đại thiếu gia của Nam Cung thế gia trở thành Nam Cung phu nhân.”

“Ngươi muốn tìm Thiên Hoả Lệnh làm gì?”

“Có được Thiên Hoả Lệnh có thể hiệu triệu thiên hạ, đồng thời quá đó có thể tìm được thứ ta muốn.”

Khoan đã, vậy là Nam Cung gia có liên hệ với Ma giáo, con trai của Cổ Cẩm Ngọc rất có thể được gởi tại Nam Cung gia. Hiện nay nhà Nam Cung chỉ có mỗi Nam Cung Quỳnh là con trai, khả năng là hắn. Nghĩ đến đây Ngâm Tuyết không khỏi đánh một cái run người hưng phấn, nhưng làm sao để kiểm chứng?

“Suyt” Cổ Ngự Long bất chợt cứng người đề phòng, ôm Ngâm Tuyết vọt đến trên giường phát tay dùng lực khí buồng trứng mìn che khuất tư thế mờ ám của hai người.

‘có người’ Ngâm Tuyết dùng ánh mắt hỏi Cổ Ngự Long. Hắn khẽ gật đầu, đưa tay ra hiệu cho nàng hiểu hắn sẽ dùng truyền âm thuật với nàng.

>>Người này, khinh công rất cao không hiểu đến làm gì

Ngâm Tuyết gật đầu ra vẻ hiểu chuyện, im lặng bị hắn ôm trong ngực hồi hộp chờ đợi. Nhân ảnh mặc trang phục dạ hành nhẹ nhàng buồng mình vào phòng, xoay lưng khép lại cửa sổ rồi thản nhiên tiến lại bên giường.

“Hạ công tử, không phải nói là Đông Phương giáo chủ mới đúng. Tiểu nữ Lâm Phi Yến xin cầu kiến”

Bên trong màn Ngâm Tuyết không khỏi thất kinh, là Phi Yến? Cô nương ta đến đây làm gì? mà lại còn lén lút lút, cũng thật không ngờ cô ta hội có võ công. Hay vì quá mê luyện về anh tuấn của Hạ công tử ta nên đang đem đến đây tự tình đi. (Tác giả: tưởng bỏ dễ sợ)

Đang cười khoái trí, vòng eo thon nhỏ bị ai đó dùng sức khiến nàng hồi thần quay lại lườm Cổ Ngự Long một cái, tiếp theo hắng giọng nói.

“Phi Yến cô nương đến đây có việc gì? bỗn toạ đã muốn nghỉ ngơi không phương tiện nói chuyện”

“Tiểu nữ đắc tội phá hỏng nhã hứng của giáo chủ, xin giáo chủ bỏ qua” Giọng Phi Yến mang theo âm cười, khi đến đây nàng đã cảm nhận được khí tức của hai người. Tuy biết sẽ làm giáo chủ mất hứng khi bị nàng phá ngang đêm xuân, nhưng biết làm sao. Aicũng thực không ngờ giáo chủ lại thích nam nhân, làm hại chiêu mĩ nhân kế của nàng chưa kịp thi triển đã phá sản.

“Biết rồi còn không mau đi...”

“Giáo chủ xin trả lời tiểu nữ một vấn đề, xong tiểu nữ sẽ lập tức đi ngay” Phi Yến thấy giọng giáo chủ trở nên không kiên nhẫn vội vàng quỳ xuống, lệ vũ mặt khai cầu xin.

“Vấn đề gì?”

“Xin ngài cho tiểu nữ biết tung tích của Tiểu Khang ca ca, lần trước ngài dùng Ngự Đảo Thảo chỉ có Tiểu Khang ca ca mới điều chế ra được loại dược này thế nên.....”

“Người có quan hệ gì với Chu Tiểu Khang?”

“Không giấu gì giáo chủ, ta là con gái của đại tướng quân đương triều Lâm Chấn Phi. Năm xưa ta là người của hoàng thượng cài vào Đoạn Hồn Đường để giám sát Thất Vương gia Chu Tiểu Khang. Ta đã giúp hoàng thượng tổn hại huynh ấy, nhưng Tiểu Khang ca ca anh minh cơ trí đã không mắc bẫy ngược lại còn phản công tách Đoạn Hồn Đường ra khỏi sự khống chế của triều đình. Ta những tưởng huynh ấy sẽ giết ta báo thù, vì ta năm lần bảy lượt hãm hại huynh ấy. Ai ngờ Tiểu Khang ca ca sau khi lãnh một kiếm của ta chỉ để lại một nụ cười thê lương rồi biến mất” Kể đến đây Phi Yến oà khóc như muốn trút toàn bộ nỗi thống khổ hối hận, khiến người khác nhìn vào cũng đau lòng vạn đoạn. Nhưng đó là người ta, Đông Phương giáo chủ nhà chúng ta lại khác cao hứng không ngừng tính toán làm sao để ‘bán thóc cầu vinh’ sao cho thật có lợi (Tác giả: Tuyết tử là đồ máu lạnh. Tuyết: kakaka có lợi là ta làm..)

“Được, ta sẽ nói cho người biết. Tuy nhiên..... Phi Yến cô nương ngược lại phải đáp ứng ta một việc”

“Tạ ơn giáo chủ, dù lên núi đao hay xuống biển lửa tiểu nữ cũng nguyện ý” Phi Yến không ngừng bái lạy tạ ơn.

“Ta không cần mĩ nhân như Phi Yến phải lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần cô nương dùng chút kĩ nghệ câu dẫn một người”

“là ai?”

“Nam Cung Quỳnh”

“....Được” do dự một chút Phi Yến đáp ứng.

“Vậy ta sẽ cho người đến gặp cô sau. Xong việc người sẽ biết tung tích của Chu Tiểu Khang”

“Tạ ơn giáo chủ” Phi Yến khom người thi lễ rồi quay lưng theo đường cũ biến mất.

“Tuyệt Nhi nàng muốn làm gì?”

“Long a không phải người cũng muốn thứ gì đó từ tay Nam Cung phu nhân sao? Dùng con của nàng trao đổi là tốt nhất. Người cũng có lợi mà ta cũng có lợi”

“Wao không ngờ Tuyệt Nhi của ta lại quỷ kế đa đoan đến vậy. Ta đây bội phục, lại đây cho ta hôn một cái”

Thấy người Cổ Ngự Long nóng rực, hơi thở có phần lồi nhịp, Ngâm Tuyết biết ngay hân sắp sửa có vấn đề. Tranh thủ lúc hân nhắm mắt hôn, nàng nhanh tay điểm huyết rồi thuận tay ném hân vào hũn nước lạnh đã chuẩn bị từ trước. Ha Ha cười trước vẻ mặt méo mó của Cổ Ngự Long bất động trong một thùng. Hôm nay nàng thật sự rất cao hứng a, nhưng cũng thực lòng xin cảm ơn Ngũ thúc nhờ vào nợ phong lưu của thúc mà ta đây có lợi. Ngũ thúc đắc tội rồi. hắc hắc....

Ách xì, Chu Tiểu Khang chợt thấy sống lưng gai lạnh, không phải là bị cảm rồi chứ phải mau đi sắc thuốc thôi.

14. Chương 14: Nam Cung Quỳnh

Đêm đầu hạ gió trời ngưng đọng không muốn chuyển mình chỉ quẩn luyến cùng bàng bạc ánh trăng. Thường nguyệt, thú chơi tao nhã của người xưa nghĩ cũng thật tội cho họ, cả đêm nhàm chán ngồi một chỗ vì không có phương tiện giải trí nào khác. Cái tên Nam Cung Quỳnh kia cũng không ngoại lệ, hân đang ngồi ngắm trăng đến ngổ ngẩn, trên tay chén tạc chén thù không ngừng nốc cạn, miệng lẩm bẩm đọc loạn.

“....Hỏi thế gian tình là gì?”

“Xì”, ta không kiềm chế được xì cười ra một tiếng. Cái câu thơ cũ rích ấy mà ai cũng thích lôi ra xài làm gì. Tình chính là thứ chúng ta nắm trong tay muốn giữ hay bỏ đều là do mỗi người tâm tư mà thôi(Tác giả: Tuyệt tỉ dám tuyên bố hũn hôn thế sao này cho tỉ khổ vì tình, cho biết tay he... he..)

“Ai?”

“ Hỏi thế gian tình là gì?”

Mà đôi lứa thề sống chết bên nhau...”

“Nam Cung công tử cũng thật có nhã hứng a” thấy không thể tiếp tục ẩn nấp, Ngâm Tuyết một thân trang phục dạ hành quyền chuyển xuất hiện trước mặt Nam Cung Quỳnh.

“Người là ai?”

“Điều này cần thiết sao?”

“Người đêm tối lên vào Nam Cung gia ục đích gì?”

“Sao gọi là lên vào, ta đường đường chính chính đi vào từ đại môn(chẳng qua thủ vệ của nhà người quá kém cỏi không thấy ta mà thôi). Ta đến đây không có mục đích gì khác chỉ giúp một người chuyển lời đến Nam Cung công tử”

“Là ai?” Nam Cung Quỳnh mặt không chút biểu cảm vẫn lạnh lẽ nhìn lóng lánh nguyệt tửu trên tay.

“Phi Yến cô nương”

“Là Phi Yến, nàng muốn gì ,mau nói”

Nhìn tâm tình Nam Cung Quỳnh đại biến, khoe môi Ngâm Tuyết không khỏi khinh bỉ cười. Đúng là đồ háo sắc nhắc đến mỹ nhân là mắt sáng lên. Ai chẳng thừa biết người là tên đại sắc lang chuyên gạt gái nhà lành ở Nhật Tinh Thành này. Phi Yến chẳng qua là miếng mồi béo bở mà thôi.

“Phi Yến cô nương nhờ ta chuyển lời hẹn gặp công tử vào lúc giữa trưa ngày mai tại Lan Đình ngoại thành. Nhiệm vụ của tại hạ đã hoàn thành, cáo từ”.

“Phi Yến quả nhiên cuối cùng cũng cầm lòng không đành rồi. Ha ha ha có nữ nhân nào cầm lòng không phong lưu tình thánh Nam Cung Quỳnh ta chứ” (Tác giả: Nam Cung huynh hình như danh xưng này đối với huynh không xứng, phải gọi là đại đầu heo mới đúng..)

Thái dương rực rỡ chiếu rọi hoa thơm cỏ lạ câu dẫn nhiều ong bướm dập dìu. Hồng mao tuần mã công trên lưng chải chuốt tử y nam tử, bên hông đeo trường kiếm đỏm dáng, phi thường kiêu ngạo diễu qua trên đường. Nam Cung công tử ngạo nghễ cười ngửa ra khỏi thành, môi sừng cong lên tà tiếu. Lan Đình xa xa dần hiện ra trước mắt, ngọc lan trắng muốt ngào ngạt toả hương lãng mạn đủ tiêu chuẩn làm nơi nam nữ lựa chọn tự tình.

Nam Cung Quỳnh xuống ngựa nhân nhả đạp thảo đi vào, hưng phấn nhìn nhân ảnh màu vàng nhạt phiêu phiêu đứng trong tiểu đình. Lựa chọn một cành ngọc lan nghiêng xuống gần tiểu đình nhất, hẩn bắt đầu tạo dáng sao cho thật có phong cách. Vuốt lại đầu tóc trang phục, nghiêng người dựa vào cành ngọc lan một đặt lên chuỗi trường kiếm, tay còn lại khê chống lên thái dương mang nét suy tư, toàn tập hình tượng phong lưu công tử đã dựng xong. Nam Cung Quỳnh tút lại vẻ đẹp trai lần cuối rồi trầm trầm lên tiếng.

“Phi Yến ta đến rồi đây”

“ Nam Cung công tử, chàng đã đến” Phi Yến lả lướt cất tiếng bồi thêm nụ cười hàm tiếu ngang bằng đánh trả với hình tượng anh tuấn nam tử của Nam Cung Quỳnh.

“ Phi Yến gọi ta một tiếng Quỳnh, không cần khách sáo” Nam Cung Quỳnh điệu nghệ vòng trụ Phi Yến eo nhỏ không nhanh không chậm kéo nàng vào lòng.

“ Quỳnh, làm gì phải gấp gáp vậy? Còn sớm mà, hay cùng ta nâng chén mừng chúng ta”

“Ân, bảo bối” Nam Cung Quỳnh ánh mắt si mê, tay chân không yên phận định du tẩu trên người Phi Yến một chút nhưng bị nàng khéo léo đẩy ra đồng thời còn tút lúy trước rượu thơm không ngừng được mỹ nhân dâng đến.

“Ha ha ha, Nam Cung công tử xem bộ rất có nhã hứng rồi” giọng cười của Đông Phương giáo chủ lạnh lạnh cất lên khi Nam Cung Quỳnh đã qua vài tuần rượu, bộ dáng có phần mung lung bất định.

“Tên bán nam bán nữ nhà ngươi là ai mà dám đến phá ngang chuyện tốt của bọn công tử hả” Nam Cung Quỳnh lão đảo đứng lên chỉ vào mặt Đông Phương giáo chủ đang phe phẩy bạch chiết phiến đầy tà khí mỉm cười bước vào Lan Đình.

“ Phi Yến, Nhược Nhi buông rèm” Ngâm Tuyết lạnh thanh ra lệnh

“Các người muốn làm gì?” Nam Cung Quỳnh cố gắng chống đỡ cơ thể vô lực đưa tay rút ra trường kiếm bên hông.

“Khuyên người đừng nên vong động, người đã trúng Hợp Huyền Nhuyễn Cân Tán của ta đừng đại dột mà vận công, sẽ khiến võ công của người tự phế. Nên an phận ở yên đó cho ta.” Đông Phương giáo chủ trầm trọng quát lớn vẻ mặt như quỷ hồn âm ty bối hợp rất ăn ý với từng lớp lụa đỏ như lưỡi lửa địa ngục buông xuống xung quanh tiểu đình.

“Giáo chủ mọi chuyện đã an bài xong phỏng chừng một nén hương nữa Nam Cung phu nhân sẽ đến”

“Ân” Ngâm Tuyết thoả mãn cuồng tiếu, không ngờ chiêu bắt cóc tổng tiền cũ rích này cũng lừa được tên Nam Cung đầu heo kia, cho chết ai biểu háo sắc. Nhưng việc của Nam Cung phu nhân tính sau đi, bây giờ nàng phải làm việc chính trước. “Nhược Nhi, Phi Yến hai người lại đây giúp ta cởi quần hần ra”

“Cái gì?” hai thanh âm chói tai đồng thời vang lên khiến Ngâm Tuyết phải đảo đảo lỗ tai nhún nhún nhắc lại.

“Ta nói hai người cởi quần hần ra, nếu không đừng trách ta vô tình”

“Giáo chủ bớt giận”

“Còn không nhanh” Ngâm Tuyết cố nuốt tiếng cười vào trong nhìn hai tiểu nữ nhân kia mặt đỏ tai hồng bắt tắc dĩ đề rạp tên Nam Cung Quỳnh đang luôn miệng chửi rửa, mặt mày tái mét nhưng cơ thể vô lực không thể vùng vẫy.

Quần dài bị tuột ra chỉ còn độc chiết khổ, Nhược Nhi rửa thầm>> tiểu thư người muốn kiểm chứng thì tự mình đi, có sao bắt ta thành đại sắc nữ thế này<. đồng=“” chí=“” đồng=“” cam=“” cộng=“” khổ=“” với=“” nhược=“” nhi=“” phi=“” yển=“” cũng=“” không=“” khỏi=“” kêu=“”>>> giáo chủ a, ngài cũng thật là muốn thưởng đoạt nam nhân nhà người ta, có sao lại muốn ta ra tay<>

“Được rồi không cần cởi chiết khổ” Ngâm Tuyết không thêm để ý đến ánh mắt kì quái của hai nữ nhân bên cạnh tiêu sái tiến lại gần nhìn. Woa, quả thật làn da tên này cũng thật tốt, trắng trẻo mịn màng không thua gì trư(héo) thì vốn dĩ hần là đầu heo mà lại. Lấy chiết phiền không kiêng dè hắt hắt trắng tinh vài chiết khổ ngón nghiêng một chút hai quả núi đôi của hần trắng tinh không có gì. Thất vọng, thật quá thất vọng dĩ nhiên không phải hần.

“Giáo chủ, có người đến”

“Ân” Ngâm Tuyết nhanh nhẹn điểm á huyệt của Nam Cung Quỳnh tạo tư thế ngồi cạnh hần, đặc biệt khiến người ngoài nhìn vào sau tấm sa mỏng như giáo chủ đang ân điển sủng ái hần.(Tác giả: Tuyết tỉ càng ngày càng biến thái...*le lưỡi*)

“Bên trong là ai? Sao lại bắt cóc nhi tử của ta” giọng một thiếu phụ điềm nhiên vang lên bên ngoài.

“Nghiêm Tử, không cần đối với bốn giáo khách khí như vậy” Ngâm Tuyết tà tà lên tiếng.”Chẳng qua thấy con người dung mạo vừa mắt bốn giáo chủ mang đến hảo hảo ngoạn một chút”.

“Người là...?” thiếu phụ có chút khó nhọc hỏi lại.

“Ta là Đông Phương Bất Bại tân nhiệm giáo chủ Thiên Ma Giáo”

“Nghiêm Tử, tham kiến giáo chủ. Xin ngài mở lượng hải hà tha cho nhi tử, niệm tình ta đã từng nhiều năm góp sức cho Thiên Ma giáo” Nam Cung phu nhân khom người đem tay trái đặt lên ngực thi lễ. Nàng ta tuy đã rời khỏi giáo mấy chục năm, khi nghe tin Thiên Ma giáo phục hưng cũng phần khởi muốn trở về nhưng ngặt nỗi đã gả cho Nam Cung gia, đành xuất giá tòng phu. Người phía bên trong tự xưng là giáo chủ chắc cũng không bình thường, căn bản nàng chắc không phải là đối thủ nên đành cầu xin cho tính mạng cho Quỳnh nhi trước nhất.(Tác giả: Hiểu lầm tại hại rồi Nam Cung phu nhân...*thở dài*).

“Muốn nhi tử người trở về? Quả thực bốn tọa có chút tiếc nuối.”

“Cầu xin ngài...” Nam Cung phu nhân đáng thương quỳ xuống.

“Cũng được, nhưng ít nhất người cũng nên trả cái giá.. ví như vật quy về chủ cũ”

Nam Cung phu nhân tân tình giật thót, không ngờ vị giáo chủ này còn biết đến vật đó làm sao? bây giờ nó không nằm trong tay này, quả thật nàng cũng không biết Thiên Hoả Lệnh hình dạng ra sao năm xưa tin đồn chỉ là mưu kế của đại tiểu thư nhằm tránh kẻ khác đoạt Thiên Hoả Lệnh. Có thể giáo chủ chính là người đem đó lên vào Nam Cung gia bị nàng hạ được. Cũng may chỉ hạ một chút Tam Thiên Mị.

“Giáo chủ thứ tội, quả thật ta không có giữ vật đó. Năm xưa nói vậy chỉ để tung hoả mù kẻ thù mà thôi”

“Vật nó giờ ở đâu?”

“Nghe nói là trên người thiếu chủ của đại tiểu thư”

“Người có biết thiếu chủ giờ ở nơi nào?”

“Thuộc hạ thật sự không biết năm đó tứ đại hộ pháp riêng rẽ rời đi không ai được biết hướng đi của người khác, tránh tiết lộ tin tức”

“VẬY sao” khẽ buông một tiếng thở dài Ngâm Tuyết cùng hai nữ nhân phóng mình biến mất bỏ lại mẹ con Nam Cung phu nhân phía sau.

“Quý nhi” Nghiêm Tử thấy ba nhân ảnh vụt biến mất, liền chạy ồa vào bên trong đình nâng dậy con trai đang nằm dưới đất giải á huyết sau đó khóc lớn.” Quý nhi mẫu thân xin lỗi, là ta đã hại con”

“Mẫu Thân người vừa nãy là Thiên Ma giáo chủ?”

“Ân”

“Là giáo chủ sao?” Nam Cung Quý một phen bị làm nhục có phần tức giận nuốt không trôi nhưng trong tâm không khỏi xốn sang vì ánh mắt ấy , là da ấy thật đẹp.....

“Quý nhi, Phu nhân hai người thế nào? ta đến chậm” một đội lục tặc nhân mã xông tới. Trung niên nam tử dẫn đầu đau sót nhìn hai mẹ con Nam Cung Quý.

“Lão gia, chuyện đã vô sự” Nghiêm Tử run run đáp lại.

“Sao có chuyện lại không báo cho ta, Tử Nhi?” Nam Cung đại hiệp nhẹ giọng trách cứ.

“Không phải đã không có chuyện gì rồi sao?”

“Không thể bỏ qua, nói cho ta kẻ nào dám đối với mẫu tử nàng như vậy?”

“Thiếp không biết”

“Còn con thì sao Quý Nhi?”

“Con... không nhớ rõ”

“Thiệt tình, người đâu theo ta truy”

“Lão gia”

Nam Cung Phu nhân gọi theo bóng lưng xa dần của chồng, nàng không muốn phu quân chạm đến người trong ma giáo. Cũng không dám thừa nhận xuất thân , nàng sợ một ngày sự thật sáng tỏ gia đình của nàng, tương công của nàng, hạnh phúc của nàng sẽ liền biến mất.

“Quý nhi về chuyện của mẫu thân con...”

“Mẫu thân người yên tâm, con sẽ không nói với phụ thân. Dù mẫu thân là ai, xuất thân như thế nào người vẫn là mẫu thân của con”

“Con ngoan của ta”

“Mẫu thân”

15. Chương 15: Điệp Vũ Phi Tuyếtlạc Thanh Hiên

Hôm nay ta bỏ bom hên xui ai lượm tem mặc kệ

Hoàng hôn buông trên biển , một chiếc thuyền nhỏ cô tịch ra khơi. Bóng một nam một nữ chảy dài trên bến cảng nhìn theo cánh buồm dần xa khuất.

“Nhược Nhi người có nghĩ, Kinh Long đảo thêm một người sẽ tăng thêm phần náo nhiệt không?”

“Ta không rõ tiểu thư sao lại để Phi Yến cô nương đến Kinh Long đảo, liệu đảo chủ có giận không?”

“Sao lại giận chứ, có người quần quýt lấy Ngũ thúc không cho thúc ấy đi trên hoa gheo nguyệt sau đó vất bãi chiến trường lại cho nghĩa phụ giải quyết. Ta bảo đảm lão biển thái sẽ dùng kiệu bát cống(kiệu tám người khiêng) đón Phi Yến vào nhà ấy chứ”

“Có thể, vì quyền huynh thế phụ mà”

Hai người nhìn nhau cười nắc nẻ khi tưởng tượng đến bộ dạng của Chu Tiểu Khang bị Đông Phương Thiên Tuyết ép gả cho Phi Yến, thật là một viễn cảnh tươi sáng a.

“Tiểu thư tiếp tục muốn làm gì đây?”

“Kì viện cũng đã xem rồi, vậy đi tưởng công quán tìm tiểu quan đi” Ngâm Tuyết trưng bộ mặt háo sắc đến cực độ khiến Nhược Nhi không khỏi bất lực ca thán.

“Tiểu thư ơi, bây giờ ta đã hiểu tại sao người lại đuổi Quỷ Kiếm Sầu trở về sớm như vậy. Nói về sắc quỷ thì có lẽ tiểu thư đúng là Bất Bại mà...”

Khu Tây Nhật Tinh thành chuyên các kĩ viện, khu đông thì khác quy mô tuy không lớn như khu tây nhưng tình hình buôn bán cũng rất xầm uất với các hàng ăn rải rác, hàng tơ lụa và đặc biệt có Tướng Công Quán chễm chệ ngay chính giữa. Lần này Ngâm Tuyết không dám liều mạng tự đi một mình (Tác giả: tỉ cũng biết sợ rồi à?) nên đã đến Xuân đường gặp Xuân đường chủ nhờ dẫn đi dạo một vòng để tránh gặp một Nam Cung Quý thứ hai.

Hôm nay giáo chủ phá lệ không dịch dung, màu đỏ cấm bào, cao ngạo chiết phiến ung dung tiến vào Tướng Công Quán, khiến mấy vị công tử đầu bảng cũng phải chết ngất vì ghen tị.

“Giáo chủ thuộc hạ đã chuẩn bị tốt nhả gian trên lầu”

“Ta muốn ở dưới này xem một chút”

“Vâng, hôm nay để đón tiếp giáo chủ các công tử đầu bảng sẽ lần lượt ra trình diễn”

“Rất tốt” Nếu biết từ trước sẽ được ưu ái như thế này, thì lần kia ta đã đến ngay Xuân đường làm khách quý, Ngâm Tuyết lẩm bẩm.

Tiểu quan so với kĩ nữ thật sự là có sức hút hơn hẳn, muôn màu muôn vẻ cực hấp dẫn. Một vị Hồ Điệp công tử như hoa như bướm nhưng không quá ảo lá ụy mị như nữ nhi. Tiếp theo là Ngưng Phong công tử cầm nghệ bất phàn nhưng mây trôi nước chảy, Đông Vãn công tử vũ nghệ xuất chúng, còn một vị Lạc Tuyết công tử nữa nghe nói như thần tiên hạ phàm nhưng rất hiếm ra biểu diễn trước công chúng chỉ tiếp những vị khách ưng ý. Có lẽ vì bí ẩn mới khiến Lạc Tuyết công tử mới nổi tiếng như vậy.

“Ta muốn gặp vị Lạc Tuyết công tử ấy”

“Chuyện này.....” Xuân đường chủ khó xử nhìn Ngâm Tuyết.

“Không lẽ bốn toạ còn không đủ mặt mũi để gặp Lạc Tuyết công tử sao?” Đông Phương giáo chủ đã có ba phần hoá đại khiến Xuân đường chủ toát mồ hôi lạnh. Nhưng quả thật Lạc Tuyết công tử cũng là kẻ không thể đắc tội a.

“Vậy để ta đi hỏi Lạc Tuyết công tử một tiếng”

“Còn không đi” Trợn mắt quát dọa Xuân đường chủ chạy té khói, Ngâm Tuyết không khỏi cười thành tiếng.

Một lúc sau , xuân đường chủ đáng thương hề hề quay lại.”Giáo chủ Lạc Tuyết công tử xin mời ngài, nhưng chỉ một mình giáo chủ được vào Trích Tinh Các thôi ngoài ra không ai được theo”

“Được, có thể chứ”

“Tiểu thư?”

“Nhược Nhi người yên tâm ở đây đợi đi” An ủi Nhược Nhi đôi câu Ngâm Tuyết chạy tốt theo hướng Xuân đường chủ chỉ đi thẳng đến Trích Tinh Các.

Trích Tinh Các là một biệt viện tách biệt hẳn khỏi Tướng Công Quán. Nền đến gần xế chiều Ngâm Tuyết mới đến nơi. Tiểu viện nằm bên bờ Liên hồ, đương vào hạ rục rờ muôn ngàn đoá hoả hồng liên. Liều xiêu bên cạnh những hàng phong du xanh rì rào, sẽ rất đẹp khi chuyển thành màu lửa vào cuối thu. Chủ nhân nơi này cũng thật khéo chọn vị trí, quanh năm đều có sắc đỏ của cỏ cây. Trích Tinh Các chỉ đơn giản là một toà lầu tròn đan kết đơn sơ từ trúc điệp, đặc biệt không có cửa ra vào, phía trên cao những vòm cửa sổ

không che chắn chỉ cách biệt với thiên nhiên bên ngoài bằng hàng hà sa số huyết sa mỏng mỏng bồng bênh như mây khói hoàng hôn.

Muốn vào chỉ còn cách dùng khinh công, cũng may khinh công của ta không thuộc hạng mèo quèn giống mấy môn khác. Tiêu Phong đã từng nói dù võ công không tốt cũng không sao, chỉ cần có khinh công để chạy là đủ đúng là triết lý để đời mà. Vận khí, phóng mình mượn lực một cánh hồ điệp, ta phi thân chạm đến trên cao của Trích Tinh Các. Trái với sự giản đơn bên ngoài sau ngàn vạn sa rèm là một thế giới khác hoàn toàn tương phản. Đầu tiên chân ta chạm đến thứ gì đó mềm mại như nhung, nhìn xuống lại thấy một màu tuyết trắng, đây là điều cừ sao? Bên trong một không gian được bố trí tao nhã chính giữa giữ một vòng tròn trắng giương lớn, sa trắng câu từ đỉnh trần mỏng manh ôm ấp rủ xuống. Bên cạnh một góc thư án trầm hương nhẹ toả, có lẽ đó là nơi ra đời của những bức thủy mặc xung quanh. Có thể nói chiếc giường chính là trung tâm có tầm nhìn bao quát xuyên suốt cả căn lầu.

Bỗng một cánh bướm khẽ làm khung cảnh lay động tạo duyên cớ cho từng dòng tiêu nhạc xuyên qua. Tiếng tiêu lúc trầm lúc bổng, dập dìu mang mác, đôi phần cô tịch như bông tuyết. Nhưng đôi lúc lại vui nhộn như hồ điệp vờn hoa, cô tịch thế lương rồi lại vui nhộn diễm lệ cứ thế đan xen như ẩn như hiện cả Điệp Vũ cùng Phi Tuyết lạc vào Thanh Trúc mái hiên.

“Giáo chủ ngài đã đến” âm thanh mê mị vọng lại phía sau bình phong sơn thủy ở góc phòng hướng ra liên trì.

“Là Lạc Tuyết công tử?”

“Là ta”

“Khúc nhạc vừa rồi?” Tâm trí Ngâm Tuyết vẫn còn chút bồng bênh vì tiếng nhạc, miên man hỏi.

“Khúc vừa rồi ta muốn tặng ột người nhưng chưa nghĩ ra tên, hay mời giáo chủ in lập một cái tên đi”

“Ta?”

“Ân”

“Gọi là Điệp Vũ Phi Tuyết đi, trong tiêu khúc của công tử ta thấy được cả tuyết cả điệp thực có một không hai”

“Điệp vũ Phi Tuyết...Lạc thanh hiên quả là một cái tên hay, nàng là bông tuyết vô tâm bay lượn ta nguyện làm thiêu thân hồ điệp theo nàng đến chân trời góc bể, mơ mãi một mái thanh hiên yên bình”

“Cô nương nhà ai mà có phúc khí đến vậy, thế gian thật sự có nam nhân tình nguyện theo đuổi một nữ nhân như vậy sao?”

“Giáo chủ không tin?”

“Ta đã từng tin, tin vào tình yêu hoàn hảo, tin vào nam nhân nhưng đó là trước kia. Lâu lắm rồi tâm ta đã chết, đã đóng băng theo dòng nước biển lạnh giá đưa ta đến thế giới này” Ngâm Tuyết nặn ra một nụ cười méo mó, cổ trần áp từng đợt sóng bi thương từ đáy lòng. Nói ngày đó bị bỏ rơi nàng không thềm tiếc chính là tự an ủi mà thôi, nữ nhi có mấy ai quên được mối tình đầu. Nhưng ta làm sao vậy tự nhiên lại nhớ đến mấy cái chuyện cũ rích đó, không phải từ lúc đến đây nàng đã quyết tâm sống thật vui vẻ hay sao. Chết thật bị thủ khúc của hần làm cảm động nhất thời lỡ bị lộ thì loạn mất, thôi vì tẩu thượng sách, mĩ nam đầu không có sau này mặc sức ngắm. Một Lạc Tuyết cũng chẳng là gì.

“Giáo chủ chưa đến bao lâu đã muốn đi sao?”

“Ách, ta chợt nhớ ra ở nhà còn hầm nồi canh phải về xem, cáo từ” Ngâm Tuyết cười cầu tài vội xoay người chuẩn bị nhảy xuống.(tác giả: *lọt ghề*)

“Đứng, lại đó cho ta” Âm thanh mềm mại ban đầu, trở nên cuồng nộ bất ngờ khiến giáo chủ nhà chúng ta sợ quá, chỉ biết chết chân đứng lại chỗ. Nhưng chết tiệt sao giọng hần nghe quen quá vậy? Một trận phong nổi lên lay động mấy chiếc phong linh bên ngoài càng làm Ngâm Tuyết rợn tóc gáy.

“Quay mặt lại đây” Nam nhân tức giận rống.

“Quay thì quay làm gì.....” Câu nói một nửa bị nuốt ngược trở lại, Ngâm Tuyết miệng chữ A mắt chữ O ngây ngốc nhìn nam tử trước mặt. Bạch nguyệt y sam phiêu dật tùy hứng tung bay trong gió, tay cầm bạch ngọc tiêu, tóc dài đen nhánh sơ buộc một dải lụa tùy hạ như sao băng, tuần nhan nghiêng nước nghiêng thành.

“Cổ....Cổ Ngự Long sao....sao người lại ở đây?” Ngâm Tuyết lắp bắp toàn thân run rẩy hỏi.

“Còn dám hỏi” Cổ Ngự Long nghiêng răng.

“Lạc Tuyết công tử đâu?”

“Đuổi rồi, còn nàng Tuyết Nhi sao dám đi Tướng Công Quán hả?”

“Người có quyền gì mà chất vấn ta, không phải cũng đến kĩ viện sao? ta đến tướng công quán có gì sai?” Đến lượt Ngâm Tuyết bốc hỏa, chỉ cần nghĩ đến việc hấn đến kĩ viện một bên ôm một bên hôn lữ oanh oanh yền yền kia là nàng không chịu nổi. Nam nhân có thể làm sao nữ nhân không thể, ta sẽ chứng minh cho các người xem một nữ nhân như ta có thể làm được tất cả có thể chơi đùa, có thể cầm lên cũng có thể hạ xuống dễ dàng. Trên đời này tâm ta chỉ có thể thuộc về chính ta, không ai có thể chà đạp nó một lần nữa. Một cổ chưa sót trào dâng trong lòng, dòng ôn thủy trong hốc mắt bất giác trào ra, long lanh lẫn dài trên má nàng khiến Cổ Ngự Long nhất thời ngẩn người, hấn đã làm gì sai?

Buông xuống tức giận trong lòng, Cổ Ngự Long tiến lại ôn nhu khéo nàng vào lòng. Như thác lũ gặp mưa sa, Ngâm Tuyết cất lực khóc lớn. Nỗi đau, sự tủi hờn thứ nàng luôn cố gắng dấu tận đáy lòng, tự trang hoàng mạnh mẽ, lần đầu tiên được tuôn ra.

“Tuyết Nhi đừng khóc ta...ta xin lỗi ta không cố ý.....” Cổ Ngự Long bối rối cố gắng dỗ dành, ngón tay thon dài không ngừng run rẩy xoa đi những dòng lệ ấm nóng không ngừng tuôn rơi của nữ nhân trước mắt. Hấn chưa bao giờ thấy mình vô dụng đến vậy, trước đây mọi chuyện hấn đều có thể nắm trong tay cho dù một việc nhỏ nhất, hay xoay chuyển càn khôn hấn đều có thể ngạo nghễ lướt qua. Từ khi nàng xuất hiện trong thế giới của hấn mọi thứ đều bị đảo lộn, của nàng tùy hứng, của nàng ngây thơ, của nàng tâm tư đều khiến hấn không cách nào nắm bắt thoát ần thoát hiện, khi tưởng như bắt được lại biến mất như bông tuyết tan chảy qua kẽ tay.

“Ai cần người “ Sau khi bôi một đồng nước mắt nước mũi xanh lè lên trước ngực hấn(tác giả: gớm), Ngâm Tuyết định quay người bước đi. Liền bị Cổ Ngự Long kéo ngược trở về dựa vào lồng ngực hấn.

“Ta thích nàng” Cổ Ngự Long ánh mắt si ngốc nhìn nàng, tay nhẹ hái xuống tiểu mao trên đầu Ngâm Tuyết khiến tóc dài cuộn cuộn bung ra tản mát mùi lan hương nhẹ nhẹ. Đan những ngón tay vào làn tóc mượt đen huyền, hấn cúi xuống lướt qua môi nàng hôn nhẹ.

“Ta không tin” Ngâm Tuyết mắt đen mở to tỉnh lặng như hồ thu trả lời.

“Không sao ta sẽ làm cho nàng tin”

“Người đủ sức sao?”

“Tất nhiên, trong khúc nhạc vừa này không phải ta đã nói rõ ràng rồi sao? Dù nàng vô tâm ta vẫn theo nàng đến chân trời góc bể”

“Tuyết Nhi, lại đây cho nàng xem cái này” Hấn bế bổng Ngâm Tuyết nhắm hướng giường lớn tiến đến.

“Uy, người làm gì, buông ta ra tên biến thái kia.....@%&*&***^&%^^%” Mặc kệ nàng luôn miệng mắng chửi, hấn đặt nàng lên giường lớn đệm lông ngỗng êm ái. Sau đó nằm xuống bên cạnh, đưa tay kéo mạnh dải lụa trắng bên giường tiếng lách cách không ngừng vang lên. Đỉnh nhọn của lớp sa rèm màu trắng dần tách ra một khoảng không lớn bên trên là vô vàn lấp lánh sao đêm.

“Tuyết Nhi nàng biết sao nơi đây gọi là Trích Tinh Các không? Vì khi nằm ở đây ngắm sao ta cảm thấy thật gần bầu trời dường như chỉ cần đưa tay có thể hái xuống những ngôi sao đẹp dễ kia”

“Àn, thật đẹp a” Ngâm Tuyết trong lòng thầm kêu lên mấy tiếng thán phục, thật đẹp y như trong phim hoạt hình vậy, trước giờ nàng nghĩ ngắm trăng ngắm sao thật nhàm chán không ngờ lại tuyệt vời đến thế. Nhấp nháy từ chòm sao trên cao như đang mỉm cười phản chiếu ánh sáng vào ánh mắt hút hồn của kẻ nằm bên

cạnh nhất thời đem nàng nhún chìm. Cảm giác đang dâng lên trong lòng là gì? Thường thức? Vui sướng hay hạnh phúc? Là hạnh phúc thật sao?

“Hồ Điệp, cho ta vào phòng” hồng y Hồ Điệp công tử mặt mày ngái ngủ, ai nhìn vào cũng phải chảy nước miếng lảo đảo ra mở cửa cho kẻ đáng thương nào đó.

“Lạc Tuyết sao người lại ở đây? không phải người đang tiếp giáo chủ sao?”

“Ta nào có phúc phận như vậy. Không biết chuyện gì tự nhiên bị đá ra ngoài, đến đêm cũng không có nhà để về, đành đến đây tá túc” bạch y công tử chu môi hồng đào lên nũng nịu nói.

“Thì cũng tại người ai biểu thần tượng chủ nhân đến mức si, từ cách ăn mặc, phong thái đến cả chỗ ở cũng đòi làm quần gia không công cho Trích Tinh Các. Bây giờ chủ nhân có việc cần dùng bị đuổi là đúng”

“Hồ Điệp có cần tuyết tình như vậy không cho ta vào đi”

“Không cho”

“Không cho thì ta xông vào đây”

“Người dám....” Hồ Điệp oan uổng bị điểm huyết toàn thân cứng đờ bị ai đó bá đạo nâng lên hôn tiến vào. Kẻ háo sắc Lạc Tuyết tà tiểu chui vào phòng đóng cửa hí hửng “Chủ nhân a, đêm nay ngài có mỹ nhân ôm trong ngực ta cũng không chịu kém.....hắc hắc...”

16. Chương 16: Đảo Chủ A... Chuẩn Bị Bé Cháu Đi Là Vừa...

Hơi thở của bình minh lành lạnh tràn qua mi mắt khiến ta lưu luyến nhưng vẫn phải rời mộng đẹp. Cổ Ngự Long hần vẫn ngoan ngoãn nằm im bên cạnh, cả đêm qua chúng ta chỉ ngắm sao và nói chuyện phiếm (Tác giả: giải thích cho ai có đầu óc đen tối...). Lần đầu tiên ta nói nhiều về mình như vậy, cũng thật khó tin có kẻ chịu nằm nghe ta lảm nhảm cả đêm cũng thực đáng khâm phục a. Có lẽ sau này hần sẽ không sợ lão bà nói nhiều, có triển vọng. (Tác giả: pó tay).

Hàng lông mi đen dài khẽ động, đôi mị nhãn như hoa đào hé mở, hần bắt giác nhìn ta mỉm cười thật ngọt ngào. Ta làm sao vậy? đang bị hần câu dẫn sao? không thể đại tiểu thư ta tuy háo sắc nhưng không mê sắc.

“Cười gì?”

“Nàng rất đẹp”

“Giảo biện”

Môi hồng đào khẽ mở, hơi thở ấm áp như tiểu miêu khiến tim ta loạn nhịp. Trước mặt nàng ta không còn là chính ta. Trở về làm cậu trai mới lớn bốc đồng, thẹn thùng và nhiệt tình.

“Tuyết Nhi”

“Gi?”

“Nàng có thể mặc y phục nữ cho ta xem được không?” Bỗng dưng hần muốn nhìn thấy nàng mặc y phục nữ, từ lúc gặp nàng đến giờ đa số toàn thấy nàng mặc nam trang, lúc thì... không mặc gì quả thực giữa hần và nàng toàn những lúc giật gân đây là lần đầu tiên có vẻ êm đềm.

“Ách, trang phục nữ ở đây có sao?” Ngâm Tuyết kì quái nhìn Cổ Ngự Long.

“Hình như là có” Cổ Ngự Long vùng dậy, lục lọi một hồi hần mặt tươi như hoa lon ton chạy lại trên tay cầm một bộ y phục gấm màu đỏ có hoa văn màu hoàng kim dệt chìm trông thật bắt mắt.

“Cái này? Không ngờ chỗ này của người cũng là kim ốc tàng kiều a, đừng mơ ta mặc trang phục của nữ nhân khác” Hạ Ngâm Tuyết tâm tình dâng lên một cổ chua xót, hoá ra hân cũng chẳng hơn gì những kẻ khác đều là phường háo sắc không hơn không kém.

“Tuyết Nhi, bảo bối đừng hiểu lầm cái này không phải của ta hình như là của Lạc Tuyết. Cái này hình như là của hân giá y, được chuẩn bị trước” Cổ Ngự Long choàng tay qua người Ngâm Tuyết kéo nàng vào lòng, điệu bộ giận dỗi của nàng thật đáng yêu a, hân không thể không đem nàng tiến vào trong ngực hân hân vỗ về một phen.

“Giá y của người ta người cũng đem ra phá không sợ sau này không thể thành thân sao?” Ngâm Tuyết bĩu môi cố dấu đi nụ cười.

“Không quan hệ, ta nghĩ giá y này Lạc Tuyết đến già chưa chắc có thể xài tới”

“Tại sao?”

“Vì hân không thích nữ nhân”

“A”

“Không nói nữa mau mặc thử đi”

“Nhưng....”

“Sao?”

“Ta không biết mặc làm sao?” từ trước đến nay toàn mặc nam trang, trước đây mặc nữ trang đều có Nhược Nhi giúp. Mặc khác bộ giá y này nhiều mảnh phức tạp ta quả thực là lực bất tòng tâm.

“Để ta” Không đợi Ngâm Tuyết phản đối, Ngự Long ôm nàng ngồi lên đùi bắt đầu thao tác. Nhìn ánh mắt hân trong suốt không chút tà khí, trong lòng Ngâm Tuyết dần buông lỏng không còn chống cự. Có khi những ngón tay hân không biết vô tình hay hữu ý lướt qua gia thịt nóng hổi như than hồng, khiến nàng khẽ rung lên tim đập không ngừng. Cổ Ngự Long rất thành thạo thoát bỏ nam trang trên người Ngâm Tuyết, tâm hân không ngừng run lên nhưng với định lực đã được huấn luyện khắc khe hân mới chắt vật ném xuống cơn xúc động trong lòng. Nhưng cái kim trong bọc cũng có lúc phải lòi ra, hân thật sự không biết làm sao với dải lụa trắng đang bó chặt trên ngực nàng. Một chút không cam lòng nhìn nơi đó của nàng bị gò ép đến thấm thương, hân lập tức dùng lực xé nát, tận lực, cấp tốc, giải khai trước ngực nàng ngăn cách khiến hồng nhuận đoá hoa mê hồn nở bung. Như bị thôi miên, không tự chủ đưa tay xót xa lướt qua từng vết huyết ngân hân trên trắng mịn da thịt(Tác giả: áaaaa... phi lễ chó nhìn).

Thon dài ngón tay bắt giác tăng thêm lực muốn xoá đi dấu huyết tự, một cổ đau đớn dâng lên trong ngực tại sao hân lại thấy có lỗi khi nàng chịu thương tổn. Đường như xoa nắn không đủ, hân tiến thêm một bước cúi xuống bạc môi quyến rũ hé mở, lưỡi dính hương tham lam thưởng thức thơm ngọt mùi vị....

Hoảng hốt bất chợt trước ngực tự nhiên thấy mát lạnh, Hạ Ngâm Tuyết bối rối muốn lập tức phản kháng cách hân ra một chút sau đó sẽ mắng hân té tát, giám phi lễ nàng. Nhưng ánh mắt ấy là ý gì đau đớn cùng tiếc nuốt lẫn khuất đan xen, hân là vì nàng sao? Không thể...Nhưng ...nhưng hân làm gì? còn dám đưa tay vuốt ve chỗ đó của nàng, dù gì bốn cô nương không tính là hoàng hoa khuê nữ cũng là gái chưa chồng sao người dám.....Á hân hân còn dám hôn, thật là xấu hổ quá đi mất ta muốn lập tức đá hân cách xa ba trượng nhưng khi đầu lưỡi hân chạm đến chỗ nhạy cảm nàng như bị điện cao thế chạy qua, thân thể cứng đờ mụ mị, tuy ý hân xâm chiếm.

“Á đau...” thanh âm nỉ non như muỗi kêu, khi hân mê đắm đến mức dùng sức cắn vào da thịt nàng, khiến hân hoảng hốt hồi thần. Thật sự chưa đến lúc để hân có được nàng, tâm lý phòng bị của nàng vẫn còn lớn vồn, hân sẽ đợi đến khi nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến cho hân, chỉ sớm hay muộn mà thôi.(tác giả: tự tin thấy ớn, thực phục Long ca.Long: đối với ta không có gì là không thể *cười đắc thắng*).

Tách khỏi hồng phấn đoá hoa, một sợi chỉ bạc mỏng manh còn dây dưa làm Cổ Ngự Long thật không đành lòng. Hân giả hoạt cười trộm nhìn gương mặt mê mang phiến hồng của nàng, hân đáng yêu a. Đem nhiều hồng điều cái yếm phủ lên trước ngực Ngâm Tuyết sau đó là một mớ linh tinh các phần khác của y phục cũng đã mặc xong, cuối cùng nâng đôi bàn chân nhỏ nhắn mềm mại lồng vào màu đỏ hài thêu.

Cổ Ngự Long cẩn thận đặt ta đứng xuống, hồng điều giá y có một chút phong cách Nhật Bản cổ áo duyên dáng hơi trễ xuống u nhả ánh tím viền áo hé lộ thanh thuần cổ trắng. To bản hoàng kim đai lưng ôm sát làm nổi bật những đường cong tuyệt mỹ. Hắn dẫn ta đến trước bản trang điểm ẩn ta ngồi xuống, sau đó khua loạn một lúc mái tóc rối bù đã được búi thượng khéo léo, xuyên qua một bạch ngọc hồ điệp trầm tử thanh nhã.

“Tuyệt Nhi có thích không?” Cổ Ngự Long ôn nhu thì thầm bên tai.

“Ân rất thích”

“Chúng ta đi dạo một chút”

“được”

Cánh tay mạnh mẽ vòng trụ lấy eo nhỏ, Cổ Ngự Long ôm lấy Ngâm Tuyết phi thân ra khỏi Trích Tinh các phiêu dật hồng y cùng bạch nguyệt sắc đan xen tuyệt đỉnh phi phàm đến gần ngơ. Cả hai nhẹ nhàng đáp xuống một thuyền gỗ nhỏ ven bờ liên trì. An vị Ngâm Tuyết một chỗ ngồi thoải mái, Ngự Long ngồi xuống bắt đầu khua nhẹ mái chèo thuyền nhỏ chậm rãi lướt qua những đoá hồng liên nở rộ nên thơ đẹp đẽ như chốn bồng lai tiên cảnh.

“Long, ta muốn nghe lại tiêu khúc ngày hôm qua, thực đó là viết cho ta?”

“Đúng tiêu khúc đó chỉ dành riêng cho nàng. Tuyết Nhi ở đây đợi một chút, ta đi một chút sẽ quay lại ngay”.Thuyền nhỏ chòng chành một chút bóng Cổ Ngự Long đã mất hút.

Ánh nắng màu mật ong vẫn không ngừng rót xuống hồ sen lóng lánh, khiến không gian yên tĩnh bớt phần cô tịch. Ấm áp hạ phong mơn man khiến Ngâm Tuyết cảm thấy có phần buồn ngủ. ‘Ta không thể ngủ gật ở đây được, hay là chèo thuyền vào gần bờ rồi tính sau’ vụng về với tay lấy mái chèo, thuyền gỗ chòng chành đôi chút, Ngâm Tuyết đã có phần hồn phiêu phách lạc. Tự trấn an, nàng cố gắng khua động mái chèo. Nhưng ‘bùm’ một tiếng Hạ Ngâm Tuyết nguyên con rơi xuống nước.

U lam nước hồ nhanh chóng xâm chiếm lấy thân thể nàng lạnh cóng, trầm trọng áp lực nẹp chặt lồng ngực, đường khí dần dần biến mất. Bị sợ hãi cùng tuyệt vọng xâm chiếm, Ngâm Tuyết liều mạng vùng vẫy, nàng rất sợ cảm giác trong nước lạnh vì nàng không biết bơi từ nhỏ lại bị bạn học trêu chọc nhúng xuống hồ bơi cộng thêm lần rơi xuống biển xuyên thông. Nhưng càng vùng vẫy Ngâm Tuyết càng bị nhấn chìm, những rễ sen đan quán như thủy quái bám lấy ngày càng siết chặt tay chân nàng. Những bong bóng khí từ môi nàng dần thưa thớt, rồi mất hẳn chỉ còn lại thân hình chơi vơi trong làn nước lạnh, dấu hiệu của sự sống hầu như đã tắt...

.....

...

Từ đâu một luồng bọt nước tuôn trào một khối trắng loá đâm xuyên làn nước tịch mịch, bạch nguyệt nhân ảnh lướt đến bên cạnh nàng, chơi vơi quán lấy môi cánh hoa thông truyền đường khí. Tíc tắc cơ thể nàng bắt đầu vùng vẫy có sức sống trở lại, Cổ Ngự Long không dấu vui vẻ cười nhẹ ôm trọn mềm mại thân thể hướng mặt nước nổi lên.Trắng xoá tinh không bụi nước bay loạn khi họ thoát khỏi mặt hồ, đáp lên thuyền gỗ.

“Đừng... đừng làm ơn ta không muốn ngã.Không.. không ta không thể bơi...” Ngâm Tuyết hoảng loạn nắm chặt áo Cổ Ngự Long, miệng nói không ngừng, châu lệ hoà chung nước lạnh rùng rùng chảy xuống.

“Tuyết Nhi, đừng sợ có ta, đừng sợ...” Cổ Ngự Long đưa hai tay nâng mặt nàng đối diện hắn cố gắng trấn an, lòng hắn quặn thắt tự trách sao lại để nàng lại một mình khiến bảo bối trong lòng hắn sợ hãi thành cái dạng này. Đường như lời nói của hắn không đủ an ủi nàng, nhìn khuôn mặt không huyết sắc và ánh mắt lạc thần của nàng làm hắn đau đến tận xương tủy. Ôn nhu cùng bi thương Cổ Ngự Long run rẩy hôn thượng đôi môi tái nhợt, càng lúc càng trầm trọng lẫn sâu như muốn đem toàn bộ nhiệt khí cùng yêu thương truyền đến tận sâu trong tim nàng....

.....

“Ách, cái này là tình huống gì?” Nhược Nhi thân thủ vừa đáp thượng một cây phong du bên hồ rất vừa vặn nhìn thấy cảnh đặc sắc của ai đó trên thuyền nhỏ.

Tiểu thư một đêm không trở lại Nhược Nhi có chút lo lắng nên đến Trích Tinh Các xem thử ai dè. Bây giờ phải làm nói với đảo chủ làm sao? Mở tờ giấy nhỏ trong tay nhìn mấy chữ rồng bay phượng múa của Đông Phương Thiên Tuyệt:

“Nhược Nhi tình hình tiểu thư thế nào?”

Do dự một chút, Nhược Nhi lấy ra một mảnh giấy khác viết đại mấy chữ:

“Đảo chủ a..... chuẩn bị bế cháu đi là vừa.....”

Tiểu thư a cả giá y cũng đã mặc rồi còn không chịu giới thiệu cô gia với ta, để xem ta trừng trị tiểu thư như thế nào. Nhược Nhi nghiêng nhìn bóng bồ câu đưa tin bay xa dần.

17. Chương 17: Hàn Long

Nặng hạ ầm ập nhanh chóng hong khô y phục mỏng manh vốn cũng chẳng còn nhiều của hai kẻ “gian phu dâm phụ” à không, phải nói là “uyên ương hồ điệp” nhưng cũng không hợp, thôi gọi thẳng ra là Hạ Ngâm Tuyết và Cổ Ngự Long.

“Tuyệt Nhi, còn sợ không?” nhẹ vuốt ve tóc đen đang xoã bung trên ngực, Cổ Ngự Long âu yếm nhìn nhân nhi đang nằm cuộn tròn trong lòng như mèo nhỏ sợ hãi cần tìm chút hơi ấm. Vì nàng quá sợ hãi nên hấn chưa dám động thân rời thuyền vẫn giữ nguyên tư thế ngồi tựa mạn thuyền gắt gao ôm nàng vào ngực.

“Ta không sao..” Ngâm Tuyết thì thầm trốn vào ngực Cổ Ngự Long tham lam chiếm đoạt hơi thở mùi đàn hương nóng rực bao quanh thân thể nàng.

“Ta xin lỗi, ta không nên để nàng lại một mình” Cổ Ngự Long nhẹ thả ra khí, hôn lên trán nàng đau lòng nói.

“Cũng không phải tại người, không cần xin lỗi”

“không là lỗi của ta” Ngự Long ngang bướng cãi.

“Không phải” Ngâm Tuyết ngẩng đầu lên phản bác.

“Phải”

“Không phải”

“Phải”

.....

...

“Được rồi thì đúng là lỗi của người được chưa, thì người dùng cả đời để đền tội cho ta thế là xong” Ngâm Tuyết mặt đỏ phừng phừng chống nạnh gào to vào mặt Cổ Ngự Long cốt dành chiến thắng. Nhưng ...Nhưng nàng vừa nói cái gì ‘cả đời đền tội’? Không nàng không phải ý đó.Ồi xấu hổ chết mất, hấn sẽ nghĩ gì, len lên Ngâm Tuyết mặt đỏ lự xoay qua nhìn Cổ Ngự Long đắc thắng dương cao bạc môi.

“Tuyệt Nhi là nàng nói đấy nhé” Cổ Ngự Long ám muội cuồng tiếu, nữ nhân này làm hấn yêu đến chết mất, giận dữ cũng rất có phong cách.

“Người là tên đáng ghét, ta phải đi” xấu hổ quá hoá giận Ngâm Tuyết vùng ra khỏi ngực Cổ Ngự Long muốn đứng lên, nhưng thuyền gổ lại chòng chành khiến nàng sợ mất mật, lại ngồi thụp xuống ngã vào lòng hấn.

“Tuyệt Nhi đừng sợ, có ta.Sao nàng muốn đi sớm vậy?” Cổ Ngự Long đưa tay ấm áp xoa xoa lưng nàng trấn an.

“Ta muốn lên bờ”

“Ân” ôm Ngâm Tuyết vững chãi tiến vào trong lòng Cổ Ngự Long nhún mình phi thân khoanh khắc đáp thượng bờ hồ.

“Ta phải trở về nếu không Nhược Nhi sẽ lo lắng, Nhược Nhi mà lo lắng sẽ kinh khủng đến mức nào người không hình dung ra đâu” Ngâm Tuyết lè lưỡi rụt cổ tưởng tượng.

“Thôi được, trước hết nàng phải thay nam trang đã”

“Tại sao?”

“Nàng không cần biết tại sao” Cổ Ngự Long nhún mày khó chịu ôm Ngâm Tuyết phi thân trở về Trích Tinh Các.(tác giả: tại vì Long ca ăn dấm chứ sao, Tuyết Tỉ thật chậm tiêu).

Đến giữa trưa Ngâm Tuyết quay lại khách điểm, trong lòng có chút chột dạ nên không tự chủ trở nên lấm la lấm lét, rón rén mở cửa phòng.

“Chi...” một tiếng cánh cửa mở ra, căn phòng hôn ám cửa sổ đóng kín dù là giữa trưa vẫn không một tia sáng lọt vào. Bất thành linh, Ngâm Tuyết bị một vật đen bít bùng trùm kín, chưa kịp phản ứng tay chân đã bị bẻ oặt ra sau trối nghiêng vào ghế. Xong xuôi đầu đó, tấm vải đen thô bạo bị giật ra khỏi đầu Ngâm Tuyết.Căn phòng vẫn tối om, chỉ loe loé một ngọn nến vàng phản chiếu gương mặt như quỷ hồn đòi mạng của Nhược Nhi.

“Ách, Nhược Nhi đừng làm ta sợ..” Ngâm Tuyết giọng run run nhìn Nhược Nhi.

“Tiểu thư” Nhược Nhi rít lên

“Ân” Bất chợt Ngâm Tuyết thấy mình giống như bị hỏi cung quá.

“Tiểu thư mau khai ra, cô gia là ai? không đừng trách Nhược Nhi vô tình”

“Cô.. cô gia?”

“Đúng là nam tử cùng với tiểu thư ở hồ sen ấy”

“Hắn... hắn..”

“Nói mau”

“Hắn là Cổ Ngự Long, ta gặp hắn ở Nguyệt Thiên Thai sau đó thỉnh thoảng gặp mặt ở Tuyết Hiên, hôm qua ta... ta và hắn ở lại Trích Tinh Các”

“Vậy là tiểu thư đã cùng hắn qua đêm?”Nhược Nhi nghiêm túc hỏi.

“Ân, đúng là cùng ngủ....” Ngâm Tuyết ngây thơ đột xuất không hiểu thâm ý trong lời của Nhược Nhi.

Nhược Nhi khe thở dài, tiểu thư a đúng là không ba năm đại một giờ.Biết làm sao đành phải thông báo cho đảo chủ lo chuẩn bị hôn sự là vừa.

“Nhược Nhi ta đã khai hết thả ta ra được chưa?”

Nhược Nhi không nói gì thêm, chỉ im lặng cời trối thổi tắt nến, mở cửa sổ làm ánh nắng một lần nữa chan hoà trong phòng.Ngâm Tuyết ngồi im không dám nói gì nhìn Nhược Nhi trầm ngâm.

(tác giả: tội Tuyết tỉ quá cứ như đi theo trai về sợ mẹ mắng vậy...)

.....

....

“Hạ Tuyết người mau ra đây cho ta” tiếng huyền não bên dưới lầu khiến hai người đang thất thần bừng tỉnh. Kể nào to gan giám chỉ mặt kêu tên ta vậy? Ngâm Tuyết bực bội ghé mắt nhìn xuống. Một đám người nhao nhao gươm giáo đang ở phía dưới làm loạn và cái bản mặt đáng ghét của Nam Cung Quỳnh cũng nằm trong số đó.

“Người muốn gì?” Ngâm Tuyết vừa mới dịch dung, một thân áo lam tiêu sái xuống lầu.

“Phi Yến đâu?” Nam Cung Quỳnh rít lên.

“Ta không biết, mĩ nhân của người chứ có phải của ta đâu”

“Người...”

“Ta thì sao?” Ngâm Tuyết vênh mặt lên thách thức.

Nam Cung Quỳnh toát ra một tầng sát khí, trường kiếm tuốt khỏi vỏ vung lên vô tình chém xuống”choang”... một tiếng binh khí chạm nhau chói tai vang lên, hai thanh lạnh như băng ngân kiếm chạm nhau liên tiếp chất chúa. Trường kiếm dài dường như áp chế hẳn nhuyễn kiếm chặt vật chống đỡ. Chỉ mới tiếp khoảng hơn mười chiêu, Ngâm Tuyết đã mệt mỏi mồ hôi ướt lưng áo lần đầu tiên nàng gặp phải đối thủ cường hãn như thế. Xui xẻo thay mấy loại mê dược lại bỏ quên ở chỗ Cổ Ngự Long, phải làm sao đây? Ngâm Tuyết cùng đường phi thân lao ra ngoài điên cuồng bỏ chạy. Không biết đã phi thân qua bao nhiêu dãy phố mà tên Nam Cung Quỳnh đó vẫn dai dẳng bám theo. Tuy kinh công hãn không thực tốt như nàng, nhưng thể lực Ngâm Tuyết làm sao sánh lại một đại nam nhân.

Dựa vào một thân cây thở dốc, Ngâm Tuyết hoảng loạn nhìn Nam Cung Quỳnh như bóng ma từ từ xuất hiện từ đằng xa. Lần này nàng chết chắc rồi sao, mĩ nam nàng còn chưa ngắm đủ sao ông trời nỡ cho nàng đoản mệnh(tác giả: chết đến nơi vẫn mê trai.Long: *nghe rã * nhìn ta chưa đủ sao?).

Lưỡi kiếm như tia chớp ánh loè loè trước mặt chỉ chờ một đường chém xuống, Ngâm Tuyết thật lực hoảng loạn.Nàng phải làm sao đây, ai cứu nàng với, Cổ Ngự Long mau đến cứu ta ...ta sợ lắm người ở đâu.....

.....

....

Nhắm mắt thu mình nửa ngày cũng không thấy lưỡi kiếm chém xuống, Ngâm Tuyết thu hết can đảm từ từ mở mắt. Không còn trường kiếm trước mặt, chỉ có một bóng lưng vững chãi có chút quen thuộc đứng chắn trước mắt.

“Hàn minh chủ, đây là ân oán riêng tư thỉnh ngài tránh ra” Nam Cung Quỳnh sắc lạnh nói.

“Đúng, nhưng Tuyết đệ là của ta huynh đệ ta không thể làm ngơ.Đắc tội Nam Cung thiếp hiệp rồi” Hàn Long một thân xanh thẫm trường bào trấn tĩnh đầy uy quyền, áp bức Nam Cung Quỳnh phải lùi bước.

“Tuyết đệ chúng ta đi” Hàn Long cúi xuống bế bổng Ngâm Tuyết, quanh lưng bước đi bỏ mặc Nam Cung Quỳnh đứng chết lặng. Nhưng Nam Cung Quỳnh hãn không phải kẻ dễ bỏ cuộc, rút trong ngực ra một thanh pháo hiệu dương cao bắn lên trời triệu tập toàn bộ nhân lực Nam Cung gia tiếp tục tận lực truy bắt.

Cách đó không xa, Hàn Long khẽ nhíu mày nhìn vầng hào quang pháo sáng trên trời. Hãn nhẹ đặt Ngâm Tuyết xuống ôn nhu hỏi:”Tuyết đệ có đứng nổi không?”

“Ân” Ngâm Tuyết vẫn còn run rẩy nhưng cũng đủ sức đứng thẳng.

“Từ đây cách một dặm nữa có một lầu nhỏ đệ có thể đến đó trú ẩn”

“Ta biết đó là Trích Tinh Các, Long đại ca người không đi cùng ta sao?”

“Không, đệ cứ đi trước”

“Nhưng....”

“Ta không sao, đi đi” Hàn Long kéo Ngâm Tuyết nhập vào lòng, ấn môi lửa nóng lên trán nàng đầy nhớ nhung, rồi quay lưng bước đi không quên bỏ lại một câu:”Tuyết đệ bảo trọng”

Ngâm Tuyết ngẩn ngơ mất một lúc mới hồi thần, hẳn vậy là có ý gì, hành động của hắn không giống với huynh đệ mà như là.....

18. Chương 18: Thị Tòng Sứ Giả_lạc Tuyết

Ngâm Tuyết chạy một mạch đến Trích Tinh Các, ngôi lầu nhỏ vẫn im lìm đứng đó giữa sắc đỏ hồng liên. Hắn đã không còn ở đây, vẫn khung cảnh ấy nhưng nàng cảm thấy thật thê lương quanh quẽ. Lúc này nàng thực sự muốn nhào vào lòng hắn để đánh tan nỗi băng khuâng vì hành động ban nãy của Hàn Long. Nhưng Cổ Ngự Long đã đi, biết bao giờ nàng có thể gặp lại. Ngâm Tuyết luôn là người thụ động, hắn biết mọi thứ về nàng, còn nàng hầu như chẳng biết gì về hắn.

Cô đơn nằm cuộn tròn, Ngâm Tuyết ôm lấy tấm bạch điều cừu đêm qua cùng hắn cộng chằm đồng miên. Mùi đàn hương phảng phất còn lưu lại, khiến tim nàng như nghẹn lại ‘có phải cảm giác của ta với Hàn Long là phản bội hắn’, nàng ghét nhất là sự phản bội. Nhưng nàng có yêu hắn đâu, tình cảm nàng dành cho hắn nàng cũng không biết đó là gì, cảm động? mong muốn? yêu?

Bóng chiều chạng vạng, sa rèm khẽ lay động như bạch hạc một thanh thoát nhân ảnh đáp nhẹ vào Trích Tinh Các.”Là ai?” Ngâm Tuyết bật dậy vuốt lẳng loạn đầu tóc.

Người kia lướt đến trước mặt nàng, mặt hoa da phấn, môi mọng hồng đào chúm chím e lệ như đoá hàm tiếu luôn luôn nở rộ.

“Thị tòng sứ giả, Lạc Tuyết xin ra mắt giáo chủ” Lạc Tuyết nghiêng mình quỳ xuống trước ánh mắt sững sờ của Ngâm Tuyết.

“Thị tòng sứ giả?”

“Chắc giáo chủ mới nhập giáo nên không biết, bốn thị tòng sứ giả chính là bốn người có thể thay mặt giáo chủ hoặc đại hộ pháp khi cần thiết. Từ khi Ngạo Thiên giáo chủ mất tích, thuộc hạ vẫn nghe lệnh đại hộ pháp. Nay mới chính thức ra mắt giáo chủ”

“Khoan, sao lại có đại hộ pháp ở đây?” Ngâm Tuyết khó hiểu nhìn kiều mị nam tử trước mặt.

“Vâng đại hộ pháp phân phó đến Nhật Tinh thành âm thầm bảo vệ giáo chủ” Lạc Tuyết thành thật trả lời.

“Vậy ngoài người ra còn những ai là thị tòng sứ giả?”

“Còn, Hồ Điệp, Ngưng Phong và Đông Vân”

“Cả bốn người các người lúc nào cũng theo bên cạnh đại hộ pháp?” Ngâm Tuyết muốn xác thực rõ một chuyện, lời nói của Vô Tình về Hoả Diễm đúng hay sai.

“Vâng có chuyện gì sao?”

“Không sao?” ánh mắt Ngâm Tuyết bỗng chốc vụt sáng, khiến Lạc Tuyết thấy xương sống một đường lạnh ngắt. Hẳn quả thật hiểu vì sao giáo chủ là người hắn không thể với, so với chủ nhân có khi còn khinh khỉnh hơn gấp bội.(tác giả: biết là tốt..).

“Lạc Tuyết, lại đây” Ngâm Tuyết trưng ra bộ mặt hồ ly đưa tay ngoắc ngoắc Lạc Tuyết lại gần.

“Giáo chủ có gì phân phó?”

“Nghe ta hỏi?”

“Àn”

“Người và mấy sứ giả kia ngoài việc trong giáo, còn giúp hắn việc gì nữa không?”

“Tất cả mọi việc, chỉ cần đại hộ pháp cần đều làm” Lạc Tuyết ngây thơ chớp chớp mắt quả hạnh, nhưng trong lòng cũng dấy lên men khoái trá. Hẳn hiểu giáo chủ muốn khỏi về chuyện gì, nhưng cố tình úp mở vì chủ nhân xuất chúng như thế để giáo chủ một mình độc chiếm thật uống phí.

Chà chà, cái tên Hoả Diễm này cũng thực biết hưởng thụ nha. Giáo chủ ta đây còn chưa kịp tuyển hậu cung mà hắn đã có bốn tiểu quan như hoa như ngọc bên cạnh.

“Giáo chủ, chúng ta nên quay về Thiên Tuyết Nhai ở đây căn bản lực lượng không đủ địch lại Nam Cung gia” Lạc Tuyết nghiêm túc phá tan ý nghĩ ám muội của giáo chủ.

“Còn Nhược Nhi?”

“Nhược Nhi cô nương sẽ được Đông Vân đưa đến đây, sau đó chúng ta xuất phát”

“Ân vậy cũng được” Ngâm Tuyết cũng đã chơi chán bây giờ cũng mệt rồi trở về trên chóc Hoả Diễm cũng hay.

Một tiếng rớt nhẹ trong đêm tối Đông Vân công tử mang theo Nhược Nhi vào Trích Tinh Các, theo sau đồng thời cũng có Hồ Điệp và Ngưng Phong công tử. Tứ đại công tử của tướng công quán quả thực mỗi người một vẻ, người cũng đẹp như tên. Lạc Tuyết bạch y tinh tế, Hồ Điệp hồng y mỹ lệ, Ngưng Phong lam y phiêu dật, Đông Vân thần bí tử y. Càng nghĩ càng tức, ta có điểm gì thua hắn mà đến nay chỉ câu được mỗi tên Cổ Ngự Long, không biết Hàn Long có tính không nhỉ?(tác giả: ta cũng thua tí luôn câu luôn đệ nhất mỹ nam, và đệ nhị mỹ nam mà còn chê ít..).

“Chúng ta rời đi bằng cách nào?” Ngâm Tuyết ngơ ngác nhìn quanh không thấy bất kì một vật gì có thể di chuyển.

“Giáo chủ mời đi bên này” Lạc Tuyết hướng ánh nhìn của nàng về một vật màu trắng trong lùm cây. Vật đó tựa như một cổ kiệu, xung quay bao bọc bằng lụa trắng nhưng không có càng kiệu chỉ có bốn sợi thừng được tết rất tinh xảo từ một loại vật liệu trắng tinh.

“Mời giáo chủ lên kiệu”

“Ta?”

“Vâng, vì giáo chủ không thích đi xe, không thích kị mã, nên đại hộ pháp đặc biệt dặn dò làm cổ kiệu này bốn đầu sẽ do chúng thuộc hạ cầm. Rồi dùng khinh công đưa giáo chủ đi, còn Nhược Nhi cô nương chắc sẽ theo kịp” Đông Vân điềm nhiên giải thích, mặc cho Ngâm Tuyết mồm há hốc, còn Nhược Nhi không khỏi cảm thán ‘tiểu thư thật tốt số a’.

Đông Phương giáo chủ nhanh chóng bị nhét vào kiệu, bốn vị sứ giả đang rất khẩn trương để về phục mệnh. Vì nếu chậm trễ, đại hộ pháp mà nổi giận, thì thật thảm ạng nhỏ a. Bên trong kiệu tuy không rộng rãi có lẽ vì để giảm trọng lượng tối đa, nhưng rất thoải mái ai đó tính ý biết nàng mê ngủ đã đặt sẵn vài chiếc gối lông ngỗng. Không quan tâm ngủ cái đã, Ngâm Tuyết ngã vào đồng gối êm ái thiếp đi.

“Thiếu gia dậy, ăn chút gì đó đi” Đang đánh cờ với Chu Công đến lúc gay cấn, Ngâm Tuyết bị ai đó dựng dậy nhét vật gì ngọt ngọt vào miệng.

“Ta không muốn ăn, ta muốn ngủ” Ngâm Tuyết mệt mỏi đẩy tay kẻ phá đám kia ra.

“Không xong rồi, hình như thiếu gia đang sốt” giọng ai đó hét hoảng, kéo theo một đồng tiếng ồn hỗn độn eo éo sau đó nàng không biết gì nữa chỉ thấy mình như đang trôi bồng bềnh trên sông băng hảo lạnh a, nhưng sao ta không cử động được không tự dùng tay chân để làm ấm được?

Lạnh quá, lạnh quá có ai không, cứu ta với Khi sức chịu đựng đã đến cực hạn, ‘dòng sông băng’ dường như nuốt chửng Ngâm Tuyết thì ánh dương chói lọi ủa đến ôm ấp mang băng giá dần tan chảy.

“Ừm, thật dễ chịu” Ngâm Tuyết lẩm bẩm, nặng nề mở mắt.

“Giáo chủ, thấy tốt hơn rồi chứ hả?” Ngâm Tuyết mắt trợn trừng như lên cơn kinh phong khi thấy bản mặt phóng đại của Lạc Tuyết công tử, còn bản thân đang nằm gọn trong lòng hắn.

“Người... người.. định làm gì?” Ngâm Tuyết yếu ớt dấy ra.

“Giáo chủ yên tâm ta tuyệt đối không có hứng thú với giáo chủ, so với đại hộ pháp thì người nhào nhét ôm không chút cảm giác” Lạc Tuyết bĩu môi khinh bỉ nhìn Ngâm Tuyết thu mình trong góc giường.

“vậy tại sao?”

“Vì mấy hôm trước giáo chủ nghịch nước nên nhiễm phong hàn, ta đây đành xả thân làm lò than khi Nhược Nhi cô nương đi sắc thuốc thôi(làm như giáo chủ có giá lắm vậy)” Lạc Tuyết phúi mông đứng lên tránh xa Đông Phương giáo chủ như tránh bệnh dịch.

“Cám ơn”

“Không có gì”

“Cho ta hỏi...”

“Chuyện gì?”

“Ôm đại hộ pháp có thực cảm giác rất tốt không?” Ngâm Tuyết mở to đôi mắt sững nước do bị cảm cúm nhìn Lạc Tuyết ngây thơ hỏi khiến hắn chỉ biết kêu trời. Đáng thương cho chủ nhân vợ phải một người còn háo sắc hơn cả hắn.

19. Chương 19: Hoả Diễm

Vì sự cố giáo chủ bị nhiễm phong hàn nên lộ trình trở về chậm trễ vài ngày, chuyện này khiến đoàn người trở về tìm đập liên hồi. Giáo chủ thì hồi hộp không biết phải đối diện với Vô Tình và Đoạt Mệnh ra sao, vì ngày đó ra đi không từ mà biệt để lại đồng hồ độn cho bọn họ thu dọn. Còn về phần bốn thị tông sư giả cũng hồi hộp không ngớt chờ đợi thái độ của chủ nhân.

“Giáo chủ đã trở về...”

“Đông Phương giáo chủ duy ngã độc tôn, Thiên Ma giáo thiên thu vạn đại...” Vừa bước vào cửa lớn Ngâm Tuyết đã muốn ngã nhào khi hàng tràng âm thanh như đại liên nổ vào tai.

“Được rồi mọi người đứng lên đi” Ngâm Tuyết có phần mệt mỏi phất tay nhưng trong lòng có một cỗ âm áp dâng trào, đã rất lâu mới có người chờ mong nàng trở về. Những thương ở thế giới này nàng là tứ cố vô thân, ai ngờ ‘thân nhân’ của nàng ngày một gia tăng. Home, sweet home !!!!!ta đã trở về.....

“Giáo chủ, tỉ đi chơi vui chứ?” Cổ Mạn Tình như chim nhỏ chạy đến bên cạnh Ngâm Tuyết thì thầm.

“Uh, rất vui sau này có thời gian sẽ kể uội nghe”

“Vui thì tốt” một giọng điệu đầy uỷ khuất từ đâu vọng đến.

“A, Đoạt Mệnh hộ pháp lâu không gặp” Ngâm Tuyết cười cầu tài.

“Gọi ta Thừa Ân được rồi. Giáo chủ người cũng thật nhẫn tâm a, để ta lại một mình đối phó với lão đại cúp đuôi trốn mất”

“Bất tất dĩ mà thôi, huynh đệ coi như ta nợ người đi” Ngâm Tuyết vỗ vai Thừa Ân bùi ngùi chia sẻ.

“Giáo chủ đi đường mệt nhọc, thỉnh về Tuyết Hiên nghỉ ngơi”Lạc Tuyết đột ngột cất giọng lãnh đạm nói.

“Ân cũng được” Ngâm Tuyết không chút nghi ngờ tạm biệt huynh đệ trí cốt Thừa Ân và Mạn Tình rồi xoay lưng rời đi.

“Này có phải lão đại.....?” Mạn Tình huých tay Thừa Ân hỏi.

“Đúng, chỉ còn biết chúc giáo chủ bảo trọng thôi” Cả hai nhìn bóng lưng giáo chủ khuất dần mà lòng thầm lo hệt như sinh ly tử biệt, chỉ thiếu điều rút khăn tay ra mà vẩy chào ly biệt nữa là đủ bộ.

Đương vào hạ rừng phong xanh rì rào trên đường về Tuyết Hiên khiến tâm hồn Ngâm Tuyết cảm thấy thật thoáng đãng. Cái tên Lạc Tuyết ấy miệng thì nói bô bô là sợ nàng mệt mỗi mới thúc dục nàng về nghỉ ngơi sớm, ấy thế mà vừa đến phụ cận rừng phong đã co dờ chạy mất, thật đáng kinh, đúng là đồ nhát chết. Nơi này phong cảnh tốt như vậy mà kẻ nào trong Thiên Ma giáo đều tránh như tránh tà thật một đám vô văn.(tác giả: tại tỉ điếc không sợ súng thôi...>=<>

“Giáo chủ, cuối cùng cũng chịu trở về rồi sao?” mê mị trầm thấp âm thanh thoang thoang theo gió.

“A, hóa ra là Hoả Diễm đại hộ pháp” Thoáng giật mình, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ trấn tĩnh Ngâm Tuyết duyên dáng cười. Nàng cũng thực không rõ hành động lúc này của mình bị làm sao, cứ mỗi lần chạm mặt Hoả Diễm nàng đều như trở lại về cái thời nữ sinh nhỏ bé mền mọ đàn anh lớp trên. Xung quanh Hoả Diễm luôn toát ra một vầng hào quang bí ẩn, quyến rũ trầm mê như đêm tối. Có một chút mùi vị của nguy hiểm nhưng chính điều đó khiến cho nàng dù không muốn vẫn bị hấp dẫn.

Đôi môi đỏ mọng, ướm át như thừu lựu khê nhếch khuôn mặt tuy bị che khuất một nửa bởi mặt nạ lông chim tinh tế, nhưng vẫn không dấu nổi nét phi thường quyến rũ động lòng người. Hoả Diễm như con báo đen thần bí, trong lớp áo lông đen huyền nhẹ nhàng linh hoạt lại gần Ngâm Tuyết. Tim nàng đập mạnh liên hồi, ôi cảm giác này là gì? vui sướng? đúng đó chính là vui sướng tựa như xấp mưa được cái túi hàng hiệu sale off vậy.(tác giả: ngất..)

“Trở về có mệt không?” Hoả Diễm không biết từ lúc này đã tiến sát lại, cúi mặt ngang tầm với mặt nàng đương trông mắt lạnh lệ u quang thần bí quan sát.

“A...ân.. rất tốt. Người có vẻ bình bệnh là Hoả Diễm huynh mới đúng, mùa hạ sao vẫn mặc áo lông? Không nóng sao?” Ngâm Tuyết vừa nói xong như muốn cắn phải lưỡi, đúng là ngoài Cổ Ngự Long ra hẳn là người thứ hai khiến nàng lâm vào tình cảnh loạn mà nói bừa.

“Ồ... giáo chủ nhắc ta mới nhớ, cũng có vẻ nóng thật vậy rồi ra là xong” Không nhanh không chậm Hoả Diễm thoát bỏ áo choàng, điệu bộ như trình diễn làm giáo chủ nhà chúng ta thật sự muốn ngất(tác giả: Diễm ca hình như từng học thoát y vũ hắc hắc..)

“Đình..đình Hoả Diễm ca ta thực sự chỉ nói đùa” Miệng thì nói dừng nhưng mắt Ngâm Tuyết vẫn dán vào lớp áo lót mỏng manh đang dán vào khối cơ thể hoàn mỹ kia.(tác giả: Tuyết chảy nước miếng kia>”<>

“Nga, ta thật thất vọng, không biết từ bao giờ cơ thể ta lại mất mị lực thảm hại đến vậy.Ngay cả liếc một cái giáo chủ cũng không màng...” Hoả Diễm giọng điệu trào phúng cổ nét tiếng cười bật ra, quan sát từng biến chuyển trên gương mặt đáng yêu kia.(tác giả: Diễm ca show body vậy đủ chưa? đúng là nòi nào úp vung đó.Diễm: người ngồi im mà coi đi không chuẩn nhiều lời *liếc*.tác giả: á ta sợ....)

“Ta ...ta...ta là nam nhân sao lại có hứng thú hahaha...” Ngâm Tuyết cố nôn ra vài tiếng cười khan lấp liếm đi sơ hở của mình, lòng thầm mắng. Cái tên đại hộ pháp háo sắc này đã có tứ thị tông sư giả hoa nhường nguyệt thẹn, nay còn tham lam muốn nạp thêm giáo chủ ta vào hậu cung của hắn nữa hay sao? Vô pháp vô thiên để xem ta trị người thế nào, không chừng còn biến người thành công cụ ẩm giường cho bốn giáo chủ cũng là một ý kiến hay.(Tác giả: chơi với dao coi chừng đứt tay đó Tuyết)

“Nhưng đại hộ pháp đã có ý ta không thể không nhận... hắc..” tiểu nhan tà tứ Đông Phương giáo chủ nhìn như hái hoa tặc quay ngược tình thế áp sát vào người đại hộ pháp. Wao cảm giác thật sự rất tốt, tên Lạc Tuyết đỡ người kia không nói xạo hắc hắc tranh thủ thôi.

“Á” tiếng thét chói tai vọng lại khiến Đông Phương giáo chủ nhíu mày quay lại. Một nha hoàn mặt mày trắng bệch run run đang không biết làm sao với mạng nhỏ vì đã lỡ chứng kiến ‘gian tình’ của đại hộ pháp và giáo chủ.

“Ai cho phép người đến đây?” Hoả Diễm âm lãnh hỏi. Sự ôn nhu pha lẫn tình nghịch đột ngột biến mất, thay thế bằng một mảnh hàn khí thấu xương áp bách người khác. Ngâm Tuyết cảm nhận được một áp lực lạnh lẽo giáng xuống không khỏi đánh một cái rùng mình.

“Dạ.. nô tỳ... nô tỳ...” nha hoàn ấp úng. Làm sao dám nói là do hiếu thắng mà lên vào khu vực phụ cận Hoả Phong Các được.

“Người dám đến đây hẳn là biết hậu quả?” Hoả Diễm cười lạnh ma trảo đưa lên nắm lấy cái cổ thanh mảnh tàn khóc như lệ quỷ nhân nhả lạnh lùng nhìn tiểu nữ nhân trước mắt thoi thóp mất dần sự sống....

“Dừng lại...” Ngâm Tuyết hét lớn, hấn đang giết người. Nói rằng nàng là giáo chủ ma giáo, một đại ma đầu nhưng cũng là một người hiện đại a, trước nay chưa từng giết người và quan niệm về mạng người cũng khác với người cổ đại. Tuy biết giang hồ là chốn huyết tinh nhưng ta không thể thấy chết không cứu.

“Giáo chủ chuyện nhỏ không cần nhúng tay” Hoả Diễm lạnh lùng nói.

“Ta bảo ngừng là ngừng người có nghe không..” Ngâm Tuyết giận dữ hét lớn, long lanh châu lệ bắt giác lặn tròn. Trong lòng không hiểu một cổ đau, từ khi nào hấn trở nên tàn nhẫn bằng lãnh đến vậy nàng thực sự sợ, nàng sợ sẽ mất đi ý niệm tốt đẹp về hấn trong tâm nàng.

Hoả Diễm trong mắt thoáng một tia đau lòng, buồn thủ tiểu nha hoàn không xương trượt xuống thở dốc tham lam thu lấy đường khí.

“Người đi đi, nhớ lần sau không được tái phạm” Ngâm Tuyết vội vàng đuổi tiểu nha hoàn đi trước khi Hoả Diễm đổi ý.

“Không nên quá nhân từ sẽ để lại hậu hoạ” Hoả Diễm lãnh đạm nhìn bóng tiểu nha hoàn khuất dần. Rồi ôn nhu quay sang nhìn, Ngâm Tuyết đang thất thần, đưa tay muốn đưa tay đem nàng tiến vào lòng âu yếm an ủi.

“Dừng chạm ta” đôi mắt đẹp đăm lệ ngơ ngác hoảng loạn nhìn hấn bao hàm sợ hãi cùng thất vọng. Tim hấn thật đau, hấn đã làm gì? Nàng sợ hấn sao? hấn muốn cho nàng thấy hấn một cách chân thực nhất, hấn muốn nàng không chỉ yêu vẻ ôn nhu chiều chuộng của hấn. Mà còn chấp nhận cả mặt tối của hấn, tàn bạo lãnh khốc nhưng trên tất cả là hấn yêu nàng. Có phải hấn đã quá tham lam.

Ngâm Tuyết thực sự loạn nàng sợ hãi, nhưng cũng không muốn nghĩ hấn là người xấu. Nhưng hấn chân thật là người xấu, thực mâu thuẫn a. Nghĩ đi nghĩ lại Cổ Ngự Long vẫn tốt nhất, ta phải trở về Tuyết Hiên biết đâu hấn đang chờ ta ở đó.

20. Chương 20: Mặt Nạ

Tuyết Hiên biệt viện nhỏ nhắn vẫn miên man đứng đó trong mai viên, tuyết trắng thanh nhã như chính cái tên ai đã khéo léo đặt cho. Sau một tháng xa cách nơi đây vẫn như cũ nhưng Ngâm Tuyết thấy nó sao quá lạ lẫm. Bạch mai hoa đã tàn bích ngọc lá xanh thay chỗ, nắng hạ vàng kim chiếu rọi phiêu bồng nguyệt nha sa rèm nhảy múa trong gió theo điệu nhạc phong linh. Trống vắng không bóng người, Nhược Nhi còn chút việc chưa trở lại nơi đây chỉ còn mình nàng.

Hấn không ở đây, hấn đến rồi đi như cơn gió lốc đến và thay đổi mọi thứ, đi cuốn theo trái tim cùng tâm tư nàng. Chưa bao giờ một người nam nhân có sức ảnh hưởng lớn như thế đối với nàng. Theo lý thuyết có phải nàng đã yêu? Tình yêu là phải đau đớn vậy sao? Bao nhiêu thi sĩ ca ngợi tình yêu tuyệt mỹ khiến cho bao kẻ ngu ngốc bước chân sa biển tình để đau khổ, trái tim đau đớn ngàn mảnh vì một chữ tình. Thế nhưng tình yêu là trò chơi khăm của thượng đế, khi nó đến không cách nào chối bỏ, khi nó đi không cách nào níu giữ.

“Hỏi thế gian tình là gì?.....”

.....

Một câu của Lý Mạc Sầu trong tiểu thuyết Kim Dung có lẽ đại diện đúng cho tâm trạng Ngâm Tuyết lúc này. Băn khoăn, sợ hãi, nhớ nhung một chữ tình nhưng không hiểu tình là thứ gì.

“Cổ Ngự Long người ở đâu? Ra đây cho ta, ta muốn gặp người.....gặp người...” Hai chữ cuối hoà cùng tiếng nấc nghẹn. Ngâm Tuyết nghẹn ngào oà khóc, lớp mặt nạ kiên cường trôi theo dòng lệ. Cổ họng đắng ngắt muốn kêu một cái tên nhưng không thể, vì có cố gắng kêu gọi đến đâu có thể cũng chỉ là vô vọng.” Lời nam

nhân không nên tin” mẹ nàng đã dặn dò khi nàng bước chân khỏi nhà bắt đầu ra ngoài tự lập. Ngâm Tuyết biết mẹ nàng nói đúng nhưng sao nàng vẫn muốn tin lời hân. Tin hân ôn nhu, tin hân tình, tin hân thành thật nhưng trực giác của một người phụ nữ cho nàng biết hân không như thế đằng sau đó hân còn một mặt tối. Cũng như nàng trong tim luôn có một khoảng tối, nơi nàng dấu kín những đau đớn con tim không còn trinh nguyên bởi mối tình đầu sớm nở chóng tàn, liệu nàng còn xứng đáng với hân?

Dòng lệ ướt ướt lưu trên má bắt giác được vật gì đó ấm nóng quét sạch, hơi thở mạnh mẽ phả vào hong khô châu lệ. Đôi mắt màu mật ong trong suốt thông minh chăm chú nhìn Ngâm Tuyết.

“Bạch Nhi?” Ngâm Tuyết ngược nhìn con bạch lang đang đưa cái lưỡi nóng hổi liếm mặt nàng như đang an ủi. Cảm giác nhột nhột khiến nàng khẽ bật cười ôm lấy cổ con sói, vùi mặt vào lớp lông dài mịn tìm hơi ấm.

“Bạch Nhi? người ở đây thế chủ nhân của người đâu?”

Con sói chỉ ư ử rên lên một tiếng rồi tiếp tục liếm mặt Ngâm Tuyết.

“A, Bạch Nhi ngừng lại nhột quá. Người là con sói háo sắc không được liếm mặt ta nữa.... ngừng Bạch Nhi.... đúng là chủ nào tớ này háo sắc như nhau”

“Bạch Nhi đủ rồi” âm thanh đầy uy quyền vang lên khiến con thú khựng lại đôi chút liếc nhìn kẻ mới đến, rồi ngúng ngẩy về không cam tâm tránh sang một bên.

“Hoả Diễm? huynhhuynh lại đến làm gì?” Ngâm Tuyết có chút sợ hãi không biết hân theo nàng đến đây có mục đích gì không phải giết người diệt khẩu chứ.

“Ta đến đây.... có chuyện muốn nói”

“Chuyện gì? chuyện lúc nãy coi như ta không thấy gì?” Ngâm Tuyết hai tay bắt chéo trước ngực thành thật thề thốt.

“Không phải chuyện đó, chuyện của chúng ta” Hoả Diễm ngữ khí có phần hơi bức tức trước cái bản mặt chậm tiêu của Ngâm Tuyết.

“Chúng ta còn chuyện gì để nói sao?..... A, chuyện của chúng ta không phải là....?”

“Đúng là chuyện đó” Hoả Diễm có chút vui mừng vì dường như nàng đã hiểu ra.

“Cái này... cái này, Hoả Diễm ca ta nói huynh nghe. Tuy huynh thích nam nhân không phải chuyện xấu, ta cũng không kì thị chuyện tình nam nam nhưng có lẽ ta không phải đối tượng thích hợp với huynh. Mặc dù ta cũng thích mĩ nam như huynh nhưng ta không phải dạng như huynh..... ta...ta có thể nói giống như tử muội với huynh thì đúng hơn....” Ngâm Tuyết thao thao bất tuyệt nói không để ý đến vẻ mặt thay đổi đủ màu sắc như cầu vồng của Hoả Diễm. Hân làm gì khiến nàng nghĩ hân thích nam nhân cơ chứ, hân có điểm nào giống cái dạng tình yêu nam nam trong lời nàng nói. (tác giả: không phải tại huynh đâu Diễm ca, do có kẻ gieo rắc mầm mống đen tối vào đầu Tuyết tử á. Diễm: tên nào? ta giết. Lạc Tuyết: cao bay xa chạy...)

A thật hết cách, có trách thì trách ông trời cho hân phải lòng con người kì quái như nàng. Không quan hệ nàng kì quái cũng rất đáng yêu a. Tranh thủ trên nàng một chút cũng vui (tác giả >0<)

“Sao hai chúng ta lại không hợp? ta thấy rất hợp đó chứ” Hoả Diễm tà nghệ áp sát, như chớp giật ôm chầm Đông Phương giáo chủ vào lòng.

“Ách chuyện này rất khó nói? thực sự là không hợp...” phải là sao đây không lẽ nói ta là nữ nhân, nhưng nói ra liệu hân có tức giận mà giết phăng đi không.

“Rất hợp... giáo chủ da dẻ mịn màng, môi hoa đỏ hồng thật hấp dẫn. Đúng là cực phẩm a” Hoả Diễm khép chặt vòng vây không cho Ngâm Tuyết dây dưa, không an phận cần cần vào vành tai trắng nõn, cảm nhận cơ thể nàng run rẩy thật mê người.

“Cái tên sắc quỷ nhà người buông ta ra, ta không thích người. Có ai cứu ta với.....”

“Ngoan nào” Hoả Diễm tăng thêm lực đạo ép sát vào cơ thể nhuyễn mịn.

“Khôn..g.... ta không muốn thả ta ra.Cổ Ngự Long cứu ta, người chết giẫm ở đâu rồi mau ra đây cứu ta....” Ngâm Tuyết tuyệt vọng không ngừng dẩy giữa khối ma chảo của Hoả Diễm đang xông loạn trên mình. Lúc này duy nhất hình ảnh của Cổ Ngự Long hiện lên trong tâm nàng chỉ có hấn mới được phép chạm vào nàng, mọi nam nhân khác đều là ghê tởm.(tác giả: wao Tuyết tử bị bệnh rồi từ mê trai chuyển sang mọi nam nhân đều ghê tởm á á á trời xập...)

“Cổ Ngự Long và ta nàng thích ai hơn?” Động tác chậm lại, Hoả Diễm thâm sâu lãnh lệ trông mắt nhìn xoáy vào nàng, nỉ non đầy hi vọng.

“Ta ...ta..ta không biết” chết tiệt thật sao lúc nàng lại do dự, tất nhiên là thích Cổ Ngự Long hơn rồi.

“Nói” Hoả Diễm ra lệnh

“Cổ Ngự Long”

“Nếu một ngày Cổ Ngự Long biến thành ta, nàng có còn thích hấn không?”

“Đã thích là thích hết không cần biết như thế nào” Ngâm Tuyết bỗng chốc kiên quyết khẳng định, khiến ánh mắt lãnh lệ của người đối diện chợt nhu hoà xuống, băng giá chậm chậm tan chảy.

“Tuyết Nhi ta yêu nàng....” Hoả Diễm ôn nhu thì thầm khẽ áp môi lên cánh anh đào ươn ướt đầy quyến rũ của nàng. Cẩn thận nâng niu hưởng thụ như một thứ trân phẩm vô giá. Bỗng một tia nhói đau truyền đến, vị mẫn mẫn tanh nồng lan trong khoang miệng.

“Người là tên hỗn đản , sắc quỷ mau thả ta ra” tranh thủ lúc Hoả Diễm đau đớn tách môi ra, Ngâm Tuyết liều mạng dẩy giữa lần nữa.

“Tuyết Nhi, ngoan nghe ta nói...”

“Không muốn nghe.. thả ra...aaaa” Ngâm Tuyết thực sự lên cơn điên.

“Tuyết Nhi” Hoả Diễm rống to bất giác lời khéo Ngâm Tuyết đang khóc nháo trước mặt hồi thần.

“Nghe ta, ta là Cổ Ngự Long đây”

“Người nói láo, Cổ Ngự Long mau đến cứu taaaaaaaa” Ngâm Tuyết vẫn dẩy đành đành la hét như con nít đòi kẹo.

“Tuyết Nhi...nhìn.” Hoả Diễm một tay buông tha Ngâm Tuyết đang vặn vẹo, đưa lên nhấc tấm mặt nạ lông chim ra khỏi mặt để lộ từng đường nét tuấn mỹ quen thuộc môn man xoa nhẹ Ngâm Tuyết tâm.

“Long là người?” Ngâm Tuyết đưa cánh tay vô lực lên vuốt ve khuôn mặt nàng đã muốn nhìn thấy biết mấy.Đã bao lần tìm đau nhói khi nghĩ đến gương mặt này, là hấn, hấn là Hoả Diễm, Hoả Diễm là hấn. Nàng thật ngu ngốc không nhận ra bờ vai ấy, đôi mắt ấy, khuôn ngực ấm áp thoang thoảng mùi đàn hương.....

Nhưng khoan, là hấn giấu nàng, Ngâm Tuyết nàng không có gì sai.Là tên Cổ Ngự Long đáng chết này sai. Dám lừa cô nãi nãi chịu chết đi.

“Cổ Ngự Long, tên hỗn đản kia sao giám lừa bà cô nhà người hả” Đến lượt Ngâm Tuyết giận dữ rống to.

“ Tuyết Nhi tại nàng không hỏi...”Cổ Ngự Long bị lép vế đáng thương nói.

“Không hỏi thì người không nói à”

“Thì không phải bây giờ đã nói rồi sao”

“Ta ghét nhất là sự lừa dối”

“Ta biết lỗi rồi bảo bối, tha cho ta lần này đi. Ta sẽ không bao giờ tái phạm nữa” Cổ Ngự Long cười nịnh hót ôm Ngâm Tuyết tiếp vào ngực vỗ về.

“Người hứa”

“Ta thề từ nay nếu còn lừa nàng nữa câu sẽ bị trời tru....”

“Người không cần thề độc như thế... người bị trời tru đất diệt ta biết làm sao. Chỉ cần để ta diệt người là đủ” Ngâm Tuyết nũng nịu đưa tay lên che miệng Cổ Ngự Long không cho hắn nói gở.

“Ân, Tuyết Nhi ta yêu người” lần đầu tiên thấy nàng làm nũng hắn có chút kinh ngạc, hoá ra Tuyết Nhi của hắn còn đáng yêu hơn hắn tưởng. Mị nhân như tơ Cổ Ngự Long chăm chú nhìn Ngâm Tuyết sắc mặt phiền hồng đầu tóc lẳng loạn nhưng còn đẹp hơn cả Tây Thi. Hắn thật muốn ăn nàng quá, nên ăn theo kiểu luộc hay chiên đây nhỉ? Có lẽ ăn tươi là ngon nhất, nhưng như vậy sẽ uổng phí thôi để hầm nhừ từ từ ăn vậy. (tác giả: Tuyết tử đáng thương bị Long ca nhìn thành gà....)

Nghĩ đến đây hắn không khỏi cười gian tà, đưa đầu lưỡi ẩm nóng lướt qua lòng bàn tay nàng đang che trên miệng hắn. Há há há... nàng đang run rẩy kìa đáng yêuuu... quá.

“Nương ta nói, lời nam nhân không thể tin” Ngâm Tuyết xấu hổ muốn chết tận lực rút tay ra khỏi sự chế trụ của Cổ Ngự Long.

“Ai nói ta là nam nhân, ta là người yêu mà nàng thôi...” Cổ Ngự Long mị nhân nồng nàn tề soát vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn. Không biết tự bao giờ hình bóng ấy đã chiếm lĩnh toàn bộ tâm tư hắn. (tác giả: ta tưởng Long ca nói ta là Gay chứ....)

“Ta có thể tin sao?”

“Có thể, dù sau này chuyện gì xảy ra chỉ cần nàng tin ta là đủ. Không phải với tư cách là một nam nhân, mà là một người dành trọn trái tim cho nàng.”

“Cổ Ngự Long người là tên đáng ghét” Ngâm Tuyết cười ngọt ngào, một cái chạm nhẹ vào bạc môi hắn khiêu khích và một chút chống cự khơi gợi toàn bộ nhiệt tình vốn đã không yên phận.

“Tuyết Nhi” nhẹ như gió thoảng hắn gọi tên nàng chan chứa toàn bộ tâm tư cùng khát khao. Hắn tham lam hưởng thụ cánh môi thơm ngọt. Cái lưỡi điêu luyện ướm át khéo léo tách mở rào cản trắng ngà ngăn cách từng bước một lần sâu cùng dây dưa. Hắn muốn thu bằng hết thứ mật dịch thơm ngọt nồng nàn quyến rũ như hoa anh túc mê hoặc không dứt.

“Long... dừng chỗ này không thích hợp...” Ngâm Tuyết suyễn khí dứt đoạn nói.

“Có ai đâu chứ. Bạch Nhi không phải là người nàng mắc cỡ cái gì?” Cổ Ngự Long tiếp tục hung hăng chiếm lấy môi nàng.

“Long người hôn thật điêu luyện....”

“Ân”

“Trước ta có phải người đã từng tập luyện rất nhiều..”

“Có chút chút”

“Là bao nhiêu?” Ngự khí Ngâm Tuyết đột ngột đánh lại, tách ra khỏi dây dưa cùng hắn.

“Không nhớ rõ” Cổ Ngự Long ánh mắt thâm tuý ánh cười nhìn vẻ mặt giận dỗi của nàng.”A Tuyết Nhi nàng có ngửi thấy mùi giấm dầu đây không?”

“Không chuẩn gọi ta là Tuyết Nhi. Người cũng gọi Lạc Tuyết là Tuyết Nhi khi gần gũi hắn phải không? Thôi quên đi đó là quá khứ, nhưng sau này người là người của ta không được hái hoa bắt bướm khắp nơi nữa. Để ta mà nghe được phong thanh gì thì Cổ Ngự Long người chờ chết đi” Ngâm Tuyết cao giọng nói, nhưng bất giác nghĩ đến mình cũng có quá khứ nên lại thở dài hạ giọng.

“Khoan” Cổ Ngự Long cau mày như thanh sơn.

“Gì?”

“Ta và Lạc Tuyết có liên quan gì?”

“Không phải hắn và mấy người kia là ấy ấy của người sao?”

“Ai nói với nàng..”

“Lạc Tuyết hần.... từng nói ôm ta không có cảm giác tốt như ôm đại hộ pháp”

“Hần đã ôm nàng?” Cổ Ngự Long thoáng chốc lại trở về bộ dạng băng lãnh của Hoả Diễm, u quang lãnh lệ một lần nữa ánh lên sát khí.

“Cũng không phải là ôm chỉ lúc ta bị phong hàn mượn hần làm lò lửa một chút....” Ngâm Tuyết lăm la lăm lét nhìn hần. Không ngờ cái tên biến thái này cũng ghen, Lạc Tuyết a xin lỗi....

21. Chương 21: Tranh Sủng

Minh nguyệt đêm đen, hai gã thị vệ ngồi đập muỗi trên tháp canh không có việc gì làm. Thiên Ma giáo đã nhiều năm bất khả xâm phạm nên gác đêm cũng chỉ là hình thức chưng diện mà thôi. Thị vệ Ất ngáp dài một cái quay sang hỏi thị vệ Giáp bên cạnh.

“Này hình như sáng nay ta nghe nói giáo chủ cùng mấy vị sứ giả xinh đẹp trở về không phải muốn nạp hậu cung chứ..? hắc....”

“Cái này ta nghĩ sẽ không “

“Vì sao?”

“Là người không biết, lúc trưa Lạc Tuyết sứ giả mặt hoa đấm lệ khăn gói xuất môn nga...”

“Có việc ấy thật sao, ta nghe nói giáo chủ trên đường đi tối sủng ái Lạc Tuyết sứ giả. Sao vừa về đến lại thất sủng vậy?” (tác giả: Lạc Tuyết được sủng ái? ai nói hồi nào.....???)

“Người đứng là tin tức không nhanh nhạy. Ta nghe nha hoàn Bính ở bên Liên Hoa Các nghe được nha hoàn xx và nha hoàn yy của Nguyệt Cư Các nói về nha hoàn zz của Thuỷ Kính Đình vô ý đi vào vùng phụ cận của Hoả Phong Các đã chứng kiến một màn tình nồng thắm của giáo chủ và đại hộ pháp. Nhớ !ta chỉ nói với người không được kể cho ai khác” thị vệ Giáp nhìn quanh đầy cảnh giác dặn dò thị vệ Ất vốn là thông tấn xã công cộng của tổ thị vệ Bạch Hổ Môn.

“Ô, ra vậy ta nghĩ là do chính thất ghen ghét nên tiểu thiếp mới được sủng phải uỷ khuất rồi đi. Xem ra trong giáo sau này sẽ có nhiều kịch hay đây.....”

.....

Lời đồn một đồn mười, mười đồn một trăm cứ như thế lan nhanh. Chẳng mấy chốc trên giang hồ đã có người cho rằng đại ma đầu Đông Phương Bất Bại là tên bất nam bất nữ yêu thích nam sắc, bại hoại vô lâm. Đúng là chỉ vì phút mềm lòng tha ột tiểu nha hoàn, Đông Phương giáo chủ phải mang tiếng xấu muôn đời, oan mà chẳng biết kêu ai.....

Ngưng Phong mặt mày nhăn nhó đi đến Bạch Hổ Môn, hần đang cao hứng sáng tác một khúc đàn mới lại bị Tam hộ pháp phá ngang nhờ thay hần đến Bạch Hổ Môn giải quyết mấy việc lộn xộn. Trong khi đó tên Đoạt Mệnh đáng chết đó lại trốn đến Tuyết Hiên xem kịch. Năm xưa khi tỉ võ xếp giai phẩm chỉ thua hần đúng hai chiêu mà bây giờ phải khổ thế này. Thiên a, sao bất công....

“Có chuyện gì?” Ngưng Phong bực bội hỏi một thị vệ.

“Bẩm, Ngưng Phong sứ giả, có một tên đến muốn gặp giáo chủ”

“Người bên dưới kia là ai?”

“Ta họ Nam Cung”

“Chẳng hay Nam Cung công tử cần gặp giáo chủ bốn giáo có chuyện gì?”

“Chuyện của ta không thể nói với tên tép riu nhà ngươi, mau cho ta gặp giáo chủ” Nam Cung Quỳnh cao ngạo nhìn tuấn mã nam tử cao cao trên cổng tự hỏi hắn có phải một trong số nam sủng của Đông Phương Bất Bại.

“Hiện nay các vị hộ pháp cùng giáo chủ đều đang nghị sự(thực ra là đang bôi bác lẫn nhau) không thể gặp công tử, có gì Nam Cung công tử có thể nói cùng Ngưng Phong sứ giả ta”

“Ngưng Phong sứ giả? Không phải Lạc Tuyết mới là sứ giả cao nhất sao?”

“Lạc Tuyết đang thi hành công vụ(đang bị phạt) không ở”

“Lạ thật ta nghe nói Lạc Tuyết được giáo chủ tối sủng ái sao? không lẽ quả thực Đông Phương giáo chủ có chính thất?” Nam Cung Quỳnh nghi hoặc nhíu mày, nên lời đồn là thật thì hắn đành chịu uỷ khuất vậy.

“Ách cái này...” Biết nói làm sao đây, đại hộ pháp có thể nói là chính thất không? Xưa nay chủ nhân tính tình băng lãnh, bá đạo đã muốn dễ gì buông tha. Nay giáo chủ xui xẻo lột mất xanh chủ nhân tưởng nhìn cũng đừng hòng nhìn đến nam nhân khác, coi như giáo chủ là tàn một đời hoa rồi(tác giả: Ngưng Phong theo trường phái bi quan vừa thôi..... Long ca mà biết coi chừng anh cũng thâm như Lạc Tuyết...)

“Là không có ? hay có?”

“.....coi như là có đi...”

“Ta muốn gặp người đó” Nam Cung Quỳnh nói như đinh chém sắt.

“Nam Cung công tử xin đợi trong chốc lát...” Ngưng Phong quay người rời đi trong lòng bồn loạn không yên, hắn không biết phải mở lời thế nào với chủ nhân. Đánh một cái rùng mình thay cho kẻ đứng dưới kia, thôi đành nói thực về ý định của hắn đến đây rồi muốn ra sao thì ra. Việc gì phải lo lắng mua dây buộc mình, nhưng tên họ Nam Cung đó nếu phải thành lệ quỷ dưới tay chủ nhân kể cũng hơi tiếc, ánh mắt đó..... khiến người khác thực muốn khi dễ...Aaaaa từ lúc nào ta trở nên giống Lạc Tuyết vậy.....

Thu vàng, đỏ rực một góc trời rừng phong thay lá như hoả ẩm áp bao bọc mai viên bên trong. Lãng đãng một hồi thu phong lay động theo tiểu thanh, một đàn đu bích ngọc xanh mượt đọng đưa.

“Không.. Long a, ta nhột ngươi là tên hỗn đản mau buông ta ra aaa..... tha ta đi”

“Tuyết Nhi mau nói cho ta nghe nàng thích ta, nếu không ta sẽ cho nàng chết vì sắc cười” Cổ Ngự Long dương cao cười gian xảo, tay tuy ôn nhu nhẹ nhàng nhưng đều kích thích vào chỗ mẫn cảm của Ngâm Tuyết khiến cho nàng cười không ngừng.

“AAaaa.. ta thua ta nói....”

“Nào nói đi..”

“Long, ta.....ghét ngươi.. hahaha..” tranh thủ Cổ Ngự Long buông tay Ngâm Tuyết nhảy xuống xích đu chạy biến. Cười sủng nịnh, Cổ Ngự Long hôm nay trang phục vẫn là Hoả Diễm Một thân hắc sắc trường bào, chỉ khác mặt nạ đã bỏ xuống để lộ tuấn nhan người người vô cùng chói mắt.

“Tuyết Nhi đứng lại.. nàng phải nói cho ta nghe đã...” Cổ Ngự Long phi thân đuổi theo nhân nhi trắng nõn bạch y chấp chờn bay lượn như hồ điệp trong mai viên.

.....

Xa xa trong rừng phong, bốn người đang hào hứng xem kịch. Cổ Thừa Ân (Đoạt Mệnh) vỗ đùi đánh chát giáng về của một tay cá độ chính hiệu la to.

“Chung tiền chung tiền đi, giáo chủ ghét lão đại là ta thắng” Cổ Thừa Ân xoè tay đắc trí nhìn Cổ Thừa Đức, Cổ Mạn Tinh và Nhược Nhi móc hầu bao ra.

“AAaaaa Long ta thích ngươi mau thả aaaa” khi tiền vừa chạm tay Cổ Thừa Ân, giọng Ngâm Tuyết lạnh lãnh ở đâu lại vang lên khiến mặt Thừa Ân tối sầm nhìn đồng bạc đã đến tay lại không cánh mà bay. Còn

bồi thêm sáu cặp mắt lăm le tiến đến cướp sạch của cải trên người hắn, không biết từ bao giờ Thiên Ma giáo lại hoá thành động thổ phỉ thế này?

“Thừa Ân huynh có đưa tiền không, hay muốn chúng ta tiền gian hậu sát” Cổ Mạn Tình con môi nũng nịu lên hăm dọa, thật giống như làm nũng chẳng có chút nào đáng sợ.

“Tình Nhi chỉ bằng người, đợi mùa tuyết sang năm đi” Thừa Ân khinh thường nói.”Với lại người còn bị người nào đó tiền gian rồi làm gì còn mà đòi sát ta”

“Người.....” Mạn Tình nước mắt lưng trôn nhìn hắn uỷ khuất khiến Thừa Đức không khỏi đau lòng.

“Thừa Ân chừng mực điểm” Thừa Đức nghiêm giọng.

“Huynh thôi đi ai chẳng biết, Tình Nhi thích huynh từ khi còn để chỏm nhân cơ hội lần trước huynh say rượu đưa lên môn sao?”

“Thừa Ân người tuy bộ dạng giống ta như đúc, đúng mồm chó không thể mọc ngà voi.Giám nói Tình Nhi như thế, ta giết” Thừa Đức xưa nay trầm tính lại nổi xung thiên, lần này Tam hộ pháp chết chắc.

“Đại ca huynh trọng sắc kinh đệ” Thừa Ân vừa vận khí thi triển kinh công quay đầu nói vọng lại.

“Đệ đệ như người chết trăm lần cũng đáng..” Thừa Đức mượn lực một nhánh cây, phóng mình đuổi theo.

Phong du vẫn xào xạc, trời thu xanh trong thoáng đãng hoà cùng tiếng la hét chói tai. Ai... đã lâu tổng đàn mới được vui vẻ như vậy.

“Tình Nhi tử giả bộ y như thật” Nhược Nhi ôm bụng cười nhìn hai huynh đệ kia đánh nhau chí choé.

“Ta học từ Tuyệt Tử thôi, vũ khí mạnh nhất của phái nữ là nước mắt.”

“Chà, xem ra tiểu thư lại làm hư thêm một nữ nhân nữa rồi.....”

“Tứ hộ pháp” Ngưng Phong lui thủ đi đến.

“Ngưng Phong? có chuyện gì? không phải việc nhỏ ở Bạch Hồ Môn người xử lý không được chứ?”

“Người đó muốn gặp...”

“Gặp ai?”

“Chính thất của giáo chủ”

“A”

“.....”

“Muốn gặp ta” trầm thanh tản mạn vang lên khiến cả ba đông cứng trân trối nhìn Cổ Ngự Long yêu mị cười tà đứng trước mặt.

“Được thôi” Cổ Ngự Long tiếp tục độc thoại.

“Nhược Nhi..”

“Dạ có, đại hộ pháp” Nhược Nhi run rẩy trả lời, nhưng thấy Hoả Diễm khẽ nhú mày làm sống lưng nàng thấy lạnh toát. Biết sai vội vã sửa lời”Dạ cô gia có gì giao phó”

Cổ Ngự Long vừa lòng nói tiếp “qua chăm sóc Tuyệt Nhi, tốt nhất không cho nàng ra khỏi mai viên. Nhưng không, nàng sẽ thấy nhàm chán khi không có ta... vậy giúp nàng mặc nam trang rồi đi cùng ta”

“Lão đại huynh...?” Tình Nhi dè dặt nhìn sắc mặt Hoả Diễm.

“Muốn xem kịch?” Hoả Diễm nhếch môi cười.

“Muốn ..muốn..” Tình Nhi gật đầu lia lịa như chó con.

“Vậy gọi hai tên rồi hơi kia cùng đến...” Hoả Diễm nhìn hai người đang tử võ ở đằng xa ý cười càng thêm thâm sâu khó dò.

Hoả Phong Các, như lửa đỏ trong gió lớn hừng hực cháy vịnh cửu càn thêm rực rỡ trong mùa thu phong du lá chuyển màu. Toà lầu diễm lệ màu hồng son, cong vút mái ngói lưu ly ánh vàng, thon dài cột trụ chống đỡ tầng tầng mảnh trúc và hồng sa mỏng xen kẽ nhưng sương mờ ảo nhưng kín đáo khó dò.

Nam Cung Quỳnh theo chân Ngưng Phong trên con đường đầy lá vàng giòn tan. Hắn thoáng ngợp nhìn lấy Hoả Phong Các khi vừa đến gần. Đến bậc thềm hoa cương trắng xám, Ngưng Phong dừng bước ý bảo Nam Cung Quỳnh tự thân tiến vào. Khẽ lay động hồng sa cùng mảnh trúc được hai bên nha hoàn nâng lên. Đồ thảm mê hoặc, thu hút đầy nguy hiểm, hậu cung của Đông Phương Bất Bại quả có một không hai.

Nền đá hoa cương trắng xám chuyển tiếp sang thảm ba tư đỏ mận, thấp thoáng vài nhân ảnh ngập lút trong những chiếc gối gấm bông bành tương như vô tình nằm ngổn ngang trên sàn nhưng lại tinh tế tạo thành những nhiều cấp thượng kiêu ba tư làm tôn thêm sự mê đắm bên trong.

Khoả lấp gần hết thân hình trong đám gối Đông Phương giáo chủ vẫn vậy, một thân hồng y kiêu ngạo nhưng nay lại thêm muôn phần đắc ý bởi một bóng huyền bào tà mị mê hồn quần quýt bên cạnh. Chưa kể một cặp mi nam dung nhan gần như tương tự và một tử y tiểu mi nhân vây xung quanh. Hai bên còn có hai người, nếu nhớ không lầm thì cũng là đầu bảng tiểu quan Đông Vân và Hồ Điệp. Không lẽ nhanh như vậy giáo chủ đã có đủ ba vợ bốn nàng hầu...? Vậy hắn sẽ ở vị trí nào. (Tác giả: sặc, thật phục trí tưởng tượng của huynh quá Quỳnh ca..)

Hắc bào nam tử chiếu đôi mắt lãnh lệ mặc phi mặc, lam phi lam nhìn về phía Nam Cung Quỳnh. Sống mũi thanh nhả khe trừng động tản mạn bạc môi ngưng đọng tựa tiểu phi tiểu.

“Nam Cung công tử muốn gặp ta?” Trầm thanh mềm mại nhưng đầy uy quyền vang lên.

“Phải, ta...” Nhìn hắc bào nam tử quần quýt lấy giáo chủ như vậy, mặt khác lại đầy khí phách chiếm hữu vòng tay ôm lấy giáo chủ trong lòng tự nhiên vuốt ve khỏi nói cũng biết là chính thất.

“Có chuyện gì?” bá quyền giọng nói lại vang lên khiến Nam Cung Quỳnh có chút e sợ.

“Ta.....”

Không thềm để ý đến tên đáng ghét trước mặt, Hoả Diễm thẳng tắp nghiêng mặt cấn cấn vành tai Ngâm Tuyết khiến nàng mặt mày ửng hồng xấu hổ nhưng không dám lên tiếng. Vì đã lỡ hứa với hắn chỉ ngồi xem, nếu lên tiếng sẽ bị phạt. Đành ngậm miệng nếu không, hắn mà nghĩ ra trò gì mà phạt nàng thì thật thê thảm. Đúng là ai không chọn mà đi chọn cái tên quái dị này, khôn ba năm đại một giờ.

“Ta muốn đi theo giáo chủ..” Nam cung quỳnh ngập ngừng nói.

“Cái gì?” Không kìm lòng được dậy nẩy, Ngâm Tuyết quên bém cam kết với Ngự Long mở miệng la to. Cái tên đầu trư ấy thật không biết liêm sỉ ai đời nam nhân lại tự muốn đi làm nam sủng.

“Muốn nạp vào theo giáo chủ? Người có phải quá tự đắc?” Liếc mắt nhắc nhở Ngâm Tuyết, Hoả Diễm khinh bạc vừa cười vừa nhìn xuống Nam Cung Quỳnh. Nhưng trong mắt người khác hành động của Hoả Diễm chẳng khác nào liếc mắt đưa tình, xuân ý dào dạt.

“Ta có gì không được mẫu thân ta Nghiêm Tử từng là hộ pháp của ma giáo, coi nhưng cũng thuộc về giáo. Mặt khác lần trước ở Nhật Tinh Thành giáo chủ... giáo chủ nói có hứng thú với ta...”

“Ta có nói sao?” Ngâm Tuyết cúi đầu suy nghĩ xem nàng đã nói hồi nào, kí ức dần dần xuất hiện lúc đó ở Lan Đình.....

“Giáo chủ có nói không?” Cổ Ngự Long ánh mắt ôn nhu bắt đầu nổi hỏa, nham hiểm cười nhìn Đông Phương giáo chủ.

“Ách.. cái này.... hình như là có” Đông Phương giáo chủ mặt mày trắng bạch, lấp bắp trả lời. Ai không biết nhìn vào thì cho rằng giáo chủ là đồ râu quạp sợ vợ. Còn người trong nhà thì thâm thương cảm cho tên không biết giữ mồm giữ miệng họ Nam Cung kia, bấy giờ hắn muốn chết cũng khó, mà chỉ có thể sống không bằng chết....

“Người có từng nghe qua” độc nhất là lòng dạ đàn bà, nhưng ác nhất chính là lão bà đang ghen” chưa?” Hoả Diễm hoa đào ánh mắt nheo lại đầy chết chóc.(tác giả: Long ca ta chưa nghe câu này bao giờ.????)

“Người.....định làm gì?” mọi ý trí kháng cự đều bị tia nhìn băng lãnh tiêu diệt sạch, Nam Cung Quỳnh sợ hãi run rẩy.

“Người thích làm nam sủng ta cho người toại nguyện, cũng may tướng công quán của còn vài chỗ khuyết.Người đầu đem tân bằng Nam Cung công tử.Nhớ trông coi, hướng dẫn công tử tiếp khách cho cẩn thận chớ để xơ xuất mất doanh thu của tướng công quán.” Hoả Diễm vừa dứt lời Nam Cung Quỳnh đã bị lôi đi biến khỏi Hoả Phong Các trước ánh mắt bội phục của mấy tên cá cược chuyên nghiệp (ý nói mấy vị hộ pháp còn lại). Kinh hãi của Hồ Điệp và Đông Vân, ngoài ra còn tia nhìn khó hiểu trong mắt Ngưng Phong.

(Tác giả: ta thấy Quỳnh ca giống Thuý Kiều bị bán vào lầu xanh wá háháhá...)

“Long người thật....ác” Ngâm Tuyết nhỏ giọng trách.

“Sao chứ? Ta đã giữ đúng lời không giết người làm nàng sợ, không đánh đập hấn.Cho hấn vào tướng công quán là quá khoan dung rồi.” Cổ Ngự Long uỷ khuất nhìn Ngâm Tuyết như đang bị nàng bắt nạt.

“Nhưng...”

“Nhưng gì? Bây giờ còn lo cho hấn? Tuyết Nhi nàng nên tự lo ình đi thì hơn, ta đã nói là không được lên tiếng kia mà. Còn chuyện nàng và hấn ở Nhật Tinh Thành là sao?”

“Cái này ta có thể giải thích...”

Nhìn cảnh vợ chồng son cãi nhau, những kẻ cô đơn tự giác rút lui. Những kẻ có đôi có cặp thì liếc mắt đưa tình rủ nhau đi chỗ khác hú hí.....

22. Chương 22: Dạn Chỉ Cầm Ma

Cây to đón gió lớn, những ngày tháng an bình của Thiên Ma Giáo không kéo dài được lâu. Có tân giáo chủ có nghĩa là sẽ có phiền phức tới cửa, tân nhiệm giáo chủ nhiều tai tiếng thì phiền phức đến càng nhanh. Sau một đêm làm anh hùng núp tránh sự đột kích bất ngờ của tên đại hộ pháp biến thái, Đông Phương giáo chủ một mình tỉnh giấc cùng lúc với cái tin có kẻ đến thách đấu.

“Thách đấu?” Ngâm Tuyết mơ mơ màng màng nghe Nhược Nhi đang làm toáng lên.

“Đúng , đúng lần này chúng ta nguy rồi tiểu thư.Người này không thể xem thường, hấn là Cầm Thánh, Bắc Thần Thương.”

“Bắc Thần Thương? Hấn là ai?” Ngâm Tuyết vẫn ngơ ngác.

“Là đại công tử của Bắc Thần gia, một trong tứ đại thế gia. Chỉ cần hấn xuất một chiêu tiểu thư sẽ bị đập bẹp dí như con chí ngay....” Nhược Nhi quả quyết.

“Người nói hấn là thiếu gia của một trong tứ đại thế gia? hấn bao nhiêu tuổi?”

“Tiểu thư còn đang mơ màng gì vậy hả? hấn là người của Bắc Thần gia thật đấy nhưng chắc gì là con của đảo chủ.Dưới hấn còn có một đệ đệ....”

“Ta hỏi hấn bao nhiêu tuổi?” Ngâm Tuyết sinh khí đứng lên.

“Hấn.. hình như cũng gần tam thập....”

“Uh, vậy có thể là hấn.Đệ đệ của hấn chắc tuổi còn nhỏ không có khả năng là con của lão biến thái. Đúng là không tìm mà gặp hấn tự dẫn xác đến đây, đỡ mất công đi tìm. Bắc Thần Thương hảo hảo đợi đó giáo chủ ta sẽ đến cưng chiều người hắc hắc....” Đông Phương giáo chủ tà tiếu nhảy xuống giường rửa mặt chải đầu. Khi ngồi trước gương đồng cho Nhược Nhi chải tóc, Ngâm Tuyết sực nhớ ra chuyện gì đó hốt hoảng hỏi:

“Cổ Ngự Long đâu?”

“Từ sáng sớm cô gia đã đi, nói là có việc phải ra ngoài cả ngày dặn ta phải hảo hảo chiếu cố tiểu thư. Thế cô gia không nói gì với tiểu thư sao?”

“Nói gì ? Xi.... làm sao ta biết” Nhưng nhìn ánh mắt Nhược Nhi như muốn nói ‘tiểu thư không biết thì còn ai biết’

“Gi? thật sự ta không biết....” thật oan cho ta quá đi mất, cái tên biến thái Cổ Ngự Long kia tự dưng đòi chuyển nhà qua Tuyết Hiên của nàng. Sớm chiều quấy rối, ban ngày thì như chó canh cửa ai đến gần nàng là gầm gừ đe dọa (Tác giả: Tội Long ca bị ví với chó...), ban đêm thì tót một cái đã chiếm nửa cái giường của nàng. Đã đành là thế, ngủ hắt cũng rất hư không biết vô tình hay hữu ý (Tác giả : chắc chắn là hữu ý) hắt ngủ mơ mà sao chân tay cứ đặt bừa lên toàn chỗ nhạy cảm của nàng ôi làm giáo chủ mà suốt ngày bị đại hộ phái quấy rối tình dục kiểu này thì thoải vị phức cho xong.....

Bên ngoài sân lớn trước Thiên Điện giáo chúng đã tập hợp đông đúc đến xem náo nhiệt. Đã lâu không có người đến thách đấu, người người đều hào hứng đến như đi xem Paris By Night lâu lâu diễn một xuất mà lại miễn phí không tốn tiền vé.

Đợi nửa ngày, nhân vật chính cũng xuất hiện vẫn một đạo hồng quang chói mắt giáo chủ không hổ danh là bộ mặt tiếp thị của Ma Giáo ai ai nhìn vào cũng phải ngưỡng mộ. Đông Phương giáo chủ tiêu sái bước đến hắc thạch bảo tọa, rất có phong thái ngồi xuống.

“Người đâu” giáo chủ lạnh lùng lên tiếng.

“Cho mời” âm thanh ngân dài của một thị vệ khiến cánh cử lớn màu đỏ son nặng nề hé mở.

Nhược Nhi giật giật tay áo Ngâm Tuyết nói nhỏ” giáo chủ có nắm chắc....”

“Người yên tâm”

“Nhưng cô gia không có ở đây ngộ nhờ có chuyện gì”

“Không sao, không lẽ ta không đủ sức chiến đấu một mình sao? lúc nào cũng phải nhờ đến tên biến thái đây à? Nhược Nhi người cũng khinh người quá đáng, hừ”

“Giáo chủ bớt giận ta...”

“Thôi đi...” Ngâm Tuyết bực bội cắt ngang mắt gián về phía xa lơ mờ nhân ảnh dần xuất hiện. Tên này có giáng người thực kỳ quái nhỏ nhỏ ở trên, bên dưới lại to uyển ra, không phải là dị nhân đó chứ?

Nhân ảnh dần dần hiện rõ không phải một dị nhân mà là hai người. Một thiếu niên khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi một thân cẩm phục màu tím than, thoát nhìn có thể đoán ra xuất thân từ danh gia vọng tộc. Cũng không lạ vì Bắc Thần gia cũng có chút quan hệ với hoàng tộc. Thiếu niên theo sau một ghế gỗ được chạm khắc tinh xảo nhìn kĩ ra thì được chế tác như một chiếc xe lăn. Một nam nhân mảnh mai vận hắc bào thêu hoa văn hình mây cuốn bằng chỉ vàng vững chãi ngồi trên xe lăn. Nam nhân này tuy sắc diện trắng bệch suy nhược như người bệnh ở trong nhà lâu ngày, nhưng ánh mắt hắc sắc sâu thẳm ánh lên quang mang hùng khí lấn át hẳn khí sắc bạc nhược. Ngâm Tuyết nhìn đến hai tay của nam nhân ngồi trên xe lăn thấy người nọ ôm một thân huyền cầm thì đoán chắc hẳn là ai.

“Bắc Thần Thương, Cầm Thánh đại giá quang lâm bốn giáo thật là vinh hạnh”

“Giáo chủ đa lễ” âm thanh như nước chảy vang lên khiến Ngâm Tuyết có đôi phần khó hiểu, hẳn ta ngữ khí thật ôn hoà. Không phải đến thách đấu sao? Người võ lâm chính phái hễ cứ gặp ma giáo là luôn miệng chửi rủa “đại ma đầu..” “bại hoại vô lâm..” hay gì đó...chứ

“Cầm Thánh đại hiệp vì sao hôm nay lại có nhã hứng đến thăm bốn giáo?” Ngâm Tuyết dè dặt nói, cảm giác cho nàng biết con người phía dưới kia không đơn giản, mục đích hẳn đến đây có lẽ rất phức tạp.

“Tại hạ tài thô học thiển, muốn đến lĩnh giáo giáo chủ một phen” Bắc Thần Thương vẫn an nhiên hồi đáp.

“Là của ta vinh hạnh” Ngâm Tuyết cố giữ vẻ vân đạm phong kinh như thường, chỉ thấy Nhược Nhi bên người lặng lẽ rời đi.

.....

Hôm nay đặc biệt thái dương rất chói lọi phủ một tầng ánh sáng huy hoàng lên mảnh sân trống, xung quanh là đen kịt người đến xem. Chính giữa hắc hồng điểm hoả an tĩnh ngồi.

“Cầm Thánh đại hiệp muốn so tài gì đây?”

“Nếu giáo chủ không chê, tại hạ xin tặng một khúc”

“Khoan, so tài ắt có thắng thua. vậy điều kiện là gì? ta không tin Cầm Thánh đến đây mà không có mục đích.” Đông Phương giáo chủ mỉm ánh lên quang mang bao trùm muốn khuất phục tất cả.

“đã vậy ta không khách sáo, thứ ta muốn là Thiên Hoả Lệnh”

“Muốn Thiên Hoả Lệnh? hiệu triệu thiên hạ? tham vọng của Cầm Thánh quả thật không nhỏ. Được ta chấp nhận” vì dù có thua ta cũng chẳng có Thiên Hoả Lệnh mà cho người hắc... hắc

“Còn giáo chủ?”

“Ta muốn một lời hứa mà thôi?”

“Hứu chuyện gì?”

“Nếu người thua về dưới trướng ta, tuyệt đối nghe lệnh” Ngâm Tuyết uy quyền đưa ra giao dịch.

Bắc Thần Thương thần sắc có chút biến, nhưng không rõ rệt. Cũng đứng thôi một đại thế gia trong võ lâm chính phái mà phải quy phục dưới trướng giáo chủ ma giáo là điều không thể, như vì Thiên Hoả Lệnh vì người đó cả mạng hãn còn không tiếc hướng chỉ một chút danh tiếng phù du. Thở dài một hơi Bắc Thần Thương khẽ gật đầu.

“Giáo chủ” Nhược Nhi đã quay lại trên tay cầm một vật dài phủ vải đen giao cho Ngâm Tuyết. Theo sau Nhược Nhi, Ngưng Phong cũng đã đến bên cạnh Đông Phương giáo chủ.

“Chủ nhà nên nhường khách vậy mời Cầm Thánh đại hiệp ra chiêu trước” Đông Phương giáo chủ nhếch mép cười thách thức nhìn con người ngồi trước mắt vẫn bình thản, không khỏi có một chút run rẩy.

“Tại hạ không khách khí” Không khí đầy nắng ấm bất chợt ngưng đọng lạnh toát, một tầng sát khí mạnh mẽ bốc cao. Bắc Thần Thương lướt những ngón tay xanh xao trên hắc cổ cầm nhẹ và lả lướt ngưng tụ một khối kinh lực, bất ngờ bắn thẳng về hướng địch thủ. Luồng kinh lực cuộn cuộn lan trong không khí như những cuộn sóng trong suốt. Một tiếng vỡ vụn của thứ gì đó khiến vài người đứng vòng trong gần sân bị hất văng, nhưng giáo chủ vẫn chỉ phe phẩy chiết phiến tà tiếu.

“Đến lượt ta” Một cái phất tay mảnh vải đen trượt xuống như màn đêm để lộ ánh trắng non, một khối bạch ngọc cổ cầm. Hai đầu bạch ngân hồ điệp sống động như đang bay lượn. Dây đàn mịn như tơ thanh thoát như sợi nắng đùa nghịch cùng hồ điệp. Trắng hồng ngón tay uyển chuyển đan kết thêu dệt một thứ âm thanh nhu hoà réo rắt như suối nhỏ cuốn hồn người vào miền man theo cánh bướm.”Ting” thoảng một tia ngập ngừng, cánh hồ điệp chợt vụn nát, diên cuồng bổ nhào đến từ mọi hướng như thông lọng mềm dẻo nhưng đầy uy lực từng bước xiết chặt không một khe hở.

Gương mặt Bắc Thần Thương từ tái xanh chuyển thành đen kịt, gân máu như hắc xà chậm chậm hiện rõ. Đến khi mặt hãn không còn chỗ nào để nổi gân nữa, thì hãn vô lực phụ ra một ngụm máu tươi vung vãi khắp nơi thành một màu đỏ sẫm. Thiếu niên áo tím đứng phía sau có chút hoảng hốt nắm lấy vai hãn. Bắc Thần Thương yếu ớt cười nhẹ ý trấn an thiếu niên, rồi lắc đầu ngăn hãn tiến lên phản công. Ngập ngừng một chút thiếu niên cũng lùi lại tiếp tục an tĩnh đứng phía sau.

“Giáo chủ, ta thua. Quân tử giữ lời, Bắc Thần Thương xin cúi đầu quy thuận” Bắc Thần Thương cố nhượng thân mình ra khỏi chiếc xe lăn cúi mình thấp nhất có thể.

“Ha..ha..ha.. không ngờ trong giang hồ còn có người hiểu chữ tín. Bắc Thần công tử mời vào trong nói chuyện” Ngâm Tuyết xoay người bước đi vào Thiên Điện.

“Bất quá xin vị công tử trẻ tuổi kia ở bên ngoài, Nhược Nhi giúp Bắc Thần công tử”

“Vâng”

Tử y thiếu niên dù không muốn vẫn bị bỏ lại bên ngoài tiếc nuối nhìn theo. Nhưng không lâu sau khi cánh cửa lớn khép lại ánh hắt ngừng lại bên một nhân ảnh màu lam, đó không phải Ngưng Phong sứ giả sao? Lúc này còn rất uy vũ đứng sau lưng Đông Phương Bất Bại bây giờ sao lại lảo đảo như bị thương? Không lẽ...?

Thiên Điện âm u thứ ánh sáng duy nhất là những ánh đuốc bập bùng. Cao cao phía trên Đông Phương giáo chủ vẫn mang bản mặt tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn kẻ an tĩnh bên dưới, không ai nói điều gì chỉ yên lặng quan sát đối phương. Nửa ngày trôi đi, cuối cùng Bắc Thần Thương mới giãn ra một nụ cười rồi từ tốn cất tiếng.

“Giáo chủ muốn gì xin cứ nói”

“Ta muốn biết một chuyện về người, nhưng ta cần lời nói thật”

“Ta có thể nói dối...” Bắc Thần Thương tiếp tục cười nhìn cao ngạo ma giáo giáo chủ phía trên khuôn mặt vẫn một mực biến tình ngạo mạn nhưng thâm sâu khó đoán. Đông Phương Bất Bại giáng người mỏng manh như nữ nhi, khuôn mặt yêu mỹ tuyệt luân, lại mang một thân tuyệt kỹ võ công, nhưng lại hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu. Con người này thật không thể nắm bắt.

“Ta tin người” Ngâm Tuyết buồn một câu bình thản đôi mi nhãn không còn nheo lại đầy tà ý mà trở nên long lanh trong suốt như hồ thu, thoáng làm tim kẻ bên dưới bất giác loạn nhịp.

“Được ta sẽ nói, nhưng có điều kiện” Bắc Thần Thương hít sâu một hơi trấn áp xao động trong tâm.

“Điều kiện gì?”

“Thứ nhất ta muốn biết chiêu thức vừa rồi là gì?”

“Ách cái này” chết thật ngày trước bị lão biến thái ép học nội công tâm pháp này nọ nhét mãi cũng vào nhưng có bao giờ biết tên chúng là gì đâu. Nhớ xem trong truyện võ hiệp có chiêu nào chỉ về dùng đàn để phát nội công không nhỉ?

“A có rồi... là Đạn Chỉ Cầm Ma...” hắc hắc rất hợp đó chứ giáo chủ Ma Giáo có độc chiêu Đạn Chỉ Cầm Ma không chèn vào đâu được.

“Đạn Chỉ Cầm Ma? Đúng là núi cao còn có núi cao hơn. Ta phục, thật sự bội phục...”

“Còn điều kiện gì nữa nói mau đi”

“Giết ta đi” Bắc Thần Thương ngữ khí vẫn không đổi đều đều yêu cầu.

“Tại sao?”

“Ta từng thề tận trung với một người, nay lại về dưới trướng giáo chủ coi như là bất trung. Ngược lại không thể giữ chữ tín với giáo chủ là bất nghĩa”

“Nếu ta trả lại tự do cho người thì sao?”

“.....” Đôi mắt hắc sắc trợn lớn kinh ngạc, theo sau là một tràng cười dài. Bắc Thần Thương ơi Bắc Thần Thương người cứ nghĩ mình thình thông trác tuyệt nhưng lại không thể nhìn thấu con người này. Nếu hắc không thân là giáo chủ Ma Giáo có lẽ sẽ thành tri kỷ. Nhưng thân phận đã làm sao chứ? một thứ phù du....

“Bây giờ người có thể trả lời câu hỏi của ta rồi chứ?”

“Àn”

“Bên móng trái của người có một vết bớt son hình rồng cuốn không?”

“Hả...Cái này” khuôn mặt nhợt nhạt không huyết sắc của Bắc Thần Thương từ từ hồng đào rồi chuyển sang đỏ lị. Đông Phương giáo chủ giám hỏi vấn đề này chắc không phải là nữ nhi như hắc hiểu lầm, chắc chắn là nam nhân. Nữ nhi dù sống trong giang hồ cũng không thể trắng trợn hỏi vấn đề này được.

“Có hay không?”

“Ta...Ta không có”

“VẬY Ờ” Ngâm Tuyết thở dài ngao ngán nuốt thêm một lần thất bại.

“Bắc Thần công tử người có thể đi, sau này người tự do” dứt lời cửa Thiên Điện bật mở ánh sáng ban ngày tràn vào khiến mắt Bắc Thần Thương có chút đau nhức nheo nheo nhìn hồng y từ từ biến mất. Trong lòng hắn thoáng có gì đó mất mát, bất giác hắn hô lớn.

“Đông Phương giáo chủ tuy không đồng đạo vẫn có thể làm tri kỉ..... rất tiếc người là nam nhân nếu là nữ nhi và ta không tàn phế nguyên một đời chỉ thú(cưới) một người là người.....”

23. Chương 23: Mối Tình Đầu

Hôm nay tuy mặt trời rất tươi sáng, ngày rất đẹp nhưng tâm trạng Đông Phương giáo chủ lại không tốt chút nào. Lại thêm một thất bại nữa, thực sự không biết Cổ Cẩm Ngọc nghĩ cái gì mà đem con bỏ chỗ tùm lum khiến ta phải khổ thế này.

“Tiểu thư sao không tìm trong giáo trước biết đâu tin đồn phu nhân gởi thiếu gia ở một trong tứ đại thế gia là kẻ tung hỏa mù” Nhược Nhi đau lòng nhìn tiểu thư đang mặt ủ mày chau.

“Không phải ta không nghĩ đến chuyện đó, nhưng ta đã điều tra rồi. Hai anh em Cổ Thừa Ân và Cổ Thừa Đức, cùng Cổ Mạn Tình đều là cô nhi được tiền nhiệm giáo chủ mang về nuôi dưỡng. Còn về tên đáng ghét Cổ Ngự Long ta không thể tìm hiểu được gì, nhưng chắc chắn không thể là hắn” Ngâm Tuyết quả quyết (tác giả: -_-”)

“Tại sao không thể là cô gia? nếu là cô gia không phải rất tốt sao? đảo chủ luôn rất muốn tiểu thư thành thân với tiểu tử của đảo chủ sao?” Nhược Nhi mở miệng nghĩ đến viễn cảnh tương lai tươi đẹp

“Ta không muốn.....Ta muốn hắn chỉ thuộc về một mình ta...” Ngâm Tuyết thanh âm trầm thấp, hoa đào nhân thân nhìn xa xăm vào mai viên trong tiết thu chỉ còn sót lại vài cành khẳng khiu.

“Giáo chủ tử tử” Cổ Mạn Tình như chú chim nhỏ nhảy nhót vào Tuyết Hiền khiến không gian trầm lắng như hồi sinh.

“Tình Nhi đến đây có chuyện gì?” Ngâm Tuyết đành rút ra khỏi trầm tư nở một nụ cười xã giao với Tình Nhi.

“Muội chỉ ghé qua hỏi, lão đại về chưa? Thừa Đức ca muốn tìm huynh ấy có chuyện”

“Tình Nhi, chuyện này sai hạ nhân đến hỏi là được rồi cần gì.... hay là muội muốn mượn cớ để vào Thủy Kính Đình cho dễ. Ta nghe đồn từ sau hôm đó Thừa Đức cấm cửa muội không vào Thủy Kính Đình nữa...hắc” bộ mặt tiểu hồ ly của Đông Phương Giáo chủ chính thức quay trở lại.

“Cũng tại tỉ hết, ta hỏi tỉ làm cách nào để nam nhân cầu hôn nhanh nhất, tỉ nói là chỉ có cách gạo nấu thành cơm. Thế nhưng từ hôm đó ngoài câu “ta thích muội” và cử chỉ có thêm phần ôn nhu huynh ấy vẫn chưa nói thêm gì” Tình Nhi uỷ khuất nhìn quân sư quạt mo Đông Phương giáo chủ.(Tác giả: Tuyết tỉ lại chỉ bậy phá hư hại từ nhà người ta rồi.....)

“Cái này tại muội hấp tấp, ta nói muốn gạo nấu thành cơm cũng cả một nghệ thuật. Khi xong việc phải khiến nam nhân cảm thấy có lỗi vô hạn mới hiệu quả, đằng này muội lại.....”

“Thế tỉ đã thử chiêu đó với lão đại ờ?”

“Ách cái này...” Ngâm Tuyết thực sự không biết nói thế nào vì gạo nhà nàng mới chỉ vo thôi chưa đem đi nấu cơm.Nhưng từ đầu đến cuối đều là tên biến thái kia chủ động, nàng đã động thủ được với hắn lần nào đâu.

“Chắc chắn là tử đã xài rồi, vì một tảng băng ngàn năm như lão đại đầu dễ tan chảy, chưa kể còn tình cũ... ách coi như ta chưa nói gì” Tình Nhi đưa tay bịt miệng lẩm lẹp nhìn nét mặt đang chuẩn bị nổi bão của ai kia.

“Muội nói gì? nói lại lần nữa cho tử tử nghe nào?” ngữ điệu vẫn rất thanh thoát ngọt ngào nhưng ẩn dấu một đạo sóng ngầm cuộn cuộn, Tình Nhi cảm thấy sống lưng lạnh toát ập ửng đáp lại..

“Vừa rồi muội..... muội mơ màng nên nói bậy Tuyết tử thân yêu đừng chấp nhặt với tiểu muội đáng yêu được không?” Tình Nhi đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, cười cầu tài.

“Muội có nói hay không?” Mặt Ngâm Tuyết bây giờ đã chuyển thành màu đen, lời nói cố gắng kiềm chế như ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào. Bây giờ có cho ăn bánh Tình Nhi cũng không dám kháng cự.

“Tuyết tử, tử bình tĩnh muội nói đây... thực sự chuyện cũng chẳng có gì. Năm xưa khi lão đại vừa qua lễ trưởng thành thì được đính ước với Tuyền Thanh tử tử. Nhưng sau đó tử ấy lại phản bội lão đại xuất giá theo người khác...”

“Tuyền Thanh là ai?” Ngâm Tuyết nghiêng răng hỏi.

“Tử ấy cũng là cô nhi được Ngạo Thiên giáo chủ thu nạp. Tử ấy rất thông minh nên khi tử thí phân giai phẩm tử ấy được chọn để kế thừa trở thành đại hộ pháp, còn lão đại dĩ nhiên được chọn là thiếu chủ sau này kế thừa giáo chủ”

“Vậy sao hử không lên làm giáo chủ?”

“Không biết, chỉ biết sau khi Tuyền Thanh tử ra đi lão đại sống chết không chịu kế thừa vị giáo chủ chỉ muốn làm đại hộ pháp” Tình Nhi sợ sệt ngược lên nhìn Ngâm Tuyết đang tiếp tục hoá thành quả bom đang chờ nổ.

“Cổ Ngự Long, người dám nói ta là người đầu tiên của người. Thử xem lần này trở về ta không băm thây người vạn đoạn ta sẽ không còn là Đông Phương Bất Bại nữa, liền lập tức đổi tên thành Tây Phương Thất Bại.....”

Tiếng rống giận dữ của giáo chủ xé ngang trời xanh, toàn thể giáo chúng đều thất kinh khi thấy giữa ngày thu trong xanh sấm chớp rền vang, mây mù ùn ùn kéo tới.....

Sau một ngày phải ra ngoài lo mấy việc lặt vặt, lúc Cổ Ngự Long quay lại tổng đàn cũng đã nửa đêm. Vừa đến cửa đã nghe thấy bọn thị vệ bàn tán về kẻ đến thách đấu, tìm hử không khỏi nhảy lên một tiếng lo sợ. Không biết Tuyết Nhi có sao không?

“Ngưng Phong sứ giả đâu?”

“Đại hộ pháp, ngài đã về. Ngưng Phong sứ giả nói hôm nay hơi mệt nên về nghỉ ngơi trước rồi ạ” Thị vệ gác cửa lễ phép trả lời.

“Chết tiệt” Cổ Ngự Long rửa thầm, âm trầm đi đến chỗ ở của Ngưng Phong. Không thèm thông báo Cổ Ngự Long tức giận tung cửa tiến vào nhưng đập vào mắt hử là một cảnh tượng không ngờ đến. Ngưng Phong nửa nằm nửa ngồi trên giường nôn thốc ra toàn huyết đen ngòm vào cái chậu đồng do một nha hoàn nâng bên cạnh.

“Chuyện gì?”

“Thuộc hạ bái kiến chủ nhân” Ngưng Phong suy yếu định xuống giường thì lễ.

“Không cần, ruốc cuộc ra sao?”

“Hôm nay Bắc Thần Thương đến thách đấu, thuộc hạ âm thầm đứng sau đỡ chưởng lực thay giáo chủ. Sau đó không biết giáo chủ dùng nội công tâm pháp gì đã đánh bại Bắc Thần Thương. Hai người nói chuyện riêng một chút, rồi hử.... hử...”

“Hử thế nào?”

“Hắn nói nếu giáo chủ là nữ thì trên đời này phi giáo chủ không thú người khác..” nói xong Ngưng Phong cố gắng thở hồng hộc làm ra vẻ đuối sức gần chết, mong rằng tránh được trận lôi đình của chủ nhân.

Cổ Ngự Long sắc mặt đen đến không thể đen hơn không nói gì, chỉ vận khí giúp Ngưng Phong đã thông kinh mạch sau đó quay lưng bỏ đi, bỏ lại sau lưng Ngưng Phong sự giả thở phào nhẹ nhõm.

Điềm nhẹ vài bước khinh công, Cổ Ngự Long đã đứng trước Tuyết Hiên tắt đèn im lìm, bên trong có lẽ bảo bối của hắn đang say giấc.(Tác giả: Long ca đừng bị lừa, cẩn thận....)

Hắn khoan thai bỏ xuống mặt nạ của Hoả Diễm , tùy nghi để gió đêm đùa bỡn cùng mái tóc đen dài hoà cùng màu với áo choàng lông huyền sắc. Thật khê để không đánh thức người bên trong, từ thứ ánh sáng yếu ớt bên ngoài hắt vào. Cổ Ngự Long có thể thấy rõ sau tầng tầng lớp lớp sa mỏng.Một chiếc giường tròn lớn phủ điều cừu trắng muốt, vì lần trước nàng nói thích chiếc giường đó hắn đã không ngần ngại sai người mang nó từ Trích Tinh Các về.Tiến sâu vào bên trong nhân nhi nhỏ bé dần lọt vào tầm mắt, tóc đen như mực tương phản cùng bạch sắc điều cừu. Trong bóng đêm chỉ có thuần hai màu đen trắng diện mục nàng càng thêm rõ ràng an ổn ngủ trên gối khiến hắn càng thêm mê đắm. Không thể kìm lòng Cổ Ngự Long cúi xuống muốn lập tức nuốt lấy bờ môi đỏ mong quỵn rũ kia.

“Trở về?” người bên dưới bất chợt mở to mắt sắc quắc.

“A..Ân” Cổ Ngự Long có chút bất ngờ.Chưa kịp hoàn hồn thì đèn đuốc trong phòng vụt sáng, giọng Ngâm Tuyết thanh thanh vang lên”Nhược Nhi, Tình Nhi đóng cửa thả chó..”

“Cổ Ngự Long nếu ngươi dám chống cự từ nay ta và ngươi đoạn tuyệt quan hệ” những âm thanh đổ vỡ bên trong Tuyết Hiên im bật sau câu nói như đinh chém sắt của Ngâm Tuyết. Có ai đó đành ngậm ngùi chịu trối. Cánh cửa “chi...” một tiếng mở ra Nhược Nhi và Tình Nhi đi ra ngoài cẩn trọng khép cửa lại, chạy thục mạng ra khỏi mai viên, sau đó..... ôm nhau cười nghiêng ngả.....

.....

Cảnh tượng phía trên là từ phía ngoài nhìn vào, bây giờ chúng ta sẽ dời góc nhìn vào bên trong một chút. Sẽ thấy một đại mỹ nam bị trối chặt trên ghế tựa, nữ sắc quý tay lăm le trên tay roi da chuẩn bị làm thịt mỹ nam.

“Cổ Ngự Long”

“Ân, Tuyết Nhi ta đây” Cổ Ngự Long đáng thương hề hề bị trối nghiêng trên ghế, mấy sợi dây thừng này thì làm gì được hắn chứ.Nhưng ánh mắt giết người của Tuyết Nhi khiến hắn không dám động đậy.

“Tuyết Thanh là ai?”

“Thanh Nhi?” Cổ Ngự Long sắc mặt ngưng đọng.”Ai nói cho nàng biết?” ánh mắt bông đùa bỗng chốc tối sầm lại.

“Người không cần biết, nói mau Tuyền Thanh là ai?”

“Nàng không cần biết”

“Phải ta không cần biết, cái gì ta cũng không cần biết. Ta hiểu rồi...” Ngâm Tuyết cắn môi cố kìm nén không cho lệ tuôn.Nàng vung tay quất mạnh roi da về phía Ngự Long....

Sau tiếng xé gió nào nề vang lên giấy thừng lạng lẽ đứt đoạn rơi xuống.Cổ Ngự Long thoáng bối rối trước hành động của nàng.

“Người ra ngoài”

“Tuyết Nhi ta.....” Cổ Ngự Long sót xa vươn tay định ôm lấy nàng.

“Ta nói người ra ngoài” Ngâm Tuyết rất nhanh né tránh, quát lớn rồi quay lưng chạy vào tắm phòng.Nàng sợ nếu quay mặt lại sẽ khiến hắn thấy những giọt nước mắt đáng ghét đáng xấu hổ. Nàng đã từng thề sẽ không vì một nam nhân rơi lệ.....

.....

“Tuyết Nhi, mở cửa cho ta”

“Người đi đi”

“Tuyết Nhi mở cửa...”

“Không cho phép người gọi ta là Tuyết Nhi...”

“Bảo bối ngoan mở cửa...” Cổ Ngự Long không bỏ cuộc tiếp tục nhẹ giọng.

“Cút ngay, cút đi với mối tình đầu của người ấy...”

“Mối tình đầu?” Cổ Ngự Long khó hiểu.

“Người đừng giả ngu, ta cũng không thêm quan tâm. Làm như mình người có mối tình đầu vậy. Ta cũng có A Huy tốt hơn người nhiều” Trong khi giấm chua bốc lên đầu Ngâm Tuyết đã không ngần ngại lay ông tôi ở bụi này kể tuần tuột hết chuyện mối tình đầu dài tập của mình thời trung học. Từ lúc thầm thương trộm nhớ A Vũ ngồi cùng bàn, đến tương tư A Huy đàn anh lớp trên, rồi lúc hẹn hò với tên bội bạc kia.....Sau khi hết thúc thiên tình sử của mình Ngâm Tuyết đầy tự hào nhìn về phía cánh cửa đang đóng kín.

“Không những có A Huy, mà còn cả A Vũ...” sức chịu đựng của đại hộ pháp cuối cùng cũng bị rút cạn, hần điên cuồng đập tung cửa tiến vào. Nhìn giáng về như bò chuẩn bị ra sân đấu của hần Ngâm Tuyết bất giác chột dạ mặt mày tái mét tìm đường lui. Nhưng lần này nàng hành sự quên chọn ngày nên chẳng đào đâu ra đường mà chạy. Nhanh như chớp, mạnh mẽ như cuồng phong hần vồ lấy nàng hung hăng như sói đói đè nghiêng nàng lên giường.

Cảm nhận sức nặng cơ thể hần bên trên, cùng hơi thở phẫn nộ tràn đầy nam tính Ngâm Tuyết không khỏi tim đập mặt đỏ. Hần tiếp tục hung hãn chiếm lấy môi anh đào, nụ hôn không còn ôn nhu như thường ngày nhưng nồng nhiệt chiếm hữu bá đạo trừng phạt.

“Không,...Long Không” Khi thấy tay chân hần không yên phận bắt đầu tiến vào lớp áo ngủ mỏng manh Ngâm Tuyết bất giác sợ hãi. Nàng cố gắng dẩy giụa thoát ra nhưng bây giờ nàng mới hiểu sức mạnh của đàn ông là như thế nào. Cơ bản phụ nữ không bao giờ có thể chống lại. Nhanh chóng cơ thể hai người đã không còn gì ngăn cách. Hần không ngừng vuốt ve bạch ngọc làn da đã nhuộm hồng. Dục vọng không ngừng dâng lên bình thường hần đã khó kiềm chế trước nàng, nay lại có thêm sự kích thích của cơn ghen hần lại càng không thể. Dục vọng đã đến đỉnh điểm chỉ còn bước tiến vào....

“Long ta xin chàng dừng.....” Ngâm Tuyết thống thiết cầu xin cùng những giọt châu lệ lăn tròn chảy xuống ướt đầm, cuối cùng cũng khiến hần tỉnh lại. Cổ Ngự Long thở hắt ra một tiếng thống khổ ôm chầm nàng vào lòng, bạc môi ve vuốt xóa đi những giọt lệ của nàng.

“Tuyết Nhi...xin lỗi”

“Long ta..ta”

“Không cần nói để ta ôm nàng một chút “

“Ân”

“Tuyết Nhi nàng là của ta. Ta muốn mọi thứ của nàng đều thuộc về ta....” Cổ Ngự Long gục vào cổ nàng thở hổn hển khó khăn khiếm chế dục vọng rồi nặng nề thiếp đi miệng vẫn lẩm bẩm “Ta sẽ khiến trong tâm nàng chỉ có một mình ta.....mối tình đầu của ta chỉ có nàng, Tuyết Nhi”

“Thật?” Ngâm Tuyết vui sướng mỉm cười dù câu trả lời không có lời đáp.....

24. Chương 24: Hàn Băng Thần Chương

Đã là cuối thu thời tiết ở Nguyệt Thiên Nhai vốn quanh năm se lạnh nay lại cực kỳ khó chịu. Đông Phương giáo chủ khó khăn lắm mới mở nổi mắt, nhưng để xuống khỏi giường có lẽ cần một cuộc đấu tranh quyết liệt hơn. Rời giường có gì tốt? không có gì. Trên giường có gì tốt? rất nhiều thứ tốt ví như: rất thoải mái này, rất ấm vì được người khác làm hoà lò miến phí này. Nhưng lỡ đói bụng thì sao? không sao sẽ có người cho ăn bằng phương pháp đặc biệt. Thế nên giáo chủ quyết định đóng đô trên giường cả ngày. (Tác giả: Tuyết tỉ lắm nhảm đủ rồi đó....)

Nhưng cái tên Lạc Tuyết chết dầm kia không biết ý tứ gì cả, đang lúc giáo chủ hưởng thụ mỹ vị trên giường cùng hoà lò của nàng lại chạy đến phá đám.

“Chủ nhân, thuộc hạ có việc cần bẩm báo” Lạc Tuyết cẩn cẩn dực dực gõ cửa.

“Chán ghét..” Lạc Tuyết loáng thoáng nghe thấy giọng nheo nhéo của giáo chủ truyền ra, không khỏi có chút chột dạ không khéo lại bị phạt nữa, nhưng chuyện này quan trọng không thể không báo.

“Tuyết Nhi ngoan, ta ra ngoài một chút...” Cổ Ngự Long sủng nịnh vâng vâng cánh môi anh đào quỵn rũ đang chu lên làm nũng.

“Người ta không thích, người đi ai làm hoà lò cho ta lạnh chết ta người có chịu trách nhiệm được không?” Ngâm Tuyết như con mèo nhỏ cọ cọ vào ngực Ngự Long khiến hắn yêu nàng chết được vì thế không để mỹ nhân chịu lạnh lỡ có bề gì làm sao hắn chịu trách nhiệm nổi, dù không tình nguyện cũng hạ lệnh cho Lạc Tuyết tiến vào.

“Chuyện gì?” giọng Cô Ngự Long nghe còn lạnh hơn cả bầu trời ẩm đạm bên ngoài.

“Chuyện này....”

“Có gì thì nói đi” Ngâm Tuyết chán ghét nhìn bóng Lạc Tuyết lơ mơ bên ngoài rất nhiều bạch nguyệt sa rèm. Nàng ghét cái cảm giác luôn bị xem là không hiểu chuyện, việc gì quan trọng cũng bị giấu kín.

“Chủ nhân?”

“Àn..nói đi”

“Tuyền Thanh phu nhân đã trở về” Lạc Tuyết run run nói, đã từ lâu cái tên Tuyền Thanh bị cấm nhắc đến trong giáo. Nay có giáo chủ ở đây lại càng không thể nói ra, nhưng đầu phải tại hắn là do hai vị chủ nhân lười biếng kia ép hắn nói mà.

Ngâm Tuyết cảm nhận thấy cơ thể Cổ Ngự Long có chút chấn động. Hắn buông nàng nằm xuống gối, bật dậy lấy vội áo khoác rồi cùng Lạc Tuyết bỏ lại nàng hốc mắt chưa sót ẩm ướt lan dần. Chỉ cần nghe đến tên Tuyền Thanh hắn đã rất nhanh bỏ lại nàng, cuối cùng đàn ông cũng không thể tin. Trong màn lệ quang nàng cười khê, người tên Tuyền Thanh đó thật may mắn có người luôn có thể vì nàng ta mà quan tâm. Còn Hạ Ngâm Tuyết thì sao? Có ai thực sự luôn dành một chỗ trong tim cho nàng chăng...?

“Nhược Nhi”

“Tiểu thư chịu rời giường rồi à?” Nhược Nhi cười khê bưng chậu nước ấm vào phòng, ban nãy thấy cô gia vội vã rời đi đoán chắc tiểu thư sẽ không chịu nổi nhảm chán mà phải ra thôi.

“Àn” Ngâm Tuyết đã cẩn thận xoá đi lệ quang trên mặt.

“Hôm nay, trời bắt đầu lập đông rồi. Hôm trước Tứ đương gia mới cho người đưa tới quần áo mùa đông tiểu thư có muốn xem không?”

“Àn” Ngâm Tuyết vẫn vô thức đáp lời Nhược Nhi.

“Tiểu thư xem, cái áo choàng lông tuyết hồ này nếu khoác ngoài hồng y thường ngày tiểu thư hay mặc thực rất đẹp”

“Hôm nay ta không muốn mặc nam trang”

“Thế tiểu thư muốn...?”

“Ta muốn mặc trang phục nữ như lúc còn ở đảo” Nàng muốn quay về những ngày vui vẻ ở đảo có lẽ chỉ có nơi đó mới có những người luôn chào đón nàng.

Nhược Nhi thấy tiểu thư là lạ, không phải lại cãi nhau với cô gia rồi chứ? Đúng là Tình Nhi miệng ăn mắm ăn muối tự xưng nói đến Tuyền Thanh gì đó làm hai người họ lại lục đục. Mềm mại tuyết trắng y phục, nhẹ tênh bên ngoài là áo choàng lông tuyết hồ thủy mặc tóc dài sơ buộc một dải lụa trắng, Ngâm Tuyết nhẹ nhàng thanh thoát như băng tuyết tinh linh lướt nhẹ trong không gian đôi phần u ám màu oải hương. Ăn sơ qua điểm tâm nói với Nhược Nhi nàng muốn đi dạo một chút rồi vội vã bỏ ra ngoài, cứ phải đóng kịch trước mặt Nhược Nhi sợ nàng sẽ chịu không nổi mất. Dạo Mai Viên vào mùa đông đúng là vô vị, Ngâm Tuyết thở dài định quay về lên giường ngủ một giấc. Bất giác chân dẫm phải một chiếc lá phong khô, lòng nàng lại nhói lên. Nàng đã tự nhủ phải bình thản sống thực vui vẻ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, nhưng sao về mặt thẳng thốt của Cổ Ngự Long ban sáng vẫn làm nàng đau đến vậy.

Thứ gì đó lạnh lạnh, ngứa ngứa đáp nhẹ lên mũi nàng, đưa một ngón tay lên gãi lấy. Một bông tuyết đầu mùa hoàn hảo, nhanh chóng tiêu thất dưới độ ấm của ngón tay đỏ hồng vì lạnh. Tuyết đầu mùa tinh khiết mỏng manh nối đuôi nhau hạ phàm, thanh thuần trắng muốt thực đẹp chẳng trách cha mẹ lại muốn đặt tên nàng là Ngâm Tuyết. Tuyết trắng đầu mùa may mắn cả đời hạnh phúc nhưng sao hạnh phúc của nàng lại ở xa quá.

Tiếng khóc nỉ non hoà vào màn tuyết lạnh, nàng đã đến gần Hoả Phong Các, đi theo tiếng khóc nàng thấy nhân ảnh quen thuộc một màu đen tuyền nổi bật trong tuyết mỏng. Vòng tay to lớn ấm áp từng hứa chỉ thuộc về một mình nàng nay đang giang rộng ôm một nữ nhân khác gương mặt bị che khuất đang nỉ non khóc trong lồng ngực hắt. Ngâm Tuyết một thân bạch sắc y phục hoà vào tuyết, từng hạt từng hạt hoa tuyết rơi xuống lạnh thấu động lại trong tim.....

.....

“Long ca ca, ta thực xin lỗi. Năm đó nếu ta nghe huynh ở lại thì có lẽ mọi chuyện đã không thế này” giọng nữ ôn nhu mềm yếu cất tiếng.

“Thanh Nhi ta đi giết hắn”

“Không huynh đừng đi, chung quy huynh ấy là người trong chánh phái nên cũng thân bất do kỷ mà thôi”

“Năm đó hắn hứa sẽ chăm sóc muội cả đời ta mới đồng ý gả muội đi....”

“Long cẩn thận....” Cổ Ngự Long chấn động khi nghe tiếng thét, bàng hoàng quay lại chỉ thấy mỏng manh thân thể vô lực trượt xuống sau lưng hắt. Phía bên kia thân thể nàng một bạch y nam tử cũng đang bàng hoàng không kém trần trối nhìn người con gái kia không biết từ đâu bắt ngờ lao ra khiến hắt không kịp thu hồi chiêu lực.

“Tuyết Nhi...” Cổ Ngự Long đẩy vội Tuyền Thanh. Hắt run rẩy khụy xuống ôm lấy cơ thể mềm nhũn bất động của nàng. Mị nhãn vẫn đỏ mắt đi toàn bộ lý trí hắt rống to “Tây Môn Xuyên ta giết người”

Cánh tay vận khí một vòng hồng quang loé sáng Liệt Hoả chưởng trong truyền thuyết mãnh liệt lao về phía Tây Môn Xuyên. Hắt vội vàng vận lực từ hai lòng bàn tay hàn khí ngưng tụ bắn ra phản công. Nhưng bằng làm sao thắng được lửa Hàn Băng Thần chưởng chỉ như làn sương mỏng trước sự mãnh liệt của Liệt Hoả Chương. Tây Môn Xuyên bị hất tung vào một thân cây rồi gục xuống khoe miệng tràn nhanh một tia máu.

“Long ca ca xin huynh vì muội một lần cuối, tha cho huynh ấy “Tuyền Thanh quỳ xuống chắn ngang giang hay tay che chở trước mặt Tây Môn Xuyên, khuôn mặt đầm nước mắt cầu xin.

“Hừ, đi ...đừng để ta còn nhìn thấy các người” lạnh lùng không thèm nhìn lại một lần Cổ Ngự Long ôm Ngâm Tuyết trong tay phi thân biến mất.

Một luồng sát khí ai oán nhắm hắt hướng Cổ Ngự Long phóng đến, Ngâm Tuyết không kịp suy nghĩ cơ thể nàng vô thức chạy ra muốn che chắn cho hắt. Dù có xảy ra chuyện gì nàng vẫn mong hắt bình yên. Lạnh thấu mạnh mẽ luồng hàn khí tàn nhẫn đánh mạnh vào lồng ngực đau đớn truyền nhanh khiến nàng không thể đứng vững. Đau quá, lạnh quá nàng rất sợ, sợ một lần nữa gần kề cái chết..... những kí ức về những

ngày ở thế giới này trôi tuột qua tâm trí nàng như một cuộn phim quay chậm mong manh đứt đoạn rồi tắt hẳn theo tiếng gọi thê lương của hân.

Nàng đang ở đâu? Mọi thứ đều màu trắng đục lạnh tênh, không phải nhà xác chứ không có chết thì cũng phải chết như Đông Phương Bất Bại thật sự rực rỡ ra đi trong biển lửa, hay đầy huyết tinh bay lượn đẹp đẽ huy hoàng mà vào cõi hư vô cùng lấm xuống địa ngục cũng được.(Tác giả: Tuyết tỉ đúng là người không bình thường -_-)".Tuyết: Ta là vĩ nhân đó hắc nên chết cũng phải đẹp...)

"Tuyết Nhi" âm thanh trầm thấp, xen lẫn bi thương nỉ non gọi nàng đâu đó không ngừng gọi tên nàng. Là hân? Cổ Ngự Long, hân vẫn có thể gọi nàng nghĩa là hân không sao thật may quá. "Long người ở đâu" Nàng cố gắng gọi hân nhưng vẫn chỉ một không gian trắng lờ mờ đầy hàn khí vây quanh.

"Cổ Ngự Long chàng ở đâu? mau ra đây, ta rất sợ... mau ra đây" nàng bật khóc gọi hân, hân vẫn không thấy, phải làm sao bây giờ? Không phải hân đã đi với cái cô Tuyền Thanh kia bỏ lại nàng ở lại nơi lạnh lẽo này. Không được Cổ Ngự Long của nàng không ai có thể cướp nàng phải sống, phải thoát ra khỏi nơi đây tìm Long của nàng.....

.....

Nhược Nhi hốt hoảng khi thấy cô gia ôm tiểu thư như cái xác không hồn trở về. Hân ngày đêm ngồi cạnh giường nắm lấy tay nàng không ngừng gọi "Tuyết Nhi". Hân đã làm mọi cách có thể nhưng nàng vẫn nằm im bất động. Đôi môi anh đào nay đã tái nhợt lạnh lẽo không còn huyết sắc, hân đã hôn hàng ngàn hàng vạn lần lên đó cố sưởi ấm nhưng vẫn thực lạnh. Hàn Băng Thần Chưởng có thể xếp hàng đệ tam trong giang hồ đến hân nếu trúng chưởng chưa chắc có thể vượt qua huống chi là nàng rất mỏng manh dễ vỡ hân luôn nâng niu trân bảo, nay lại vì hân mà nằm đây chờ Hàn Độc phát tác...

Không thể, nàng không thể chết dù tử thần có đến hân cũng sẽ dành lại nàng trong tay tử thần. Nàng đã trở thành thứ quý nhất trong hân, nếu mất đi hân cũng không thể sống. Nhớ năm xưa lần đầu nhìn thấy nàng trên bờ biển hân lần đầu tiên hiểu cảm giác bị hút hồn là thế nào. Đến khi nàng bắt gặp đến Nguyệt Thiên Nhai, hân mới biết được vui vẻ mà sống hạnh phúc biết bao. Lúc này hân sâu sắc cảm nhận được nỗi đau đến tâm tê phế liệt, nước mắt mặn đắng tràn mi. Nàng đã cho hân cuộc sống bên ngoài cái vỏ băng giá, nay sao nàng lại muốn cướp đi mọi thứ của hân? Tuyết Nhi nàng có biết nàng đã mang theo trái tim của ta mà bóp nát khi cứ bất động nằm đó không?

Thiên a! có nghe ta nói không hãy để ta chịu thay nàng. Ông có mắt không...

Ta trước nay chưa bao giờ tin vào thượng đế, nhưng ta xin ngài hãy cứu nàng ta tình nguyện dùng mạng để đổi mà....ta xin người.....

Ông trời, nếu không nghe ta nói ngay cả lão thiên ta cũng giết không tha.....

.....

Nhìn căn phòng hôn ám, lượn lờ mấy tấm rèm trắng chết chóc bên trong có kẻ đang tự giết mình khi cứ ngồi cạnh một kẻ xấp chết suốt mười ngày liền không ăn không ngủ. Tam đại hộ pháp chỉ biết thở dài không làm gì được, nếu ai có lòng tốt vào khuyên hân đều bị một chưởng đánh bay ra ngoài không chết cũng còn nửa cái mạng.

"Nhị Hộ Pháp, đã tìm được Tuyền Thanh Phu Nhân và Tây Môn thiếu chủ rồi" Hồ Điệp vội vàng chạy đến.

"Nói mau họ ở đâu?" Thừa Đức vội vàng chụp lấy vai Hồ Điệp hỏi dồn.

"Này có gì từ từ nói" Lạc Tuyết tuy đang trong tâm trạng lo lắng cho chủ nhân đến phát điên, nhưng vẫn vội vàng dành lại Hồ Điệp từ tay Cổ Thừa Đức, khuyến mãi thêm cho hân một ánh mắt sắc lẹm.

"Họ đang trú tạm ở ngôi nhà cũ sau núi vì Tây Môn thiếu chủ hình như bị thương"

"Được, ta sẽ đến đó ngay.Thừa Ân, Tình Nhi hai người ở lại xem tình hình thế nào.Nếu có chuyện gì lập tức báo cho ta biết, mặt khác không được để lộ tin tức giáo chủ bị thương nhớ chưa?" Nói là đang dặn dò hai người nhưng ánh mắt lưu luyến chỉ tập trung vào thân thể nhỏ bé của Tình Nhi khiến nàng e thẹn đỏ mặt cúi đầu lí nhí đáp lời.

“Được rồi ca đi mau đi” Thừa Ân không thể tiếp tục nhìn cái cảnh ngứa mắt này, nên thúc dục đại ca mau rời đi.(Tác giả: đồ cô đơn ghen tị.Ân: ai nói ta cô đơn, ta là ở vậy cho người ta thêm chơi...)

“Tuyền Thanh phu nhân là ta” Cổ Thừa Đức cúi người qua khung cửa xập xệ của căn nhà gỗ rách nát. Đã bao năm không gặp Tuyền Thanh vẫn bộ dáng ôn nhu mềm yếu động lòng người như trước. Năm xưa từng lái đại mỹ nhân bậc nhất của ma giáo niềm mơ ước của biết bao người đột ngột gả đi cho người không rõ danh tính khiến bao kẻ chết điếng vì tương tư.

Cổ Thừa Đức thở dài một tiếng nhìn bạch y nam tử vô lực nửa tỉnh nửa mê nằm trên đệm cỏ. Thực không hiểu năm đó sao lão đại lại đem Tuyền Thanh gả cho tên Tây Môn Xuyên này, hẳn là thiếu chủ của Lãnh Băng Môn một trong tứ đại thế gia trong chính phái. Gả cho hắn thực ỷ khuất cho Tuyền Thanh.

“Thừa Đức huynh đến, Long ca ca thế nào rồi?” tuy không rời mắt khỏi nam nhân nằm trên đệm cỏ Tuyền Thanh ưu tư hỏi.

“Cũng không còn nhiều thời gian...”

“Ý huynh là sao.?” Tuyền Thanh ngược lên hốt hoảng hỏi.

“Khi người kia chết chắc huynh ấy cũng đi theo nhanh thôi”

“Người con gái áo trắng đó là ai?” Tuyền Thanh có chút giật mình nhớ lại, ban đầu tưởng Long ca ca ra chiêu với Xuyên Lang là vì tức giận chuyện của mình. Nhưng người thiếu nữ kia gọi huynh ấy thân mật như vậy

“Người đó là toàn bộ tâm can của lão đại”

“Huynh nói...?”Tuyền Thanh sững sốt nói không nên lời.

“Ân... đúng đó là mối tình đầu của cái tên đầu gỗ lão đại nhà chúng ta” Thừa Đức phì cười nhìn bản mặt đơ ra ngạc nhiên của Tuyền Thanh.

“Cô nương ấy có sao không?”

“Hàn độc không trị được, lão đại đã mười ngày không ăn không ngủ tức trực cũng sắp không xong rồi” Thừa Đức thở dài.

“Sao không nói với ta sớm, ta nghe sư phụ từng nói qua Hàn Độc dùng Liệt Hoả nội công có thể khắc chế. Ngoài ra dùng Nguyệt Thiên Thảo nấu thành nước sông hơi tìm một địa phương nóng bức có thể khử Hàn Độc, nhưng bây giờ là mùa đông cũng hơi khó. Chỉ có thể khắc chết tạm, còn Nguyệt Thiên Thảo chắc không có vấn đề huynh ấy là người duy nhất biết nơi sinh trưởng của chúng mà”

“Tuyền Thanh muội đúng là bỏ tất cả thế a, cảm tạ...” Thừa Đức mừng như điên nắm lấy tay Tuyền Thanh.Nhưng ánh mắt vô tình quét qua tên nam nhân kia nét vui mừng vụt tắt.”Hắn sao rồi?”

“Cũng may Long ca ca vận lực lúc tức giận không dùng đến ba thành công lực nên huynh ấy chỉ bị thương nhẹ. Phu Thê muội định ở đây dưỡng thương một thời gian sau đó tìm một nơi ẩn cư” Tuyền Thanh mang chút ưu sầu, âu yếm nhìn nam nhân đang thêm thiếp ngủ.

“Nhưng ở đây quá tồi tàn, có cần ta an bài một chỗ khác không?”

“Không cần, muội đã nợ các huynh đệ tử muội quá nhiều. Chỉ mong cô nương kia sớm ngày bình phục, Long ca ca tìm được hạnh phúc muội mới an lòng. Từ nhỏ huynh ấy đã chịu khổ nhiều rồi” Tuyền Thanh thở dài kéo tấm vải bố sờ lên đắp cho phu quân, lưu quang thanh thần khiến Cổ Thừa Đức đột ngột hiểu ra vì sao năm xưa lão đại lại chấp nhận hôn sự này.

25. Chương 25: Nguyệt Thiên Thai

“Lão đại.. Tuyền Thanh nói...” Thừa Đức vọt vào phòng kể hết toàn bộ những gì nghe được cho Cổ Ngự Long. Mị nhân u tối bỗng loé lên thứ ánh sáng kì dị không khỏi làm kẻ khác rùng mình.

“Nhược Nhi lại đây”

“Dạ, cô gia có gì phận phó?”

“Mang đến cho ta vài tấm chăn lông dê, đủ để giữ ấm cho Tuyết Nhi đi ra ngoài”

Nhược Nhi không hiểu lắm cô gia định làm gì nhưng cũng tuân lệnh làm theo. Cổ Ngự Long cẩn thận đem thân thể Ngâm Tuyết mềm nhuyễn bao bọc. Xong việc hần nhu hoà hôn nhẹ lên cánh môi anh đào của nàng lẩm bầm gì đó rồi ôm nàng phi thân biến mất vào màn tuyết trắng....

.....

Đang đang đan lồng vào miên man tuyết trắng ôn khí của Nguyệt Thiên Thai vẫn miệt mài lan toả suốt bốn mùa. Ẩn hiện bóng người tách màn khí lướt nhanh đến bên cạnh bờ suối, một thân tuyền sắc y phục trên tay nâng niu một khối thân thể quấn tròn trong chăn lông dê bạch sắc. Hoà mình vào làn nước nhân ảnh mất dần như tan biến vào sương khói.....

.....

Thạch nhũ ngũ sắc được bàn tay thiên nhiên qua ngàn năm đeo gọt uốn éo đan xen thành một hang động ngăm ngăm hờ hững bên mặt nước của suối nước nóng. Nếu nhìn từ phía ngoài vào thì vô phương phát hiện nó sau làn sương khói. Cổ Ngự Long cẩn trọng đặt Ngâm Tuyết lên một khối nhũ thạch hữu ý nổi trên nền đất như một chiếc giường trắng thuần xinh xắn.

“Tuyết Nhi, nhẫn nại một chút” hần cởi bỏ những tấm chăn đỡ nàng ngồi dậy thành tư thế ngồi xếp bằng. Cổ Ngự Long thuận thế ngồi sau lưng nàng bắt đầu vận khí, từ lòng bàn tay hần hồng quang yếu ớt toả sáng rồi dần phóng đại liên tục duy trì cho đến khi trên trán hần lấm lấm mồ hôi. Ngâm Tuyết bật phun ra một ngụm huyết đen ngòm vô lực ngã vào lòng hần..

Cái lạnh tận xương tuỷ từng bước muốn bóp nghẹt trái tim nàng, muốn vắt kiệt sức sống bỗng chốc bị đáng tan. Cổ hỏa khí mãnh liệt tràn vào mang theo hương Nguyệt Thiên Thảo như sóng thần kéo nàng ra khỏi băng giá. Cố gắng nhìn xuyên thấu qua làn sương mỏng trước mắt gương mặt người đó dần hiện rõ cùng âm thanh mơ hồ bị thống gọi tên nàng.

“Long..?” âm thanh nhỏ chỉ như muỗi kêu khiến phượng nhãn âm ngu bỗng chốc sáng bừng tràn ngập thứ ánh sáng của nhu tình hạnh phúc. Cổ Ngự Long vui sướng như điên tăng thêm lực đạo lay mạnh Ngâm Tuyết thúc bách nàng tỉnh dậy, mấy ngày nhìn nàng mẫn thiêm thiếp trên giường tim hần như dưới vực sâu ngàn trượng. Nhìn hàng mi như cánh bướm yêu kiều khẽ chớp động như tia rạng đông chiếu sáng thế giới âm u .

“Tuyết Nhi tỉnh?”

“Ân, Long...” nụ cười yếu ớt nhưng cũng đủ mang lại một phần sức sống cho khuôn mặt tái nhợt của nàng, khiến Cổ Ngự Long sung sướng như điên ôm chầm nàng vào lòng.Sau đó thềm khát áp vào môi cánh hoa thơm ngọt mà hung hăng mút lấy.

“Tuyết Nhi nàng có biết làm ta sợ đến mức nào không sao này không được khờ dại như vậy nữa...” không ngừng dũa dũa trên môi nàng, Cổ Ngự Long thì thầm nói.

Ngâm Tuyết bị nụ hôn bá đạo làm bừng tỉnh hần khỏi mộng lung, ánh mắt đã nhìn rõ khuôn mặt nàng đã biết bao lần mong được chạm vào trong cơn mê man. Hần vẫn tuần lã như thế như hốc mắt lại có thêm quần thâm, phong trần lún phún dưới cằm râu mọc cọ vào má nàng có chút đau xót.

“Chàng không phải ở cùng với Thanh Nhi của chàng sao?” cánh tay vô lực không đủ khả năng đẩy ra hần, nàng chỉ có thể áp năm ngón tay thon mảnh ngăn lại đôi môi đối khát của hần.

“Tuyệt Nhi bảo bối của ta ghen sao?” nếu nàng nghĩ như thế có thể ngăn hấn tiếp tục ăn nàng thì trên đời này sẽ không còn Cổ Ngự Long nữa rồi. Hấn có cách khiến nàng tự giác thu tay về. Bạc môi có đôi phần khô ráp tiêu tụy khê nhếch, lưỡi dính hương ướt át nóng bỏng uốn éo truyền nhiệt lượng nhột nhật trong lòng bàn tay một dòng điện chạy qua khiến nàng hốt hoảng thu tay về.

“Người cái đồ đáng ghét...” không mặt nhột nhật được tô thêm một phần hồng sắc khi nàng then thùng cùng uỷ khuất.

“Tuyệt Nhi, ta và Thanh Nhi thực sự không như nàng nghĩ.”

“Ta tin người”

“Tin ta dễ dàng vậy sao?” hấn sủng nịnh hôn lên chóp mũi thanh tú của nàng.

“Không phải chàng đã từng nói hãy tin chàng như một người yêu ta hay sao” nàng cười khê xấu hổ vùi mặt vào ngực hấn.

“Tuyệt Nhi đa tạ vì đã tin ta” Hấn say đắm hưởng thụ ôn độ toát ra từ cơ thể nàng thắm thấu đến tận tâm can.

“Ta tin người vì người yêu ta, nhưng không tin người là một nam nhân” nàng tiếp tục cười khúc khích.

Cổ Ngự Long đang bồng bềnh trên mây bị Ngâm Tuyết một phát cho té quỵch xuống đất. Nàng nói rất chậm tự ái a. Cái gì không xem hấn là nam nhân? có lẽ hấn sủng nàng quá nên hoá hư rồi. Có phải chiều chuộng để dành nàng đến bây giờ không ăn khiến nàng nghĩ hấn không phải nam nhân? ý tốt không được đền đáp, thế thì.....

“Ái..Long người làm gì?” Hạ Ngâm Tuyết hốt hoảng thấy hấn tự nhiên thoát y phục.

“Trong này có chút nóng, ta cởi áo một chút. Mặt nàng như thế có ý gì? đừng nói thấy ta loã thể nàng kìm lòng không đặng mà cưỡng bạo ta ға?” Cổ Ngự Long cười tà tứ tiếp tục cởi áo từng lớp từng lớp rơi xuống để lộ dần những khối cơ bắp hoàn mỹ thanh tú.(Tác giả: Long ca vừa ăn cướp vừa la làng...)

Nhìn thân trên của hấn trần trụi, khuôn ngực rắn chắc cân xứng hoàn hảo như một bức tượng thần Hy Lạp. Cơ bụng đan kết uyển chuyển chia làm hai bên tạo thành một đường rãnh nhỏ chạy thẳng xuống rốn kết nối với cơ hông chạy thẳng xuống phần bụng dưới rất là...sexy...thời nàng không dám nhìn tiếp nữa nếu tiếp tục có khả năng bị mất máu cho đến chết.

“Tuyệt Nhi” âm thanh tà mị khiêu khích theo hơi thở nam tính phả vào tai bất giác khiến nàng rung mình. Nàng biết hấn lại định làm gì, chẳng nào cũng bị hấn chiếm tiện nghi nhiều rồi thêm một chút cũng chẳng sao, lúc nào đến khâu then chốt hấn cũng đều ngừng lại lo ға.(Tác giả: Tuyết khôn ba năm đại một giờ rồi, không bao giờ được tin nam nhân phải nhớ lời mẹ dạy chứ...)

“Ngôkhông người làm gì..?”

“Ta làm những gì cần làm” ngăn lại cánh môi anh đào liên tục mấp máy đầy ma lực quyến rũ của nàng hấn bắt đầu tiến sâu nhắm nháp thứ mật dịch thơm ngọt. Tham lam mút lấy lưỡi dính hương từng giây từng khắc đều muốn đem nó cùng nàng nuốt vào trong cơ thể hợp làm một cùng hấn.

Hơi thở ngắt quãng, tim đập dồn dập, xuân tình đặc ý khi dường như đã đủ thỏa mãn với đôi môi nàng hấn bắt đầu nhắm nháp đến chiếc cổ trắng ngần cùng xương quai hàm xanh xinh xắn. Thực mềm mại non nhắn thoang thoang mùi hương thiếu nữ khiến hấn không thể không cuồng tứ hôn cắn chậm rãi nhả ra những vết hôn ngân hồng sắc diễm lệ dị thường “A...ừ... Long đừng ta đau.....” tiếng nỉ non của nàng không thể dập tắt dục vọng bên trong hấn mà như một mối lửa càng làm cho nó thêm mãnh liệt.To lớn tay bắt đầu không an phận xoa nắn vùng mềm mại trước ngực nàng. Chiếc yếm đào lụa mỏng như ẩn như hiện hai nụ hoa đào quyến rũ vạm phần hơn cả loã thể.

Nàng khê run lên khi hấn dùng lực cắn nhẹ truyền sức nóng như thiêu đốt trên ngực nàng cách một tầng lụa mỏng càng thêm ngứa ngáy”A...ừ” tiếng nữ nhân rên rỉ không thành tiếng , ngược lên nhãn thần phủ một tầng mây dục vọng. Nam tử càng thêm mê mẩn nhiệt liệt tách bỏ lớp ngăn cách áp sát hai bờ ngực trần trụi vào nhau. Lần đầu tiên cũng không phải, nhưng sao cảm giác lại kì diệu đến thế ấm áp khoả lấp đã có lại còn muốn thêm.

Hắn tham lam chiếm hết mọi vùng trên cơ thể nàng, trước đều buộc mình kìm nén nay đã muốn dạy dỗ nàng nên công xiềng được cởi bỏ. Đưa tay luồn vào sa váy vuốt ve đôi chân thon dài, không kiêng dè tiếp tục thám hiểm vùng thâm kín của nàng....

Dù có mất cảnh giác đến đâu thì bản năng của phái nữ cũng nhắc nhở cho nàng biết nguy hiểm đang đến gần khi bàn tay nóng cháy kia chạm vào. Ngâm Tuyết hốt hoảng bừng tỉnh đẩy hắn ra rút nhanh khỏi vùng tấn công.

“Tuyết Nhi đừng sợ”

“Người...người tránh ra ta....”

“Thôi được nếu nàng không thích ta....” Cổ Ngự Long ánh mắt ngưng đọng buồn bã quay lưng.

Thấy bóng giáng cô tịch quay lưng ngồi đó Ngâm Tuyết bất giác cảm thấy mình có lỗi. Từ lúc bắt đầu luôn là hắn vì nàng(Tác giả: Tuyết tử quên là mới đỡ chương dùm Long ca sao?kém trí nhớ...)

“Long ta xin lỗi...chúng ta có thể tiếp tục...” Ngâm Tuyết rụt rè nhìn bóng lưng hắn.

“Nàng không cần gượng ép bản thân”

“Là ta tự nguyện” thấy bờ vai hắn có chút run rẩy nàng vội vàng trả lời, không lẽ hắn khóc..

“Là nàng nói đấy” Cổ Ngự Long lập tức xoay người mắt sáng quắc như thú đói. Hoá ra này giờ không phải hắn run rẩy muốn khóc mà là cố nhịn cười, Hạ Ngâm Tuyết a đúng là người tính không bằng người khác tính a.

Thú tình nổi lên , hắn đè vật ngay nàng ra cuồng loạn âu yếm lấn áp mọi sự phản kháng nhiệt tình trao toàn bộ khao khát dục vọng khiến nàng chỉ biết suyễn khí vô lực mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Tình Xuân nhộn nhạo, dục vọng dâng trào thực khó chịu tên biến thái kia đang làm gì nàng nếu hắn mà còn không tiếp tục nàng thế sẽ đem hắn đi nướng ăn. Cổ Ngự Long thấy ánh mắt nữ nhân nằm dưới đã trở nên mê ly, liền biết thời cơ đã đến tách hai chân thon dài lách mình vào. Một ngón tay nghịch ngợm chơi đùa với cái lưỡi xinh xắn ma mị của nàng cốt ý muốn một tầng mật dịch ẩm áp phủ đầy. Hắn mới di chuyển nhất dương chỉ xuống phía dưới kích thích khiến nàng ban đầu run rẩy, sau thì rên rỉ thập phần kiều mị khiến dục vọng của hắn vốn đã ngẩng cao đầu tự tin tiến vào.

“Á” Tiếng thét chói tai khiến hắn giật thót, không lẽ nàng thực sự là lần đầu? Nhưng trước đây khi hắn trúng mị được nàng rất có kinh nghiệm mà. Lộng thân trong nơi ướt át ấy lý trí của hắn thực sự chỉ còn mong manh như chỉ mảnh, chỉ cần nàng khẽ rên lên thêm lên vài tiếng liền vội vàng dứt phụt. Áp thân đè lại nàng dây dưa, nồng cháy hôn che lấp miệng nàng la hét hắn bắt đầu luật động đưa khoái cảm điên cuồng chiếm đoạt.

“Ư.. chết tiệt Cổ Ngự Long đau quá”

“Ngoan sẽ hết nhanh thôi”

“Á..người nói xạo đau quá...á đừng đừng ngừng lại...”

Bên ngoài thiên thu tuyết vẫn lặng lẽ rơi đan vào ôn khí, chỉ còn lại thanh âm kinh diễm vang vọng khiến ai cũng phải cúi đầu đỏ mặt vội vàng bỏ đi. Ai ta thực muốn biết họ định chơi trò đó đến khi nào?

26. Chương 26: Anh Hùng Thiếp (18+)

Yếu ớt đầu đông ban mai xuyên thấu sương sớm, phản chiếu lấp lánh ánh sáng nhảy nhót trên ngàn năm thạch nhũ khiết như tuyết tinh làn da sáng mờ ảo. Một đôi trâm mâu si mê lướt qua trên mình thiếu nữ ngủ say nhàn nhạt lay động theo nhịp thở.

Điểm chỉ lướt trên gò má phấn hồng qua vành môi anh đào, không thể kìm nén hạ xuống trắng nõn cái cổ thanh tú và xương quai hàm xanh xinh xắn. Vì bị hấn làm phiền giấc ngủ, nữ tử khẽ nỉ non vài tiếng lại vùi sâu vào ngực hấn thở đều. Đáy mắt hiện lên một tia sủng nịnh, khoé môi quyến rũ khẽ chuyển, ôn nhu kéo lại chần lông dê đem nàng ôm sâu vào ngực nâng niu trân trọng.

Cuối cùng nàng cũng hoàn toàn thuộc về hấn, bản năng chiếm hữu được thoả mãn đại sắc lang tạm tha cho nàng nghỉ ngơi một lúc đêm qua chút nữa là khiến nàng ngất đi. Hấn thấy thâm tâm thực có lỗi a (Tác giả: đúng là mèo khóc chuột...xì). Nhưng cũng là lỗi của nàng, ai bảo nàng quá mê người khiến hấn không thể kiềm chế. Tuyết Nhi nàng đúng là tiểu yêu tinh mê hoặc người mà.

Lặng lẽ theo thiên thu tuyết trắng thái dương dần tàn, mỹ nhân trong ngực lúc này mới khẽ chuyển động. Hồ điệp lông mi chớp động, mông lung thủy mâu mị mị khai mở.

“Tuyết Nhi, nàng tỉnh..?”

“Ừ, ân...” Ngâm Tuyết khẽ chuyển mình, nhưng lại giật thót nằm im vì cơn đau từ thân dưới truyền đến nhức nhối khó chịu. “Con bà nó, đều tại cái tên cuồng lang kia” trong lòng thầm mắng, đáng yêu như tiểu miêu ánh mắt oán hận nhìn lên thủ phạm.

“Bảo bối, sao thế? Có phải đang oán trách ta hầu hạ nàng không chu toàn? muốn nữa a?” Cổ Ngự Long hực hặc cười khiến giáo chủ nhà chúng ta thiếu chút học máu. Nàng thề nếu có thể sẽ vật ngay hấn ra bóp chết, bóp chết.....

“Cổ-Ngự-Long..ta giết... Aaaa” Ngâm Tuyết tức quá hoá điên, quên mất cái lưng đang muốn gãy lìa. Nên chưa kịp động thủ đã kêu lên đau đớn.

“Ngoan, bảo bối xem ra ta hầu hạ rất tốt nga. Để ta đưa nàng xuống suối tẩy rửa một chút sẽ thoải mái hơn.”

Cổ Ngự Long sáng lạn cười bé Ngâm Tuyết nhẹ nhàng bước xuống làn nước. Dòng nước ấm lan toả toàn thân cộng thêm lửa nóng tay xoay bóp khiến cơn khó chịu tan dần. Thanh lương trong ngần nước suối ni่มột tầng sương mỏng thoang thoả mùi thơm nhàn nhạt Nguyệt Thiên Thảo, khiến cả thể xác và tâm hồn nàng dần thả lỏng khoan khoái dựa lưng vào lồng ngực hấn. Một cổ hạnh phúc nồng đượm lan toả trong tâm, nơi đây lần đầu nàng gặp hấn. Nơi nhân duyên giữa họ bắt đầu, thực cảm tạ lão thiên đã cho nàng gặp hấn như thế kiếp này không hối tiếc.

“Tuyết Nhi”

“Ân”

“Gả cho ta đi” trầm thanh ôn nhu phả hơi thở mùi đàn hương bên tai, khiến tâm nàng không khỏi trùng động. Một cổ cảm xúc dâng lên trong cuống họng, bất tri bất giác long lanh châu lệ tuôn rơi. Hấn..hấn là đang cầu hôn ta sao? Vốn cả đời này không nghĩ được ai cầu hôn (Tác giả: tóm lại là Tuyết tử nghĩ mình ế). Quả thực hấn đối với nàng thực tốt, tốt hơn cả papa, mama và thằng em biển thái ở nhà. Đáp ứng hấn đi.. thâm tâm thổn thức kêu gào.

“Không, ta chưa muốn gả đi”

“Tại sao”

“Không tại sao, chỉ là chưa muốn” cô nãi nãi còn chưa chơi đủ a, chưa đến ba mươi tuyết không lấy chồng.

“Nàng chán ghét ta?”

“Không phải, rất thích người nữa là đằng khác” nàng duyên dáng xoay người áp trụ vào ngực hấn.

“Vậy sao không muốn gả cho ta?” Cổ Ngự Long buồn bực đưa tay vén lọn tóc lạc điệu vương trên má nàng.

“Không nói” Ngâm Tuyết cười khúc khích trêu tức hấn.

“Nói”

“Không nói”

“Nói, nếu không xem ta trừng trị nàng thế nào”

“không nói”

“Thực không nói?”

“không nói”

“Là tự nàng chuốc lấy đấy”

Cổ Ngự Long cười tà mị, động thân tiến vào bất ngờ tiến vào khiến nàng nhất thời không chịu đựng nổi hớp một hơi khí lớn cắn môi rửa” chết tiệt biến thái sắc lang”.....

Bên trong Tuyết Hiên mọi người thần sắc ngưng đọng lo lắng, Nhược Nhi chốc chốc lại hé môn ngóng ra màn tuyết mù ưu thương lo lắng. Mong ngóng, rồi lại mong ngóng tuyệt vọng nhìn bên ngoài tuyết giá thấu xương. Tiểu thư chỉ mong người không có chuyện gì.....(Tác giả: đừng lo, tiểu thư nhà người đã khỏe và đang hú hí rồi..)

“Họ đã về” kinh hỉ thanh vang lên khi bóng dáng lơ mơ của Cổ Ngự Long dần hiện rõ trên tay yêu quý bế một nhân nhi đang ngủ say.

“Cô gia, tiểu thư nàng...?”

“Nàng chỉ quá mệt mỗi thôi, ngủ một hồi sẽ khỏe.Nhược Nhi người mau đi dọn giường”

“Vâng”

An bài cho Ngâm Tuyết xong, Cổ Ngự Long vuốt lại mép chăn cho thẳng rồi bước ra ngoài thính đường ngồi xuống đảo mắt một vòng tề soát những người trong phòng.

“Mấy ngày nay có chuyện gì không?”

“Chủ nhân ngài cũng mệt mỗi rồi hay dùng một chén tổ yến chúc trước, rồi nói chuyện sau?” Lạc Tuyết ân cần mang một cái chén nhỏ toả khói thơm ngọt đến trước mặt Cổ Ngự Long. Hắn lơ đãng cầm lấy chén cháo, tư thế tao nhã vốn có nhẹ nhàng nhấp khẩu.

“Lão đại à? hình như huynh hôm nay tinh thần rất tốt thì phải, thông thường huynh đâu có thích tổ yến chúc.” Thừa Ân trên ghế nói, ai chẳng biết lão đại vì đã giải độc được cho giáo chủ nên rất cao hứng nếu có quá phận cũng không lãnh hậu quả thâm hiểm.(Tác giả: no..no Ân ca lâm rồi Long ca cao hứng vì chuyện khác cơ...=)))

“Ân” Cổ Ngự Long vẫn trong trạng thái lơ đãng vô thức lộ ra một nụ cười chết người không thường mạng, hào quang bắn ra tứ phía khiến Lạc Tuyết đứng gần nhất thực sự lão đảo muốn té. Đúng là chủ nhân do quá độ mệt mỏi nên đầu óc có chỗ nào bị hỏng rồi.

“Thế nào sao, có chuyện gì mau nói đi?” không thềm để ý đến lũ ngọc trước mặt, Cổ Ngự Long tiếp tục nói.

“Tây Môn thiếu chủ muốn gặp mặt chủ nhân”

“Rắc” một tiếng thanh thúy chén tổ yến chúc vô tội liền biến thành bột phấn lượn lơ qua khe tay Ngự Long tràn xuống nền nhà. Toàn gia liền hít một hơi lạnh khí, bầu không khí đầy hào quang ảm áp ban nãy bỗng chốc ngưng đọng lạnh lẽo hơn cả tuyết trắng bên ngoài.

“Hắn muốn tìm chết sao?” Cổ Ngự Long âm lãnh rít qua kẽ răng.

“Này, vậy có cho hắn gặp không?” Thừa Đức nhàn nhạt hỏi.Trong giáo hắn là người duy nhất không sợ hãi Cổ Ngự Long, được Đại Hộ Pháp Hoả Diễm rất mực tin tưởng thường xuyên giao nhiệm vụ ở lại giáo quán xuyên mọi việc để bỏ chạy lấy người.

“Không gặp” Cổ Ngự Long nói như đinh chém sắt hậm hực quay mặt.

“Hắn không gặp thì ta gặp” Suy yếu giọng nói vang lên khiến mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, xu nịnh cười nhìn theo nhân ảnh lão đảo được Nhược Nhi đỡ ra sau sa rèm.

“Tuyệt Nhi, không tiếp tục nghỉ ngơi ra đây làm gì?” bộ mặt đen xì lạnh ngắt thoát cái biến mất, thay thế bởi nụ cười phong thì vạn chủng sủng nịnh tiến đến ôm mỹ nhân vào lòng.

“Ta muốn gặp hần” sau khi an vị trên đùi Cổ Ngự Long, Ngâm Tuyết làm nũng vuốt vuốt ngực hần khiến đại hộ pháp nhà chúng ta đầu óc lên mây không do dự đáp ứng “Ân”.

“Có thể chứ, mời hần đến” Ngâm Tuyết duyên dáng cười nài nỉ quả thực muốn xem một lần nam nhân đủ khả năng cướp trắng “mối tình đầu” của soái ca nhà nàng. Cùng muốn dạy dỗ cho tên nam nhân kia một bài học vì dám đánh nàng một chưởng, thù mới hận cũ để hôm nay tính một lượt đi.

“Chủ nhân Tây Môn thiếu chủ và Tuyền Thanh phu nhân đã đến”

Cảm thấy bàn tay ấm áp của Cổ Ngự Long bỗng chốc căng thẳng khi thấy hai người kia tiến vào, tâm nàng nổi đau một mặt lại trời dậy. Có chút không phải tư vị Ngâm Tuyết gượng ép quay sang nhìn hai bóng người mới bước vào. Nam tử tuất dật phiêu phiêu bạch y, ngọc nhan tú lệ đôi phần tái nhợt, nhìn trái nhìn phải một hồi. Ngâm Tuyết kết luận nam nhân này cũng có thể xem là soái ca nhưng đường nét của hần có phần nhu nhược giống nữ nhân không thể nào so sánh cùng tuyết thể mỹ nhan, nhưng đây nam tính mạnh mẽ của Long nhà nàng a (Tác giả: Tuyết tỉ là đồ háo sắc + tự kỉ....Long : Tuyết nhi của ta khen ta có gì không đúng? Biển. Tác giả: uỷ khuất về méc mẹ khóc...)

Nữ nhân kia thì chắc là Tuyền Thanh, lần trước chỉ nhìn thấy sau lưng nay mới được chân diện mục. Nàng mặc một thân thiên thanh sắc quần áo, có thể nói là thanh lệ nhưng điểm thu hút chính nhất chính là ánh mắt trong suốt nhu mì đầy nùng tình mật ý kia. Quả thực mỹ nữ không chỉ có dung mạo tuyệt thế là đủ, đôi khi chỉ một điểm cũng đủ say chết ngàn nam nhi.

“Tây Môn thiếu chủ, chẳng hay đến có chuyện gì?” Ngâm Tuyết thu liễm ánh mắt, chỉnh sửa ngữ khí không lạnh không nóng hỏi.

“Tại hạ một mặt muốn đến gặp đại hộ pháp để giao phó chuyện công, ngoài ra muốn tạ tội cùng cô nương chuyện hôm đó do hiểu lầm mà lỡ tay dẫm thường đến cô nương.” Tây Môn Xuyên hai tay ôm quyền cúi mình.

“Hiểu lầm?”

“Chuyện là, lúc tại hạ đến Nguyệt Thiên Nhai liền nhanh chóng muốn gặp thê tử nên không hiểu phép tắc chạy đến Hoả Phong Các liền thấy đại hộ pháp cùng nương tử thân mật. Ghen ghét không kịp suy xét liền ra tay, ai ngờ...” Tây Môn Xuyên thẳng thắn nhận lỗi khiến Ngâm Tuyết có chút kính phục, hần đúng là điển hình của nhân sĩ vô lâm chánh phái thực quân tử chứ không ngụy tạo như những kẻ khác.

“Tẩu tẩu xin thứ lỗi, là do Tuyền Thanh không tốt khiến tẩu tẩu thụ thương khiến Long ca ca đau lòng.” ôn nhu giọng nói làm tâm Ngâm Tuyết bỗng chốc khó chịu lại tràn ra, ta ghét, ghét nhất là nữ nhân ông ọo thực thấy buồn nôn. Như ta là nũng nịu thực đáng yêu (Tác giả: xỉu =)))).

“Chuyện gì đã qua thì thôi, ta bây giờ cũng hoàn hảo rồi. Tây Môn thiếu chủ có gì giao phó chuyện công xin mời”.

“Đa tạ cô nương rộng lượng, xin cho hỏi quý tính đại danh sau này có việc giao phó Tây Môn Xuyên ta quyết không từ nan.”

“Tây Môn thiếu chủ đa lễ, ta họ Hạ.”

“Đa tạ Hạ cô nương lượng thứ”

“Vậy chuyện công?”

“Ân, là cái này” Tây Môn Xuyên từ tay áo rút ra một hồng thiếp, trên lấp lánh ba chữ vàng “Anh hùng thiếp”.

“Đây là thiếp mời đến đại hội võ lâm, năm nay được tổ chức tại tệt xá được chính minh chủ võ lâm Hàn Long hạ bút. Mời đại diện Thiên Ma Giáo đến tham gia”

“Người đang đùa sao? xưa nay tà giáo cùng chính phái không thể sống chung nay lại mời chúng ta đến đại hội võ lâm. Hay là nghĩ chúng ta ngu ngốc muốn phục kích đánh úp?” Tình Nhi kinh bỉ nói.

“Cái này...” Tây Môn Xuyên khó xử nhìn Cổ Ngự Long. Đại hộ pháp không trả lời chỉ trầm tư không hiểu đang suy nghĩ gì.

“Sao lại muốn giao anh hùng thiếp cho đại hộ pháp, đáng lẽ phải đưa cho giáo chủ bốn giáo chứ?” Ngâm Tuyết bất mãn nhìn Tây Môn Xuyên.

“Tại hạ chỉ làm theo dặn dò, nên...”

“Được, nếu giao cho giáo chủ anh hùng thiếp ta đảm bảo Thiên Ma Giáo sẽ tham dự đại hội vô lâm” Ngâm Tuyết hùng hồn tuyên bố quăng ra sau lưng ánh mắt giết người của ai kia.

“Vậy một lời đã định, tại hạ đành nhờ vả Hạ cô nương. Mong sớm ngày tái ngộ tại Lãnh Băng Môn” nói xong Tây Môn Xuyên vội vàng cáo từ cùng phu nhân của hắn rời đi....

.....

“Xuyên lang sao chàng lại tin tưởng vị Hạ cô nương kia vậy?” Tuyền Thanh ôm lấy cánh tay phu quân nhíp bước trên tuyết xốp.

“Nàng không thấy sao? Hoả Diễm sủng ái cô ta như vậy để cho cô ta tự tiện quyết định mọi chuyện. Cam đoan Hạ cô nương đó nói được làm được. Mặt khác ai chẳng biết Thiên Ma Giáo chủ chỉ là hổ giấy mọi thứ đều nằm trong tay Hoả Diễm”

“Vậy họ sẽ đến?”

“Thiên chân vạn xác”

“Như vậy...”

“Yên tâm ta sẽ không để nàng mang tiếng phản bội”

“Đáng ghét ai biểu thiếp gả cho chàng chứ, xuất giá tòng phu”

27. Chương 27: Quân Anh Tụ Hội

“Ta muốn đi vô lâm đại hội”

“Không được”

“Vậy ngươi biến ra ngoài ngủ cho ta”

“Rằm”

Mẫu đối thoại giữa giáo chủ và đại hộ pháp cứ lập đi lập lại như thế suốt ba ngày. Cuối cùng kẻ bị chảy nước mũi ròng ròng do ngủ bên ngoài vào mùa đông cũng phải đầu hàng.

“Muốn vào?” giọng giáo chủ lãnh lút khi đứng giữ cửa lớn của Tuyết Hiên.

Kẻ nào đó đáng thương không cam tâm gặt đầu.

“Vậy có cho ta đi không?”

Kẻ nào đó im lặng không nói dù bộ dạng có chút chật vật vì cảm lạnh vẫn hiên ngang bất khuất.

“Vậy tôi nay ngươi đừng hòng bước vào phòng ta nửa bước”

Kẻ nào đó đành bất lực buông một hơi thở dài uể oải gặt đầu.

“Thế mới đáng yêu chứ, Long đáng yêu” Hạ Ngâm Tuyết cười rạng ngồi nhường đường cho Cổ Ngự Long vào phòng. Nàng cuối cùng cũng làm tên mặt lạnh kia khuất phục rồi thật cao hứng a.

Nhưng đèn đuốc trong phòng vụt tắt, không gian tối đen đặc quánh Ngâm Tuyết cảm nhận thấy một luồng khí tức nóng hổi mãnh liệt nặng nề tiến đến. Nàng không kịp phản ứng đã không trọng lượng bị nhấc bổng nhanh chóng được đặt trên giường lớn, nặng nề đè bẹp. Ngọt ngọt hơi thở nóng hổi mơn man trên vành tai, tên biến thái thâm thì.

“Tuyết Nhi bảo bối, ta đồng ý cho nàng đi theo đến đại hội võ lâm nhưng nàng có đủ sức ngồi dậy khởi hành hay không lại là chuyện khác “

Thật đáng thương ngây thơ Đông Phương giáo chủ lại lọt bẫy của Cổ Ngự Long một lần nữa.

“Hắt xì” hoa lệ hồng son xe ngựa như điểm điểm huyết nổi bật lên khung cảnh trắng tuyết trên đường. Phía trước xe tuần dật xa phu khẽ nhủu mày khi nghe tiếng hắt hơi của người bên trong. Lạc Tuyết thật thương tâm thay cho chủ nhân a, bị giáo chủ “ hành hạ” cả đêm mới sáng sớm đã vội vội vàng vàng lên đường.(Tác giả: cái này thì không biết ai hành ai nha bạn Lạc Tuyết)

“Chủ Nhân ngài có cần...?”

“Không cần, tiếp tục đi càng nhanh càng tốt” Cổ Ngự Long giọng nói khàn khàn ra lệnh, thuận tiện tìm chiếc khăn tay để hỉ mũi. Chết tiệt hình như đi vội quá không đem theo khăn tay thì phải, nhưng Ngự Long nhớ là trong đám hành lý dự phòng để trên xe ngựa hình như có. Hắn xoay người kéo tấm huyết Lang lông xuống khỏi ghế ngồi, làm lộ ra một chiếc bọc nhỏ có nắp đậy.

Kéo kẹt một tiếng nắp rương mở ra gương mặt tuần lãng vốn đỏ bừng vì cảm sốt, lại càng sôi sục vì tức giận. Mỹ nhân đêm qua hấn dốc lòng hầu hạ tưởng chừng khó lòng xuống giường trong vòng ba ngày thế mà đang nằm cuộn tròn trong đồng hành lý.

“Tuyết Nhi nàng?”

“Không phải người nói ta có thể đi theo sao? Không nuốt lời đó chứ?” Ngâm Tuyết mặt mày nũng nịu bò ra. Vì muốn đi theo hắn nàng đã phải cố gắng lê tấm thân tàn tạ te tua khó chịu nằm cả ngày trời trong đồng hành lý ngọt ngọt chết đi được. Khiến sống mũi nàng nóng nóng muốn hắt hơi nhưng phải kiềm nén sợ bị lộ bấy giờ giải thoát phải làm một tràng cho đã.

“Hắt xì....hắt xì....hắt xì....” Thấy nàng hắt hơi liên tục như thế Cổ Ngự Long nhủu mày, lục lọi một lúc đưa một chiếc khăn tay đến trước mặt nàng.

“Tuyết Nhi bị cảm lạnh?”

“Còn không phải người hại sao?” Nàng uỷ khuất đưa mắt sưng nước nhìn hắn

“Xin lỗi” Cổ Ngự Long buồn bực đen nhân nhi bé bỏng ôm vào lòng. Trước nàng hắn luôn bắt lực, đúng là thiên ý a. Năm xưa sư phụ bảo hắn “hung lang bất kham chỉ phục dưới chân nữ chủ” quả có chút lý lẽ.

“Đáng ghét, đáng ghét ta không muốn quay lại” Ngâm Tuyết hung hăng đâm vào ngực hắn kháng nghị. Nàng trăm công ngàn khổ mới theo hắn được đến đây, hắn ôm nàng làm gì? định đuổi nàng về chắc?

“Ngoan đừng làm loạn nữa. Võ lâm đại hội lần này đen trắng khó lường, ta sợ nàng đi sẽ nguy hiểm” Hắn ôn nhu vuốt tóc nàng nói.

“Không đi sao biết bọn họ có âm mưu gì. Với lại người là nam nhân của ta không lẽ ta để người phải chịu nguy hiểm một mình sao?” Ngâm Tuyết ngừng làm loạn dụi dụi vào ngực hắn thì thâm.

Hành động của nàng khiến Cổ Ngự Long tâm tình bỗng một hồi ngọt ngào. Nàng là quan tâm hắn. Hắn thực muốn vĩnh viễn cột chặt nàng bên cạnh hảo hảo yêu thương cưng chiều. Nhưng sao nàng vẫn không nguyện ý gả cho hắn, có phải nàng còn chưa tin tưởng hắn có thể trở thành nam nhân để nàng nương tựa cả đời hay không?

Nghiên ngả ngủ gật trong vòng tay ấm áp của ai kia suốt ba ngày vì bị cảm lạnh, Hạ Ngâm Tuyết cuối cùng mới lơ mơ thức dậy khi loáng thoáng nghe giọng Lạc Tuyết thông báo đã đến cổng thành Tử Nguyệt kinh đô của Tử Nguyệt vương triều.

“Long đến nơi rồi sao?” Ngâm Tuyết ngáp dài hỏi.

“Ân, đã đến. Chúng ta đến dịch trạm nghỉ tạm, sáng mai sẽ đến Lãnh Băng Môn”

“Được” Ngâm Tuyết mơ màng gật đầu mặc Cổ Ngự Long bao lấy nàng bằng tấm áo choàng đen tránh được mọi ánh mắt tò mò tiến lên lầu đến gian phòng thượng đẳng của Hồng Cư Nhan, bên trong Điệp Mộng Lâu.(Tác giả: pà con có thấy hai cái tên này nghe quen quen không hắc..)

Sáng hôm sau khi Ngâm Tuyết tỉnh dậy, mông lung nhìn đồ thảm sa giường lượn lờ trước mắt nàng cảm thấy có gì không đúng, nhưng nghĩ mãi cũng không ra. Thôi không nghĩ nữa, đưa mắt lướt nhanh qua dàn phòng hoa lệ, không biết dịch trạm cấp bậc ra sao lại có thứ phòng cao cấp đến vậy? Nhưng Cổ Ngự Long đâu? không phải trốn nàng đi Lãnh Băng Môn trước rồi chứ?

Nhảy phóc xuống giường đi nhanh ra mở cửa.

“Tiểu thư người đã tỉnh” một tiểu nha hoàn có chút hoảng hốt khi thấy Ngâm Tuyết bất chợt mở cửa.

“Người là ai?”

“Nô tỳ được phân phó hầu hạ tiểu thư”

“Người kia đâu?”

“Dạ vị kìa công tử đang dùng điểm tâm dưới lầu, nô tỳ có thể vào giúp tiểu thư rửa mặt chưa ạ”

“Ân vào đi” Ngâm Tuyết thở phào khi biết Cổ Ngự Long vẫn chưa bỏ mình lại. Lúc này nàng mới chú ý đến tiểu nha hoàn mặc trang phục gấm hoa, từ bao giờ tiểu nhị của dịch trạm lại có nữ vậy?

“Ở đây có rất nhiều cô nương như người sao?” Ngâm Tuyết tò mò hỏi.

“Vâng, ở đây đa số là các cô nương xinh đẹp thì tiếp khách, còn thấp kém như nô tỳ thì chỉ được hầu hạ mà thôi”

“Tiếp khách?”

“Đúng a, ở đây có sẵn các tỉ tỉ tiếp khách, thỉnh thoảng có những khách nhân tự mang cô nương đến giống vị đại gia kia”

Ngâm Tuyết đầu bắt đầu bốc khói, tiếp tục hỏi:

“Thế đây là đâu?”

“Điệp Mộng Lâu đệ nhất đại kĩ viện của kinh thành, chỗ cô nương đang ở là Hồng Cư Nhan khu thượng đẳng ở đây a....”

Tiểu nha hoàn chưa kịp kể hết mọi người liền nghe một tiếng rống kinh thiên động địa sư tử cũng phải chào thua. Cổ Ngự Long tuần dật phong nhã trong bạch y đang tạo nhã định uống một ngụm trà sáng thì bị tiếng rống tức giận kia làm giật mình ho sặc sụa vội vàng vọt lên lầu.

“Tuyết Nhi có chuyện gì?”

“ Hay cho Cổ Ngự Long, giới cho Cổ Ngự Long nhà người. Người đem ta đến rơi quỷ quái gì làm người ta nghĩ ta.....Được lắm, người đã có được ta nên chán chê rồi chứ gì. Nam nhân đều là lũ có mới nói cũ....ôôô” Ngâm Tuyết mặt mày khóc nức như oán phụ chỉ đứng ở cửa vô tội Cổ Ngự Long mà lên án.

“Tuyết Nhi nàng thật là ...” Cổ Ngự Long nghe thấy thế liền cười lớn, phất một cái tạo một luồng phong nhỏ đem nàng kéo vào lòng.

“Không phải người muốn đem ta bán vào kĩ viện sao?”

“Ngốc ạ, ta muốn đem nàng dâu đi không cho nam nhân khác nhìn đến còn không được sao nữ đem nàng bán vào kỹ viện chứ” vẫn mang rạng ngời cười cợt Cổ Ngự Long ôn nhu di động những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên má hồng mịn xoa đi lệ vương.

“Thế vì sao lại đến nơi này?”

“Là nàng không biết đó thôi, nơi này tuy bên ngoài là kỹ viện nhưng thực chất chính là dịch trạm bí mật của hắc đạo chúng ta. Vì không biết bọn chánh phái âm mưu gì nên ta mới đến đây để gặp gỡ một số đồng đạo có gì còn tiếp ứng.”

“Vậy đã gặp được ai chưa?”

“Rồi mọi người đang ở bên dưới”

“Vậy ta cũng nên xuống dưới” Ngâm Tuyết vươn mình định thoát khỏi vòng tay của hắn.

“Khoan, không thể để bộ dạng như thế mà xuống được. Họ vẫn chưa biết giáo chủ đáng kính là nữ nhân đâu. Với lại nàng xem cổ áo nàng đang mặc mở rộng như thế....” Cổ Ngự Long ám muội nhìn cổ áo mở rộng khiến cảnh xuân tròn trịa nửa ẩn nửa hiện.

“Biến ra ngoài sắc lang” mặt Ngâm Tuyết đỏ bừng đến mang tai không thương hương tiếc ngọc đá hắn ra ngoài....

Thời gian nửa nén hương trôi qua nhân sĩ hắc đạo bên dưới mới ngưỡng vọng nhìn thấy tiêu sái theo màu đỏ tam cấp bước xuống diềm lệ hồng y Đông Phương giáo chủ, theo sau là uy lãnh đại hộ pháp một thân áo trắng lãnh lệ như hàn khí từ địa ngục, gương mặt chôn dấu mọi biểu tình sau ngân sắc mặt nạ.

“ Các vị lần đầu gặp mặt” Ngâm Tuyết ngữ khí hào sảng, thần thái hiên ngang yêu mị ngồi vào ghế chủ vị lướt nhìn quanh phòng một lượt.

“ Giáo chủ, đại hộ pháp nghe danh tiếng đã lâu nay mới được hạnh ngộ” Một lão giả gương mặt cổ quái vạm vỡ buộc ngang một dải lụa đen băng lại mắt trái, tóc trắng phát phơ lên tiếng chào hỏi.

“Vị này là?”

“Tại hạ Ân Khiêm, giang hồ huynh đệ thường gọi Độc Nhân Ứng Vương vì ta đứng đầu Phi Ứng Bảo”

“Không cần đa lễ” Ngâm Tuyết gật đầu nói.

“Tạ giáo chủ”

Lần lượt từng người tự giới thiệu thực ra Ngâm Tuyết chẳng thể nhớ tên bọn họ, chỉ nhớ một số người Cổ Ngự Long dặn dò phải lưu ý như lão già chột mắt vừa rồi và hai lão hắc bạch quái nhân ở góc phòng. Còn lại là lâu la không đáng chú ý. Cuối cùng tầm mắt Ngâm Tuyết dừng lại ở một nhân ảnh bí ẩn khuất mình trong góc tối.

“Người đó là ai?” Ngâm Tuyết nghiêng người hỏi Cổ Ngự Long ngồi bên cạnh.

“Người của Mộ Dung gia, Mộ Dung Thục”

“Sao thế gia bạch đạo lại ở trong này?”

“Thực ra hắn không hẳn là người của Mộ Dung Gia. Hắn là con của thứ thiếp của Mộ Dung Gia chủ. Nghe nói từ nhỏ khi mới sinh ra bị vu cho là yêu nghiệt, sau đó bị giam lỏng trong Mộ Dung Gia suốt mười sáu năm. Nhưng không hiểu vì sao khi hắn mười bảy tuổi đột nhiên lâm bệnh nặng sau đó đổi tính liên trốn đi, năm năm sau lại tái xuất giang hồ với kiệt suất võ công thề sẽ tiêu diệt toàn bộ Mộ Dung Gia. Vì thế hắn bị võ lâm chánh phái truy sát, một lần vô tình được bốn giáo cứu giúp nên hắn nhập hắc đạo”

“Ồ ra vậy” Ngâm tuyết cảm thấy quá khứ của con người này thực thú vị. Phóng tầm mắt quan sát hắn thân hình nhỏ nhắn nhìn có đôi chút lạc lõng trong bộ y phục màu tím than. Tóc vấn cao để lộ làn da trắng nõn. Nam nhân tại sao lại có làn da trắng mịn đến thế?

Nhưng rất nhanh Ngâm Tuyết lại bị kéo về với những toan tính của mọi người bên trong phòng. Đành buông tha cho quan sát Mộ Dung Thục.

Nghị sự xong Cổ Ngự Long có chút việc phải đi ra ngoài, Ngâm Tuyết tranh thủ ngồi uống trà thư giãn một chút. Bếp lửa hồng thuận âm áp đun nóng thủy bình nhân nhặt toả khói sưởi ấm những ngày cuối đông. Nghiêng thủy bình nóng hổi nước sôi vào thứ trà đen mun. Lá trà mau đen khô quắp khi đón lấy nước sôi liên sổng động xoay tròn chuyển mình, nàng như có thể nghe được tiếng lách tách kia lá trà khô ngấm nước sôi nở bung, nhả ra thứ nước màu nâu mang hương sen quyến rũ. Ngâm một chén trà nhỏ Ngâm Tuyết đưa lên mũi ngửi, rồi từ từ uống vào thưởng thức vị đắng chát nơi đầu lưỡi nhưng khi đến cuống họng lại thanh thanh ngọt ngào.

“Trà ngon” Ngâm Tuyết thở ra một hơi thở thoải mãn lan trong không khí vẫn còn đọng khí trời lạnh lạnh thanh khiết của tuyết tan.

“Giáo chủ thực có nhã hứng a” thứ âm thanh trung tính vang lên khiến Ngâm Tuyết nhú mày vì giây phút thưởng trà bỗng bị phá ngang. Nàng xoay người liền bắt gặp nhân ảnh mảnh mai của Mộ Dung Thục. Hắn một thân trầm tím quần áo không nổi bật, thâm trầm vào cảnh sắc ảm đạm mùa đông.

“Mộ Dung công tử người cũng quá rảnh rồi nga” Ngâm Tuyết nhân nhặt đáp lời phớt lờ hắn tiếp tục uống trà.

“Đúng ta rất rảnh rồi, chánh phái không có chỗ dung thân, hắc đạo không tín nhiệm thế nên rất thanh nhàn” Mộ Dung Thục không kiêng nể ngồi xuống hướng đối diện Ngâm Tuyết.

Ngâm Tuyết có chút tán thưởng hành động can đảm của hắn, không e sợ rất ngạo mạn nhưng lại thâm trầm biết tiến thoái, con người này không thể xem thường. Ngâm Tuyết ngẩng lên nhìn hắn, qua làn hơi nước mờ ảo của khói trà. Một thanh tú gương mặt, mắt đen phượng câu hồn, môi hồng mọng như trái chín, thần thái ung dung tao nhã thể nhưng lại không mang anh khí của nam nhân. Vì sao? Ngâm Tuyết không thể trả lời ngay nàng thấy con người trước mắt quả thực có gì đó trái với tự nhiên.

“Mộ Dung công tử nói sai rồi chỉ là công tử chưa đến lúc dụng võ mà thôi” Ngâm Tuyết cười nhặt đưa tay ra hiệu ý mời hắn cùng uống trà. Khi Mộ Dung Thục đưa tay tiếp nhận lấy ly trà Ngâm Tuyết bất chợt chụp lấy tay hắn.

“Giáo chủ... người thực có nhã hứng với tại hạ sao?” phượng nhãn thoáng một tia bắn loạn nhưng rất nhanh chấn định mỉm cười nhìn.

“Đúng nga ta xưa nay nam nữ không phân biệt chỉ cần vừa mắt...” Ngâm Tuyết xoa xoa bàn tay trắng nõn của hắn cười dâm tà lộ ra bộ mặt danh bất hư truyền của Đông Phương giáo chủ. Tay của hắn thực mềm mại a tuy có vài vết chai sần có lẽ là do dùng binh khí nhưng xương cốt mềm mại thế này thì không thể là một nam nhân.

Đông Phương giáo chủ liêu mạng đưa tay đến trước ngực hắn, quái lạ sao lại phẳng thế?

“Giáo chủ ngài lễ phép điểm” Mộ Dung Thục khi thấy Ngâm Tuyết ngày một quá phận liền nhảy cách xa nàng quát lớn.

“Người nghĩ có thể thoát khỏi ta dễ vậy sao?” Ngâm Tuyết cười đến là gian xảo chậm rãi tiến đến trước mặt Mộ Dung Thục.

“Shit ! cái con mẹ nhà người đã làm gì ta” Mộ Dung Thục cảm thấy toàn thân vô lực, vận khí thì như hư không chẳng có kết quả.

“Chỉ tung một chút Tiêu Công Tán mà thôi có gì to tát, nhưng người vừa chửi cái gì?”

“Shit ! con mẹ nhà người” dù vô lực ngã khuỵ dưới đất Mộ Dung Thục vẫn không khuất phục chửi ầm lên.

Ngâm Tuyết có chút chấn động khi nghe câu chửi này sao quen thế? Nàng nhướn mày nhân nhặt hỏi lại hắn.

“Are you talking to me?”

“What the hell...” Mộ Dung Thục không tin vào mắt mình, hắn trừng lớn mắt nhìn tên bán nam bán nữ trước mắt tại sao hắn nói tiếng Anh lại thuận miệng đến vậy?

“What’s your nickname?” Mộ Dung Thục đánh liều hỏi tiếp.

“ LovelyPunny (Thỏ ngọc đáng yêu)” Ngâm Tuyết không nhanh không chậm trả lời.

“ Oh my God. Are you....?”

“Yeah..” Ngâm Tuyết cười lớn đưa tay kéo Mộ Dung Thục đứng dậy.

“Người cũng xuyên thông?”

“Phải a tiểu muội muội đáng yêu, lại đây để tỉ tỉ hôn đồng hương một cái nào” Ngâm Tuyết vẫn bốn cọt chu môi.

“Hôn cái đầu nhà ngươi” Mộ Dung Thục đẩy ra cái bản mặt dâm đảng của Ngâm Tuyết phải áo như phải bệnh dịch.

“Không đùa với ngươi nữa, nào lại đây ngồi kể cho ta nghe ngươi vì sao xuyên thông?” Ngâm Tuyết kéo Mộ Dung Thục đến ghế ngồi.

“Ta cũng không rõ a, ta đang đi lướt sóng dùng một cái bất tỉnh.Lúc tỉnh lại thấy mình trong cơ thể Mộ Dung Thục nghe nói nàng từ nhỏ phải giả nam bị đối xử tàn tệ ta điên máu dùng vài thế Không thủ đạo thoát thân. Sau đó gặp một lão già điên truyền thụ võ công cho ta. Khi ta trở về liền thuận miệng dọa đám nhà Mộ Dung kia mấy câu ai ngờ bọn chúng huynh động cả võ lâm chánh phái truy sát ta. Một lần ta nghe Thiên Ma Giáo có tân giáo chủ là Đông Phương Bất Bại nên tò mò đi xem ai ngờ bị lọt bẫy cuối cùng được người cứu, thế là ta nhập ma giáo” Mộ Dung Thục nói liên tục một hơi vội vàng lấy một chén trà uống cho đỡ khát.

“Ra vậy”

“Nhưng không ngờ ta lại là đồng hương của tên biến thái nhà ngươi” Mộ Dung Thục hậm hực.

“Thôi dù gì cũng là đồng hương, hay là ở lại bên cạnh ta có gì chúng ta có thể đùm bọc lẫn nhau” Ngâm Tuyết tà tà đề nghị.

“Ngươi sợ võ lâm chưa đủ loạn sao? một Đông Phương Bất Bại nhà người đã làm dậy sóng nếu thêm ta vào...” Mộ Dung Thục tựa tiểu phi tiểu ẩn ý nhìn Ngâm Tuyết.

“Nếu thêm ngươi vào thì gọi là quần anh tụ hội. Thế nên chúng ta sẽ làm cho đám võ lâm chánh phái đạo đức giải kia một phen gà bay chó sủa thực náo nhiệt hắc hắc...”

“Rất hay, ta tên Tiểu Thục còn tỉ tỉ tên gì?” Mộ Dung Thục cười đến là tiểu nhân nắm lấy tay giáo chủ.

“Ta tên Hạ Ngâm Tuyết, gọi ta Tuyết tỉ được rồi”

“Được, từ nay chúng ta là tỉ muội một cặp cùng náo loạn võ lâm.Lấy trà thay rượu cạn chén chúc mừng”

“Ân”

Không gian cuối đông u ám bị phá nát bởi tiếng cười bí hiểm đến rợn tóc gáy của hai nữ nhân đang bàn bạc “ đại sự” . Thật là ái ngại cho võ lâm chánh phái a một người đã đủ loạn, nếu thêm một người nữa thì thực là loạn lớn rồi.

28. Chương 28: Thiên Thu Tuyết Lạnh

Đã là cuối đông mặt trời bắt đầu lộ dạng yếu ớt chiếu rọi ánh sáng nhợt nhạt xuống bầu trời u ám. Ngoài Tử Nguyệt Thành trên đồi Tinh Long nhân sỹ võ lâm chánh phái đã tề tựu rất đông đúc. Một lồi đài bằng gỗ đã được dựng đứng sừng hiên ngang trong gió lạnh.

Tây Môn Xuyên thiếu chủ của Lãnh Băng Môn đỉnh đạc một thân áo trắng bước lên lồi đài. Tây Môn Xuyên hắng giọng rồi bắt đầu nói.

“ Các vị bằng hữu, hôm nay vâng mệnh Hàn Minh Chủ, Lãnh Băng Môn xin đứng ra chủ trì đại hội võ lâm lần này.”

“Vì sao lại tổ chức võ lâm đại hội vào lúc này, không phải thường tổ chức vào cuối hạ sao?” bên dưới một gã ăn mày to tiếng hỏi.

“Ồ hoá ra là Hồng trưởng lão của Cái Bang, vẫn bối xin bái kiến trưởng lão” Tây Môn Xuyên cúi mình thi lễ.

“Hừ” Hồng trưởng lão mặt mày ngưng đọng không trả lời.

“Bởi vì Hàn Minh Chủ có ý muốn thoái ẩn, nên muốn nhường chức minh chủ lại ột người có tài có đức khác”

“Ý nói Tây Môn Thiếu chủ là người đó chăng?” Hồng trưởng lão dè bủ, thuận miệng nhổ thêm một bãi nước bọt. Ai chẳng biết xưa nay ngoài Bắc Thần gia là hoàng thân quốc thích mặt ngoài, nhưng đích thực bên trong chó săn của triều đình là Tây Môn gia.

“Hồng trưởng lão coi trọng rồi” Tây Môn Xuyên vân đạm phong kinh nói.

“Vậy xin hỏi sao đến giờ vẫn chưa thấy Hàn Minh Chủ hiện diện” Một lão hoà thượng y phục màu vàng, cà sa đỏ, cổ đeo chuỗi hạt lớn, tay cầm quyền trượng có vẽ bình tĩnh hơn tiến lên hỏi.

“Huyền Không phương trượng ta ở đây” Một thân lam sắc trường bào, nam tử cao lớn tao nhã bước lên lời dài.

“Long đại ca?” Ngâm Tuyết dưới lốt Đông Phương giáo chủ tả có đại hộ pháp, hữu có tân nhiệm đường chủ Mộ Dung Thục. Đã rất lâu nàng không gặp lại Hàn Long, đối với hần nàng thực không rõ là thích, là bằng hữu, hay chỉ là hảo cảm?

“Giáo chủ?” Cổ Ngự Long một thân tuyết y, quay sang nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Ngâm Tuyết khẽ gọi vì thấy nàng có điểm gì đó lạ.

“Không có gì” được sưởi ấm trong bàn tay ấm áp của hần lòng nàng chợt bình lại, nhẹ nhàng thanh thản quay người cười cùng hần.

“Là cố nhân sao?” Mộ Dung Thục thấy cái cặp biến thái kia liếc mắt đưa tình đến nửa ngày thực buồn nôn, muốn ra tay trừ hại nên cất tiếng khẽ hỏi.

“Có duyên hội ngộ, một lần kết bái, nhưng có lẽ bây giờ là địch thủ” Ngâm Tuyết nhỏ giọng mang mác như làn sương mỏng manh theo khí tức tuôn ra từ môi anh đào.

“Tự liễu đa đoan, quên được thì hãy quên” Mộ Dung Thục vút lại một câu rồi ngoảnh mặt tiếp tục quan sát lời dài. Nhưng tâm trí nàng thực sự không đặt tại nơi này, Mộ Dung Thục nàng khuyên người khác hãy biết quên lãng nhưng sao nàng không thể quên. Đôi mắt luôn ánh lên tia sáng nghịch ngợm, khuôn mặt không phải tuấn mỹ vượt trội có đôi chút phảng phất hài đồng. Gặp một lần, cứu mạng một lần, rồi biến mất, cả tên tuổi cũng không lưu lại.....

“Vậy xin hỏi Minh Chủ tại sao bọn tà ma ngoại đạo cũng được mời đến” Một lão đạo sỹ thúí mặc đạo bào lam sắc bất bình nhìn bầu đoàn Thiên Ma Giáo kiêu ngạo ngồi một phía ngang bằng với các đại môn phái khác.

“Xin hỏi, chương môn phái Thiên Sơn, Tung Hành Chân Nhân (tác giả: vì ta đang lựa hành khỏi tô bún tiện tay đặt tên cho lão đạo sỹ lun :))) có bằng chứng gì mà cho chúng ta là tà ma ngoại đạo?” Mộ Dung Thục bén ngọt âm thanh chất vấn, cái lão đạo sỹ thúí kia có quang minh gì cho cam mà giám lên tiếng chê bai người khác. Đồ nguỵ quân tử , nàng kinh.

“Mộ Dung Thục tên bại gia chi tử nhà ngươi không được vô lễ” Một lão nhân trạc ngoại ngũ tuần tức giận mặt mày phiền hồng quát.

“Mộ Dung trang chủ, từ cái ngày ông bức tử mẹ ta, sai người đuổi cùng giết tận ta, căn bản chúng ta chẳng còn quan hệ gì cả. Bây giờ ta là Nam đường chủ của Thiên Ma Giáo thỉnh lễ phép điểm” Mộ Dung Thục cười nhạt nhìn lão cha của cái thân xác bất hạnh nàng đang mang, tâm có một chút thương cảm với Mộ Dung Thục thực sự.

“Nam đường chủ nói đúng, Thiên Ma Giáo tuy hành xử có chút lập dị nhưng chưa bao giờ giết người vô cớ, chỉ là có thù tất báo mà thôi” giọng trầm thực thanh nhàn vang lên, Ngâm Tuyết đầy tán thưởng nhìn về hướng Bắc Thần Thương, nàng rất mừng vì trông có vẻ hần vẫn tốt, sau lưng một nam tử vẫn nhả mặc hắc y nghe nói là tiểu đệ của hần Bắc Thần Dao, ngoài ra vị thiếu niên mặc tử y đầy quý khí kia cũng có mặt. Nghe thám tử hồi báo cậu thiếu niên đó tên tự Chu Tử Kỳ.

“Không chuẩn nhìn hần” giọng Cổ Ngự Long sắc mùi dấm nói, bàn tay siết chặt tay nàng.

“Ách, yêu quý đại hộ pháp của ta ghen thực đáng yêu nga” Ngâm Tuyết mắt loàn loàn cười kéo ngón tay thon dài của Cổ Ngự Long lên cắn nhẹ, khiến hần tuy rằng cách một tầng mặt nạ mặt cũng đỏ lựng.

“Khụ, ..khụ. này đây là nơi công cộng hai người muốn trình diễn mấy màn buồn nôn xin hãy đợi lúc về phòng được không” Mộ Dung Thực thực hết cách với cái đôi này thực sự có nhiều lúc tự hỏi Tuyết Tử da mặt dày đến đâu?

“Kệ ta “ Ngâm Tuyết vẫn ương ngạnh cười tà, phát tay mở ra chiết phiên phe phẩy.

“Thôi làm ơn tha cho kẻ cô đơn này đi, trời lạnh thế người còn quạ không sợ bị đông chết à” Mộ Dung Thực đầu hàng vô điều kiện để mặc giáo chủ tiếp tục diễn cảnh buồn nôn.

“Hoả Diễm yêu quý à, ta chỉ thấy cậu thiếu niên kia có chút thú vị mà thôi”

“Không ngờ giáo chủ cũng luyến đồng” Mộ Dung Thực xem vào.

“người còn nói nữa có tin ta cắt lưỡi người không?” Ngâm Tuyết đang tâm tình với ý trung nhân liên tục bị phá ngang tức khí.

“À hần ...” Cổ Ngự Long bỏ xuống vẻ mặt của một đồ phụ (chồng hay ghen) nhìn thiếu niên mặc áo tím vẻ trầm ngâm.

“Người biết hần?”

“Có một chút”

“Hần là ai?”

“Nghe nói mẫu phi của hần thất sủng, sau khi tiên đế băng hà, tân hoàng đăng cơ liền bị đuổi ra khỏi cung. May nhờ Bắc Thần gia thu nhận. Hần là thất hoàng tử của tiên đế, Chu Tử Kỳ”

“Ồ! sinh ra trong nhà đế vương cũng thực mạng khổ” Ngâm Tuyết cảm thán một câu liền bị tiếng huyền não trên lôi đài hấp dẫn, hình như Tây Môn Xuyên đang thách đấu cùng Hàn Long.

Quang kiếm lấp lánh ngân sắc trong trời đông, lạnh lẽo vô tình tiến đánh bức bách địch thủ không có đường lui. Thực lạ võ công của Hàn Long theo nàng nghĩ không đến mức tệ hại đến thế, chỉ vài chiêu đã bức hần rơi kiếm tiếp tục đấu bằng tay không.....

“Hần là giả” Ngâm Tuyết thì thầm.

“Sao nàng biết” Cổ Ngự Long cười khẩy.

“Vì Hàn Long ta biết không như vậy”

“Có điểm gì khác sao?”

“Không biết, chỉ là cảm giác” lời nàng vừa dứt thì Hàn Long trên lôi đài đã nhận thua, âm thầm thừa nhận Tây Môn Xuyên là minh chủ đời kế.

“Sao có thể, Hàn minh chủ không yếu như thế, hần là giả” Hồng lão cái bang lần này khiến Ngâm Tuyết hết sức vừa lòng nha, nàng đang định nói may nhờ lão nói dùm. Nếu không chắc có mấy ai tin tưởng giáo chủ ma giáo.

“Hỗn láo, minh chủ là đích thực. À không Hàn Long là thực, hiện nay Tây Môn Xuyên ta mới là minh chủ. Hồng lão tiền bối thỉnh lễ phép” Tây Môn Xuyên quát lớn.

“Tây Môn Xuyên người nói láo” Hồng lão cái bang không sợ hãi quay người nói lớn.”Các huynh đệ Lãnh Bằng Môn lừa chúng ta, hẳn là chó săn của nhà họ Võ giúp thái hậu chuyên quyền nhiều loạn chiều chính, nay lại muốn áp chế võ lâm. Đừng mơ tưởng”

“Ha.. ha..ha Hồng lão tiên bối không hổ là cao niên trong võ lâm mới một chút đã nhìn ra mưu kế của ta. Vậy ta cũng nói thẳng, ai thuận ta thì sống, ai nghịch ta thì chết” Tây Môn Xuyên băng lãnh cất tiếng.

“Người tưởng người là ai? mọi người ở đây đông như thế mỗi người cho người nhỏ một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết người” Đông Phương giáo chủ châm chọc nói.

“Ai nha Đông Phương giáo chủ a, bây giờ mới biết đúng là bậc hiền tại đức độ” một giọng yêu mị, nũng nịu, đáng yêu cất lên tán thưởng. Đó chẳng phải cung chủ Mị Hoa Cung, Mục Anh Dã sao? đúng là thiên kiều bá mị tam thức Dịch Vân cũng thực có con mắt nhìn người nga.

“Cung chủ quá khen, khi nào rảnh rồi nhớ ghé thăm Nguyệt Thiên Nhai ta có tin tức của người Cung Chủ muốn tìm.. hắc...” Ngâm Tuyết nháy mắt mấy cái cười ta với Mục Anh Dã đang thất thần.

“Ồ Đông Phương giáo chủ cũng quá đề cao rồi, nhưng các vị hầu như đều đã trúng Huyền Hương Tây Vực của ta. Nếu không tin thử vận công mà xem, mặt khác xin nói luôn quanh đây đã có sẵn mai phục các vị e là ...” Tây Môn Xuyên cười đến kiêu ngạo.

“Huyền Hương Tây Vực, không xong sao hẳn có được loại mê hương không màu không mùi hiếm có này?” Ngâm Tuyết lo lắng nắm lấy tay Cổ Ngự Long bồn chồn không yên.

“Đừng lo Tuyết Nhi, nuốt cái này” nhanh như chớp Ngự Long nhét vào miệng nàng một viên đan hoàng.

“Còn chàng thì sao?”

“không sao, ta nội công cao hơn nàng. Các huynh đệ ở phía sau đồi đã chờ sẵn đừng lo” Cổ Ngự Long nường thân đứng lên phất tay phóng một chùm pháo hiệu sáng rực một mảnh trời u ám. Các nhân sỹ võ lâm ban đầu ngỡ ngàng, nhưng họ tính ra cũng thức thời nhận kẻ địch của kẻ địch là bạn. Tuy nội công đã bị phong vẫn có thể động võ đôi chút mở đường máu trốn thoát.

Đồi Tĩnh Long yên bình bỗng chốc trở thành chiến trường, người chém kẻ giết âm thanh chói tai của giết chóc khiến cho kẻ lẫn đâu lâm trận như Ngâm Tuyết thật hãi hùng. Cổ hòng nàng đất chất vị mùi tanh gắt của máu, mắt mờ đi vì nước mắt hay vì mê hương nàng cũng không rõ. Được Cổ Ngự Long ôm chặt trong ngực tả xung hữu đột phá vòng vây không biết khi nào kết thúc. Có đôi lúc nàng tưởng chừng như lưỡi gươm lạnh ngắt của kẻ địch đã thực sự chém xuống, lại rất nhanh chóng được Cổ Ngự Long hoá giải. Dù không có nội lực nhưng một khi Hoả Lân Kiếm đã xuất vô thì đúng thực là xuất quỷ nhập thần biến hoá khôn lường. Một tầng ngã xuống tầng khác địch nhân lại tiến lên, nhưng tuyết y trường bào Cổ Ngự Long vẫn bất nhiễm ôm trong ngực âu yếm yêu nhân lao ra khỏi con đường nhỏ vốn đầy ghệt người.

Ngâm Tuyết nằm trong ngực hắn, có thể cảm nhận được Cổ Ngự Long hơi thở có chút trầm trọng. Hắn đã dần đuối sức nếu nhân mã Thiên Ma Giáo còn không đến sợ rằng.....

“ Húuuuu.....” Tiếng tù và vang lên khiến Ngâm Tuyết mừng đến phát khóc nhìn đoàn quân đen ngòm tràn xuống từ vách đá thiên chiến vô đối, chém địch như chẻ tre. Rất nhanh một vòng bảo vệ bởi các võ sỹ thiện chiến nhất của Ma giáo vây quanh hai người họ, đến lúc này Cổ Ngự Long vẫn không buông cảnh giác. Vẫn một thân lệ khí lãnh ngạo nhìn xung quanh, bước chân lui dần dốc toàn lực bảo vệ người trong ngực.

Thốt nhiên ánh mắt Ngâm Tuyết bỗng dừng lại trên một người, hắn đang chặt vật lách mình qua gươm đao. Là hắn, tên Hàn Long giả mạo nàng phải tóm cổ lôi về tra khảo xem hắn giấu Long đại ca ở đâu? Không nghĩ nhiều Ngâm Tuyết vùng ra khỏi vòng tay Cổ Ngự Long lách mình túm lấy cổ tên lừa đảo nhưng chưa kịp làm gì hắn... sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi thống thiết của Cổ Ngự Long.

Thấy viện binh đến tâm hắn mới buông lỏng một chút, ai ngờ Tuyết Nhi lại bất chợt thoát ra khỏi vòng bảo vệ của hắn chạy đi đâu không biết. Tên Tây Môn Xuyên này cũng thực giáo hoạt bố trí cả cung thủ, không xong rồi Tuyết Nhi chạy đến chỗ đó quá nổi bật sẽ trở thành mục tiêu. Cổ Ngự Long cố lách mình qua đám người đang sống chết quyết đấu. Chỉ một chút nữa thôi hắn sẽ chạm được nàng đem nàng giam vào ngực.

Một ánh chớp lao vun vút trong không khí, hiện nay Cổ Ngự Long chưa hồi phục nội lực không thể dùng chưởng phong đánh bay mũi tên kia. Nhưng bây giờ.....Không do dự phóng mình ôm chặt lấy nàng.

“Long chàng ...chàng....” sau tiếng gọi của Ngự Long, Ngâm Tuyết cảm nhận được thân thể nặng nề đè lên người, trong lúc này mà hắn còn nổi lên thú tính sao? Một dòng nước âm ẩm đan vào những ngón tay nàng, dòng nước ấy nhớp nháp đỏ thắm trên y phục trắng.

“Hự Tuyết Nhi chạy mau” Cổ Ngự Long cố gắng nén đau đớn kéo nàng chạy. Hai người cuối cùng cũng chạy thoát đến một vùng vắng lặng, miên mang tuyết trắng bắt đầu rơi.

“Đông Phương giáo chủ sao rồi đi vội vậy?” Ngâm Tuyết đang dốc sức dìu Cổ Ngự Long gần như đã hôn mê liền bị một bóng đen chặn lại. Tây Môn Xuyên, hắn thật là âm hồn bất tán mà đã chạy đến đây còn không thoát. Làm sao đây, Ngự Long đã bị nàng hại bị thương thành thế này, còn nàng sao đánh lại tên cuồng ma kia.

Nuốt một ngụm nước bọt Ngâm Tuyết lui dần về phía sau bất giác vướng phải một tảng đá, khiến nàng và hắn ngã ngào.

“Đông Phương giáo chủ dừng gấp a, đại hộ pháp đã trúng Huyền Hương Tây Vực cộng thêm Tử Trùng Độc trên mũi tên sẽ sớm đến quỷ môn quan thôi. Vậy mời giáo chủ đi trước vậy” Tây Môn Xuyên lạnh lẽo cười chậm chạp như bóng tử thần ánh trên lưỡi kiếm.

“Lần này nàng chết thật rồi” dòng lệ nóng hổi lăn tròn, nhỏ xuống hoà tan cùng máu và tuyết thiên thu. Có làm sao chứ? được chết trong vòng tay hắn coi nhưng cũng toại một kiếp. Thế nhưng liệu hắn cùng nàng chết đi có oán trách nàng sao?

Ngâm Tuyết dậm nằm trên ngực Ngự Long vuốt nhẹ, nàng thì thầm “Long ta yêu chàng, kiếp này điều hối tiếc nhất có lẽ chỉ là chưa chính thức gả cho chàng mà thôi”

Cổ Ngự Long nằm bất động trên đất nhưng bờ ngực vẫn y nguyên ấm áp, Ngâm Tuyết chạm vào một vật nhỏ màu bạc đã nhuộm một tầng hồng sắc máu. Đây là.....

Đúng rồi nàng từng thấy Long gọi Bạch Nhi bằng cái này, Ngâm Tuyết vội vàng đưa chiếc tiêu nhỏ lên miệng thổi. Chiếc tiêu không có âm thanh nên Tây Môn Xuyên không phát hiện, hắn vì muốn kéo dài cái khoái cảm giết chóc vẫn rất chậm chạp tiến đến.

Tiếng lao xao của những viên sỏi ngày càng gần, tâm Ngâm Tuyết ngày càng loạn ra sức thổi. Hắn đã đưa lưỡi kiếm lên chuẩn bị chém xuống.

“Gào...HÚUUUU” Tiếng rống kéo theo một tràng hú dài nhọt nhoà như màu tuyết bạch lang to lớn nhưng khéo léo theo triền núi phóng mình xuống. Những chiếc nanh sáng bóng màu ngà nổi bật khi nó gầm gừ để lộ cái lưỡi đỏ đe dọa. Bờm lông dựng ngược, đôi mắt màu hổ phách ánh lên cái nhìn chết chóc của dã thú. Bạch Nhi một bước nhảy đã chắn ngang giữa Ngâm Tuyết và Tây Môn Xuyên.

Tây Môn Xuyên bắt ngờ phải đối mặt với dã thú, chân tay bủn rủn không còn sức lực. Hắn hoảng loạn té ngựa, như một loài giun đất thấp kém vừa trườn vừa bò điên cuồng trốn chạy. Nhưng tập tính của loài sói không dễ để con mồi chạy thoát. Từng bước uyển chuyển vững chãi, Bạch Nhi dồn ép hắn đến bờ vực.....

Sau khi mọi chuyện đã xong Bạch Nhi quay lại ngửi ngửi cơ thể bất động của Cổ Ngự Long, sau đó nằm bẹp xuống gục đầu kêu lên ư ử vài tiếng thương tâm. Ngâm Tuyết gãi gãi bờm lông sau cổ của nó an ủi, rồi đỡ Ngự Long gối lên người Bạch Nhi mong nó có thể thay nàng sưởi ấm cho chàng. Quay người lạnh lùng đến trước tên phản bội bị treo ngược trên nhánh cây chia ra miệng vực.

“Thuốc giải đâu?”

“Người đừng hòng”

“Có tin ta kêu Bạch Nhi đem người làm bữa tối không?”

“Đừng...đừng ta không có thuốc giải, là thực. Vì chỉ có người trong hoàng tộc mới có giải được”

“Bạch Nhi” Ngâm Tuyết cất tiếng gọi bạch lang liền ngẩn đầu. Tây Môn Xuyên hút một ngụm lãnh khí sợ hãi van xin.

“Ta nói thật, ngoài hoàng tộc ra chỉ có Tiểu Nhan Thần y có thể giải độc. Nhưng hắn đã thoái ẩn không ai biết ở đâu.....”

“Tên đầy đủ của Tiểu Nhan Thần Y nói....”

“Là họ Chu, tên tự Tiểu Khang...á nói nó đừng có lại đây”

“Ngũ thúc, đúng rồi Ngũ Thúc....” Ngâm Tuyết vui mừng nhảy cẫng lên, quên mất tên đáng ghét bị treo trên cây đưa tay vào áo lấy ra Hoả Điều nàng muốn truyền tin về giáo không cần lo lắng. Hiện nay nàng phải về đảo tuy nhiên viết bằng gì bây giờ? à.... mắt nàng sáng lên chạy lại xé một mảnh y phục của Ngự Long chấm chấm chút máu của hấn viết viết nhanh chóng hoàn thành bức huyết thư (Tác giả: Long ca bị thương mà cũng được việc wá ha :)))

Hoả điều bay đi chấm nhỏ màu đỏ biến mất dần trong màn tuyết, Ngâm Tuyết đỡ Ngự Long lên lưng Bạch Nhi sau đó nàng cũng cười lên thành một đoàn bóng trắng nhòa dần trong thiên thu tuyết lạnh.

29. Chương 29: Ép Gả

Mặt biển không ngừng gào thét giữa cơn giông tố điên cuồng muốn nuốt chửng chiếc thuyền nhỏ bé. Thuyền trưởng một thân phong trần râu quai nón, kiên cường chèo chống con thuyền. Ông hiểu rõ từng dòng hải lưu của khu vực này nên dù có giông bão vì tiểu thư đã khẩn thiết cầu xin ông vẫn dong buồm ra khơi.

Đã an toàn qua vùng biển dữ, mới thở dài liếc con mắt duy nhất nhìn tiểu thư đang ngồi ngốc bên trong. Từ lúc xuống thuyền nàng đã như thể một mực ôm lấy nửa thân trên của nam tử kia, đáng vẻ ưu tư, mang vài phần chật vật. Nếu lão đoán không nhầm thì Kinh Long Đảo xem ra sắp có hi sự rồi.

“Lão biến thái, mau ra đây” Ngâm Tuyết ướt đầm chặt vật dùi Cổ Ngự Long mê mang bất tỉnh trong cơn mưa tầm tã, đập cửa Đông Phương gia. Cánh cửa lớn màu hồng son nặng nề khai mở. Đông Phương Thiên Tuyết chạy vội khiến những giọt mưa hồ hững trên dù nhỏ ướt vai hấn. Lão biến thái hốt hoảng nhào đến trước mặt Ngâm Tuyết.

“Tuyết Tuyết, con làm sao vậy. Hấn... hấn.. là ai?”

“Lão biến thái ... không nghĩa phụ làm ơn..c ứu chàng làm ơn...” chưa nói hết câu Ngâm Tuyết vì quá đuối sức do mấy ngày đi đường không ngừng nghỉ liền ngất đi, nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt bàn tay to lớn của nam nhân bên cạnh.

“Tuyết Tuyết con bị sao thế đừng dọa ta, người đâu mau đến đỡ tiểu thư vào nhà nhanh.....”

Đông Phương gia náo loạn thành một đoàn, đại gia chạy đông chạy tây lo lắng. Dịch Vân chỉ muốn lập tức tông cửa phòng mà vào, vì Chu Tiểu Khang đã ở bên trong quá một khắc rồi. Rất may cho cánh cửa vì khi Dịch Vân vừa hết kiên nhẫn nó liền bật mở.

“Này lão ngu, Tuyết Tuyết có sao không mau nói...” Tô Kiều Quyền lo lắng hỏi.

“Không có vấn đề gì, nhưng...”

“Nhưng thế nào nói mau, không lão đây ...” Dịch Vân cuống cuống nổi giận.

“Tuyết Tuyết không sao, chỉ là tên nam nhân Tuyết Tuyết đưa về thì thực....”

“Phải cứu hấn” Đông Phương Thiên Tuyết như đinh chém sắt nói, lão thực không hiểu sao nhìn thấy nam nhân kia hấn có một cảm giác mãnh liệt muốn cứu người.

“Vậy được, lão tứ người cùng Phi Yến ở lại đây chăm sóc Tuyết Tuyết. Ta cùng mấy người còn lại giúp dùng nội công trước hết bức độc cho tên nam nhân này.”

“Này tại sao ta không được ở lại chăm sóc Tuyết Tuyết?” Dịch Vân uỷ khuất lên tiếng.

“Vì ngươi có võ công, còn lão tứ không hội võ hiểu chưa. Vớ vẩn mau đi” Chu Tiểu Khang xách cổ tên càn quấy Dịch Vân theo sau là Đông Phương Thiên Tuyết, Dương Sư Hoàng, cùng Tiêu Phong.

Bên trong Trúc viên ưu nhã, nhàn nhạt sa trắng tung bay trong ánh sáng yếu ớt ngày mưa. Hạ Ngâm Tuyết giật giật mí mắt, mi như cánh bướm nhẹ nhàng khai mở nhoà nhoà nhìn thấy một bóng người mặc y phục màu hoàng yến ngồi bên giường.

“A, Tuyết Tuyết người tỉnh” giọng du dương của người đó vang lên có chút quen thuộc. Đờ đẫn lục lọi trong trí nhớ, Ngâm Tuyết cuối cùng cũng nhớ được chủ nhân của giọng nói.

“Phi Yến..?”

“Phải là ta” nhưng hoa hàm tiếu, Phi Yến cười ngọt ngào nhìn Ngâm Tuyết.

“Ta bị sao vậy?”

“Ngươi chỉ vì mệt mỏi quá độ mà thôi”

“Ách..ra vậy. Nhưng còn Long hấn đâu?” Ngâm Tuyết chợt nhận ra vòng tay mình thực trống vắng, Cổ Ngự Long hấn đâu?

“Tuyết Tuyết người yên tâm, Tiểu Khang đang cùng mấy vị đương gia vận công bức độc cho hấn.” Phi Yến đỡ Ngâm Tuyết ngồi dậy, ôn nhu nói.

“Ta muốn đến xem hấn thế nào”

“Ngươi đến đó chỉ thêm phiền mà thôi” Giọng Tô Kiều Quyền bên ngoài truyền vào, hấn vừa mới sắc thuốc xong. Vì thuốc của Tuyết Tuyết hấn không yên tâm để người khác làm, cũng thật khổ thân hấn a đường đường Tô đại gia phải đi sắc thuốc tay cũng bị bỏng không ít.

“Đúng vậy Tuyết Tuyết, đã hơn một ngày bọn họ đóng kín cửa phòng ta cũng rất sốt ruột nhưng nếu thời điểm quan trọng mà phân tâm rất dễ tẩu hỏa nhập ma” Phi Yến thành thật khuyên bảo.

“Tuyết Tuyết người không cần đến nữa” Bỗng giọng sang sảng của lão biến thái vang lên. Một thân huyền sắc trường bào bước vào phòng, thần thái có đôi phần tái nhợt nhưng mâu quang phi dương rất cao hứng.

“Long hấn thế nào rồi?” Ngâm Tuyết lão đảo xuống giường nắm lấy áo hấn hỏi.

“Lão ngũ nói, độc ngấm quá sâu mạng khó bảo tào. Chỉ còn một cách...”

“Cách gì?”

“Phải có một người hi sinh nội công cả đời hấn mới qua khỏi”

“Vây.. vậy”

“Dĩ nhiên làm gì có ai chịu hi sinh nội công chứ?” Đông Phương Thiên Tuyết cười khẩy nhìn vào gương mặt thất thần của Ngâm Tuyết.

“Nhưng vẫn có cách a” Nhìn vẻ mặt như sắp chết đến nơi của Ngâm Tuyết lão biến thái đành ngủi lòng, vuốt cằm nói.

Ánh mắt Ngâm Tuyết sáng lên, như mèo ngoan thấy mỡ nhìn chăm chăm Thiên Tuyết khiến hấn không khỏi rùng mình. Tiếp tục nói chuyện.

“Ta có thể truyền cho hấn tuyết học cả đời của ta nhưng...”

“Nhưng thế nào, lão biến thái người nói mau” suy yếu tiểu Ngâm Tuyết liền như hổ cái nhào về phía Đông Phương đảo chủ đáng kính nắm lấy cổ áo.

“Ách.. Tuyết Tuyết bình tĩnh một chút” Đông Phương Thiên Tuyết nhón từng ngón tay của Ngâm Tuyết ra khỏi áo mình cười hi hi.

“Nói đi lão muốn gì làm trao đổi?”

“Chả là ta đã tìm được ta nhi tử, trước khi mất hết nội lực ta muốn nhìn thấy con ta thành thân. Nhưng ta chỉ muốn một đứa con dâu là Tuyết Tuyết đáng yêu mà thôi” Lão biến thái lơ đãng cầm nói.

“Ta không gả” Ngâm Tuyết ánh mắt vẫn tơ máu thê lớn, đem chiếc gối ném về phía Đông Phương Thiên Tuyết. Rất may hắn võ công cao né kịp không thì cũng tiêu đời.

“Được không gả, hần chết. Người tự chọn. Hừ” Đông Phương Thiên Tuyết cánh mũi phật phồng tức giận phát tay đi ra ngoài.

“Lão biến thái, đừng có quay lại nhìn mặt ta nữa.” Ngâm Tuyết gào thét. Hắn nghĩ gì chứ nàng là một phụ nữ thành đạt của thế kỉ 21 lại có cái màn ép gả này. Lão già chết dịch, chắc con lão cũng là một tên mắc toi mà thôi.

“Phi Yến, giúp ta đi xem Long một chút” Ngâm Tuyết lão đảo đứng dậy một mạch ra cửa, không nghe lời khuyên giải của bất cứ ai đến Tiên Thảo Lâu.

“Tuyết Tuyết, người không thể vào” Chu Tiểu Khang như có linh cảm trước đứng tại cửa chính ngăn chặn.

“Tại sao ta không thể?”

“Đại ca cần dặn cho đến khi người đáp ứng gả đi mới được thấy hắn”

“Ngũ thúc a, cho ta vào” Vốn biết Chu Tiểu Khang yêu mỹ nhân lần này Hạ Ngâm Tuyết nàng đành uỷ thân làm mỹ nhân kế vậy. Đang định chạy vào ngực hắn dựa dựa cọ cọ thì, Ngâm Tuyết liền cảm thấy một luồng lạnh khi từ đầu bắn đến hăng hăng mũi dầm.

“Ách.. Phi Yến người không phải bị cảm lạnh chứ?” Hạ Ngâm Tuyết run run quay lại nhìn Lâm Phi Yến phía sau đang đưa đôi mắt hình viên đạn nhìn tư thế ám muội của nàng và ngũ thúc.

“Không phải, Chu Tiểu Khang hôm nay huynh ngủ ở thư phòng đi” Phi Yến nghiêng răng buong một câu đậm chân bỏ đi.

“Tuyết Tuyết a xin người, trời rất lạnh người hại ngũ thúc ngủ thư phòng ta lạnh chết thì không ai giải độc cho hắn đâu. Mời về, ta còn có việc” Chu Tiểu Khang mặt mày vắn vẹo khổ sở chui tọt vào phòng vô tình xập cửa.

“Đúng là các đồ trọng sắc khinh người thân mà, hừ để xem cô nãi nãi sợ các người à”

Một đêm nguyệt hắc phong cao, Đông Phương gia lặng ngắt như tờ, một bóng hắc y nhân lao vun vút trong đêm đáp nhẹ xuống mái cong của Tiên Thảo Lâu. Lách mình trượt xuống theo xà ngang, nép mình theo cửa sổ hắc y nhân rút một thanh đoản đao lách qua khe cửa khê khàng mở khoá. Sao đó nhẹ như bóng nhảy vào phòng.

“Tuyết Tuyết, đêm khuya sao còn chưa ngủ” bỗng trong phòng đèn vụt sáng Tiêu Phong tay nâng một chén trà thơm nhàn nhạt hỏi.

“Ách, Tiêu Phong ta.. ta muốn nhìn hắn một chút mà thôi. Nể tình bằng hữu lâu nay....”

“Không được” không để Ngâm Tuyết lải nhải hết câu. Tiêu Phong lạnh lùng nói, hàn quang bắn ra bức người đây là lần đầu tiên Ngâm Tuyết thấy Tiêu Phong có biểu hiện như thế trong lòng co chút run. Nhưng vẫn mạnh miệng nói.

“Người nghĩ có thể ngăn được ta sao?”

“Tất nhiên” Một cơn gió phả vào mặt Ngâm Tuyết toàn thân liền cứng đờ tê liệt ngã xuống, chuẩn bị hôn đất thì được ai đó đỡ lấy, vác nàng lên lưng miệng làu bàu” Tuyết Tuyết người quên khinh công của người là ai dạy sao?”

Sáng hôm sau Ngâm Tuyết tỉnh dậy toàn thân vẫn cứng đờ nằm ở trên giường.

“Chết tiệt nửa đêm đột nhập cũng không được, vậy ta phải tìm đồng minh. À có rồi...” mị nhãn ánh lên một tia kì dị, Ngâm Tuyết vận khí một lúc mới giải được huyết vị, lết chân tay tê rần xuống giường.

Nàng len qua rừng trúc, tránh gặp bọn hạ nhân lén lút chạy đến Bạch Vân Các. Lấp ló hồi lâu không thấy ai Ngâm Tuyết mới cả gan đưa tay gõ cửa.

“Hey.. Tam thúc là ta đây” đợi một lúc không thấy ai trả lời, nàng đành tự đẩy cửa vào vì cứ đứng mãi ở đây cũng phải là cách.

“Tam thúc, Dịch Vân người làm sao...” Bước vào bên trong căn phòng hôn ám Ngâm Tuyết giật thót mình khi thấy một khối lù lù bất động ngồi trên giường. Dịch Vân bị trói nghiêng như con sâu đo mắt mũi tèm hem, miệng bị nhét dẻ ú ớ không thành tiếng nước mắt lưng tròng đáng thương nhìn Ngâm Tuyết.

“Tuyết Tuyết, ta chết mất” sau khi được cởi trói Dịch Vân gào lên thê lương.

“Ai làm vậy với người?”

“Mấy tên bại hoại kia chứ ai? ban đầu điểm ngũ huyện của ta còn chưa đủ còn đem ta trói như con tôm vì sợ ta giải huyết. Ôôô...”

“Vậy bây giờ ta giải cứu cho người rồi, mau mau giúp ta” Ngâm Tuyết mắt sáng lấp lánh nắm lấy tay Dịch Vân đầy hy vọng.

“Ách không được” Dịch Vân lưu thủy mị nhãn lập tức ráo hẩn, quay ngoắt từ chối.

“Tại sao?”

“Không vì sao cả”

“Hừ người nhớ đấy..” Ngâm Tuyết nghiêng răng, giận dữ đá cửa bỏ ra ngoài. Trong cơn giận dữ nàng không thấy được ánh mắt cam chịu bị thương của Dịch Vân. Khi bóng lưng nàng biến mất, Dịch Vân mới thở hắt một hơi, ngồi xuống rót chén trà hậm hực nói.

“Này các người ra được rồi đấy” mấy bóng đen sau bình phong cười giả lả đi ra.

“Lão tam người làm tốt lắm, thế nên đại ca sẽ không mời Mị Hoa Cung Chủ đến dự đám cưới nữa” Đông Phương Thiên Tuyết cười đến giảo hoạt. “Tuyết Tuyết đấu với ta người còn non lắm hắc ..hắc...”

30. Chương 30: Hỷ Sự

Hơi sương mờ nhạt bốc lên từ mặt đất sau những ngày mưa dầm hăng hắc khó ngủ và lạnh lẽo thấu xương. Ngâm Tuyết một đêm không ngủ, nàng con ro ngồi trên giường thu thân mình thành hình dạng trẻ sơ sinh nằm trong bụng mẹ. Nàng cảm thấy thực cô đơn, nàng rất nhớ papa, mama và thằng em biến thái ở nhà. Đúng là giọt máu đào hơn ao nước lã. Dù người của Kinh Long Đảo tốt thế nào cũng là người dưng, còn con trai của lão biến thái tốt xuấ gì cũng là thân nhân của họ. Nàng thực sự phải thành thân sao?

Dợm bước xuống giường, đến bên cạnh cửa sổ đưa tay mở bung mong mỗi một chút ánh sáng ban ngày có thể sưởi ấm cho nàng. Nhưng hầu như ánh thái dương mờ nhạt đã bị làn sương mù nuốt gọn, đến ông trời cũng thực sự muốn bỏ mặc nàng.

“Tuyết Tuyết người thức dậy rồi sao?” Phi Yến tay bưng một khay điểm tâm bước vào. Nhìn bóng người cô tịch đứng bên cửa, mắt thâm quầng hốc hác, Phi Yến không khỏi thở dài hình như đêm qua Tuyết Tuyết lại thức trắng. Đã một tuần rồi, Tuyết Tuyết không ngủ ăn uống chỉ qua loa lấy lệ. Phi Yến trong lòng sốt sa đã từng nhờ Tiểu Khang nắn nỉ đảo chủ nhưng thất bại. Từ lúc đặt chân lên đảo nên nay đây là lần đầu Phi Yến thấy đảo chủ kiên quyết đến thế.

“Tuyết Tuyết lại dùng điểm tâm đi”

“Ta không muốn ăn”

“Người phải ăn chút gì đó nếu không sẽ chết đấy” Phi Yến bực mình nhìn người đang tự hành hạ bản thân.

“Nếu thực có thể chết, liệu có thể gặp hân ở kiếp sau không?” Ngâm Tuyết thở dài đưa tay vuốt lấy giọt sương trên cánh hoa lên trên bầu cửa. Hạt sương lạnh buốt tuyết đẹp nhưng chỉ cần chạm nhẹ thôi liền vỡ tan, lẽ nào nàng cũng như thế ? Người ta vì tình thề nguyện sống chết, nhưng nàng đối với cái chết không sợ hãi nhưng nàng lại không nỡ kết thúc sinh mạng vì có biết bao người bằng mọi giá chiến đấu dành sự sống từ bệnh tật, sao nàng lại nỡ từ bỏ nó. Còn chàng thì sao? Long chàng có muốn sống không?

“Tuyết Tuyết người làm sao?” Nhìn vẻ mặt trắng xanh vì mấy ngày không ăn ngủ, làn da Tuyết Tuyết như dần trở nên trong suốt tan biến vào màn sương bên ngoài, Phi Yến có chút lo lắng không phải Tuyết Tuyết muốn tự sát chứ?

“Phi Yến, giúp ta”

“Chuyện gì?”

“Nói với nghĩa phụ ta đồng ý” Lời nói bật ra mông lung tan vào sương sớm.

Mùa đông đã lui dần hơi thở mùa xuân càng làm cho Kinh Long Đảo thêm phần náo nhiệt. Mấy ngày này mọi người đều nô nức chờ mong lễ hội của Đông Phương Gia. Các cửa hàng của Ngự Trấn đều rất vui vẻ vì hàng hoá của họ được thu mua trọn vẹn phục vụ cho lễ cưới. Ngự Trấn chỉ có một khách điểm duy nhất, đã đầy chật người thế nên các hộ dân có tư gia rộng rãi một chút đều được tận dụng làm khách điểm cũng kiếm được không ít nha. “Đông Phương Gia có lễ hội thực là một chuyện vô cùng tốt đẹp, mong rằng sau này Đông Phương lão gia “ép gả “ người nhà Đông Phương càng nhiều càng tốt “ Một lão chưởng quầy vừa vuốt râu vừa nói, không quên cúi xuống vuốt ve đám ngân phiếu trên tay .(Tác giả: thực là gà chó như ngau =))).

Sau bao nhiêu sự chuẩn bị hoành tráng, vô tiền hậu quả cuối cùng ngày lành cũng đến. Bên trong Trúc Viên đã được trang hoàng rực rỡ bằng gấm hồng điều và hồng sắc đèn lồng. Trên mỗi ô cửa đều được dán những chữ song hỉ thật to. Sa rèm bạch sắc thường ngày được thay thế bằng một màu đỏ rực lãng đãng phong tình uốn lượn để lộ một thân tân phục ngồi trước gương. Phi Yến khéo léo chải tóc cho Ngâm Tuyết, đáng lẽ việc nàng phải do mẫu thân đích thân làm cho nữ nhi trong ngày xuất giá. Nhưng Ngâm Tuyết nói ở nơi này nàng tứ cố vô thân, những người thân duy nhất cũng đã mất..... cần gì phải cố chấp mấy việc nhỏ như thế. Phi Yến im lặng chải tóc ưu tư nhìn người ngồi trước gương mỹ lệ vô ngần nhưng lạnh băng, không chút thần sắc.

Đội lên kim mào hình phượng hoàng, Phi Yến bước ra sau ngắm nghía một chút rồi thở dài đưa một mảnh giấy tẩm chu sa lên cánh môi nhợt nhạt của tân nương. Ngâm Tuyết vẫn im lặng nhếch môi cắn vào mảnh giấy chu sa đem một tầng sắc đỏ tô lên môi. Đưa mắt nhìn vào chiếc gương đồng mờ ảo, trong ký ức nàng hiện ra cái lần đầu tiên nàng mặc hỉ phục. Không kim mào sa hoa, không trang điểm tinh mỹ, chỉ đơn thuần một bộ hỉ phục được người ấy ôm trong ngực hạnh phúc và ấm áp cùng nhìn “Điệp vũ, Phi Tuyết...lạc thanh hiên”

Sau này có lẽ vĩnh viễn đó sẽ chỉ là ký ức, ký ức ngọt ngào nàng sẽ giữ mãi trong tim dõi theo người tiếp tục sống.....

Khi xưa nàng chỉ biết yêu là được ở cạnh người mình yêu đó là hạnh phúc.... nhưng nay nàng buộc phải học một cách yêu mới đó là hạnh phúc khi được hi sinh vì người yêu. Có lẽ lần lựa chọn này sẽ khiến nàng đau khổ suốt đời nhưng nàng chấp nhận đánh đổi. Hạ Ngâm Tuyết có lẽ đã chết, nàng sẽ sống làm tròn những gì mình lựa chọn chậm rãi chờ đợi thân xác này chết đi. Đến khi đó chỉ mong có kiếp sau thực sự.....

“Tuyết Tuyết người đã chuẩn bị tốt?” Đông Phương Thiên Tuyết bước vào phòng.

Ngâm Tuyết vẫn lặng thinh ngồi trước gương không nói gì.

“Ta sẽ giữ đúng lời” Đông Phương Thiên Tuyết tiếp tục nói.

Vẫn không có động tĩnh.

“Tuyết Tuyết, người đi gặp hắn đi, là lần cuối. Vì sau khi truyền nội công cho hắn xong ta sẽ sai người đưa hắn rời đảo” Đông Phương Thiên Tuyết thở dài quay lưng bỏ đi.

Một giọt châu lệ tràn xuống khoé mi, lẳng dài nhỏ xuống hỉ phục đem sắc đỏ nhuộm thành màu đen. Ngâm Tuyết chậm rãi chuyển mình thanh thân bước ra khỏi Trúc Viên.....

Cánh cửa gỗ màu nâu trầm của Tiên Thảo Lâu hiện ra trước mắt, bỗng chốc con tim nàng dường như đã tự đóng băng liền vỡ toạc âm ỉ chảy máu. Lặng người một lúc, Ngâm Tuyết mới kiềm chế được cơn xúc động run rẩy bước đến đẩy nhẹ cánh cửa.

“kêu kệt..” Một tiếng cửa gỗ bật mở mang theo luồng sáng vàng nhạt đầu tiên của mùa xuân tiến vào phòng. Một thân hồng y như phát sáng quét ngang căn phòng âm u tràn ngập mùi nồng đậm của dược thảo.

Trên giường phát phơ vài mảnh sa nâu ảm đạm bao phủ một thân hình bất động. Còn đâu khí thế trấn áp quần hùng, còn đâu lãnh lệ hào khí nhưng chỉ duy nhất đối với nàng ôn nhu vô hạn.

“Long” Nàng run rẩy gọi, Cổ Ngự Long vẫn nhợt nhạt nằm yên bất động.

“Chàng có nghe ta nói không?”

“Có lẽ là không, nhưng ta chỉ muốn nói..... hãy quên ta đi và sống thật tốt. Trong tim ta chàng mới là tân lang duy nhất” Từ lúc nào lệ sa đắng ngắt từ mi mắt đã không ngừng rơi, run rẩy nức nở Ngâm Tuyết dần môi lên bạc môi lạnh ngắt. Nàng muốn vĩnh viễn lưu lại bạc môi quyến rũ của hắn, quyến luyến hơi thở của hắn. Thả trôi nhiệt lệ vào khoé mắt Ngự Long, dòng lệ nóng bỏng phủ kín ướt đầm gò má, lan xuống ẩn nhẫn vào tóc đen vùng vãi trên gối.

“Tân nương đã nhập kiệu, khởi kiệu...” Tiếng Mai Nương gân dãi hỉ kiệu chòng chênh một chút được tám kiệu phu nâng lên hân hoan, đỏ thắm luồn qua con đường trúc viên xanh rì như đoá hồng hoa nở rộ. Bên trong tân nương lặng lẽ sau khăn hồng rơi lệ.....

Tiếng pháo nổ rền vang, tiếng huyền não của tân khách, những tầng sóng âm nhẹ nhàng lướt qua trôi tuột không đọng lại gì. Đến khi hỉ kiệu một lần nữa lao đảo rồi yên vị.

“Mời tân lang đá cửa kiệu” Giọng Mai Nương lại thanh thanh vang lên, một cỗ lực dội vào bên trong khiến Ngâm Tuyết có phần lảo đảo. Sau đó màn kiệu vén lên, nàng có thể lơ mơ thấy được tám lưng to rộng của ai đó khom khom trước cửa kiệu. Hình như theo tục lệ Tân Lang sẽ công tân nương vào hỉ đường thì phải? Nhưng Hạ Ngâm Tuyết ta thực chán ghét cái kẻ được gọi là tân lang kia. Đang do dự có nên thuận thế đưa chân cho hắn một cước ngã nhào về phía trước hay không? Dù gì người cũng định là phải làm nô lệ cho lão nương cả đời rồi hừ.....(Tác giả: Tân Lang huynh thực đáng thương..=))).

“Huych..” một tiếng Ngâm Tuyết đang định thực hiện âm mưu đen tối liền không biết bị kẻ rồi hơi nào chen lấn va vào kiệu khiến nàng bổ nhào về phía trước, vô tình lại ngã trúng vào tám lưng thật lớn kia.

“Ái.. đau quá” vì lực đạo ngã có chút mạnh nên lỗ mũi của tân nương nhà chúng ta xém chút ăn trầu. Có trách thì trách cái tên tân lang kia lớn lên da thịt gì mà cứng như đá. Hừ.. không đá được người thì ta cắn.. cắn cắn.. cho người đau chết. Dương nanh muốn vượt cấp phạm vào bờ vai mặc hỉ phục phía trước, Hạ Ngâm Tuyết liền đổi tên thành Hạ Bân Tiệp điên cuồng cắn xé. Nhưng người phía trước vẫn như tường đồng vách sắt vững chãi tiến vào hỉ đường.

Tên tân lang chết bầm buồng nàng xuống, lơ mơ qua tám khăn phủ trên đầu nhìn thấy một căn sảnh đường hồng rực đông nghẹt ngưỡng. Cao cao phía trên cao đường một hàng sáu người chễm chệ ngồi, không nói cũng biết chính là lão biến thái cùng đồng đảng phản bội của lão.

“Ái..” đang đứng lơ ngơ oán hận mấy vị cao đường không biết tên hồn đăm nào lại vô tình xô vào ghế khiến nàng bổ nhào lần nữa, cũng may tên tân lang sau khi bị nàng cắn thê thảm còn có chút lương tâm đỡ nàng thuận thế quỳ xuống trước cao đường. Người ngoài nhìn vào thì như tân lang ôn nhu vô hạn đỡ tân nương tử quỳ xuống bái đường.

“Nhất bá thiên địa” ai đó bị một chén trà bay đến dù muốn hay không cũng phải cúi đầu né tránh.

“Nhị bá cao đường” ai đó vô tình bưng khay trà xấp va vào đầu, nên tân nương lại phải cúi đầu né.

“Phu thê giao bá” tức giận định đứng dậy liền bị tân lang vô tình dẫm vào vạt áo ngã chúi.

“Lễ hoàn đưa vào động phòng”

“Con bà nó ta....” chưa kịp nói gì bàn tay Mai Nương cứng như thép nguội diu tân nương vào động phòng.

.....

Ta nói ông trời a, tại sao cho ta rơi xuống đúng Kinh Long Đảo này chứ? đến Mai Nương cũng có thân thủ tốt như vậy. Chỉ đưa ngón tay chọt chọt ta có hai cái khiên đỉnh đỉnh Đông Phương Giáo chủ liền ngoan ngoãn làm tân nương tử cứng ngắc ngồi trên giường đợi phu quân chè chén say sưa trở về tháo khăn đỏ xuống.

...

Ánh sáng bên ngoài dần tắt, tân phòng chìm dần vào bóng tối nàng có thể nghe thấy bước chân ai đó đang tiến lại bên ngoài, tim bỗng nghẹt lại rồi loạn nhịp. Cửa phòng bị đẩy ra bước chân lướt nhẹ vào phòng mang theo một cỗ nồng đậm mùi rượu. Người kia lục đục làm gì đó một lúc căn phòng liền tràn ngập thứ ánh sáng ấm áp của nến long phụng. Qua khăn che nàng thấy được một nhân ảnh cao lớn tiến về phía mình.

“Xấp rồi, ta xấp tiêu rồi....” nuốt một ngụm khí lòng thầm than.

Tân lang tiêu sai bước đến cạnh giường, bàn tay vung lên định mở khăn trùm đầu nhưng không biết vì sao lại do dự. Hạ tay xuống điểm hai cái giải khai huyết đạo cho nàng. Thân hình bị điểm huyết cứng còng cả ngày tê dại khiến nàng vô lực đổ xuống liền lọt vào đại chướng ẩm áp. Cảm nhận được hơi thở nóng rực mang theo hương rượu, Ngâm Tuyết chột thanh tỉnh. Nàng vùng ra khỏi vòng tay hắn, sống chết chạy về hướng cửa nhưng rất nhanh bị mạnh mẽ kéo về. Hai thân hình đổ rục giăng co chặt vật xoay tròn một hồi, do không quen mặc trang phục rườm rà Ngâm Tuyết bật ngã té ra sau. Đang chuẩn bị đón lấy cơn đau đón sau ót, nàng liền cảm thấy nhẹ tênh được người đó đỡ lấy từ phía sau lơ lửng như một cơn gió mơn mang kéo tấm khăn đỏ xuống.....(Tác giả: xin lỗi Tuyết chương này ta cho tỉ té hơi bị nhiều thông cảm, chương sau ta sẽ bù đắp...:D)

Trong ánh nến nhu hoà dung mạo người đó dần hiện rõ, hỉ phục đỏ thắm, tóc đen thùy hạ trên vai một nửa được buộc lại bằng kim quan tinh tế một viên hồng bảo thạch điểm xuyết. Dung nhan siêu quần quen thuộc, bạc môi ướm át hồng nhuận quyến rũ, cao cao sống mũi thập phần anh khí, hoa đào mị nhân vẫn đẹp hút hồn càng thêm mê người khi phủ một tầng mê mang của hương rượu....(Tác giả: đoán đi, đoán đi xem là ai :)) chắc ai cũng biết đây-là-ai-rồi-đấy, viết đoạn này rất hưng phấn a, vì tả mỹ nam là niềm đam mê của ta há há há...).

“Nương tử trách vì phu về muộn sao?” trầm thanh vang lên mang theo ý cười nhìn giáng về ngơ ngác của nàng.

“Là chàng sao?” Ngâm Tuyết thất thần.

“Phải là ta, tân lang của nàng cũng chỉ có thể là ta” kéo mạnh mang nàng ôm vào ngực đến bên bàn, an vị đặt tân nương của hắn lên đùi. Một tay giữ lấy thắt lưng nàng, tay khác ngả một chén rượu hỉ.

“Là rượu giao bôi “ Ngự Long cười đến sáng lạng đưa ly rượu uống cạn sạch, thâm thúy nhìn gương mặt khó hiểu của nàng. Dịu dàng nâng lấy chiếc cằm thanh tú cúi xuống áp lên cánh môi thơm ngọt ấy mang thứ chất lỏng tinh túy tràn qua khoé môi trôi qua môi nàng nồng nàn như tình yêu của họ đã kết trái (Tác giả: thể là chúc mừng hai bạn đã bước vào năm mới hôn nhân:X)

.....

...

Đêm đã rất sâu, bên ngoài tân khách vẫn náo nhiệt trong men rượu nồng, nhưng không nồng nàn nóng bỏng như bên trong tân phòng...

Một khắc xuân tiêu đáng ngàn vàng, Cổ Ngự Long sau khi dùng phương pháp trực tiếp truyền khẩu uống rượu giao bôi liền bế tân nương đến bên giường.

“Khoan đã Long...” Tỉnh dậy trong mê mang khi cảm thấy trên thân đã bị đè nặng, Ngâm Tuyết dậy giụa.

“Sao vậy?” Cổ Ngự Long gấp gấp liên tục hôn như mưa chân tay không ngừng xông loạn.

“Chuyện này là sao, Đông Phương Thiên Tuyết sao lại...á đừng...”

“Ông ấy là cha ta”

“Cái gì? chàng nói rõ xem” Ngâm Tuyết đẩy mạnh Cổ Ngự Long khiến cho hắn tách khỏi người mình.

“Nàng có biết nhi tử của Đông Phương Thiên Tuyết có đặc điểm gì không?” Cổ Ngự Long không kiên nhẫn nhìn nàng giải thích.

“Ách.. cái bớt hình rồng cuộn ở ...mông bên trái” Ngâm Tuyết có chút ngập ngừng.

“Thế ta có không?” Cổ Ngự Long nheo mắt hỏi.

“Ách... thực sự ta ...ta không rõ vì...vì mỗi lần đều chàng mê hoặc ta...” bao nhiêu máu trong cơ thể như dồn hết lên đầu khiến mặt nàng đỏ bừng. Nàng thực sự không biết nói sao, mỗi lần thân mật đều bị hắn áp đảo đến mê muội thời gian đầu mà nhìn với ngấm, với lại ai lại đi xem kĩ cái chỗ đó mắc cỡ chết.

“Thế thì hôm nay vì phụ sẽ hảo hảo để cho nương tử kiểm chứng” bạc môi dương lên tà mị phất tay một cái dùng chưởng lực buông xuống màn trướng bao lấy vô vàn xuân sắc bên trong.

Tác giả: về phần đêm động phòng sẽ có hẳn một phiên ngoại pà con đừng sốt ruột.....

31. Chương 31: Thiên Trường Địa Cửu

Mùa xuân mùa của cây cối đâm chồi, muôn hoa khoe sắc, cũng là mùa của tình yêu. Những tia nắng xuân như mật ngọt tràn khắp Kinh Long Đảo, len qua những nhánh cây xanh mơn đũa nghịch cùng sương sớm, nhảy nhót vào bên trong tân phòng đỏ hồng tuyệt đẹp như mùa xuân. Lả lướt một lần xuân phong, khẽ lay một nhánh thủy trúc khiến một phiến lá nhỏ mong manh lia cành đáp nhẹ trên bầu cửa đập thức người phía sau hồng sa chướng....

“Ừ... “ nỉ non một tiếng như tơ lông mi khẽ động, một mỗi chậm rãi hé mở. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là một khuôn mẫu của hoàn mỹ phả hơi thở mùi đàn hương ngòn ngọt. Bất giác nàng nở một nụ cười thoả mãn cùng hạnh phúc, nâng cánh tay uể oải lướt nhẹ lên sống mũi thanh thanh rồi lan toả ra đôi mi mắt như hoạ. Nam nhân này là trượng phu của nàng, hay nói cho hiện đại một chút là lão công của nàng.

Cười nhẹ tự đắc, Hạ Ngâm Tuyết nàng định làm quý bà độc thân vui tính nay đột ngột biến thành phụ nữ có chồng có tức cười quá không?

“Tướng công của nàng rất tuần tú sao? Nương tử...” khi ngón tay nàng còn luyến tiếc trên mi hắn, bất chợt đôi phượng nhãn mơ màng, tà tứ nhìn Ngâm Tuyết.

“Ách...” có chút thẹn thùng nàng vội thu tay lại, vùi mình vào chăn uyên ương đỏ thắm.

“Nương tử nàng thật đáng yêu...” giang rộng cánh tay ôm trọn thân hình kiều diễm đang trốn trong chăn, Ngự Long thì thầm.....

“Hảo đáng ghét...” nàng ngân dài thanh âm làm nũng cọ cọ vào ngực hắn như mèo nhỏ muốn tìm nơi thoải mái nhất.

“Đừng làm loạn nữa” Ngự Long dùng sức ghì chặt nàng vào ngực không cho nàng động dậy lung tung.

“Ta cứ thích làm loạn đây” Ngâm Tuyết tục dẫy giụa...

“Nương tử a... nàng không biết nam nhân buổi sáng thực không chịu nổi kích thích sao?” ngữ khí trầm xuống hơi thở trở nên đặc biệt nóng bỏng phả xuống khiến cho Ngâm Tuyết mặt mũi nóng bừng.

“Sắc lang...” nàng rửa nhẹ khi bất giác cảm nhận thấy vật gì đó của tên kia đang có chiều hướng động dẫy quật khởi.

“Lấy gà theo gà, lấy cho theo chó. Nếu ta là sắc lang thì nương tử a nàng là gì đây..?” cười đến thất điên bát đảo Ngự Long bắt đầu hoạt động.

“Đừng.. không phải đêm qua đã mấy lần....” Nàng hốt hoảng khi cảm nhận được hai chân đang dần dần bị tách ra.

“cộc ..cộc..cộc...” Thần kinh đang bị căng lên như dây đàn chuẩn bị nghênh địch, may mắn kẻ phá đám nào đẩy đến gõ cửa. Ngâm Tuyết thở hắt ra sung sướng vội vàng phóng xuống định mở cửa. Vừa chuyển thân đau nhức vụng về, liền bị một cánh tay to lớn hữu lực kéo nhanh trở về khi Ngâm Tuyết bất mãn, thì tên kia ngữ khí có vẻ kì quái mùi dấm lên tiếng.

“Không được đi”

“Tại sao?”

“Mặc ít như vậy không được đi, mọi tác trên người nàng là của ta không cho kẻ khác thấy.”

“Ách..” Ngâm Tuyết có điểm đỡ khóc đỡ cười nhìn lão công mang bộ mặt đồ phụ đang ôm khư khư mình trong lòng, như thể tiểu hài tử sợ mất đồ chơi.

“Cộc.. cộc..” tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, có vẻ gấp gáp hơn.Kẻ bên ngoài sống chết không chịu bỏ cuộc, Ngự Long mới buồn bực xuống giường khoác sơ sài ngoại bào đi mở cửa.

“Ai?” ngữ khí hạ đến âm độ tuyệt đối có thể đông chết người đứng bên ngoài kia.

“Thiếu... thiếu gia..... nên thức dậy cùng thiếu phu nhân dâng trà cho lão gia a...” tiếng một nha hoàn run rẩy trả lời.

“Hừ...” nghe tiếng hừ lạnh của Ngự Long nha hoàn đáng thương lại run lên một chút, hảo đáng sợ a tại sao thiếu gia lại càng đáng sợ hơn cả lão gia vậy?

“Nô tỳ.. có thể vào giúp thiếu gia cùng thiếu phu nhân chải đầu rửa mặt không ạ..?”

“Không cần, mang nước đặt trước cửa”

“Vâng” nha hoàn vội vàng để chậu nước trước cửa rồi quay lưng chạy như ma đuổi nếu nàng còn ở đây thêm một khắc nữa bảo đảm sẽ đông cứng thân vong.

Cửa gỗ khẽ mở thoáng cái mang chậu nước rửa mặt vào trong, Ngự Long chỉ khoác một phần ngoại bào hồ hững không đai buộc khiến da thịt trắng kiện lúc ẩn lúc hiện thêm phần câu hồn . Cái tên sắc lang chết tiệt kia định câu dẫn nàng hay sao? Ngâm Tuyết trong tình cảnh này chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt, tự dằn lòng không xông lên làm thịt mỹ nam tướng công a.

“Nương tử, để ta giúp nàng rửa mặt nào..” Ngự Long cúi người để chậu nước bên cạnh giường, không biết vô tình hay hữu ý khiến động tác cúi người làm vật áo mở rộng để lộ cơ ngực rắn chắc mập mờ dưới lớp băng lụa hai điểm nổi bật trước ngực. Ngâm Tuyết liền hút thêm một khẩu lãnh khí cổ trấn tĩnh.

“Tuyết Nhi, bảo bối của ta chưa muốn rời giường sao” Ngự Long quan tâm ghé người ngồi vào cạnh giường lại vô tình để hở vật áo lộ bắp đùi săn chắc, cao lên chút nữa là những vòng cơ bụng quyến rũ uyển chuyển xấp xập hướng xuống phần hông khơi gợi trí tò mò của ai kia không thể không tưởng tượng tiếp đến “cái phần” nổi giữa hông và bắp đùi a...(Tác giả: nếu ai không biết cái phần nổi giữa hông và bắp đùi là cái phần nào, thì làm ơn lật sách sinh học lớp 9 phần sinh học cơ thể người ra học lại, ta không chú thích gì thêm...)

“Tướng công.....”

“Ân, nương tử?”

“Đêm qua, quá vội nên chưa thể kiểm chứng...”

“Kiểm chứng gì?”

“Vết thích nhà Đông Phương trên người chàng” Ngâm Tuyết tà tà lướt ngón tay lướt lơ trên cơ thể của Ngự Long.

“Vây..?”

“Tất nhiên là phải xem cho rõ a.....”

Cửa tân phòng vẫn đóng kín, bên trong thỉnh thoảng vọng lên tiếng cười quái dị của tân nương kèm theo tiếng rên rỉ không dứt của tân lang. Mô Phật có ai hiểu chuyện gì không...? =))

(Tác giả: chương trước cho Tuyết tử bị ngã hơi nhiều, chương này có chút bồi thường cho tử ấy. Fan của Long ca xin đừng làm loạn :))).

“Ta khát a..” bên trong chính sảnh Đông Phương Thiên Tuyết vô lực chống cằm trên cạnh bàn than thở.

“Thì uống trà” Dương Sư Hoàng đẩy một chén trà qua trước mặt Thiên Tuyết.

“không ta phải đợi trà của con dâu cơ” Thiên Tuyết bưng bình đầy chén trà ra xa.

” người không uống sẽ chết khát đấy, đợi đã hơn nửa ngày. Hay là chúng về nghỉ ngơi ? Có vẻ bọn trẻ còn chưa xong việc nga” Chu Tiểu Khang nhấp một ngụm trà nhìn sắc trời đã không còn sớm.

“Tên nhi tử của người đúng là vô ơn chúng ta giúp hắn bao nhiêu chuyện mới cưới được tân nương, nay cả chén trà cũng không thấy” Dịch Vân hậm hực cướp chén trà trước mặt Thiên Tuyết tu ừng ực.

“Hắn là nhi tử của ta thì cũng là hiền chất (cháu) của các người a...” Thiên Tuyết tiếp tục rên rỉ.

“hiền chất gì a? ta có biết hắn đâu. Chỉ vì mấy hôm trước lão ngô lột trần hắn để chữa thương lão đại tự dưng khóc rống, hắn liền biến thành hiền chất của ta. Còn cướp đi Tuyết Tuyết đáng yêu ư...” Dịch Vân oán thán.

“Người đừng quên , người cũng có phần trong việc ép hôn Tuyết Tuyết a” Chu Tiểu Khang nhàn nhạt nhắc ý.

“Ta là bị ép nha, lão tứ thật sung sướng vì không có võ công nên không đi chữa thương, không biết thân thể của Ngự Long. Nên không là tòng phạm, Tuyết Tuyết mà biết.....”

“Tuyết Tuyết mà biết thì sẽ thế nào?”

“Sẽ đánh cho ta thành đầu heo”

“Sau đó..”

“Sau đó Tuyết Tuyết sẽ băm ta ra làm mồi câu cá...”

“Ý hay” giọng nữ mềm nhẹ vang lên khiến Dịch Vân cảm thấy sống lưng lạnh lạnh, trước mắt hắn mấy vị đương gia kia đã cứng đờ. Dịch Vân từ từ quay người lại liền thấy ánh mắt sắc như dao của Tuyết Tuyết đáng yêu....

“Tuyết Tuyết...”

“Ân tam thúc....”

“Ta là bị bức....” Dịch Vân lúc này hoàn toàn suy sụp.

“Yên tâm tính phần người xong bọn họ cũng không thoát. Bốn tiểu thư hôm nay sẽ làm cho ra nhẽ..” Hạ Ngâm Tuyết lãnh thanh lập tức đồng ý đồng lòng toàn Đông Phương các vị đương gia.

Sau ngày đại hôn của đại thiếu gia, nghe nói lão đạo chủ vì quá sức động bị ngã, vô tình bị nhánh cây quất vào mặt dung nhan biến thành đầu heo không dám ra ngoài gặp người. Nhị đương gia do uống quá chén không biết bị ai ột quyền liền an phận một đôi mắt gấu trúc. Tam đương gia trượt chân ngã xuống nước vô

tình vương vào rong rêu bị trời trần dưới hồ lạnh một ngày một đêm. Tứ đương gia do không ra khỏi nhà thì bình an vô sự. Ngũ đương gia không biết vì sao phải ngủ thư phòng nên nhiễm phong hàn.....

“Tuyệt Nhi cho ta vào....” Đại thiếu gia Đông Phương Ngự Long thì thắm nhất, đã ba ngày vật vờ trước cửa phòng nhưng không được lấy một cái liếc mắt của người bên trong.

“Nương tử.....”

Cửa trúc hé mở khiến một tia hi vọng mong manh len vào tim hắn. Bàn tay trắng nõn luôn qua khe cửa thả trôi một mảnh giấy tuyên thành trắng như vôi nổi bật hai chữ đen thẫm “hưu phu”.

Tia hi vọng mong manh vừa nhen nhóm vụt tắt, tâm hắn chìm xuống đáy cốc. Với nàng tình nghĩa phu thê chỉ thế thôi sao? Tình hắn cho nàng cả tâm can chỉ thế thôi sao?

“Ha hahahaha....” một tràng cười dài thê lương vang lên cùng mảnh giấy bị vò nát thành bột phấn.

“Tuyệt Nhi tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi sao?” một câu hỏi không cần hồi đáp, ảm đạm thoáng qua khiến bóng người bên trong song cửa khẽ run rẩy. Một khắc ấy không gian như hoà tan nguội lạnh cho đến khi tiếng kéo kẹt vang lên cửa trúc mở bung, nhưng bóng hình bên ngoài đã không còn đó.....

Xuân đã hoàn toàn chiếm lĩnh của mọi cây cối trên đảo, phủ xuống chúng những sắc màu rực rỡ của cuộc sống mới. Thế nhưng vẫn có một bóng người ảm đạm lạc lõng thơ thẩn trong Trúc Viên xanh rì. Hắn biến mất đã ba ngày, nàng có chút không yên tĩnh thoải mái còn muốn đi hỏi tin tức của hắn. Nhưng vì tự ái, Ngâm Tuyết không muốn hạ mình đi tìm hắn nhưng sao tâm vẫn không yên. Câu nói cuối cùng của hắn “Tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi sao?” vẫn cứ văng vẳng bên tai đè nặng khiến nàng không thở nổi. Không lẽ hắn tưởng tờ hưu phu ấy là thật? nàng chỉ là trong lúc nóng giận.....

Đang miên man suy nghĩ, Ngâm Tuyết đã đến bên một cây hồng đậu cổ thụ, bỗng thấy một vật trắng tuyết theo ánh nắng vàng như trở nên trong suốt nhẹ đậu trên tóc nàng. Tinh tế lấy nó xuống, một cái chong chóng giấy, nó được cắt đơn giản bằng giấy tuyên thành có hai cánh trắng nhẹ dễ dàng quay tròn trong không khí khi được thả từ trên cao xuống.

Trên cánh chong chóng giấy có một hàng chữ nhỏ:

“Ta yêu nàng nương tử”

Nàng ngược lên lại bắt được thêm một cánh chong chóng nữa.

“Hãy tha thứ cho ta”

Mắt mở lớn vì ngạc nhiên, nàng ngó quanh tìm kiếm thì từ đâu đó một làn xuân phong nhẹ lướt khiết rất nhiều chong chóng trắng muốt theo gió xoay tròn từ cây hồng đậu đổ ối rớt xuống, tạo nên một cảnh đẹp kì ảo như muôn ngàn tinh tuyết trắng tuyết đang nhảy múa cùng lửa đỏ. Và tất cả chúng đều cùng một nội dung “nương tử ta yêu nàng, hãy tha thứ cho ta”

Thất thần chìm trong những chiếc chong chóng xoay tròn, một tiếng tiêu ngân trong tiết xuân nồng nàn tha thiết khúc nhạc của “Điệp vũ, phi Tuyết lạc Thanh thiên.....”

Hắn đang ngồi đó trường bào nguyệt nga phiêu giạt như thiên tiên trên nhánh cây thối lên khúc nhạc ước định của họ như hồ điệp bay múa và thiên thu tuyết cùng nhau mãi nắm tay dưới thanh thiên.....

Tiếng tiêu đã dứt nhưng Ngâm Tuyết vẫn ngẩn ngơ nhìn hắn như tinh linh của tuyết phi thân xuống trước mắt nàng như đang vờn múa cùng vô vàng chong chóng nhỏ xoay tròn...

“Tuyệt Nhi nàng có biết ta làm bao nhiêu chong chóng giấy không?” Ngự Long mỉm cười bắt lấy một cái chong chóng.

Ngâm Tuyết vẫn ngốc lảng, không nói được gì.

“Là chín mươi chín cái” tiến thêm một bước đến gần nàng hơn, hắn thắm thì.

“Là chín mươi chín sao? Sao lại là chín mươi chín?” nàng ghen ngào cúi đầu.

“Là ta muốn nói với nàng chín mươi chín lần ta yêu nàng, chín mươi chín chính là thiên trường địa cửu. Tha thứ cho ta chứ?” Hắn mềm nhẹ, sủng nịnh kéo nàng bão nhập vòng tay.

“Ân ta..”

Ngâm Tuyết chưa kịp nói hết câu đã bị hơi thơm mùi đàn hương vây quanh và nuốt lấy, mang nàng trầm mê vĩnh viễn cho đến thiên trường địa cửu.

32. Chương 32: Long Ngâm Thác Nước

Người ta nói sau tuần trăng mật, thì chính là giáp mặt thật không sai vào đâu a. Bây giờ Hạ Ngâm Tuyết mới thấm thía câu nói này. Hôn nhân chính là mồ chôn của tình yêu. Cổ Ngự Long à không bây giờ phải gọi là Đông Phương Ngự Long mới đúng, nay là lão công của Hạ Ngâm Tuyết nàng không biết vì sao càng ngày càng khiến nàng mất hứng a. Bao nhiêu ôn nhu bao nhiêu lãng mạn ngày xưa đều đâu mất hết. Lúc trước mỗi khi hắn lên vào phòng nàng đều thơm phức nùng tình mật ý dào dạt, nay thì quang minh chính đại lê cả cái chân thối lên giường. Khi nàng cầu nhậu thì hắn cười tà nói thể mới quyến rũ....>.

Hắn lười biếng hai ngày không cạo râu khiến cái thứ lờm chờm ấy cọ và người nàng đau chết, hắn nói để râu cho biết đàn bà đàn ông....>.

Quá đáng hơn nữa khi xưa sau khi mây mưa qua đi hắn ôn nhu ôm nàng vào lòng vuốt ve âu yếm thật tuyệt a, thế mà khi đã thành phu thê làm xong chuyện hắn liền vật người ra chưa đầy một khắc liền ngáy khò khò.... aaaaaaaa tức chết nàng nha, có lúc nộ khí xung thiên nàng liền vớ lấy cái gối chèn ngay vào mặt hắn mong cho hắn ngọt thổ chết cho rồi để nàng đi tái giá cho xong. Thế mà hắn còn nỡ phản kích đem nguyên cái chăn bông dày cộm bao lấy nàng quấn chặt như con sâu đo ôm cứng đi ngủ.

Sau này bất kể gặp cô nương gia nhà ai Hạ Ngâm Tuyết đều khuyên yêu chứ đừng nên lập gia đình, tình chỉ đẹp khi còn giang dở.

(Tác giả: Tuyết người giống oán phụ rồi đấy.

Tuyết: ai bảo người cho ta kết hôn sớm làm gì?

Long: ta không cưới thì nàng thành cô già lâu rồi...

Tuyết: cút ngay cho ta..

Tác giả: vợ chồng về nhà đóng cửa dạy nhau nha...

Long+Tuyết: Cút...)

“Lão biến thái người ra đây ngay cho ta, lão nương muốn hưu phu” Một sáng sớm mùa xuân tiếng vọng quen thuộc của thiếu phu nhân vang lên. Nói thật từ khi đại hôn đến ngay những ngày Đông Phương Gia sống yên bình lặng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Còn lại thì không phải thiếu phu nhân đòi hưu phu thì cũng là đảo chủ hay thiếu gia bị đem ra xỉ vả. Nếu ai hỏi bây giờ Đông Phương Gia ai lớn nhất bọn hạ nhân không cần suy nghĩ liền trăm miệng một lời “Là thiếu phu nhân”.

“Sao? lại có chuyện gì?” Đông Phương Thiên Tuyết mắt nhắm mắt mở bước ra khỏi phòng liền bắt gặp Hạ Ngâm Tuyết mặt mày đỏ ửng nộ khí bừng bừng, bên cạnh thằng con quý hoá thì nhàn nhàn phe phẩy chiết phiến như thể hắn không liên quan vậy.

“Hắn ức hiếp ta” Ngâm Tuyết uỷ khuất chỉ Ngự Long.

“Người lại làm gì?”

“ Không có a” Ngự Long vô tội lắc đầu.

“Có, chính người đêm hôm qua dùng chần bông quần chặt khiến ta xuýt chết ngộp” Ngâm Tuyết oan ức nước mắt lưng tròng nói.

“Long Nhi người thật là..”

“Ra thế, chuyện khuê phòng thì nương tử có thể nói thẳng với vi phu nha. Cần gì làm phiền lão nhân gia. Nếu đêm qua hầu hạ không đủ thì vi phu có thể ngay bây giờ...” Ngự Long nhanh chóng xáp lại gần Ngâm Tuyết tà tứ bắt đầu ve vãn.

“Tử Ngự Long biến thái lui ra cho ta..” Tuy thành thân cũng không ít thời gian nhưng mỗi khi hơi thở mùi đàn hương ấy kề sát nàng cũng không tránh khỏi mặt đỏ tai hồng.

“Thôi đủ, ta nghĩ Long Nhi vết thương của người của đã tốt, tân hôn cũng đã xa nên bắt đầu luyện công đi” Đông Phương Thiên Tuyết thấy không thể chịu đựng thêm được nữa, ngày nào cũng xem đôi trẻ diễn tuồng kiểu này lão có ngày buồn nôn đến chết.

“Luyện công? làm gì? võ công của ta cũng không tệ” nếu không muốn nói là cái thế. Ngự Long hơi bất mãn vì đang thân mật với nương tử bị phá ngang.

“Người là con cháu Đông Phương gia thì phải kế thừa võ công nhà Đông Phương”

“Không có hứng thú”

Biết khó có thể lay chuyển quý tử Đông Phương Lão Gia liền chọn cách tỏ vẻ với con dâu.

“Tuyết Tuyết này, nếu Long Nhi phải luyện công hẳn sẽ không hằng ngày dư thừa tinh lực mà làm phiền người nữa”

“.....” Ngâm Tuyết một bộ dạng suy tư đứng lên.

“Chẳng phải hôm trước người đòi hưu phu vì hẳn miệt mài quá độ hay sao?”

“.....” Ánh mắt Ngâm Tuyết có chút giao động.

“Tập luyện nội công tâm pháp nhà Đông Phương đều phải dùng thủy lực, thế nên hẳn không muốn tắm cũng không được hay sao?”

“.....” Trong chốc lát hạ quyết tâm, Ngâm Tuyết liền quay phắt sang âu yếm nhìn trượng phu cười ngọt ngào đầy ôn nhu.

“Tướng công a”

“Chuyện gì? nương tử..”

“Chàng hãy nghe lời phụ thân mới là hiếu tử..”

“không nghe lời nương tử mới là chí hiếu” Ngự Long gian xảo đánh ánh mắt sắc lém về phía phụ thân.

“Vậy chàng hãy luyện công đi”

“Nếu ta luyện công sẽ không có thời gian bồi bên cạnh nương tử, khiến nàng buồn phiền vi phu không cam lòng nha” Ngự Long vẫn một bộ dạng xu nịnh cười nói.

“vậy chàng có đi luyện công không?”

“Tất nhiên là không”

“Vậy tối nay chàng ngủ thư phòng đi” Ngâm Tuyết tuyệt tình phất tay áo bỏ đi.

“Nương tử xin đừng bỏ ta” Ngự Long nhanh tay kéo nàng ôm vào ngực.

“Thế có chịu luyện công không?” Ngâm Tuyết miết miết môi anh đào làm nũng hời.

“Luyện ta luyện là được chứ gì”

“Một lời đã định” Đông Phương Thiên Tuyết cười đắc trí lời tuột quý tử đi mất. Nhìn cảnh ấy Ngâm Tuyết chỉ muốn nhảy lên vui sướng, bây giờ nàng làm gì không ai quản đúng là tự do muôn năm.(Tác giả: Tuyết người có cần vui mừng như thế không? Long : nàng sẽ hối hận hừ..)

Ngày thứ nhất không bị tên Đông Phương Ngự Long biến thái làm phiền, Ngâm Tuyết ăn chơi nhảy múa thoải mái đến tận khuya mới lên giường ngủ.

Ngày thứ hai đến gần sáng nàng vẫn không ngủ được, đã sang xuân mà sao trời vẫn lạnh như thế?

Ngày thứ ba không có hắc làm đại ẩm lộ nàng thức trắng đêm. Hoá ra lão công của nàng cũng hữu dụng lắm chứ.

Ngày thứ tư thiếu phu nhân liền không thể chịu nổi chạy đi tìm Phi Yến bàn bạc.

“Phi Yến người có biết cha con lão biến thái luyện công ở đâu không?”

“Người nhớ người đến không chịu nổi rồi chứ gì?”

“Làm gì có. Chỉ là, Chỉ là tò mò muốn xem võ công nhà Đông Phương thế nào mà thôi” Ngâm Tuyết đỏ mặt cúi đầu không nhìn thấy vẻ mặt muốn mang nội thương vì nín cười của Phi Yến.

“Ta nghe nói tầng đầu tiên của võ công nhà Đông Phương là Vồng Ngã Chi Cảnh phải luyện công dưới thác nước chảy không ngừng.....” Chưa nói hết thì nhân ảnh ai đó đã lướt đi biến mất, khỏi nói cũng biết sẽ đi nơi nào chắc mười phần là đến Long Ngân thác nước duy nhất của Kinh Long Đảo.

Kinh Long Đảo là một đảo núi lửa điển hình, vì ngọn núi lửa đã muốn ngừng hoạt động từ lâu nhưng lớp đất núi lửa vẫn là nguồn dinh dưỡng tuyệt vời cho nhiều loại cây nhiệt đới phát triển tạo thành một khu rừng nhiệt đới rộng lớn. Ngâm Tuyết vừa đi vừa rửa đám cây cối rậm rạp, mọc chỗ nào không mọc mà cứ bò ra chần lồi nàng thế. Thật tức chết, tức chếtNgự Long đều là do người hại lão nương phải trèo đèo lội suối khổ thế này. Mấy con vất chết tiệt thật kinh tởm, ta thề không bao giờ đi rừng nữa. Đang lúc sắp hết chịu nổi Ngâm Tuyết nghe được xa xôi tiếng nước chảy.

Vén ra một tàn lá xanh ngắt hơi nước ẩm ướt lành lạnh lan toả trên mặt khiến bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến. Từ trên vách đá xanh đen cao ngất trắng xoá lấp lánh như kim cương dưới ánh nắng, dòng thác như một con vật khổng lồ cuồng loạn nhảy múa theo vách đá thẳng đứng đánh sâu xuống mặt nước trong sáng bên dưới tung lên bọt nước trắng xoá dần dần hoá thân thành hơi nước vẩn vù như vẩn mây quần quanh thân thần long. Quả đúng là Long Ngân.

Men theo triền đá trơn trượt Ngâm Tuyết cuối cùng đến được dưới chân thác. Luồng thủy lực có áp suất cực lớn nàng đưa bên cạnh còn cảm thấy bị đè nén đến ngộp thở, nên như hắc phải ngồi bên dưới thác.....

Mông lung trên một phiến đá nhân ảnh Ngự Long bất động tĩnh tọa lập tức thu hút ánh mắt Ngâm Tuyết. Thủy lực mạnh mẽ đổ xuống như muốn bào mòn phiến thạch, thế mà hắc vẫn bất động ngồi đó khiến cường vũng chãi. Trước nay hắc luôn toàn lực bảo vệ nàng trong vòng ôn nhu, khiến nàng dường như đã quên mất hắc cường đại đến nhường nào. Bọt nước trắng xoá quần quýt chảy dọc theo cơ thể tuyệt mỹ như điêu khắc. Trong suốt sống động trường bào uốn éo từ bả vai xuống bắp tay cuộn cuộn, manh nha luồn theo khuôn ngực muốn màu mạch nha động lại nơi đầu hạt châu trước ngực giọt nhỏ như pha lê khêu gợi khiến ai kia muốn phát cuồng..... Ông trời a sao lại cho ta một lão công suất đến thế...

Đôi mắt sài lang hổ đói đang say sưa chiêm ngưỡng mỹ nam của Ngâm Tuyết, không để ý đến cánh tay mỹ nam dần đưa lên vận khí khoá thành vòng tròn ép lấy dòng nước xiết. Một tiếng nổ vang dội, dòng nước to lớn bị ép uốn mình gấp khúc giữa không trung bắn ra xa cuồng loạn theo chín hướng như cửu long xuất đầu, rung chuyển toàn bộ khu rừng dĩ nhiên bạn Tuyết nhà ta không khỏi té lăn quay.

“Đáng chết Ngự Long” một thân quần áo ướt nhẹp chạt vạt bò lên, mới bò được lưng chừng Hạ tiểu thư liền bị một cảnh tượng khác gây chấn động đến ngừng thở

Ngự Long đã bước ra khỏi màn nước, hắc cư nhiên chơi trò tắm tiên..... Về nhà phải dạy dỗ lại mới được cơ thể hắc thuộc quyền sở hữu của nàng bất luận dù ở đâu cũng không được phép lộ hàng như thế. Nhưng

thôi quên đi, dù đã thấy hắc khoả thân không biết bao nhiêu lần nhưng sao nàng vẫn trong tình trạng cao huyết áp thế này?

Tóc dài đen như mực ướt hắt tuỵ hạ trên vai, khéo léo ôm hấp lấy tấm lưng nhẵn bóng tinh xảo hữu lực theo từng múi cơ di chuyển. Một giọt thủy vô tình trích lại theo sống lưng trôi xuống dưới uốn eo theo ... cánh mỏng tròn căng làm nổi bật lên vết bớt màu hồng son xoáy tròn như rồng cuốn. Ôi! nếu hắc quay người lại một chút nhỉ? cái kiểu nửa kín nửa hở này khiến nàng thật sự xấp lăm vào tình trạng mất máu mà chết mất....

“Ai?” âm thanh lạnh lùng vang lên khiến Ngâm Tuyết bối rối chưa biết làm sao, liền bị một luồng chưởng phong mạnh mẽ đánh tới. Lần này chết chắc hoảng hốt co rúm, hai tay ôm đầu, mắt nhắm tịt Ngâm Tuyết hồi hộp đợi đau đớn giáng xuống...

Nhưng quái sao không có gì thế nhỉ? một khắc trôi qua vẫn im ắng như tờ Ngâm Tuyết mới dần thả lỏng len lén mở một mắt, rồi mở hai mắt cẩn trọng ngược lên thì.....

Á á á..... Bộ phận nam tính của ai kia tinh xảo hiện ra trước mắt. Hạ Ngâm Tuyết thân thể cứng đờ, môi trắng bệch không còn huyết sắc, từ cánh mũi truyền đến cảm giác ấm nóng mang theo hồng huyết tuần trào.....

33. Chương 33: Thiên Âm

Thanh âm hồi hã của dòng nước, cảnh tượng kích thích trước mắt không ngừng đánh sâu vào đại não khiến Ngâm Tuyết nhất thời khí huyết nghịch lưu máu mũi phun trào rồi hoa hoa lệ lệ bất tỉnh nhân sự.

“Tuyệt Nhi....” trước khi lăm vào mê mang nàng còn nghe rõ được giọng ai đó rống lên....

Nàng ..Nàng bị làm sao vậy? Ngự Long bối rối hoảng sợ ôm thê tử vào ngực. Vốn định dùng bộ phận kiêu hãnh đùa nàng một chút ai ngờ, ... Tuyệt Nhi tu vi của nàng còn quá kém cần huấn luyện thêm nga....

Bạc môi phi dương thành một nụ cười đẹp mắt, hắc sủng nịnh đưa tay gạt lọn tóc vương trên trán nàng khiến ngọc nhan càng hiện rõ. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve mỹ nhân trong ngực, nàng thực đẹp từ lần đầu tiên nàng đã thu hút hết mọi giác quan của hắc. Không nghĩ có một ngày Đông Phương Ngự Long hắc lại có một thứ cần bảo vệ bất kể đại giới như thế. Những tưởng ngoài mẫu thân ra sẽ không có nữ nhân nào còn có thể bước vào tâm hắc. Mẫu thân.....

Đông Phương Ngự Long bất giác thở dài, tâm chợt nhói đau khi nghĩ đến mẫu thân đã mất tích chừng ấy thời gian nhưng hắc vĩnh viễn sẽ không bỏ cuộc tìm kiếm. Đang miên man ngẩn nhìn dung nhan trong lòng bỗng thấy thiên hạ trong lòng run lên nhẹ nhẹ, mi gian nàng khẽ nhẩn. Lúc này Ngự Long mới chú ý đến Ngâm Tuyết một thân y phục đều ướt đầm. Hắc tại sao lại sơ ý đến thế, Ngự Long vội vàng cởi bỏ y phục ẩm ướt trên ra khỏi Ngâm Tuyết. Hắc nhanh chóng kéo tấm áo choàng khô ráo bên cạnh trùm lấy hai cơ thể trần trụi, ôm lấy mềm mại tiến vào trong ngực càng thêm chặt chẽ mang hơi ấm bao lấy nàng.....

Ấm áp vây quanh khiến cơ thể lạnh lẽo dần buông lỏng, theo bản năng Ngâm Tuyết như mèo nhỏ cọ cọ tìm kiếm thêm ấm áp xoay người, uốn éo không ngừng khiến ai đó dù rất muốn làm quân tử nhưng dục hỏa cứ không ngừng bị đốt cháy. Cuối cùng một giọt nước tràn ly khi nàng cố tìm một tứ thế thoải mái liền xoay người rất vô tình đôi ngọc mỏng lại áp sát vào ngay đỉnh dục vọng của hắc.....

Ai..... Ngự Long thầm than có ai hiểu cho nỗi khổ trên đe dưới búa này của hắc không.....=))(Tác giả: * vô vai* ta hiểu. Long: người là nữ nhân hiểu cái gì. Tác giả: không ta không phải nữ nhân, ta là sắc nữ nên ta hiểu =)))

Thật không thể chịu nổi, quân tử có thể không làm nhưng lúc nào không giải quyết Đông Phương Ngự Long hắc liền nhịn mà chết. Không cần suy nghĩ lần thứ hai, đầu suy nghĩ tay chân hoạt động.

Đúng là hần dạy dỗ nàng có phương pháp nha, tuy đang mê mang cơ thể cũng có phản ứng rất rõ rệt. Hơi thở nhanh chóng trở nên nóng rực phập phồng khiến bờ ngực căng tròn không ngừng đưa lên hạ xuống kinh diễm mê người, cánh môi anh đào vô thức khép mở ngậm nga vài tiếng mị hoặc. Đúng là Đông Phương Ngự Long hần tốt số cưới phải một yêu tinh về làm thê tử a...

Hần say mê để lại ẩn kín yêu thương nơi vùng đất chỉ riêng vĩnh viễn thuộc về hắn. Những ngón tay thô ráp do luyện công tử mĩ đốt lên dục hoả bắt đầu vuốt ve đến vùng bụng bằng phẳng, tham lam tìm kiếm vùng đất riêng tư của nàng cần mật ướt át đường như đã sẵn sàng. Hai tay không ngừng xoa nắn ngọc mông săn chắc, chuyển thân nâng lên khiến đỉnh dục vọng càng thêm áp sát từ tốn tiến vào hoa huyết từ phía sau...

“A...” Ngâm Tuyết khẽ rên lên một tiếng dần chuyển tỉnh.

“Nương tử.....” hơi thở nóng cháy, Ngự Long cất giọng khàn khàn cắn nhẹ lên lưng nhả bóng của nàng.

“Ngự Long.. aa.. đáng ghét...” Ngâm Tuyết thở gấp.

“Sao.. chưa đủ lực a ..nương tử..” Ngự Long cười tà mị bắt chặt lấy vòng eo thon nhỏ tiếp tục cố gắng.

“Không nên...” Ngâm Tuyết bị sức ép liên tục từ phía sau khó khăn nói.

“Sao lại không nên...” Ngự Long khó hiểu hỏi lại, bỗng nhiên hắn cảm nhận được một dòng chất lỏng ấm nóng chạy dọc theo bắp đùi. Thứ chất lỏng có vị tanh nồng, đỏ thẫm khiến Ngự Long sợ hãi đến hoá đá, hần vội tách ra khỏi cơ thể Ngâm Tuyết càng khiến máu tuôn ra xối xả.

“Tuyết Nhi.. nàng .. nàng làm sao dừng....” Hiện tượng máu chảy ra từ giữa hai chân thể này hắn chỉ thấy khi.... sẩy thai.....

“Ngũ Thúc, Chu Tiểu Khang người ra đây cho ta...” Đông Phương Ngự Long quần áo xộc xệch mặt mày không còn huyết sắc ôm trong lòng Ngâm Tuyết người bê bết máu vọt vào Thiên Thảo Lâu.

“Chuyện gì?” Chu Tiểu Khang chăm chú vào lò luyện đan đang hừng hực lửa chán nản hỏi.

“Tuyết Nhi nàng...” Nỗi đau đớn đè nén lấy hơi thở khiến Ngự Long không thể nói nên lời. Hắn thực sự sợ hãi vì hắn, hắn không thể mất đi nàng. Nàng đã trở thành tâm can của hắn, nếu mất đi khác nào lấy đi mạng sống.

“Tuyết Tuyết thể nào, mau đặt nàng lên giường” Thấy tình trạng Ngâm Tuyết chật vật đầy người máu Chu Tiểu Khang cũng thất kinh vội vàng kéo tay nàng ra bắt mạch. Chu Tiểu Khang nhíu mày, một khắc sau mi gian lại giãn ra, sau đó lại nhíu mày, rồi lại giãn ra.....

“Tuyết Nhi nàng?” Ngự Long như ngồi trên đồng lửa nhấp nhom

“Người muốn để yên cho ta bắt mạch hay không” Chu Tiểu Khang giận giữ quát.

Ngự Long bị quát tức khí muốn nhào vào dạy dỗ tên này một chút, nhưng Tuyết Nhi quan trọng hơn ta nhả quân tử trả thù mười năm chưa muộ Chu Tiểu Khang người nhớ đấy.(Tác giả: trả thù là hành động của tiểu nhân. Long: Liếc... tay nắm thành quyền.Tác giả: ta biết có thù thì phải báo mới là quân tử *cong đuôi chạy mất*).

“Tuyết Tuyết lần gần nhất của ngươi là khi nào?” Chu Tiểu Khang sau khi bắt mạch nhẹ nhàng hỏi.

“Ách.. hình như là đã muộ một tháng. Như vậy là không có làm người ta sợ gần chết” Ngâm Tuyết hai má phi hồng cúi xuống nói.

“Chắc do quá độ mệt mỏi nên có chút rối loạn, ta kê vài đơn thuốc điều hoà sẽ đỡ thôi”

“Àn”

Nghe đoạn đối thoại vừa rồi Đông Phương Ngự Long chẳng hiểu mô tê gì cả? Cái gì mà lần gần nhất? muộ một tháng? Quá độ mệt mỏi? sợ gần chết? Không lẽ Tuyết Nhi nàng trúng độc dẫn đến sẩy thai còn sắp chết. Không hắn không thể để nàng chết tuyệt đối, dù có tử thần cũng đừng hòng tranh dành Tuyết Nhi với hắn.

“Đừng Tuyết Nhi nàng không thể chết” Hắc đầu đón đem nàng ôm vào ngực rồng lên, đôi mị nhãn lãnh lệ nay thập phần bi thương, trong suốt long lanh đáng ngắt châu lệ rơi xuống.

Ngâm Tuyết hoảng hốt nhìn trượng phu, có chuyện gì vậy nam nhân có lệ không nhẹ đạn chỉ là chưa chạm đến chỗ đau lòng mà thôi. Hắc không phải đang hiểu lầm cái gì chứ?

“Ngự Long chàng?”

“Tuyết Nhi đừng bỏ ta” Ngự Long tiếp tục nước nỡ.

“Ách ta ở đây chỗ nào bỏ chàng?”

“Không phải nàng trúng độc rồi bị sẩy thai sắp chết sao?”

Đến lúc này Ngâm Tuyết bỗng nhiên cứng đờ kéo ra khoảng cách kì quái nhìn Đông Phương Ngự Long.

“Ai nói ta trúng độc sắp chết?”

“Là hắc” Ngự Long vô tội chỉ Chu Tiểu Khang đứng bên cạnh.

“Ta nói hồi nào?” Chu Tiểu Khang nhảy dựng.

“Nhưng người hỏi bệnh trạng của nàng y như trúng độc nên...”

“Ngu ngốc, nàng là kinh nguyệt bị rối loạn mà thôi” Nghe xong lời Chu Tiểu Khang vừa nói mặt Ngự Long liền biến thành tắc kè bông từ trắng chuyển sang đỏ ửng, từ đỏ ửng sang đen, từ đen chuyển sang xanh tử.....=))

Xuân đã dần tàn nhường lại cho hơi thở của mùa hạ, nhưng Trúc Viên vẫn xanh rì mát rượi thoáng qua hạ phong cuốn theo lá trúc xanh như ngọc xoay tròn. Nắng vàng như mật len qua cửa trúc tràn vào luồn qua sa trường trắng tinh khôi nhảy nhót trên mi mắt đánh thức mỹ nhân ngủ say.

Như bướm lông mi rung động khe mở, thói quen nhìn sang bên cạnh hắc có lẽ đã đi luyện công từ sớm vì đệm chăn đã lạnh. Nàng đưa tay ôm lấy chiếc gối bên cạnh vẫn còn thoang thoang mùi đàn hương ấm áp như hơi thở của chàng.

Đêm qua nàng vì chuyện hàng tháng của con gái mà đau bụng đến chết đi sống lại. Nhớ lại vẻ mặt lo lắng của hắc ôn nhu dùng nội lực truyền hơi ấm từ bàn tay xoa bụng cho nàng cả đêm. Ngâm Tuyết bất giác gò má phi hồng xấu hổ vùi mình vào chăn cười ngọt. Quả thực dù là lão phu lão thê vẫn thực ngọt ngào.

Hít lấy một hơi tràn đầy sự ấm áp của nắng mai, Ngâm Tuyết bước xuống giường mặc y phục, chải tóc đơn giản. Nàng dọn dẹp qua phòng ốc một chút, bỏ bung tất cả các cửa sổ đón gió. Ngâm Tuyết thấy trời đã không còn sớm liền muốn ra ngoài tìm Ngự Long cùng dùng điểm tâm.

Tiếng xào xạc theo từng bước chân nàng đạp trên thảm lá trúc dưới chân, Ngự Long đang luyện tầng thứ hai của võ công nhà Đông Phương nên không đến Ngân Long Thác nữa mà có thể luyện công ngay trong Trúc Viên.

Lướt thướt hạ phong cuốn lấy điệp trúc uốn mình rì rào đan vào văng vẳng tiếng đàn. Cầm khúc trong trẻo như suối, trầm bổng như cánh hồ điệp quyến luyến lấy không gian thanh mát. Ngâm Tuyết say mê theo tiếng đàn đến bãi đất trống giữa Trúc Viên, ẩn ẩn trong lục ngọc trúc Đông Phương Ngự Long một thân trường bào lam ngọc đang nhập thần gảy đàn. Những ngón tay thon dài như đan vào những đàn đàn lấp lánh dệt nên thứ âm thanh tuyệt mỹ.

Khi thanh lạnh thoát tục như thiên âm, khi quyết liệt nghẹn ngào như cuồng phong giận dữ, khi nhẹ nhàng như tuyết rơi mê hoặc ma mị. Những âm thanh kì diệu như kết thành tơ trong suốt đan vào nhau khiến tim muốn ngừng đập. Li ti vô sắc âm thanh vô thức đan vào nhau khiến không gian quanh người Ngự Long như ngừng trôi, đến lộn tóc đen mặc cũng như dừng lại giữa không trung.

Đây thật sự là kì tích sao? Đúng là không hổ danh là nội công tầng thứ hai của võ công nhà Đông Phương, Thiên Âm. Tầng thứ hai Thiên Âm chỉ có thể luyện thành khi dùng Điệp Vũ Cầm. Duy nhất người mang dòng máu Đông Phương cùng người có duyên tiền định mới có thể đan lên tiếng.

Chuỗi âm thanh trầm bổng bổng ngưng bật trong khoảnh khắc, rồi bất ngờ tiến lên cao trào cuốn theo luồng chưởng phong bắn về tứ phía đánh rập vô số trúc diệp xung quanh. Khiến Ngâm Tuyết đang mê dại lại bị một phen hết hồn, ôi nàng hứa từ nay sẽ không thèm xem hắc luyện công nữa.

“Đáng ghét Ngự Long” Đang lấm bắm rửa thâm liên bị bao lấy bởi một vòng tay ấm áp, ôn nhu. Ngâm Tuyết cười ngọt miệng lại không ngừng rửa xả tên kia. Ôi đúng là đừng bao giờ tin lời phụ nữ nói.

34. Chương 34: Phong Vân Tái Khởi

Năm Tuỳ Đế thứ hai mươi thái tử Chu Thiên Kỳ khởi binh tạo phản giam lỏng Tuỳ Đế, muốn đăng lên để vị. Nhưng đại diện lập tân hoàn không thể thực hiện vì trong chiến loạn ngọc tử truyền quốc của Tử Nguyệt Vương triều đã không cánh mà bay....

Trong nhân gian thất hoàng tử Chu Tử Kỳ kêu gọi nhân sỹ võ lâm đứng lên vệ quốc. Tử Nguyệt Vương triều chính thức bước vào thời kỳ nội chiến.....

.....

.....

Trước vòng xoáy điên cuồng của võ lâm, vẫn có một nơi dường như không bị ảnh hưởng bởi tranh đấu thế tục, Kinh Long Đảo. Buổi rạng đông yên bình sáng tỏ, Ngâm Tuyết vươn người thoả mãn chui ra khỏi ổ chăn ấm áp. Nàng ngọt ngào nhìn bóng người ngồi trên trường kỷ bên ngoài bình phong che trước giường. Lười biếng đánh một cái ngáp dài Ngâm Tuyết khoác lên ngoài bào, bước ra phòng ngoài choàng ôm lấy nam nhân nàng yêu đẹp như bức tượng cẩm thạch bạch ngọc dưới nắng sớm.

“Lão công a, sao chàng rời giường sớm vậy? Hôm nay đâu phải luyện công”

“Có chuyện” Ngự Long sủng nịnh kéo nàng ngồi trên đùi đưa tay vén sợi tóc vương trên trán nương tử.

“Chuyện gì?”

“ Thất hoàng tử Chu Tử Kỳ định mang binh đến hỏi tội Thiên Ma Giáo muốn cướp Thiên Hoả Lệnh” Ngự Long trầm ngâm nhìn đoán tít trong tay.

“Vậy giáo chúng ta không phải là đang gặp chuyện?”

“Đúng, ta nghĩ trở về. Nàng ở lại cùng với phụ thân và các thúc thúc sẽ an toàn” những ngón tay thon dài ôn nhu lướt trên gò má nàng đầy cẩn thận như đang nâng niu một báu vật vô giá.

“Không ta thân là giáo chủ, khi bản giáo gặp khó khăn không thể ngồi yên.”

“Nhưng đây là cuộc chiến thật sự, nàng có biết chỉ cần nàng bị một tổn thương nhỏ thôi tim ta như bị chém ngàn đao không. Nghe lời, ngoan ở lại” Ngự Long thở dài ôm nàng.

“Người bỏ mặc ta, người không xem ta là thê tử, người ghét bỏ ta....” Ngâm Tuyết vô cùng uỷ khuất nâng lên đôi lệ mâu nũng nịu chết người đau thương nhìn phu quân. Ngự Long ơi Ngự Long xem chàng có thể chống lại chiêu này của ta không hắc ..hắc...

“Thôi được rồi, ta sẽ xin phụ thân cho Tiêu Phong cùng chúng ta xuất đảo. Vì nếu có biến hoá ta không thể ở cạnh nàng, Tiêu Phong có thể thay thế ta” Ngự Long vừa nhìn thấy nước mắt của thê tử tâm liên nhũn ra đành thoả hiệp với nàng(Tác giả: Thật mất mặt nam nhân. Long: * mất hình viên đạn *. Tác giả: chuồn êm)

“Sao lại là Tiêu Phong?” Ngâm Tuyết nước mắt lập tức ngừng rơi.

“Ừ thì Tiêu Phong là tốt nhất....” Ngự Long tìm vài lý do nói cho qua chuyện không thể nói rằng chỉ có để Tiêu Phong cạnh nàng là an toàn nhất, Vì Chu Tiểu Khang rất háo sắc, Dịch Vân luôn đeo bám nàng, Tô Kiều Quyền thì quá ẻo lả dính chặt nàng không buông. Thê Tử của hắc như hoa như ngọc sao có thể để

nàng ở cạnh những tên hổ đói kia được, tuyệt đối không. (Tác giả: Long người hẹp hòi. Long: thì tính sao muốn chết. Tác giả: á anh tha cho em, Tuyết cứu...)

Nguyệt Thiên Nhai...

“Nhị hộ pháp không xong rồi quân của Thất hoàng tử đã đến chân núi chúng ta phải làm sao? các huynh đệ được triệu tập phải hai ngày nữa mới có thể đến cứu viện” Tam Nguyên trưởng lão vò đầu bứt tóc nhìn mấy vị hộ pháp đang mặt ủ mày chau. Giáo chủ không ở đại hộ pháp không biết sống chết, nguy cơ gần kề không lẽ đây là ngày tận diệt của Thiên Ma Giáo sao?

“Hay chúng ta dùng nghi binh, kéo dài thời gian đợi viện quân?” một thân trưởng bào trắng, phượng nhãn tà mi, vung lên chiết phiến chỉ vào một điểm trên bản đồ, khiến mọi người xử sốt.

“Mộ Dung đường chủ thật inh a” Tam Nguyên trưởng lão thán phục.

“Không dám” Mộ Dung Thục tiểu như xuân phong, trong lòng thầm lo sợ liệu kế hoạch có được không? nàng chỉ dùng tạm kế sách theo mấy phim kiếm hiệp nha. Chết tiệt Ngâm Tuyết giờ này còn chưa trở về, nếu trở về liền đánh người thành đầu heo.

Chỉ mới đầu thu nhưng trên đỉnh Nguyệt Thiên Nhai như đã và đông, trong sương mù âm u vẫn vũ ẩn chứa nguy cơ chết người. Đại đội binh mã của thất hoàng tử không thể dàn binh theo đội hình được, phải đi hàng một len qua giữa những vách đá dựng đứng.

“Điện hạ ta thấy như vậy thật không tốt, đại ca đã nói như vậy rất dễ bị phục kích” một nam tử mặc giáp trụ đen tuyền mâu quang nhìn đoàn quân đang rồng rắn lên núi. Bên cạnh hắn một thanh niên mặc tử sắc trường sam, tuy những nét bầu bình của trẻ thơ đã bị thay thế bởi một chút góc cạnh của nam nhân trưởng thành nhưng vẫn thập phần quen mắt. Hắn chính là thiếu niên cùng đến Nguyệt Thiên Nhai với Bắc Thần Thương thách đấu với giáo chủ năm xưa.

“Bắc Thần Dao, người không tin vào phán đoán của bản điện hạ” thanh niên áo tím phượng nhãn kíp lại nguy hiểm liếc nhìn Bắc Thần Dao. Bắc Thần Dao là đệ đệ của Bắc Thần Thương, mấy năm trước đại ca hắn mang nội thương trở về một mực điều dưỡng không thể xuất chinh, nên hắn mới có dịp để thể hiện. Nhưng Thất điện hạ Chu Tử Kỳ tuy là một kì tài nhưng còn trẻ không thể tránh khỏi thiếu kinh nghiệm, háo thắng lần này lại giao chiến với Thiên Ma giáo không dễ dàng chỉ sợ khó lòng bảo vệ điện hạ, đại ca giá huynh ở đây thì tốt biết mấy.

Đoàn quân di chuyển chậm chạp trong sương mù, chỉ nghe thấy tiếng lạo xạo chủ sỏi đá bị nghiêng dưới gót giày. Nhưng nếu lắng nghe kỹ một chút, liền phát hiện thấy tiếng đất đá va chạm hình như đang lớn dần.

“Không xong” Chu Tử Kỳ nhận thấy bất thường.

“Nhanh chuyển lệnh lui binh”

Tiếng tù và thu binh vừa cất lên kéo theo thứ âm thanh tê rống của đất đá nứt vỡ cuộn cuộn đổ xuống đoàn binh. Ẩn ẩn trong sương mù tiếng la hét chói tai, tiếng dập nát thì cốt như vọng đến từ âm ti ghê rợn và lạnh thấu.....

.....

.....

“Mộ Dung đường chủ lần này người lập đại công” Cổ Thừa Ân, tam hộ pháp cười lớn thoả mãn nhìn qua nam tử đứng bên cạnh. Nam tử áo trắng có thân hình nhỏ bé như một thiếu niên, nhưng đôi mắt sáng ngời anh khí kia cho thấy hắn không phải đơn giản. Mộ Dung Thục có một nét đẹp lưỡng tính mảnh mai thanh tú của nữ tử, lạnh lẽo anh khí của nam nhân thực kỳ lạ khiến Cổ Thừa Ân luôn bị hấp dẫn nhưng đáp lại chỉ một cỗ lạnh lùng. Ruốc cuộc là vì sao?

“Tam hộ pháp quá khen”

Cánh môi anh đào nhàn nhạt cong lên đáp lại, nụ cười của hắn vẫn rạng rỡ như thế. Tư thái bông đùa phiêu đảng như xưa nhưng tuyệt nhiên hắn không nhớ trong đời hắn từng gặp nàng. Mộ Dung Thục người chỉ tự đa tình mà thôi. Cố dời tầm mắt khỏi nam nhân trước mắt, Mộ Dung Thục phóng nhãn nhìn trùng điệp núi non ẩn trong mây diệu vợi. Mi mắt khép lại cánh mũi hít lấy một hơi sâu thứ không khí lạnh buốt của núi rừng. Giữa hương thơm của cây cỏ bỗng dưng xen lẫn một mùi hương kì lạ, mùi hương lệch lạc rõ dần khiến Mộ Dung Thục giật thót. Không lẽ.....

“Mọi người rút lui mau..” Mộ Dung Thục thét lớn.

“Mộ Dung đừng chủ chuyện gì?”

“Có mùi thuốc súng, bọn chúng định dùng Hoả Khí nhanh.....”

.....

...

Những tiếng nổ vang phá tan vách đá rắn chắc nhiều năm bảo vệ tổng đàn Thiên Ma Giáo, giáo chúng được Mộ Dung Thục cảnh báo đã rút nhanh vào khu rừng sau tổng đàn nên không có thiệt hại về nhân mạng. Nhưng nhìn toà tổng đàn biểu tượng tối cao của Thiên Ma Giáo tan rã sụp đổ không khỏi động dung chua xót. Không lẽ Thiên Ma Giáo thực sự đã đến lúc tàn cục rồi sao?

“Bẩm điện hạ, Bắc Thần tướng quân chúng ta đã công phá được tổng đàn ma giáo rồi”

Bên trong doanh trại dưới chân núi vang dội tiếng hoan hô hoan hỉ của binh sĩ. Chu Tử Kỳ cuồng tiếu đứng trên đài cao nhìn Thiên Ma Giáo bất khả chiến bại nay đã rệu rã đổ xuống trước mắt. Chỉ một chút nữa thôi hắn sẽ dẫn binh tiêu diệt toàn bộ dư đảng ma giáo, ngạo nghễ nắm trong tay Thiên Hoả Lệnh có thể hiệu triệu vô lâm. Đế vị của Tử Nguyệt Vương Triều chỉ có thể là của Chu Tử Kỳ hắn, mẫu phi người hay đợi xem nhi thần sẽ cho những kẻ khiến chúng ta đau khổ trầm luân địa ngục vĩnh viễn...

.....

.....

“Lộc cộc..lộc cộc.....” Trong sương mù xanh xao của vùng núi một chiếc xe ngựa rách nát, thân xe sần mục, bánh xe lệch lạc như muống long ra chậm chạp với sức kéo của một con ngựa già tiến gần doanh trại đóng quân của Chu Tử Kỳ.

Binh tốt canh cổng trại, neho mắt nhìn rõ một thân cảnh rách rưới choàng một thân vải bố lam sắc đã bạc màu. Người đó lười biếng dùng một chiếc roi ngựa tết bằng cỏ tranh phe phẩy không buồn thúc dục con ngựa già yếu.

Chiếc xe đến gần cổng trại vẫn chưa có dấu hiệu muốn dừng lại

“Ngừng lại người không biết đây là đâu sao? dám tự tiện xông vào” Binh tốt canh cửa cất tiếng ngăn cản, dường như chẳng thể lọt tai nam tử đánh xe. Hắn vẫn một đường thẳng tiếng lên.

“To gan” Binh tốt thét lớn nhấc lên trường thương lao đến. Dưới chiếc mũ lụp xụp bạc môi ngạo nghễ cong lên, một động tác như vô tình chiếc roi cỏ tranh phát lên kéo theo một trận cuồng phong phá nát cổng trại.

“Báo..... có nhân tập kích”

“Đối phương có bao nhiêu nhân mã?” Bắc Thần Đao từ đại trưởng vọt ra.

“Bẩm độc nhân độc mã (một người một ngựa)” (Tác giả: nói chính xác là một người một ngựa già. Tuyệt : Không phải tính thêm chiếc xe.Long: hai bà tám làm ơn đừng nói nhảm nữa)

Bắc Thần đao sững sốt lao ra cổng trại, chỉ thấy một nam tử ăn mặc rách rưới nhàn nhã đứng cạnh chiếc xe cũ, chải lông cho con ngựa già.

“Xin hỏi các hạ là cao nhân nơi nào?” Nhận thấy người này khí thế ung dung, Bắc Thần Đao có chút kính nể hỏi.

“Vô môn vô phái” giọng trầm thấp lạnh thấu như sương đáp lại.

“Chúng ta và các hạ không thù không oán sao lại đến quấy phá?”

“Thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ”

“Tiêu diệt ma giáo là thiên kinh địa nghĩa, sao các hạ lại tương trợ bọn ma giáo hại nước hại dân. Chi bằng quay đầu theo chính nghĩa bốn điện hạ luôn trọng người tài” Chu Tử Kỳ xuất hiện sau lưng Bắc Thần Dao ánh mắt thưởng thức nhìn nam tử đang chải lông ngựa.

“Nếu không thì sao?” nam tử khinh thường cười khẩy.

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết” Giọng Chu Tử Kỳ hạ thấp, tay nắm thành quyền.

“Chỉ bằng tiểu tử nhà ngươi..”

“Đúng chỉ bằng một vạn binh của bốn điện hạ mỗi người đâm người một nhát cũng khiến người chết không toàn thân”

“Khẩu khí rất lớn, nhưng so với phụ hoàng người năm xưa thì vẫn còn rất ngốc..hahahah...” Nam tử cuồng tiếu khiêu khích.

“Sát...”cánh tay hữu lực đưa lên quân đội sát khí đằng đằng như thác lũ tiếng lên, khí thế bức người.

Nam tử vẫn ung dung chải lông ngựa, thấy con ngựa dường như đã thoả mãn hần mới cất bàn chải thần thiên xoay người nghênh địch.

Một rừng trường thương như mưa lao đến, nam tử không hề nao núng bạc môi phần duy nhất lộ ra khỏi mũ trùm vùng lên tà mị. Áo choàng vải bố cũ nát phiêu phiêu bay lướt dù trời không chút gió. Vô thanh vô thức một đạo kinh phong phóng ra tứ phía đánh tan như mưa trường thương, tạo thành một vùng bình địa xung quanh nam tử.

“Tiến lên.....”

Mất thấy đoàn quân tiên phong bị đánh tan một cách dễ dàng, Chu Tử Kỳ không cam lòng thét lớn thúc dục toàn quân tiếp theo tiến lên. Nam tử vẫn hiên ngang đứng đó kinh phong cuốn qua, thổi bung áo choàng vải bố lộ rõ băng lãnh tuyệt thế mờ ảo như sương, lãnh ngạo như tuyết, điên cuồng như gió, trường bào nguyệt nha tung bay dưới áp lực của cuồng phong. Tóc đen mặc đàn vào sương tuyết như tu la tái thể, trên tay hồng kiếm như tia sét đỏ rực vùng lên cản quét vạn quân.

.....

Huyền thoại lại hiện thân một lần nữa, Kỳ Lân Kiếm suất vô máu nhuộm nhân gian. Chủ nhân cùng kiếm hợp nhất mị nhãn ánh tơ hồng ngọc, ẩn kị kỳ lân đỏ tươi trên trán. Người có thể đơn thương độc mã đạp bằng vạn quân chỉ duy nhất Đại Hộ Pháp Hoả Diễm

35. Chương 35: Đoan Mộc Viêm An

Sương mù, một thứ đáng sợ vô tung vô ảnh nhưng lại che dấu vô vàn hiểm nguy. Toàn bộ nhân lực có mặt tại tổng đàn Ma Giáo đã rút vào khu rừng cấm địa. Tại sao gọi nó là cấm địa vì nó luôn được bao phủ bởi một tầng sương mù bí ẩn, kẻ không được cho phép tiến vào sẽ vĩnh viễn không trở lại. Bên trong cấm địa là nơi ở của các vị hộ pháp, trung tâm của cấm địa chính là Hoả Phong Các và Tuyết Hiên của đại hộ pháp và giáo chủ. Tuy đã vào cấm địa nhưng không ai giám đi đứng lung tung mà lạc vào trung tâm.

“Thực nhàm chán” giáo chúng Ất thổ dài.

“Thì chịu chứ biết làm sao” giáo chúng Giáp đồng cảm nói.

Đã rút vào cấm địa đã hai ngày theo tính toán thì viện binh cũng phải đến rồi chứ. Nhưng vẫn bất vô âm tính, tổng đàn thì đã bị phá tan tành giáo chủ thì mất tâm có phải bọn họ nên tìm nơi nương náu mới hay không.

“Này người có tính toán gì về sau chưa?” giáo chúng Giáp hỏi giáo chúng Ất đang nhàm chán.

“Không biết, còn người?”

“Ta là cô nhi từ nhỏ đã nhập giáo, nếu thực sự phải đi ta cũng không biết thế nào?:”

“Vây đừng nghĩ nữa” giọng thanh thúy từ màn sương mù ẩn nấp một màu sắc rực rỡ có khả năng đáng tan mọi ảo ảnh.

Đỏ rực như lửa, toả sáng như thái dương từ trong sương mù Đông Phương giáo chủ kiêu hãnh trong sắc đỏ trường bào xuất hiện.

“Giáo chủ.....giáo chủ đã trở lại”

Nhưng một điểm hoả trong rơm khô, tin giáo chủ trở lại khiến khu rừng cấm địa yên tĩnh bỗng chốc náo động.

“Wao, giáo chủ tử tử về thật rồi” Cổ Mạn Tình vui đến phát cuồng lao đến phi thân lên bốn tay chân bám trên người Ngâm Tuyết hết như bạch tuộc.

“Này tránh ra” Cổ Thừa Đức mặt mày hắc tuyết kéo Mạn Tình ra khỏi người giáo chủ, đúng là thực mất thể diện Tình Nhi đã là người của hắn không thể trước mặt bàn dân thiên hạ ôm ấp người khác.

“Đức ca huynh để ta ôm giáo chủ một lúc đi không một chút nữa lão đại xuất hiện, đừng nói nhìn cũng không được nhìn thẳng giáo chủ tử tử đâu”

“A đúng rồi lão đại đâu? Còn đây là ai?” Tình Nhi chỉ vào Tiêu Phong vẫn một bộ trầm mặc đứng phía sau Ngâm Tuyết.

“Đây là Tiêu Phong bằng hữu của ta....”

“Lục đương gia....” Nhược Nhi vừa xông ra từ đám đông.

“Nhược Nhi đã lâu không gặp” Tiêu Phong vẫn một bộ mặt lạnh nhạt tay ôm trường kiếm, chào hỏi.

“Ân, đã lâu không gặp” Nhược Nhi e thẹn cúi đầu ẩn ẩn hai gò má bắt đầu ửng hồng.

“Đúng là gái lớn không thể giữ trong nhà nga, ta đây chưa được một lời hỏi thăm. Đúng là khi yêu trong mắt chỉ có tình nhân.” Đông Phương giáo chủ xoè quạt phe phẩy mỉa mai.

“Tiểu thư oan cho em mà, thấy tiểu thư khoẻ mạnh đứng đó em còn lo lắng gì vì đã hơn một năm mới gặp lại Lục đương gia người ta mới hỏi thăm trước”

“Ô ra là đã trách nhàn Nhược Nhi nhà chúng ta, nào lại đây để bản toạ thơm một cái tạ lỗi nào...” Ngâm Tuyết bày ra bộ mặt rất ưa là háo sắc.

Nhược Nhi nhìn thấy bộ mặt lưu manh của chủ tử, nàng thực không biết nên cười hay nên khóc đây.

“Nàng dám sao? ta mới vắng mặt có một lúc đã thành thế này” Ngự Long mờ ảo xuất hiện sau màn sương, dù vừa trải qua trận chiến đối đầu với vạn quân vẫn thần thanh khí爽.

“Ai..nha tướng công nhanh vậy đã trở về ta còn chưa kịp chơi gì mà...” Ngâm Tuyết nũng nịu đến bên cạnh Ngự Long.

“Cái gì? Tướng công?” Cổ Thừa Ân hai mắt như muốn lọt tròng hỏi.

“Ân, chúng ta đã thành thân” Không để ý đến bọn râu ria xung quanh Ngự Long đem thê tử ôm vào ngực. Thật là mới xa nàng mới có vài canh giờ liền nhớ muốn chết.(Tác giả: thực buồn nôn..)

“Ồ hoá ra giáo chủ nằm dưới...” đứng bên ngoài nghe loáng thoáng, câu được câu mất các giáo chúng thông minh của chúng ta liền suy ra ngay. Trước nay vẫn không thể nào tưởng tượng được cảnh Đại Hộ Pháp cao lớn thần vũ nằm dưới thân giáo chủ rên rỉ, nói mấy thứ linh tính như “ta đã trao thân cho người, giáo

chủ sau này phải đối tốt với ta nha...v.v...”Giờ thì tốt rồi giáo chủ chịu uỷ khuất, khỏi phải mất công tưởng tượng....=))

Sau màn chào hỏi náo nhiệt, toàn gia dưới sự cường bức “đuổi khéo” của đại hộ pháp liền bị đá ra khỏi Hoả Phong Các nhường lại không gian riêng cho phu thê giáo chủ.

“Tướng công mệt mỏi cả ngày rồi” Ngâm Tuyết thấy sắc mặt trương phu không đúng liền, đóng vai hiền thê lương mẫu nhẹ nhàng xoa bóp cho Ngự Long đang ngồi trầm mặc trên giường.

“Ta không.....” Ngự Long lời nói chưa ra khỏi miệng liền bị nghẹn lại bởi một búng máu phun vào thẳm đỏ trước mặt trườn bò thẳm vào thẳm như rắn rết nhìn thực ghê người.

“Long chàng làm sao?”

Nhanh chóng vận khí điểm vài huyệt đạo nhằm cầm máu, Đông Phương Ngự Long vô lực ngã vào ngực Ngâm Tuyết. Thực mềm thực ấm áp, duy nhất hơi ấm của nàng mới cho hắn cảm giác an toàn.

“Tuyết Nhi”

“Ân, Long chàng làm sao? làm ơn nói cho ta biết” Ngâm Tuyết nức nở ôm lấy một đầu tóc đen thùi của phu quân mềm mại trơn mượt như tơ thoang thoảng mùi đàn hương, xen lẫn mùi tanh nồng của máu khiến châu lệ không thể kìm nén lăn tròn nhỏ xuống thẳm vào tóc.

“Nàng có biết Thiên Hoả Lệnh thực sự là cái gì không?” Ngự Long suy yếu nói.

“Chẳng phải chàng nói chàng cũng không rõ sao?” Ngâm Tuyết mếu máo đáp lại.

“Ta lừa nàng đấy, khụ...” bạc môi nhợt nhạt con lên cười ranh mãnh, khiến Ngâm Tuyết hoá đá một lúc mới hồi thần lại. Chết tiệt! hắn còn lừa nàng bao nhiêu chuyện nữa, thật muốn tẩn cho tên bại hoại này một trận.

“Thiên Hoả Lệnh thực sự không phải là một vật, mà nó là huyết thống” Ngự Long suy yếu lại phun ra một ngụm huyết.

“Ta không cần biết chàng đừng nói nữa” Ngâm Tuyết hốt hoảng vung về lau đi vết máu trên khoé môi trương phu mà lòng quặn thắt.

“Thiên Hoả Lệnh thực ra là một lại cổ có thể khiến con người đạt đến cực hạn tiềm năng. Ngoại công của ta thực ra không phải họ Cổ mà là họ Độc Cô. Tổ tiên nhà Độc Cô đã tự hạ loại cổ này vào mình, nhưng không ngờ nó không chỉ tồn tại duy nhất ở một cá nhân mà lại di truyền theo huyết thống. Tổ phụ nhà Độc Cô có ba người con, Độc Cô Thần là ngoại công của ta, Độc Cô Dã là nhị gia gia cũng là sư phụ của ta, ngoài ra còn một người là Độc Cô Miên lưu lạc ra hải ngoại không rõ sống chết. Năm xưa ngoại công của ta vì tránh kẻ khác thèm khát sức mạnh của Thiên Hoả Lệnh trong huyết thống của nhà Độc Cô liền đổi họ lập nên Thiên Ma Giáo tạo lực lượng bảo vệ người thân.....khụ, khụ” Nói một tràng không khí huyết dần trào khiến Ngự Long ho khan.

“....Thôi xin chàng....”

“Để ta nói..” một tay đưa lên ngăn lại đôi môi đang run rẩy vì nức nở của thê tử.

“Ngoại công không muốn dùng đến năng lực của Thiên Hoả Lệnh, vì khi con người đạt đến cực hạn sẽ máu huyết công tâm mà chết. Nhưng Nhị gia gia của ta lại không như vậy, sư phụ là người cường ngạo duy ngã độc tôn không chịu khuất nhục thay tên đổi họ. Liền điên cuồng tìm phương pháp khắc chế Thiên Hoả lệnh, để dù có dùng đến cực hạn vẫn vô sự. Và sư phụ đã tìm ra đó chính là Long Huyết..”

“Long Huyết....?”

“Long Huyết là máu của Long Nhân chỉ cần một giọt Long Huyết có thể trung hoà Thiên Hoả Lệnh trong huyết thống nhà Độc Cô.....”

“A... vậy bây giờ chàng cần Long Huyết, mau nói ta sẽ đi tìm ngay” Ngâm Tuyết vùng dậy lao đi. Nhưng chưa đi được mấy bước liền bị Ngự Long nắm chặt không thể nhúc nhích.

“Ngốc, nàng biết Long Huyết ở đâu mà tìm?”

“Ách, vậy chàng....?”

“Sự đệ của ta Đoan Mộc Viêm An là một Long Nhân, ta đã gửi tin hắc có lẽ đã ở dưới chân Nguyệt Thiên Nhai”

“Người đâu”

“Giáo chủ có gì phân phó?”

“Mau xuống núi nghênh đón một người, người đó như thế nào nhỉ?” Ngâm Tuyết bắt lực nhìn Ngự Long mặt mày tái nhợt thêm vài đường hắc tuyến.

“Hắc có mái tóc màu bạch kim rất nổi bật, ngoài ra bị bệnh tự kỉ cuồng...”

Những tia bình minh yếu ớt xuyên qua màn sương, một mỗi phủ một tầng sáng mờng lung lên đồng tàn tích của tổng giáo. Lác đác vài bóng người xuất hiện thu dọn tàn cục, tuy chỉ còn lại bãi đổ nát nhưng sẽ rất mau thôi Thiên Ma Giáo sẽ lại cường thịnh vì giáo chủ và đại hộ pháp đã trở lại. Giáo chúng bưng bưng khí thế làm việc, thỉnh thoảng ai đó cất cao giọng hát một điệu dân gian làm không khí ảm đạm thêm sức sống:

“Hoa thơm, cỏ thơm theo gió.....

....róc rách suối chảy, cô sơn nữ tiếng cười vui.....”

“Cái này là thứ âm nhạc gì?” đang bước trên đường vào cấm địa một nam tử mặc trang phục dị tộc mặt ẩn sau mũ che rộng vành.

“Chỉ là một khúc dân ca của vùng này, Đoan Mộc công tử nếu có hứng thú ta có thể hát một đoạn cho người nghe”

“Please!!! làm ơn đi tiếng vịt kêu ấy mà người bảo là bài hát à, ta đánh rắm còn nghe hay hơn” giọng nói gọi cảm nhưng lại thoát ra lời thô tục, khiến tên giáo đồ được phái xuống núi một đầu đầy hắc tuyết. Đại hộ pháp nói không sai a, cái tên họ Đoan Mộc này đúng là có bệnh thật.

.....

“Giáo chủ Đoan Mộc công tử đã đến”

“Ân, mời vào”

Bên trong Hoả Phong Các, hàng hà sa số đồ rực rỡ che dưới ánh sáng yếu vẫn thật sự huy hoàng. Trên thảm lông thú những chiếc gối lông ngỗng trắng muốt to lớn dường như nuốt lấy một thân hồng y, tóc đen như mực thủy hạ rơi rớt trên vai chảy xuống thắt lưng, tùy hứng phủ lên mặt thảm tuyết trắng nổi bật.

Thân ảnh vận hồng y, chậm rãi quay người tóc dài ôm tròn dung nhan thanh thoát như tuyết tinh nhưng đượm nét tiêu tụy.

“Đoan Mộc công tử?”

“Ân, là ta” Đoan Mộc Viêm An tháo xuống mũ trùm đầu sổ tung mái tóc màu ngân bạch tuyết mỹ như nguyệt nha không sơ buộc tùy hứng vương vài tầng thêm nét yêu mị ngoại lai. Sống mũi cao thẳng đặc thù, làn da trắng tuyết, bạc môi ướt át vi dương, ánh mắt như bảo thạch màu đại dương lướt nhìn qua người mặc hồng y liền tập trung đến người đang gối đầu trong ngực nữ tử kia. Một thân ti bào đen tuyền khiến tuần mã dung nhan trắng bệch càng thêm tương phản. Đại sư huynh a, cuối cùng cũng đến lúc huynh phải nhờ đến ta nga. Cứ đợi đấy, người dành mất danh hiệu đệ nhất mã nam của ta bây giờ xin trả cả vốn lẫn lời hắc..hắc..

“Mời ngồi” Ngâm Tuyết nheo mắt cố quan sát người vừa đến, hắc mặc một thân quần áo tựa như áo sơ-mi như dài hơn phủ qua đầu gối, quần thô nhưng được làm bằng da thuộc. Hắc mang nét xinh đẹp yêu mị như những yêu tinh trong truyện cổ Bắc Âu tao nhã, xinh đẹp và huyền bí.

“Sự tẩu đa lễ” bạc môi ướt át cong lên một độ cong vừa phải diễm đạm.

“Đoan Mộc công tử hình như không phải người trung nguyên?”

“Sư tẩu đừng khách sáo thế, gọi Viêm An hay sư đệ được rồi. Thực ra ta tên thật là Demon William nhưng vì chẳng ai đọc được tên ta đành hoàng cả, nên đổi thành Đoan Mộc Viêm An. Sư tẩu quả tình mắt”

“Ồ William cái tên rất hay”

“Tẩu đọc được tên của ta?”

“Ân trước có học qua chút ngoại ngữ hắc..”

“Đúng là không hổ là sư tẩu của ta, phải như thế mới được. Ta định rồi sư huynh, nếu muốn ta giúp huynh thì cho ta mượn sư tẩu một ngày không thì đừng mơ” Đoan Mộc Viêm An cười giảo hoạt.

Đông Phương Ngự Long đang nhắm mắt dưỡng thần, mị nhãn liền sắc lẹm liếc về phía tên đũa nói cuồng dùng hết khí lực quá lớn.

“Cút ngay cho ta.....”

36. Chương 36: Nhập Ma

Ánh nền heo hắt khiến gương mặt đang ngủ say của Đông Phương Ngự Long càng trở nên nhợt nhạt. Ngồi bên giường Ngâm Tuyết như cảm thấy một khối đá nặng ngàn cân đang không ngừng đè nghiêng trên ngực. Ngự Long sống chết không đáp ứng yêu cầu của Đoan Mộc Viêm An, hết như tiểu hài tử không chịu rời mẹ vậy. Đúng là trong mỗi một nam nhân đều ẩn chứa một đứa trẻ.

Nhìn tình trạng hần ngày một xấu Ngâm Tuyết không biết làm gì hơn, lợi dụng lúc Ngự Long đang ngủ say điểm thủy huyết của hần. Nàng thay hần xếp lại mép chăn cẩn thận, lưu luyến nhìn trượng phu một lúc rồi đẩy cửa bước đi..

Trong mai viên không khí tang tóc của mùa đông đã dần bao phủ, những thân cây khẳng khiu buồn tẻ đứng trong sương núi. Trong tiểu đình giữa rừng mai gió núi lạnh thấu đang vui đùa cùng những lọn tóc màu ngân bạch của người đứng bên trong, sương mù cùng gió núi càng khiến hần trở nên mờ ảo đến vô thường như tinh linh của gió có thể tan biến vào hư không bất cứ lúc nào.

“Sư tẩu đã đến?”

“Ân” Ngâm Tuyết nhẹ bước vào tiểu đình bước đến bên cạnh hần.

“Sư huynh hần?”

“Chàng đang ngủ”

“Vậy cũng tốt, sư tẩu ta muốn hỏi tẩu một chuyện”

“Tuỳ tiện “

“Vì sao tẩu yêu Ngự Long?” đôi mắt màu đại dương nhìn xa xăm lặng lẽ chuyển hướng nhìn sang người bên cạnh trường bào đỏ rực vân đạm phong kinh đứng trong gió, kiêu ngạo như vũ hoả.

“Ta không biết, chúng ta gặp nhau tình cờ. Chàng bá đạo bước vào tâm ta sau đó muốn vứt bỏ cũng vứt bỏ không được” Ngâm Tuyết mỉm cười theo dòng hồi ức mong manh như sương. Ngự Long như cơn lốc quét qua đời nàng mang đi tất cả, cả thề xác lẫn linh hồn.

“Tẩu có biết vì sao huynh ấy yêu tẩu không?”

“Ta không rõ?” Ngâm Tuyết ngược nhìn Viêm An. Nàng trước nay luôn hồn nhiên yêu và được yêu nàng không bao giờ tự hỏi vì sao yêu, có lẽ tình yêu thật sự không cần lý lẽ.

“Vì tẩu có gương mặt giống hệt với mẫu thân sư huynh”

“Thì sao?”

“Người sư huynh duy nhất để tâm trên thế gian này chỉ có mẫu thân huynh ấy, tẩu không ngại mình là” Viêm An dường như thấy thương cảm thay cho Ngâm Tuyết nên bỏ lửng câu nói.

“Thế thân sao?....Ta không quan tâm chỉ cần chàng hạnh phúc ta cam tâm tình nguyện”

“Kể cả khi huynh ấy mất tất cả, võ công, địa vị, cùng dung mạo?”

“Có sao đâu chứ, ta có thể dùng võ công của mình để bảo vệ chàng cùng lắm thì cả hai cùng chết. Địa vị thì sao? không phải ta đã là giáo chủ sao? Dung mạo càng không phải vấn đề chỉ cần chàng nhìn ta xinh đẹp là đủ, ta có thể bù đắp ọi khiếm khuyết của chàng”

“.....” Viêm An thất thần nhìn Ngâm Tuyết, từ gia đình thế nào có thể giáo dưỡng ra một nữ nhi như thế cuồng vọng bất chấp tất cả bảo vệ thứ thuộc về bản thân. Nam nhi chưa chắc có được một nửa sự cao ngạo của nàng.

“Sau khi tiếp nhận Long Huyết không phải ai cũng có thể dung hợp. Trường hợp tệ nhất Long Huyết sẽ tàn phá nhâm đốc nhị mạch phá huỷ võ công đồng thời dẫn đến bán thân bất toại suốt đời. Nếu may mắn, thì có thể đả thông kinh mạch công phu sẽ đạt đến vượt bậc nhưng dung nhan sẽ bị biến dạng vì khi cùng Long Huyết kết hợp liền phải nhập ma chương”

“Nhập ma chương?”

” Long là thần vật, nhưng Long Nhân lại là kết tinh của Long Thần và Ma Vật. Nên mang dòng máu lai tạp, phần Thần có thể trấn áp phần Ma trong máu chúng ta nhưng nếu kết hợp với máu người thường phần Ma sẽ bộc phát”

“.....”

” thế nào? Hối hận” Viêm An nhàn nhạt cười nhìn nữ tử cao ngạo lâm vào trầm tư.

” hãy cứu chàng” một tia sáng hiem hoi len qua sương trắng ánh lên dung nhan nhu hoà của nữ tử nhưng bao phủ một tầng hào quang kiên định. Nàng ta thực sự là nữ tử sao?

” Được”

Đông Phương Ngự Long đã ngủ một giấc dài rất thoải mái. Mi mắt nặng nề khai mở. Hình như bên ngoài đã không còn ánh sáng. Trong Hoả Phong Các ánh nến nhu hoà thấp sáng. Nàng trong phục trang la sa mỏng manh đang ý lại trong ngực hắc. Ngủ sao? Đúng là mèo con lười biếng.

“Tỉnh?”

“Ân”

“Ban ngày đi đâu?”

” Đi gặp Đoan Mộc Viêm An”

“Không nghe lời ta, thật hư” Ngự Long sùng nịnh nhéo mũi nàng trừng phạt.

“Chàng biết hậu quả của Long Huyết?” Ngâm Tuyết làm nũng cọ vào ngực Ngự Long.

“Ân ta biết” Ngự Long thở dài vùi mặt vào tóc nàng hết như hải tử phạm lỗi len lén nhìn Ngâm Tuyết.

“Tuyết Nhi khi ta gọi sư đệ đến ta tin tưởng nàng sẽ luôn ở bên ta. Nhưng khi hắc đến ta lại cảm thấy sợ hãi. Ta rất sợ Tuyết Nhi....”

” Ngốc, chàng cầm lấy” Ngâm Tuyết dúi vào tay Ngự Long một chiếc túi thơm phải nói sao nhỉ? Cực xấu. Nhưng theo dạng hình thù có thể nhìn ra hình một bông hồng trắng.

Ngự Long cẩn thận mở miệng túi, bên trong là một bím tóc nhỏ được bện từ hai loại tóc khác nhau. Đây? Chẳng phải bím tóc trong đêm tân hôn hắc đưa cho nàng sao? Nó làm từ tóc của hai người tượng trưng cho ” kết tóc se tơ, phu thê vĩnh kết đồng tâm”.

” Tuyết Nhi đây là?”

Ngâm Tuyết cười sáng lạn” chàng có biết ý nghĩa của hoa hồng trắng là gì không? Ở chỗ ta nó có nghĩa là” không ai xứng đôi với chàng như ta, và chỉ có chàng mới xứng với ta”

” Tuyết Nhi” một dòng nước ấm dâng lên trong lòng. Hân thực hạnh phúc.

” Vậy chàng sẽ nhận Long Huyết chứ?”

” Ân”

Những tia bình minh khó khăn xuyên thấu màn hơi nước dày đặc khiến những đoá Nguyệt Thiên Thảo đọng hơi sương ánh lên lấp lánh như dát vàng. Tiếng nước róc rách đánh tan vẻ tĩnh lặng vốn có của núi rừng hoang vu. Dòng nước trong suốt uốn éo theo những khe đá như tiên nữ nhảy múa cao thấp trầm bổng cuối cùng hoá thành hơi nước lượn lờ trong không trung. Hơi nước từ suối nóng Nguyệt Thiên Thảo lắng đọng mê người chứ không lạnh lẽo bí hiểm như hầu hết sương giá của vùng núi này.

Hơi sương thanh thoai đượm mùi hoa cỏ đan vào sắc trắng la sa. Thiếu nữ bên suối tóc dài phủ trên Nguyệt Thiên thảo. Ánh mắt sững nước vô định như xuyên thấu làn hơi nước dày đặc thấy được động nhỏ khuất bên kia bờ suối. Đã hai đêm ba ngày, chàng đã ở đó hai đêm ba ngày vì sao còn chưa chịu ra. Ít nhất cũng cho Viêm An ra báo tin bình an chứ, hay là....?

Mị nhân mệt mỏi không ngừng run rẩy, Ngâm Tuyết đứng lên kèm theo một cái nhún nhẹ phi thân qua con suối. Chân vừa chạm đến lớp Nguyệt Thiên Thảo êm mượt.....

“Sư tẩu, chẳng phải ta nói tẩu không được qua bờ bên này nữa bước sao?” giọng Đoan Mộc Viêm An như u quỷ toát đến khiến Ngâm Tuyết giật thót lão đảo tuận đà thân mật với nước suối.

“Người muốn hù chết ta sao?” Ngâm Tuyết chặt vật bò lên bờ bực bội vắt khô tóc và y phục đã ướt đầm.

“Không dọa tẩu để tẩu vào đây phá hư chuyện tốt của ta sao?”

“Cái gì chuyện tốt?... không phải người lợi dụng lúc Long không đề phòng làm gì phi lễ chứ?” mị nhân nheo lại nguy hiểm sắc lạnh.

“Cho ta xin đi, tẩu nghĩ ai cũng biến thái như tẩu hay sao? Sư huynh coi như may mắn không bị ảnh hưởng kinh mạch nhưng.....”

“Thế nào nói mau” Ngâm Tuyết không để ý hình tượng lao đến túm lấy áo Viêm An quát lớn.

“Dung mạo bị biến hoá có chút...” Viêm An khó chịu tháo móng vuốt của Ngâm Tuyết ra khỏi áo, giận dữ trừng nhìn nàng nhưng thoáng chốc mặt lại đỏ như trứng tôm bối rối nhìn sang hướng khác.

“Này người là nữ nhi sao?... làm gì cứ phải áp dụng như thế...?” Thấy Viêm An thái độ kì quặc Ngâm Tuyết lấy làm lạ, nàng mới chú ý đến trang phục của mình sau khi bị ngã xuống nước bộ quần áo sa mỏng liền trở thành trong suốt giống như miếng băng mỏng gián sát vào cơ thể.....

“Ách người không nói ta tự vào xem....” thoáng chốc Ngâm Tuyết mặt mũi cũng phủ một tầng đỏ lự. Nàng vừa thẹn vừa giận chạy tuột vào hang.

“Này khoan, ta vẫn chưa nói hết mà. Sư huynh bây giờ không những dung mạo biến hoá mà tính tình chuyển biến vô cùng nguy hiểm....” Viêm An ngược lên thì đã chẳng thấy ai lắng nghe hắn nói đành cụt hứng hừ một tiếng, chấp tay sau đít bỏ đi.

.....

.....

“Ngự Long..” trong hang rất tối ánh sáng ban ngày không thể lọt vào. Ngâm Tuyết chỉ có thể dựa theo trí nhớ và cảm giác men theo vách đá lần mò tiến vào bên trong.

Những phiến thạch nhũ sắc nhọn vô tình cào vào tay đau nhói. Ngâm Tuyết rên lên một tiếng, liền im bất khi bắt gặp ánh sáng. Trong ánh sáng yếu ớt nàng chỉ lơ mơ thấy được một nhân ảnh hắc sắc bất động ngồi trên một khối thạch nhũ lờ mờ.

“là chàng sao?” Ngâm Tuyết hỏi nhỏ, không có ai trả lời.

“là ta, Tuyết Nhi của chàng đây” nàng tiến đến gần hơn đủ để cảm nhận được hơi thở của người đó, nhưng dung mạo vẫn bị bóng tối che khuất.

“đứng lại đây” giọng nói trầm âm lúc trước trở nên thanh lạnh.

” tại sao?” không để ý đến lời ngăn cản của Ngự Long nàng tiếp tục bước đến, đặt một tay vén lên mái tóc đen mượt.

Bất chợt cổ tay nàng nhói đau khi bàn tay cứng như thép nguội, trắng bệch lờ mờ những móng dài sắc nhọn như dã thú kim lấy nàng ấn vào lồng ngực cứng rắn không cho nàng nhìn thấy dung mạo hẳn.

” ta nói đứng lại gần ta, nàng không nghe thấy sao?” âm thanh sắc lạnh rít lên bên tai khiến Ngâm Tuyết có chút run rẩy. Nàng hít lấy một ngụm khí lớn phảng phất mùi đàn hương. Nhẹ nhàng vuốt ve những móng vuốt sắc nhọn khiến lực đạo kim nén nàng có chút buông lỏng, Ngâm Tuyết mới cẩn thận ngước lên.

Gương mặt hẳn đã trở nên nhiều góc cạnh yêu dã như một con báo xinh đẹp. Thấp thoáng trong tóc dài là vành tai nhọn như yêu tinh. Bạc môi sừng cong vút mị hoặc. Làn da trắng như tuyết trở nên trong suốt khiến hàng trú vẫn vẫn vẹn màu đỏ thắm chạy dài từ trán đến gò má bên trái càng thêm nổi bật. Hàng mi dài ngả sang màu vàng kim đang khép chặt.

” mở mắt ra đi” ngón tay thon mềm lướt nhẹ qua hàng mi dài khiến chúng run rẩy khai mở.....

Phía sau hàng mi là một đôi mắt câu hồn đoạt phách, tàng nghệ lưu chuyển con ngươi màu hồng ngọc tuyệt đẹp. Vẻ đẹp của quỷ lạnh lẽo nhưng đầy đam mê, bi tráng nhưng không thô lương dường như chỉ cần ánh mắt ấy liếc nhìn cũng đủ khiến sinh linh đồ thần.

” Sợ sao?”

Ngâm Tuyết cúi mặt nhẹ nhàng lắc đầu.

” Nói dối” hẳn tà ác siết chặt bờ vai nàng đau đớn. Ngâm Tuyết cố cắn chặt môi dưới để không rên lên.

” Vậy hãy chứng minh nàng không sợ hãi”

“.....”

Ngâm Tuyết không trả lời, hai cánh tay trắng nõn có chút run rẩy bò lên bờ vai hẳn, cẩn thận ôm cổ Ngự Long. Bờ môi anh đào ngượng ngừng áp sát vào bạc môi nóng bỏng dây dưa không rõ, chậm chậm cái lưỡi ngọt ngào bạo dạn tách hai cánh môi tiến vào bên trong rụt rè và đáng yêu hoà cùng hơi thở.

” Tuyết Nhi hãy nhìn ta”

Hàng mi run lên hé mở đôi mắt trong suốt sững nước nhìn thẳng vào đôi con ngươi đỏ rực. Nàng không sợ hẳn, một luồng sóng nhiệt trào dâng, dục vọng tuôn chảy, la sa quần áo của nàng liền biến thành tro bụi. Hẳn muốn hoà vào làm một cùng nàng.

Đau đớn khi hẳn cuồng loạn vuốt ve cơ thể nàng. Những vằn máu đỏ như hoa lửa nổi bật trên làn da trắng tuyết. Đau đớn khi hẳn điên cuồng tiến nhập chiếm lấy không khiến nàng sợ hãi nhưng là một loại hạnh phúc.

” Dù chàng có thành quỷ ta cũng nguyện trầm luân địa ngục”

37. Chương 37: Nghị Hoà

của Bắc Thần Thương đến nơi liền bị thị vệ chặn lại.

“Xin bẩm báo giáo chủ, có cố nhân cầu kiến” Bắc Thần Thương vẫn giữ phóng thái lễ độ.

“Là người nào?”

Nháy mắt Chu Tử Kỳ sửng sốt khi thấy một nam tử vận trường xam màu lam bước ra sau cánh cửa. Chính là hắc kẻ đã cùng tên giáo chủ bán nam bán nữ kia lừa Bắc Thần đại nhân thua cuộc năm xưa, hình như nghe bọn chúng gọi hắn là Ngưng Phong sứ giả.

“Đã lâu không gặp, Ngưng Phong sứ giả” Chu Tử Kỳ cố gắng kìm lại kinh miệt lên tiếng.

“Ra là Bắc Thần công tử, ta sẽ vào bẩm báo giáo chủ nhưng có thể gặp hay không ta không hứa trước” không thèm nhìn đến Chu Tử Kỳ, Ngưng Phong vẫn thản nhiên quay người đi vào trong.

.....

.....

Ánh thái dương đã lên đến đỉnh đầu, hình như đã là chính Ngọ nhưng chưa thấy Ngưng Phong quay trở ra đoàn người Bắc Thần Thương vẫn đứng bên ngoài cửa.

“Chết tiệt, thật kinh người quá đáng mà” Bắc Thần Đào dùng dùng thét lớn

“Im ngay, đây là đến cầu hoa không phải ra oai” Bắc Thần Thương vẫn thản nhiên cất tiếng, nhưng âm thanh lại đè thấp thoát ra một cỗ khí thế vô hình khiến Bắc Thần Đào không còn dám lộn xộn.

Nửa ngày trôi qua, cánh cửa lớn màu đỏ một lần nữa di chuyển, Ngưng Phong xuất hiện thái độ trở nên hoà nhã và kính cẩn mời đoàn người xin nghị hoà vào trong. Thiên điện vẫn trong tình trạng phục hồi, phần mái ngói vẫn chưa được lợp hết, khiến ánh nắng chói lọi từ bên ngoài tràn vào rực rỡ kim quang tô điểm mang phong vị huy huỳnh hoàng trang nghiêm, lại điểm xuyết nét cổ kính hoàng dã như tàn tích của một ngôi đền cổ, chỉ xụp đổ bên ngoài nhưng bên trong vẫn ẩn chứa một sức mạnh vô cùng.

“Giáo chủ đến” khi nhóm người của Bắc Thần Thương vừa an vị đứng trong sảnh lớn không lâu liền có tiếng người hô to. Theo ánh kim quang của mặt trời, trường bào hồng huyết nương theo gió cuồng cuộn xuất hiện.....

Đông Phương giáo chủ vẫn bộ dạng cao ngạo như trước, nhưng sắc mặt mang một tia mệt mỏi cùng giáng đi có chút xiêu vẹo nhưng rất nhanh hình dáng to lớn của đại hộ pháp giúp giáo chủ che lấp sự chật vật, dường như không ai có thể nhìn thấy. Nhưng ánh mắt tinh tế của Bắc Thần Thương không hề bỏ sót nhất cử nhất động của giáo chủ liền nhíu mày suy tư. Đông Phương giáo chủ bị thương sao? (Tác giả: =)) Thương ca đoán gần đúng hắc ...hắc...)

“Bắc Thần đại nhân quá bộ đến chẳng hay có gì chỉ giáo?” giọng nói trong trẻo không khác xưa, nhưng lại mang âm điệu trào phúng vang lên.

“Đông Phương giáo chủ nói quá lời rồi, lần này chúng ta đến xin nghị hoà với quý giáo”

“Bổn giáo tài hèn sức mọn thực không dám nhận”

“Ta biết chúng ta ngay cả tư cách nghị hoà cũng không có, tuy nhiên ta biết người giáo chủ tân khổ vạn khổ tìm kiếm đang ở đâu” Bắc Thần Thương đối với sự cự tuyệt của Đông Phương giáo chủ không lấy làm nao núng, từ tốn nói lên quân bài cuối cùng.

Ngâm Tuyết ngồi trên bảo tọa cẩm thạch đen đôi chân mày khẽ nhíu, ý hắn nói là Ngự Long sao?

“Cám ơn hảo ý của Bắc Thần công tử, người đó ta đã tìm được không cần công tử nhọc lòng” liếc nhìn âu yếm sang người ngồi bên cạnh Ngâm Tuyết lạnh lùng trả lời.

“Giáo chủ hiểu lầm, người ta nói đến là Cổ Cẩm Ngọc”

Khi nghe đến cái tên ấy Ngâm Tuyết tim bỗng nhảy thót một cái, nhận thấy người ngồi bên cạnh khẽ rung lên xúc động nàng vội vàng bắt lấy bàn tay to lớn đang run rẩy kia nắm chặt trấn an.

“Tất cả ra ngoài” Ngâm Tuyết hạ lệnh mọi người có mặt trong điện vội vã lui ra. Bắc Thần Thương cũng ra hiệu cho Bắc Thần Dao và Chu Tử Kỳ ra ngoài.

Nhìn thấy đại hộ pháp Hoả Diễm vẫn ngồi im bất động bên cạnh giáo chủ, trong ánh mắt Bắc Thần Thương thoát một tia u sầu cũng không nói gì bắt đầu vào việc chính.

“Ta muốn cùng giáo chủ đạt thành hiệp nghị, bù lại ta sẽ cho giáo chủ biết hành tung của Cổ Cầm Ngọc”

Liếc nhìn Đông Phương Ngự Long vẫn một bộ dáng kích động.

“Hiệp nghị đạt thành” Ngâm Tuyết lên tiếng. Đôi môi nhợt nhạt của Bắc Thần Thương giãn ra một nụ cười mãn nguyện.

“Cổ Cầm Ngọc phụ nhân hành tung chỉ Tuỳ Đế biết. Nhưng hiện nay Tuỳ Đế đang bị thái tử giam lỏng trong hoàng cung, cách duy nhất chính là đánh thái tử giải cứu quân vương.”

38. Chương 38: Hiệp Triệu Quân Hùng

Sau cuộc thương nghị bí ẩn của chủ nhân gia tộc Bắc Thần và Đông Phương giáo chủ, phe cánh ủng hộ Thất hoàng tử và ma giáo chính thức kết minh. Thiên Ma Giáo xưa nay nghe nói có thực lực kinh người, nhưng chưa một ai chứng kiến cái thực lực kinh người ấy lần nào. Vì chưa có đối thủ nào xứng tầm xuất hiện, nay cũng là dịp để Thiên Ma Giáo show hàng.....=))

Cũng có điểm lạ, đại hộ pháp quanh năm ẩn mình bây giờ lại chính thức xuất trận. Mọi việc an bài thỏa đáng giao cho các hộ pháp, cùng các đường chủ chia ra làm nhất nhất thuận tiện. Mặt khác không biết nhảy đâu ra một cái Huyền Minh Cung, từ Tây Vực bí ẩn chạy đến trợ giúp ma giáo. Tô gia phú khả địch quốc nắm giữ hầu hết các đầu mối thương nghiệp của Tử Nguyệt Vương Triều cũng công khai trợ tài cho Thiên Ma Giáo. Đúng là ma giáo vừa xuất trận liền gặp được “thiên thời, địa lợi” chỉ còn thiếu “nhân hoà”.

“Nhân hoà “ ở đây chính là phái trung lập trong võ lâm, từ khi võ lâm minh chủ Hàn Long mất tích võ lâm không người dẫn dắt liền trở thành long xà hỗn tạp không ai đủ năng lực lãnh đạo. Hai phe thái tử và Thất hoàng tử đã dùng rất nhiều cách để bình định các nhân sĩ võ lâm này nhưng thúc thủ vô sách...

.....

Trên đỉnh núi đã có những bông tuyết đầu tiên thuần khiết thả mình xuống bao phủ lấy Tuyết Hiên càng thêm mờ ảo. Từ lúc trở lại tổng đàn Ngâm Tuyết đều ở trong Hoả Phong Các ám áp của Đông Phương Ngự Long. Nhưng hần mấy ngày nay chạy đông chạy tây lo việc trong giáo, Hoả Phong Các không có hần cũng trở nên lạnh lẽo quanh quẩn ở không có thói quen đành lôi kéo Nhượng Nhi về lại Tuyết Hiên.

“Nhượng Nhi a, thực nhàm chán” Ngâm Tuyết thở dài đưa tay đón lấy một bông tuyết lạc bên cửa sổ, cảm nhận cái giá lạnh của nó đang tan chảy trong lòng bàn tay.

“Tiểu thư trở vào ngay, bên ngoài lạnh sẽ bị phong hàn “ Nhượng Nhi lôi tuột Ngâm Tuyết vào trong, ấn lên giường, lấy chăn bông quấn chặt thành bánh chưng.

“Nhượng Nhi sao thô bạo quá vậy? Ta đâu phải cố ý bắt ngươi ở đây chịu tội, ngươi không được gặp Tiêu Phong nhà ngươi có trách thì trách Long. Hần không cho ta đi cùng” Ngâm Tuyết phụng phịu lắm bằm.

“Thật là cái gì Tiêu Phong của em...” Nhượng Nhi đôi má thoáng ửng đỏ. Vội lái câu chuyện sang hướng khác.

“Cô gia không cho tiểu thư đi theo, vì mùa này tiểu thư hay bị nhiễm phong hàn. Nếu nhiễm, tiểu thư lại bị khó thở cả đêm chỉ có cô gia chịu khổ” Nhượng Nhi diễm đạm giải thích cho Ngâm Tuyết, nhưng trong lòng

thầm rét lạnh khi nhớ đến vẻ mặt băng giá lúc ra lệnh của Ngự Long, không thể tin cô gia trước mặt tiểu thư và sau lưng tiểu thư là cùng một người a.

“Ta mặc thêm áo lông là được, cứ nhốt ta ở đây không chết vì bệnh thì cũng chết vì chán mất” Ngâm Tuyết trường người trên giường lười biếng than thở. Nhược Nhi chỉ còn biết nhìn chủ nhân “thật là hết cách” của mình. Đâu phải nàng muốn nhốt tiểu thư trong này, nhưng vì cô gia đang triệu tập võ lâm nên cũng khó tránh loạn tên ám tiễn, phòng bắt trắc đành uỷ khuất tiểu thư vậy.

“Thế chừng nào Long mới trở lại?”

“Sẽ sớm thôi, tiểu thư đừng lo” Nhược Nhi mỉm cười nhìn con sâu lười trên giường. Đúng thực là không hiểu nổi tiểu thư khi thì quyết đoán mạnh mẽ, khi thì lười biếng thích làm nũng thay đổi con nhanh hơn người ta lật sách. Đúng là long điều xứng đôi a.

Chạng vạng, trong màn tuyết bụi bóng hình mong chờ cũng xuất hiện. Hàn khí cường ngạnh xông vào sự ấm áp trong phòng. Đông Phương Ngự Long một thân hắc bào, mặt nạ ngân bạch như trăng non trên trời đêm, tạo thành sự tương phản cùng bộ lông tuyết trắng của Bạch Lang. Một người một thú bước vào phòng phủ tuyết trên áo choàng, còn Bạch Lang rùng mình một cái khiến những bông tuyết nho nhỏ bắn tung toé khắp sàn nhà rồi lững thững đi đến cạnh lò sưởi nằm xuống.

“Cô gia đã trở về” Nhược Nhi vui mừng đến đón lấy áo choàng từ tay Ngự Long.

“Tuyết Nhi đâu?” Ngự long tháo xuống mặt nạ, vẫn không biểu cảm gì nhiều hỏi.

“Tiểu thư đang ngủ”

“Sao lại ngủ sớm như vậy?” đôi mày thanh sơn khẽ nhíu. Thấy thế Nhược Nhi thoáng mỉm cười đúng là chỉ có chuyện liên qua đến tiểu thư mới khiến cho cô gia có biểu cảm mà thôi.

“Nô tỳ cũng không rõ, hình như là giận dữ”

“Giận dữ?” đôi chân mày càng nhíu chặt, Ngự Long nhanh chóng từ tiền thính bước vào trong nội thất. Ánh sáng màu đỏ hồng của đèn lồng treo trên tường khiến sắc trắng của tấm chăn lông thú trở nên lung linh kì ảo, bao phủ lấy một thân thể nhỏ bé đang nhẹ nhàng hô hấp. Ngồi xuống mép giường, Ngự Long sủng nịnh đưa tay vén sợi tóc của thê tử, khuôn mặt vô cảm dần tan chảy, giãn ra ấm áp tràn đầy nhu tình.

“Ấn...” ngâm nga một tiếng, Ngâm Tuyết chậm rãi mở mắt.

“Tĩnh?” Ngự Long nhẹ nhàng kéo thê tử vào lòng, nhưng ngoài dự kiến liền bị hất văng ra.

“Nương tử a, vi phu có tội tình gì?” Ngự Long mặt mày đáng thương hề hề uỷ khuất, một lần nữa bò lên giường.

“Sao không đi luôn đi, lão nương hôm nay tâm tình không tốt” Ngâm Tuyết biến thành bạo thê, rống lên.

“Nói ta nghe xem, kẻ nào muốn chết dám chọc giận bảo bối nào?” dùng lực một chút, Ngự Long đã ôm trọn thê tử vào lòng mặc cho nàng phản kháng, đâm thùm thụp vào ngực hắn. Oa... quả là nỗi đau ngọt ngào nha.

“Con không phải chàng suốt ngày bỏ, ta ở đây sao?” Tuyết làm nũng.

” Ta biết mấy ngày nay là uỷ khuất cho nàng. Nhưng bên ngoài thật không an toàn”

” Vậy, tối nay phu quân, chàng liền ra ngoài ngủ với Bạch Nhi đi, không tiễn. Hừ” biết làm nũng không xong, nàng lập tức trở mặt.

” Thật là, Bạch Nhi làm sao mềm mại và ấm áp như bảo bối của ta. Thôi đừng sinh khí nữa, ngày mai đại hội võ lâm chúng ta cùng đi” tranh thủ khi Ngâm Tuyết còn đang tự hỏi, hắn đã lườn vào chăn đem thân thể mềm mại ôm lấy. Cuối cùng tay chân không an phận đứng lên.

” Đứng... Thật đáng ghét. Võ lâm đại hội? Chàng tìm được Hàn Long rồi sao?”

” Ấn” đáp một tiếng lấy lệ, hắn tiếp tục công việc giang dờ vùi mặt vào tham lam hít lấy mùi hương ngọt ngào.

” Vậy tốt quá, ta muốn gặp Long đại ca” Ngâm Tuyết hào hứng muốn xuống giường. Thấy nàng không chuyên tâm, hẳn thật mất hứng. Đang làm chuyện ” thiên kinh địa nghĩa” với trưởng phu mà còn tơ tưởng đến nam nhân khác, thật không thể chấp nhận.

Ngự Long gầm lên một tiếng, không thương tiếc để lại một dấu ấn đỏ ửng trên làn da tuyết trắng. Nàng chưa kịp hô lên đau đớn, tiếng kêu đã bị tắc nghẹn vì bị ai kia dùng môi lưỡi ngăn chặn. Một cánh tay dùng lực hất tung chăn lông bao trùm lấy hai thân thể..... Đại khái sau đó xin mời độc giả tự tư duy :))

Lần đầu tiên trong lịch sử đại hội võ lâm được tổ chức tại tổng đàn Thiên Ma Giáo, quy tụ quần hùng của cả hai phe chánh tà. Nổi trội nhất trong chánh phái có thể nhắc đến Thiếu Lâm, Võ Đang, và Ngũ nhạc phái. Tà phái được xem là có máu mặt ngoài chủ nhà Thiên Ma Giáo ra còn Mị Hoa Cung tuy chỉ toàn nữ tử nhưng cũng hùng cứ một phương, không biết vì lý do gì nhất nhất ủng hộ ma giáo. Kể đến chính là Huyền Minh Cung lực lượng mới nổi đến từ tây vực, nghe đâu Minh Vương chủ nhân Huyền Minh Cung là đệ tử của Độc Cô Lão Nhân, sư đệ của Đại hộ pháp Hoả Diễm. Ngoài ra còn có sự góp mặt của một số sơn trang cùng võ lâm thế gia. Đặc biệt trong tứ đại võ lâm thế gia đã có hai thế gia tham dự là Bắc Thần gia và Mộ Dung gia. Bắc Thần gia tham dự thật không có gì lạ vì Thất hoàng tử liên minh cùng ma giáo cũng như Bắc Thần đã đầu quân a giáo. Còn Mộ Dung gia đã nhiều năm không hỏi thế sự đang trên đà suy tàn, nhưng vài tháng trước đứa con do thứ thiếp hạ sinh bị trục xuất nhiều năm đột ngột quay về một tay đánh bại Mộ Dung đương gia. Phế võ công Mộ Dung đại công tử, trục xuất Mộ Dung phu nhân, trở thành đương gia tân nhiệm của Mộ Dung gia, Mộ Dung Thực.....

.....

“Giáo Chủ đến..” trong khi đám đông đang ồn ào bàn tán, một tiếng báo hiệu sự xuất hiện của Đông Phương giáo chủ khiến toàn gia im bật các vị trưởng môn , trụ trì, đương gia, và cung chủ không hẹn mà cùng đưa mắt lên nhìn nhân ảnh một thân hồng bào rực rỡ tương phản nổi bật trên bảo tọa đen tuyền uy nghi mà rực rỡ, cũng không kém phần mê hồn nhưng nguy hiểm.

“Các vị hoan nghênh ghé thăm bốn giáo...” một giọng thanh thúy cất lên mỏng manh nhưng đầy uy quyền.

“Giáo chủ quá đa lễ” Trụ trì Thiếu Lâm điềm đạm đáp lời mở đường cho các bang phái chánh phái.

“Vậy xin cứ tự tiện ba..” Đông Phương giáo chủ nở một nụ cười tuyệt thế khiến mấy trưởng môn ngồi gần nhìn đến ngây ngất.

“Đông Phương giáo chủ thứ cho lão đạo nhiều lời, hôm nay tổ chức võ lâm đại hội Thiên Ma Giáo là có mục đích gì? Nếu nói đến chuyện kết minh thí xin thứ cho lão đạo đây đành bất lực” Chương môn nhân phái võ đang ngừ khí gay gắt lên tiếng.

“Chương môn có phải ngài đã quá vội vàng không? Hình như khách còn chưa đến đủ a” Đông Phương giáo chủ không giận hờn lên tiếng hướng ánh mắt về cửa lớn.

“Hahahah.. quả là lớp hậu bối ngày nay cũng biết lễ phép, trưởng bối chưa đến không tự tiện khai cuộc, không xấc xược như lão Cổ Ngạo Thiên (giáo chủ trước của ma giáo) lúc xưa nga” giọng nói sang sảng vang dội ngâm chứa một nội công kinh người, bóng người lướt đi trên không trung, vọt lên đài cao, an tọa trên chiếc ghế còn trống.

“Hong trưởng lão quá bộ đến, quả thật vinh hạnh”

“Đúng là tiểu bối hiểu chuyện lão nhân ta không đến cũng uống” lúc này mọi người mới nhìn rõ người vừa xuất hiện một thân quần áo tổ sắc tối tã, râu tóc một màu trắng bạc rồi bởi gần như che lấp cả khuôn mặt chỉ để lộ đôi mắt sắc quắc hữu thần cùng khoé môi luôn thường trực một nụ cười cợt nhả.

“Đây chẳng phải Hồng lão nhân bang chủ Cái Bang sao?” âm thanh kiêu mị của Cung chủ Mị Hoa Cung khiến người bên dưới sững sốt. Hồng lão bang chủ đã biến mất nhiều năm, ai cũng nghĩ lão đã chết không ngờ lại xuất hiện nơi này. Ma giáo mặt mũi cũng đủ đại môi được nhân vật như thế.

Nhìn vẻ ngạc nhiên của mọi người, Ngâm Tuyết cười khẩy mới thể đã sợ rồi. Nếu nói ra công công nhà nàng là Đông Phương Thiên Tuyết vang bóng một thời, là bạn nhậu của Hồng bang chủ bao đảm bọn chúng sẽ

té ngựa hết cho xem.

“Khách nhân đã đến đủ, cũng nên bắt đầu thôi. Các vị võ lâm nhân sĩ hôm nay bốn giáo triệu tập đại hội này thực ra là chịu sự nhờ vả của một bằng hữu. Vì bị kẻ gian hãm hại, muốn nhờ bốn giáo từ đại hội này lấy lại cái công đạo” lời nói úp mở của Đông Phương giáo chủ khiến xung quanh xôn xao đứng lên, ai có mặt mũi lớn như vậy khiến ma giáo triệu tập cả võ lâm đại hội để lấy lại công đạo.

“Xin mời Hàn Minh chủ” xôn xao bên dưới liền biến thành sử sốt. Từ lần Tây Môn gia giả mạo Hàn minh chủ không ai nghe phong thanh gì về minh chủ cả. Vì sao vị minh chủ như thần long thấy đầu không thấy đuôi này lại dính dáng đến ma giáo?

Từ phía sau Thiên Điện, nam tử một thân lực sắc trường bào chậm rãi bước lên đài cao trước điện. Vẫn tướng mạo ấy, vẫn phong thái đường hoàng năm xưa nhưng có một cái gì đó khác biệt. Không phải lại là minh chủ giả đó chứ?

“Các vị đã lâu không gặp” giọng nói ôn hoà, kiên định văng lên. Bên dưới vẫn không có lời đáp.

Nét mặt cương nghị mất đi sự ngăm đen, thay thế bởi màu da trắng xanh của người bệnh lâu ngày. Ánh mắt bị che dấu dưới đôi mi khép hờ, làn gió khe thổi bung dây buộc tóc lực sắc đan vào tóc đen mặc lung lay bất định như muốn bay biến tiêu thất. Bàn tay một thời uy vũ với Giáng Long Chưởng nay bằng bó trắng toát vô lực chống đỡ toàn bộ thân hình trên gậy trúc. Hàn minh chủ uy phong một thời nay tiều tụy cô tịch khiến ai cũng phải chạnh lòng.

“Nửa năm trước ta vì cứu người mà bị nhân hãm hại, trúng độc mất đi nhân lực. Hoạ vô đơn trí hạ lạc xuống Nguyệt Thiên Nhai may nhờ đại hộ pháp ra tay tương trợ, dưỡng bệnh nửa năm mới có thể tái kiến các vị hôm nay”

“Kẻ nào đáng chết như thế” bên dưới có người đã nóng nảy lên tiếng.

“Là Tây Môn Xuyên”

“Đúng là đồ tiểu nhân, nguy quân tử cũng may chúng ta không đi theo hắn. Hàn minh chủ yên tâm chúng ta sẽ vì ngài thảo cái công đạo” Trường môn nhân Võ Đang thái độ xoay 180 độ, lớn tiếng sách động quần chúng.

“Đúng, chúng ta vì Hàn minh chủ lấy lại công đạo...” thoáng chốc Thiên Ma Giáo không chiến mà thắng, sự xuất thiện thương tâm của Hàn Long đã đánh động nhân sĩ võ lâm còn đứng ở phái trung lập. Xem ra ngày xuất quân đã gần kề.....

39. Chương 39: Độc Cô Lão Nhân

Tiếng huyền nào nhat dần khi bóng lực sam khuất trong màn sương vào cấm địa. Bàn giao lại đám hỗn độn ấy hộ pháp, Đông Phương giáo chủ nhanh chóng nổi gót Hàn Long biết mất vào rừng cấm. Bóng áo màu lục vừa ở trước mắt liền biến mất, Ngâm Tuyết lấy làm khó hiểu Long đại ca chẳng phải bị thương nghiêm trọng còn mất thị lực làm sao đi nhanh thế được? Không suy nghĩ nhiều, dù võ công rất là gà vịt nhưng bạn Tuyết vẫn có một thân kinh công không chê vào đâu được. Mượn lực một nhánh cây phi thân lướt trên không trung, chẳng mấy chốc dấu vết của Hàn Long dẫn đến khu mai viên của Tuyết Hiên.

Mai viên vào mùa đông chỉ trơ lại những cành khẳng khiu, tuy nhiên không làm mất đi phong vị u tĩnh của khu vườn. Những cành mai khô như nét bút thủy mặc chấm phá trên nền tuyết trắng, khi thì mạnh mẽ quyết đoán, đôi chỗ lại là lướt yêu kiều tuyệt mỹ trên nền trắng thuần của trời cao và tuyết lạnh. Mũi chân vừa chạm đến tuyết xốp, ánh mắt nàng đã bắt gặp “kẻ đột nhập”.

Chính giữa Mai viên có một cây Nhất Chi Mai cổ thụ có hình dáng rất kì lạ. Thân cây nghiêng mình thoải thoải như thác nước, hai cành lớn nhất lại khéo léo vươn ra từ đoạn gần rễ kiến tạo nên một tọa tử thiên nhiên đẹp mắt. Vào mùa hoa nở rộ Ngâm Tuyết thường đến đây vừa thưởng mai vừa uống rượu ủ từ quả

mai từ mùa trước. Nhưng cái tên không biết sống chết kia đang chễm chệ chiếm lấy chỗ ngồi yêu thích của nàng. Ngâm Tuyết chỉ hận không thể lập tức xé xác hắn, tuy nhiên nàng là ai chứ, là đỉnh đỉnh đại danh Đông Phương Giáo Chủ không thể hành động khinh suất như thế. Vì tên kia là mĩ nam a, Đông Phương giáo chủ không bao giờ chà đạp mĩ nam hắchắc.....

Thân cây nghiêng nhẹ ý nhị màu xám bạc, nam tử một thân lục sắc trường bào phiêu vờ trong gió tuyết như mảnh trời lam trong mây. Đặc biệt người này có một mái tóc màu lam hệt như những gợn sóng của đại dương mơn man trên gò má trắng nhợt nổi bật một điểm chu sa đỏ chói nổi bật giữa trán. Nam tử bạc môi khê nhếch, đôi mắt mang màu xanh của bầu trời chậm chạp thu lại vào nhân ảnh của Ngâm Tuyết.

“A đầu, hóa ra kinh công của ngươi cũng không tệ.” giọng nói mang một âm vực cao khác thường, không phải của phàm nhân.

“Vậy ngươi là ai?” Ngâm Tuyết liền cảnh giác, không thể thấy mĩ nam kiền vợ bừa được người trước mắt không hề dễ chọc.

“Hóa ra a đầu nhà ngươi cũng không nhận ra ta đi ha..ha..ha..” nam nhân áo lam cất lên tràng cười dài như chuông bạc vang vọng khắp không gian u tĩnh.

“....”

“Lại đây”

“.....”

“A đầu, lại đây Long đại ca nói cho ngươi nghe một bí mật” nam nhân lạ mặt bạc môi phi dương khi thấy vẻ dè dặt của Ngâm Tuyết, bèn đưa tay vẫy vẫy như gọi cún con khiến nàng hạ phòng bị đến mức thấp nhất.

“Ngươi nói láo, Long đại ca tuy là người tốt nhưng không thể là mm....” chữ “mĩ nam” bị nàng nuốt vào trong, nguy quá xém chút lộ mặt mê trai >,<>

Nam nhân lạ mặt xì một tràng cười, rồi một lần nữa yêu cầu Ngâm Tuyết lại gần.

“Đừng ngại, ta chính là Hàn Long. Nói cách khác Hàn Long là một trong những thân phận của ta.”

“Vậy, ruốt cuộc ngươi là..?”

“Ách, cái này rất khó nói a. Năm xưa người trong thiên hạ gọi ta là ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, hoa nhường nguyệt thẹn, siêu cấp đại mĩ nam....”

Nghe đến đây Ngâm Tuyết ánh mắt bỗng mị lên, tên nam nhân trước mặt thật là một vật nga. Đúng là vật hợp theo loài, hắn là tên siêu cấp bệnh tự kỉ làm đại ca của tự kỉ cuồng như ta cũng đáng lắm (tác giả: =.=)

“Thế bây giờ, ruốt cuộc ngươi là ai?”

“Bây giờ? nghĩ tới lại thấy sôi máu. A đầu ngươi thử nghĩ xem, ta đẹp rạng ngời mà không chói lóa thế này mà chúng nó dám gọi ta “lão nhân”” đôi lam nhãn phủ một tầng sương mù ướt ướt như hắn phải chịu ủy khuất to lớn như Thái Sơn. Trước biểu cảm thái quá của Hàn Long trước mắt, Ngâm Tuyết cũng đành bắt tắc dĩ la lên vài tiếng công đạo không thì thằng này nó khóc mất.

“Đứa nào có mắt như mù, một mĩ nam tử ngời ngời như thế mà dám kêu “lão nhân”. Nói xem là ai, ta giúp Long đại ca nhà ngươi lấy lại công đạo”

“Khụ..khụ.....sư phụ tuổi cũng thất thập cổ lai hi rồi, đừng có bày bộ mặt đáng thương giả tạo như thế đi lừa đảo kẻ ngu ngốc nữa được không” Trong khi Ngâm Tuyết đang trí khí bưng bưng, Đoan Mộc Viêm An thấy tình thế nếu không lên tiếng sẽ có loạn lớn nga.

“Cái gì? sư phụ?” Ngâm Tuyết quay ngoắt qua hỏi Viêm An.

“Đúng a, sư phụ vì hấp quá nhiều Long Huyết tuy đã gần tám mươi nhưng vẫn có bộ dạng lừa tênh như hiện nay. Chỉ có mấy kẻ ngu ngốc như tẩu mớ tin lời sư phụ” Viêm An nhe hàm răng trắng nõn đáng ghét ra cười nhạo.

“Gi? hần.. hần... là Độc Cô Lão Nhân?”

“Phản đối, ta là Độc Cô Mĩ Nam không phải lão nhân nga.....” vẫn bộ dạng lê hoa đái vũ Độc Cô Lão Nhân mềm mại lên tiếng.

“Đoan Mộc Viêm An sao ngươi không nói cho ta biết sớm, cả Long cũng không nói ta” Ngâm Tuyết giận dữ thét lên.

“Xi..không nói thì không nói đây, tẩu làm gì được ta và sư huynh. Tẩu là gốc tử”

“Để xem” mắt phượng nheo lại nguy hiểm. Hạ Ngâm Tuyết ta, thù này không báo liền chặt đầu xuống làm ghế cho các người ngồi.

“Đại ca a....”

“A đâu, ngươi muốn gì?” nghe giọng làm nũng kéo dài của Ngâm Tuyết, Độc Cô Lão Nhân liền cảm thấy một trận ác hàn sau gáy.

“Dù gì ta cũng gọi ngươi một tiếng đại ca phải không?”

“Đúng a”

“Lần trước chúng ta uống rượu rất vui phải không?”

“Chính xác, rảnh rồi lại cùng uống nha”

“Vậy ta có phải là muội muội tốt của huynh không?”

“Để ta nghĩ xem. Ta trước nay chỉ toàn huynh đệ chỉ có một mình ngươi là muội muội, vậy coi như ngươi là muội muội tốt nhất đi” Độc Cô Lão Nhân gật gù khẳng định.

“Vậy có người khi dễ muội muội tốt của huynh thì sao?” Ngâm Tuyết mím môi cố né tiếng cười hỏi.

“Tất nhiên ta sẽ thay ngươi lấy lại công đạo a.”

“Đúng vậy. Huynh muội chúng ta đồng lòng không có gì phải sợ. Cho những kẻ dám đắc tội chúng ta liền sống không bằng chết”

“Đúng, cho chúng đã hối hận vì đã đầu thai làm người”

“Chúng ta đúng là một cặp huynh muội tuyệt vời” cả hai đồng thanh.

(Tác giả: cả hai là một cặp huynh muội bại hoại

Tuyết* bợt tai*

Độc Cô Lão nhân *đạp đạp*

Tác giả: cứu mạng ...~)

“Hắc.. hắc..hắc..”giọng cười rùng rợn của hai kẻ lẩn khuất trong rừng mai khiến Viêm An toàn thân lạnh toát, xa xa bên ngoài Thiên Điện Đông Phương Ngự Long liền nhảy mũi liên tục.

“Viêm An, ngươi làm gì?” chiều tà buông xuống khí hậu ẩm ướt, lạnh buốt khiến mọi người đều muốn nhanh nhanh về phòng đắp chăn ngồi cạnh lò sưởi cho ấm. Thế mà Ngự Long lại thấy Đoan Mộc Viêm An chặt vật quét dọn bên ngoài Tuyết Hiên.

“Sư Huynh...” Viêm An nước mắt rưng rưng.

“Chuyện gì?”

“Sư phụ hần cùng sư sư tẩu...à không là sư thúc bắt ta ở đây dọn sạch lá khô trong Mai Viên. Oa..oa huynh xem Mai Viên lớn như thế làm sao ta dọn sạch hết mọi cái lá được. Làm ơn cứu mạng a....”

“Sư thúc?”

“Ân, ta chỉ lỡ lời nói vài câu sư phụ liền ca bài “sư phụ cũng như cha” ta không có cha sư phụ còn lớn hơn cả cha ta nói không nghe là bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa..... còn rất nhiều “bất” ta không nhớ hết....”

Ngự Long lạnh lùng quay lưng, không thèm để ý Viêm An đang đứng lải nhải. Từ đâu lại nhảy ra một cái sư thúc vậy? Câu trả lời nhanh chóng biết được khi Ngự Long bước vào tiền sảnh của Tuyết Hiên. Chễm chệ trên ghế chủ vị sư phụ nhí nhảnh nhà hắc đang cùng thê tử đáng yêu của hắc nhân nhả ăn điểm tâm uống trà, cười đùa thân thiết vui vẻ. Mà yếm kiêu nhíu chặt, trong lòng lại có một cỗ men chua bốc lên.

“Tuyết Nhi, sư phụ chuyện của sư đệ là sao? Sao lại có thêm một cái sư thúc?”

“A..ha.. Long đã về ư?” Ngâm Tuyết chỉ nói một câu không thèm quay lại nhìn trượng phu vừa trở về. Khiến ai kia càng sinh khí.

“Long Nhi, lúc trước ta cùng A đầu này từng kết bái kim lang. Nàng gọi ta một tiếng đại ca, thì tất nhiên là sư thúc của ngươi nha”

“Chí phải” Ngâm Tuyết khoái trá cười tít mắt.

“Sau này phải đối với sư thúc nghe lời cung phụng tận tụy biết chưa?”

“Sư phụ, nàng là thê tử của ta” Ngự Long đầu đầy hắc tuyến nhìn hai kẻ phiên toái trước mặt.

“Thì sao chứ, sư thúc vẫn lớn hơn nên phải coi nàng là sư thúc”

Đây là cái lý lẽ gì? Ngự Long sinh khí đến đầu bốc khói. Nhưng kinh nghiệm nhiều năm hắc biết phải nhẫn, sư phụ là ăn mềm không ăn cứng. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống chi hắc cũng chẳng phải quân tử.

“Đồ nhi xin ghi nhớ lời dạy của tôn sư, sẽ tôn kính sư thúc như mạng cục cung phụng tận tụy hết lòng” Ngự Long khước mắt âm trầm nghiêng người kính cẩn nói.

“Tốt”

Bất ngờ Ngự Long bước đến nói thầm thì gì đó vào tai Độc Cô Lão Nhân, khiến ánh mắt hắc vụt sáng kinh hãi quay sang nhìn Ngự Long. Đông Phương Ngự Long khẽ gật đầu, Độc Cô Lão nhân liền đứng phắt dậy.

“Muội muội ta có việc phải đi.”

Một làn gió thoảng lao liền vô ảnh vô tung.

.....

.....

“Này....” Ngâm Tuyết bối rối gọi với theo. Độc Cô lão nhân vừa đi mất, cái phao cứu mạng của nàng a.

“Tuyết Nhi”

“Ách, tướng công” Ngâm Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, ôi hình như có sát khí a.

“Còn biết ta là tướng công sao, Tuyết Nhi. Hay phải gọi nàng một tiếng sư thúc?”

“Đúng a, ta là sư thúc của chàng nha đừng làm vậy” Ngâm Tuyết bước lùi dần, trong khi Ngự Long như mãnh thú từ tốn bước đến chuẩn bị vồ mồi.

“Ta còn nhớ nàng từng kể chuyện cho ta về “Thần diệu đại hiệp”

“Đúng, nhưng chàng đang nói chuyện thật chẳng liên quan”

Một bên mày kiêu nhướn lên, bạc môi tà mị câu dẫn đầy nguy hiểm. Đông Phương Ngự Long chỉ nhoáng một cái liền tóm gọn nàng vào ngực.

“Nói cho nàng biết ta không cho phép trong mắt nàng có bất kì ai ngoài ta rõ chưa, cả sư phụ cũng không được”

“Đừng nha, ta là sư thúc của chàng” Ngâm Tuyết lăm bấp.

“ Vẫn cứng đầu? phải phạt” Vòng tay nóng rực thêm siết chặt.

“Không được làm vậy” Ngâm Tuyết vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhưng vẫn bị Ngự Long nửa ôm nửa vác mất hút vào phòng trong. Bên ngoài không còn nhìn rõ họ làm gì, chỉ nghe tiếng kêu thét vô tình bị lấp nghẹt, theo sau là rên rỉ thở gấp, cuối cùng là giọng trầm khàn khàn của Ngự Long ý vị nói.

“ Trong Thần Điều Đại Hiệp, Tiểu Long Nữ là sư phụ của Dương Quá còn bị hấn nuốt gọn. Huống chi nàng chỉ là sư thúc của ta.....”

40. Chương 40: Tương Kế Tự Kế

Nghĩa quân do Thiên Ma Giáo dẫn đầu nhận được thiên thời địa lợi nhân hòa, nên tiến lên chiến thắng như chẻ tre. Chỉ trong vòng vòn vẹn ba tháng đã hạ gục rất nhiều thành trì, hiện tại nghĩa quân đã tiến đến bên ngoài hoàng thành của Tử Nguyệt Vương Triều. Nghĩa quân hạ trại bên ngoài cách hoàng thành năm dặm, bên trong đại trường đèn đuốc vẫn sáng rực.

Vây quanh chiếc bàn lớn để hình địa đồ, các tướng lĩnh đang bàn bạc để tìm ra một biện pháp tối ưu để đánh thành với ít thương vong nhất. Lẫn ra quân này cũng xuất hiện không ít anh tài, giáo chủ quanh năm chỉ biết ăn chơi vồn Ma Giáo chỉ xem giáo chủ như linh vật trưng cho đẹp, nhưng ngoài dự kiến giáo chủ hóa ra lại là “thần cơ diệu toán”.

Nói ra thì cũng thật oan uổng cho Đông Phương Giáo chủ a, vốn nhằm chán nên nhảy vào hoa chân múa tay mấy chiêu của Binh Pháp Tôn Tử linh tinh, vì bốn giáo chủ vốn là Fan của phim Thủy Hử mà. Thế là pà con cứ xem ta như Khổng Minh tái thế, lời xềnh xệch ta ra chiến trường. Khổ thế cơ chứ, nếu biết trước ta thả im mồm để chăm ẵm nệm êm ở Nguyệt Thiên Nhai. Sau khi đưa ra mấy cái kế sách học thuộc lòng từ Binh Pháp Tôn Tử ,ta liền để bọn họ tự xào nấu muốn làm sao thì làm, lão nương ta đây đi ngủ.

Hạ Ngâm Tuyết nhanh chóng chuẩn khỏi đại trường, trốn về lều vải đáng yêu của mình lăn lên giường ấm áp do đã có sẵn Bạch Lang nằm đó. Vì đang ở quân doanh Ngự Long không thể ngủ của vợ yêu được đành ngậm đắng nuốt cay để Bạch Nhi bên cạnh bảo vệ cho nàng. Ôm lấy bộ lông mềm mượt như nhung, Ngâm Tuyết cọ cọ vài cái khiến Bạch Nhi hơi bất mãn vì bị phá giấc ngủ bực bội dùng cái chân lông lá gạt nàng xuống, rồi lồm cồm bò lên gối đầu trên bụng nàng tiếp tục ngủ.

“Đáng chết Bạch Nhi, Ta bị chủ người khi dễ còn chưa đủ sao? mà ngay cả người cũng bắt nạt ta ô..ô..ô...” tiếng khóc chói tai khiến Bạch Nhi càng bức xúc nó liền phất cái đuôi lông xù lên che cái miệng rộng kia lại, nhiều khi nó tự hỏi vì sao chủ nhân lại yêu thích cái “con người giống cái” này đến vậy. Vừa lười , vừa tham ăn lại hay làm nũng, chỉ có mỗi một ưu điểm là có vẻ mềm mại một chút. Một thứ như thế để ăn có phải hay hơn hay không?

(Tác giả: Bạch Nhi sao người biết chủ nhân người chưa từng “ăn” “cái động vật giống cái” kia? * cười gian* Bạch Nhi: Có sao? Uh coi như chủ nhân còn có chút sáng suốt)

Vật vã với Bạch Nhi một lúc, Ngâm Tuyết vẫn không ngủ được hôm nay thời tiết rất lạnh dù ôm Bạch Nhi cũng không ấm lên được. Cái giường lại rất cứng khiến nàng không tài nào chợp mắt đành bước xuống giường khoác vào ngoại bào ra bên ngoài đi dạo. Nhưng trong doanh trại có cảnh gì mà ngắm chứ? Nếu nàng ý ạch bò lên tháp canh, từ trên cao nhìn xuống Ngâm Tuyết thoáng sững sốt trước sự hùng vĩ của doanh trại bên dưới. Nàng biết đây là liên quân của các thế lực giang hồ cùng triều đình nên hiển nhiên không thể là hạng tép riu nhưng đến mức này thì.....

Một cơn gió đêm thoảng qua , khiến nàng khẽ rùng mình trước nay những kế sách nàng đưa ra như một trò đùa nhưng nay nó lại liên quan đến sinh mạng của hàng vạn con người. Ngâm Tuyết không khỏi đánh vài cái rùng mình sợ hãi.

Bỗng một luồng hơi ấm áp tràn đến bao lấy cơ thể nhỏ bé đang run rẩy.

“Nương tử a, nửa đêm không ngủ chạy lên đây làm gì? Thiếu vi phu khiến nàng mất ngủ sao?” Giọng nói bông đùa nhưng tràn ngập nhu tình, không cần xoay người nàng cũng biết là Ngự Long đang dùng áo choàng phủ lấy hai người đem nàng dấu vào bờ ngực rắn chắc luôn cho nàng một cảm giác an toàn ấm áp.

“Long ta rất sợ, sợ vì ta mà nhiều mạng người sẽ mất” rúc sâu vào lòng phu quân, Ngâm Tuyết khẽ thở dài nàng thoải mái để lộ sự bất an và yếu đuối trước mặt người nàng tin tưởng nhất.

“Tuyết Nhi ngốc, đừng phiền não mọi chuyện đều có ta ở đây dù trời có xập xuống ta cũng chống đỡ vì nàng. Chỉ cần Tuyết Nhi an nhàn hạnh phúc là đủ” Ngự Long thở dài tựa cằm cọ cọ lên tóc đen mượt của nàng, vòng tay siết chặt an ủi vật nhỏ trong lòng. Hắn rất muốn giải quyết xong mọi chuyện cùng nàng thoát ẩn vui vầy uyên ương mãi không rời ra.

“Ân, ta tin chàng” chỉ cần được vĩnh viễn dựa vào bờ ngực vững chãi này Hạ Ngâm Tuyết nàng trên thế gian này là người hạnh phúc nhất....

.....

Vì tránh thương vong cho cả hai bên, nên nghĩa quân đưa ra thư chiêu hàng. Bên phía triều đình thì rối như canh hẹ, vì ngọc tỷ truyền quốc vẫn chưa tìm được, quân tiếp viện từ Tiêu Giai Bảo thì ít nhất một thánh nữ mới đến được. Thái tử diện hạ thì ngày đêm hoan ca khiến Tây Môn Xuyên hết sức sầu mi khổ điền.

“Chết tiệt cái tên thái tử, nếu không vì hắn là thái tử ta đã giết hắn từ lâu.”

“Xuyên Lang, chàng đừng sinh khí sẽ có hại đến thân thể a” Tuyền Thanh uyển chuyển đưa lên một chén trà giúp phu quân hạ hỏa.

“Sao không sinh khí cho được, đại địch đang ở trước mắt mà tên thái tử kia..hừ”

Tuyền Thanh duyên dáng cười nhẹ, tiến đến nhuấn ấn trên vai trưởng phu, đôi mắt trong suốt của nàng không ai có thể thấy được hỉ nộ.

“Xuyên Lang, hắn vô dụng thì có sao dù gì hắn cũng chỉ là bình phong để gia tộc Tây Môn chúng ta chiếm lấy ngôi cửu ngũ. Bây giờ phải nghĩ cách kéo dài thời gian chờ người của Tiêu Gia Bảo”

“Nàng có cách gì?” Tây Môn Xuyên nhướn mày đưa tay ngăn chặn lại bàn tay không an phận của thê tử.

“Tuy nói là địch, nhưng hai vị sư huynh của ta vẫn còn rất thương tiếc tiểu sư muội này a” Tuyền Thanh cười duyên ngã vào lòng Tây Môn Xuyên ngã ngớn luồn tay vào trong áo hắn.

Nháy mắt liền hiểu ra gì đó, Tây Môn Xuyên cười tà bắt lấy cái cằm thanh mảnh của nữ tử trong lòng.

“Thanh Nhi nàng đúng là tiểu yêu tinh nga, ta thật không hối hận khi có cái thê là nàng”

“Tất nhiên xứng đôi với tên cáo già chàng chỉ có tiểu yêu tinh thiếp mà thôi”.

.....

.....

“Báo có sứ giả từ trong thành đến...” đang dùng ngọc thiện cùng ái thê, Ngự Long nhíu mày khó chịu khi một tiểu binh lao vào lều cấp báo. Cái con mẹ nó không thấy ta đang hầu lão bà dùng bữa sao mà còn vào phá...(Tác giả: Long ca hình như đã bị lây cách chửi rất nghệ thuật của Tuyết tử rồi thì phải =)).

“Sứ giả là người nào?” giọng nói trầm xuống âm độ khiến tên tiểu binh da đầu run lên lắp bắp trả lời.

“Dạ là phu nhân của thủ thành, Tây Môn phu nhân”

“Thanh Nhi?” bộ mặt như khối băng vạn năm thoát một tia bối rối nhưng rất nhanh biết mất dường như không ai có thể nhìn thấy. Tuy nhiên ai bảo hiểu lão công nhất vẫn chính là lão bà của hắn chứ. Ngâm Tuyết làm ra vẻ ngoan ngoãn vâng dạ ngồi lại dùng bữa để trượng phu nàng đi “tiếp khách”. Nhưng khi Ngự Long vừa bước ra khỏi lều thì đã có một bóng người theo sau.

“Tây Môn phu nhân, đến đây hình như sẽ cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng chứ?” giọng nói mang một chút mỉa mai của Đoan Mộc Viêm An vang lên. Vì Chu Tử Kỳ và mấy người của gia tộc Bắc Thân đi lo lắng mấy thứ quân lương nên hiện nay trong doanh trại lớn nhất chính là sư huynh đệ họ. Viêm An

neho mắt nhìn tiểu sư muội ma mãnh bên dưới. Năm xưa sư phụ mang nàng về trong tình trạng nửa sống nửa chết, vì thấy nàng không nơi nương tựa nên cho nàng lưu lại theo thời gian hai người bọn họ đều xem nàng là tiểu sư muội. Nhưng chỉ có Đao Mộc Viêm An nhìn ra bản tính thật của nàng, trái với vẻ ôn nhu hàm xúc bên ngoài nàng là một con người không thể đoán biết. Sư huynh lại quá sủng ái nàng khiến Viêm An có một chút bất an.

“Nhị sư huynh không cần khách khí như thế, dù đã gả ra ngoài muội cũng chỉ là Tuyền Thanh năm xưa mà thôi” âm điệu thanh thoát như tiếng suối, Tuyền Thanh cười rộ lên thật đáng yêu đáp lời.

“Muội đến có chuyện gì? “ Đông Phương Ngự Long lãnh thanh lên tiếng, hẳn tuy không trách Tuyền Thanh như lần trước Tây Môn Xuyên làm bị thương Tuyết Nhi vẫn khiến hắn mỗi khi nghĩ đến liền khó chịu, thái độ với Thanh Nhi cũng không tốt như xưa.

“Đại sư huynh, ta đến đây là làm con tin”

“Con tin?”

“Đúng hiện nay tướng công ta tuy nắm binh quyền nhưng không thể muốn hàng là hàng được, vì vậy muội đến đây làm con tin cho đến khi Xuyên Lang thu xếp xong mọi việc”

“Vậy là hắn muốn đầu hàng?” Viêm An không nhanh không chậm hỏi.

“Đúng”

“Vậy được rồi muội tạm thời ở lại đi, ta sẽ sai người sắp xếp uội” ấn tượng của Ngự Long về Tuyền Thanh là một tiểu cô nương thiện lương, để nàng lại chắc không có vấn đề. Còn về đề nghị của tên họ Tây Môn kia thì phải xem lại.

“Cám ơn đại sư huynh...”

.....

Bên trong vẫn đang nói thêm chuyện gì đó, bóng người bên ngoài thoáng một cái liền biến mất. Hạ Ngâm Tuyết trở về lều, nhìn thức ăn trên bàn thấy ngán ngẩm nuốt không trôi. Nàng tin tưởng Ngự Long nhưng mỗi lần Tuyền Thanh xuất hiện lại khiến thâm tâm nàng không yên ổn. Nàng sợ thứ gì càng muốn bảo vệ càng dễ mất đi.

Long xin chàng đừng phụ lòng tin tưởng của ta.....

.....

.....

“Nhược Nhi, không biết đêm nay Long chàng có ghé qua đây không?” Ngâm Tuyết đã ngăn người nhìn ra cửa lều từ buổi chiều đến khi bên ngoài tối hẳn chỉ còn lại thứ ánh sáng mờ nhạt của những ánh đuốc canh.

“Tiểu thư, cô gia chắc còn bận việc hay tiểu thư đi nghỉ trước.” Nhược Nhi biết tiểu thư nhà mình mấy ngày nay không vui vì chuyện của Tuyền Thanh phu nhân. Cô gia cũng thật là bận gì thì bận mấy ngày nay liền bỏ bê tiểu thư.

“Ấn hôm nay trời nổi gió, không biết Long có bị nhiễm phong hàn không? Nhược Nhi giúp ta chuẩn bị một ít trà gừng ta mang đến đại trưởng cho chàng” Ngâm Tuyết bỗng nổi máu làm hiền thê, cũng một phần là nhớ mong vòng ôm ấm áp của phu quân dù mỗi ngày gặp nhau bên ngoài nhưng không thể gần gũi, nàng cũng thấy trống vắng a.

“Được rồi tiểu thư” Nhược Nhi thờ dãi nhìn vẻ háo hức của cửa tiểu thư thật là đã gả đi ra ngoài rồi mà vẫn có dáng vẻ của một tiểu cô nương.

Cẩn thận đặt bình trà gừng lên khay, Ngâm Tuyết không cho Nhược Nhi đi cùng, chỗ vợ chồng nhà người ta thân mật đem theo bóng đèn làm gì. Một bước đi hai bước nhảy rất nhanh Ngâm Tuyết đã đến trước đại trưởng, bên trong đèn đuốc vẫn sáng bừng không lẽ giờ này Long vẫn chưa xong việc sao? phải cho chàng một bất ngờ mới được. Chuyển hướng sang phía sau của đại trưởng, nàng biết ngay sau vải bạt kia là ghế tự Ngự Long đang ngồi nàng sẽ chui từ chỗ này vào hắc.. hắc hù dọa hắn một phen.

“Đại sư huynh đừng vậy mà” Động tác của Ngâm Tuyết đông cứng khi nghe thấy giọng nói mỏng như hơi nước của Tuyền Thanh bên trong. Nàng ta vào giờ này còn làm gì ở đây? hai người cô nam quả nữ ở một mình giữa đêm hắc có mờ ám. Máu trong người sôi lên, vị chua nghẹn đắng trong ngực, nước mắt đã phủ một tầng sương mờ theo khe hở nhỏ của vải lều Ngâm Tuyết thấy Tuyền Thanh tràn đầy mỉa mai hoặc dấn dích vào lồng ngực của một nam nhân to lớn. Tuyền Thanh ánh mắt mê ly ướt át, gương mặt đỏ hồng vì dục vọng, cánh môi khép mở gợi tình trong sự vuốt ve của nam nhân kia. Ngâm Tuyết không thể nhìn thêm được nữa sương mù nơi khóe mắt đã che hết sạch lý trí nàng. Không biết làm cách nào nàng trở lại lều của mình, Nhược Nhi đã đi ngủ chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ ảm đạm bên trong.

Nhọt nhạt thê lương như một bóng ma, nhưng bên trong thì cuộn cuộn sóng ngầm. Vì sao? vì sao? vì sao chàng phản bội ta? một câu hỏi đầu đốn cứ quay vòng khiến châu lệ không ngừng rơi mang theo máu và nỗi đau chảy vào trong tim. Nàng muốn gào thét, nàng muốn một kiếm giết chết con người phụ tình kia nhưng tim nàng đau quá khiến đôi môi không thể thốt nên bất kì một âm thanh nào. Nam nhân đều như thế, nàng đã lựa chọn tin tưởng lần nữa nhưng kết quả thì sao? Bây giờ ghen tuông thì có ích gì, khi người đã không còn thuộc về mình nữa. Nam nhân ghen rất đáng yêu, nữ nhân ghen rất đáng sợ, Hạ Ngâm Tuyết nàng luôn là một nữ nhân xinh đẹp nên nàng sẽ không nháo không loạn lạng lẹ mà buông tay. Có thể người khác sẽ cho nàng là yếu đuối nhưng nếu đã không thể mà còn cưỡng cầu sẽ hủy hoại cả hai mà thôi. Nàng luôn yêu bản thân mình, nên nàng sẽ chọn con đường ít tổn thương mình nhất.....

Trong đêm tối chiến mã lao như bay, sương lạnh cùng gió đêm đau đớn tạt vào mặt nhưng còn thua kém vết thương trong lòng. Trên đỉnh núi Hạ Ngâm Tuyết một lần nữa ngắm toàn cảnh đại quân, nhưng sẽ không còn vòng ôm và chiếc áo choàng ấm áp bao lấy nàng nữa.

“Ngự Long ta buông tay, thà đau một lần rồi quên nhau vĩnh viễn”

Cẩn lấy cánh môi đến bật máu, nàng dứt khoát quay đầu dục ngựa tiến về phía trước. Bất chợt những đốm sáng lập lòe trên trời đêm khiến nàng dừng bước. Đó là gì? Không xong là hỏa tiễn. Ngâm Tuyết hốt hoảng nhận ra, trên bầu trời đen kịt những mũi tên rực lửa xuất hiện ngày một nhiều hướng về phía doanh trại đóng quân. Bị tập kích rồi, khi đầu óc luân chuyển nhận ra điều đó ý niệm đầu tiên trong não đó chính là Ngự Long còn ở doanh trại chàng sẽ gặp nguy hiểm. Ngâm Tuyết điên cuồng dục ngựa quay lại. Nhưng họa vô đơn chí, con chiến mã bỗng hí dài một tiếng ngã dúi xuống mang theo nàng ngã lăn trên đất. Cổ nén đau đớn như từng khớp xương bị tháo rời, nàng ngẩng ngượng đứng dậy loạng choạng đi được vài bước thì trong đêm một giọng trong trẻo như nước vang lên.

“Tuyết tiểu thư”

“Là người”

“Đúng là ta”

“Người là gian tế”

“Đúng, ta cũng không hẹp hòi gì nói ột kẻ xấp chết biết”

“Ta giết người”

“Chỉ dựa vào người, ta khinh” một đạo chưởng phong xé gió phóng đến, Ngâm Tuyết chật vật né tránh đến gần mép vực.

“Tuyền Thanh người không xứng đáng ...”

“Ta biết, nhưng có xứng hay không thì ta vẫn là người chiến thắng” Vút một luồng chưởng phong khác phóng đến lần này thân may mắn đã rời bỏ Ngâm Tuyết, nàng tuy đã tránh được chưởng phong nhưng mất cả chân trật khớp, “rắc” một tiếng đất đá vỡ vụn thân hình mảnh dẻ rơi xuống vực mất hút trong cuồng phong gào thét.

41. Chương 41: Tiêu Gia Bảo

Trên bầu trời xám xịt tro bụi chiến tranh, ánh chớp gào thét khốc thương mang theo cơn giông trút xuống đợt mưa lớn. Dòng nước buốt giá như muốn gột rửa nhơ nhớp máu tanh, cơn mưa quá lớn nên hình thành dòng nước lũ khiết khe núi cạnh doanh trại của nghĩa quân biến thành một con sông chảy xiết đục ngầu màu máu.

“Bảo chủ đường đã bị nước lũ làm ngập không thể qua”

“Vậy thì thôi, đúng là thiên ý tên thái tử vô dụng kia không lên được ngai rồng là thiên ý không phải lỗi tại ta” vị thống soái của quân đoàn giáp trụ đen tuyền dưới mưa nhưng không hề toát nên vẻ chật vật, nước mưa như sao băng đánh bóng thêm trên những bộ giáp khiến chúng càng cứng ngắc, lạnh giá, và nguy hiểm.

“Vậy bây giờ?”

“Lui binh đi, chúng ta quay về Tiêu Gia Bảo, dù sau này giang sơn thuộc về ai thì Tiêu Gia Bảo vẫn sẽ hùng cứ một phương” vị thống soái kiêu hùng thúc ngựa biến mất vào màn mưa, phía sau nhanh chóng quân đoàn cũng tan biến theo.

.....

....

“Bảo chủ hình như bên dưới có người”

“Chắc là xác chết từ chiến trường trôi dạt đến chứa gì?”

“Không hình như là nữ tử”

“Nữ tử?” đôi mắt sáng quắc lên bất thường, Tiêu Thần nhanh chóng đến cạnh bờ sông. Trên nước bỗng bình bạch y nữ tử, hoa máu nở rộ trên bạch y càng khiến nhan sắc nàng thêm diễm lệ. Tiêu Thần liền điểm mũi chân mượn lực thi triển khinh công lướt trên mặt nước ôm trọn mỹ nhân.

Còn mạch đập..

Hóa ra chuyện này đi không phải vô nghĩa.....

Không có được thiên hạ, nhưng nhặt được mỹ nhân.

.....

Rất đau, toàn cơ thể như bị nát vụn, còn cảm nhận được đau đớn có nghĩa là nàng chưa chết? Có nên vui mừng vì nàng chưa chết, hay phải tự điều liệu sẽ xuyên thông đến một thế giới khác để hoàn toàn biết mất khỏi cuộc đời hắc?

“Cô nương đã tỉnh, mau báo cho bảo chủ”

Đập vào mắt là một nơi xa lạ, nhưng Hạ Ngâm Tuyết có thể chắc một chuyện là nàng chưa hề rời khỏi thế giới này. Thật là xuyên thông không phải chuyện dễ.

“Nàng như thế nào?” Giọng nam tính vang lên khiến Ngâm Tuyết có một chút thanh tỉnh, nàng nghiêng đầu nhìn về hướng nam nhân mới bước vào. Người này một thân hoa phục cao ngất, lớn lên cũng có thể nói là ngọc thụ lâm phong nhưng làn da màu mạch sắc khiến hắn có một chút gì đó tà khí.

“Ta..ta đang ở đâu?” giọng nói có chút khàn Ngâm Tuyết khẽ hỏi.

“Nàng hiện đang ở Tiêu Gia Bảo, ta vớt được nàng từ con sông lũ mang về đây” Nam nhân điềm nhiên ngồi xuống cạnh giường nắm lấy tay nàng nói chuyện. Ngâm Tuyết cau mày một chút, thời này không phải “nam nữ thụ thụ bất thân” sao người này lại tự tiện?

“Vậy ngươi là?”

“Ta là Tiêu Gia Bảo chủ nhân, ta gọi Tiêu Thần. Sau này nàng cũng tập gọi ta một tiếng bảo chủ đi” khoe môi tà tứ câu lên, Tiêu Thần nhìn mỹ nhân trên giường mà thỏa mãn cười.

“Ách nhưng ta...” Ngâm Tuyết thấy có gì đó ám muội liền rút tay lại nhưng nàng quá yếu không thể thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Tiêu Thần.

“Tiểu mỹ nhân bây giờ nàng là người của ta, đợi mấy ngày nữa nàng khỏe hẳn ta sẽ chính thức rước nàng vào cửa nạp làm thiếp”

“Ta không phải tiểu mỹ nhân” Ngâm Tuyết giận dữ trừng tên nam nhân không biết xấu hổ trước mắt. Hắn dựa vào đầu bảo nàng làm thiếp chứ? Nam nhân đều là một lũ đốn mạt như thế.

Nhìn mỹ nhân đang dương nanh múa vuốt, Tiêu Thần càng thêm hứng thú với nàng. Tiểu mỹ nhân lúc ngủ đã động lòng người khi thức dậy không ngờ lại có cá tính như thế, ta thích (Tác giả: Tiêu Thần này hình như có khuynh hướng tự ngược =)))

“Đúng nàng không phải tiểu mỹ nhân, nàng là đại mỹ nhân” Tiêu Thần sủng nịnh đưa tay vuốt má nàng (Tác giả: bố người ta xàm sỡ , Long ca huynh đang ở đâu?)

“Ta cũng không phải đại mỹ nhân, không là mỹ nhân gì xất” Ngâm Tuyết càng tức giận thì lại càng giống con mèo nhỏ xù lông cực kì đang yêu.

“Được rồi, đừng sinh khí ảnh hưởng đến bản thân. Vậy không gọi nàng là tiểu mỹ nhân nữa, thì nàng cũng phải cho ta biết nàng tên gì chứ?”

“Hừ, ta tên là Hạ.....” Không được nếu biết danh tính thật, đâu biết được khi chạy trốn hẳn nắm được ta thì sao?

“À hóa ra là Hạ Nhi a, Hạ Nhi ngoan ngoãn nghỉ ngơi gia còn chút việc, xong việc sẽ lại đến thăm nàng” Tiêu Thần cười tà nhéo nhéo má nàng một chút rồi đứng lên rời đi, không quên phân phó tỷ nữ cẩn thận chăm sóc nàng đồng thời cũng giám sát nàng chặt chẽ.

Ngâm Tuyết bực bội chà lau trên má, thật sự trên đời có một tên nam nhân vô sỉ như thế sao? Nhìn thấy mỹ nữ là ham hố nạp làm thiếp sao? Hạ Ngâm Tuyết nàng đường đường là Ma Giáo chủ chính thất còn chưa thêm hưởng gì bảo nàng làm thiếp, Tiêu Thần người đi chết đi. Nhưng bây giờ nàng thân cô thế cô biết làm sao? Đúng ba mươi sáu kế vi tấu là thượng sách, nhưng trước khi chạy cần tìm hiểu tình hình một chút đã.

“Này, người tên gì” Ngâm Tuyết cười hì hì nói chuyện với nha hoàn đang đứng cạnh giường.

“Nô tỳ kêu Lạc Nhi, Tiểu thư có chuyện gì xin phân phó” Nha hoàn có giáng người khỏe mạnh cúi đầu đến gần Ngâm Tuyết.

“Lạc Nhi đây là đâu?”

“Hồi tiểu thư người đang ở Tiêu Gia Bảo thủ phủ phía đông Tử Nguyệt vương triều”

“Sao ta lại ở đây?”

“Bảo chủ dẫn quân đi tiếp viện cho Tây Môn gia nhưng giữa đường gặp nước lũ, định quay về thì vớt được tiểu thư dưới con sông lũ”

“Vậy tình hình chiến trận ra sao?” Đến lúc nàng Ngâm Tuyết mới sực nhớ đến doanh trại bị tập kích, Ngự Long hẳn không biết như thế nào.

“Nô tỳ cũng không rõ lắm..” Lạc Nhi ngập ngừng không nói tiếp.

Ngâm Tuyết thấy trong mắt nàng một tia sợ hãi, nên cũng không ép hỏi thêm. Nhưng sao trong tim vẫn quặn lên từng đợt, nàng là đang lo lắng cho Ngự Long sao? Chết tiệt hẳn có cần nàng lo lắng đâu chứ, hẳn đã có người khác rồi. Đông Phương Ngự Long cầu trời cho người bị đánh bại đi, bị thương đi càng thảm càng tốt, ta hận người chỉ cần người đừng chết là được.

(Tác giả: Tuyết cái này gọi là khẩu xà tâm phật a. Long : No, cái này phải gọi là nội ngoại bất thống nhất. Lão biến thái: ngu ngốc cái này gọi là tình trong như đã, mặt ngoài còn e.....)

Qua vài ngày tĩnh dưỡng, Ngâm Tuyết đã có thể xuống giường đi lại một chút nhưng tuyệt đối Lạc Nhi không cho nàng bước ra khỏi phòng. Một bước cũng không đi được làm sao trốn đây? Ngâm Tuyết lòng

như lửa nóng ngồi bên cửa sổ vò nát cánh hoa trên tay. Từ lúc tỉnh lại Lạc Nhi là người duy nhất nàng gặp gỡ, ngoại trừ cái tên mặt dày kia. Mọi thứ nàng biết được đều chỉ từ miệng Lạc Nhi, cũng không thể nào tin được hết không biết được gì nhiều. Cứ chờ đợi kiểu này không biết lúc nào bị tên kia ném lên giường làm nhục, nàng đành liều một lần vậy.

Đêm dần buông, khí trời cao nguyên phía đông luôn ẩm ướt mặt trời vừa xuống núi một tầng sương mỏng đã vùn vù che mờ mọi thứ. Ngâm Tuyết luôn miệng kêu lạnh nên đã lên giường ngủ sớm. Lạc Nhi đơn giản thu dọn một chút, rồi ngồi cạnh bàn khâu vá đến tận khuya, quay nhìn người trên giường hơi thở đã đều đặn ngủ say mới thối tắt đèn nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Trong bóng đêm bao phủ, người nằm bất động trên giường đột ngột mở mắt. Ánh mắt trong trẻo không nhuốm chút gì mơ màng buồn ngủ. Ngâm Tuyết lặng lẽ nghe ngóng một chút, liền bật dậy mặc ngoại bào lướt đến cạnh cửa sổ nhìn thủ nhìn cước vận khí thì triển khinh công biến mất trong đêm.

Lần đầu tiên đi lại trong Tiêu Gia Bảo, Ngâm Tuyết có chút hoang mang. Nơi đây hình như được xây dựng theo trận pháp, nàng đã tốn hơn hai canh giờ vẫn luẩn quẩn bên trong hoa viên không thoát ra được. Thở hồng hộc dựa vào một thân cây, Ngâm Tuyết thầm rủa tại sao thể lực của mình tại kém như thế. Nghỉ ngơi một chút, Ngâm Tuyết lựa chọn phương pháp khác men theo tường mà đi mất thì nhìn lên ánh trăng âm đậm bên trên. Nàng nhớ khi Lão biến thái dạy nàng về trận pháp đã nói, cứ nhìn ánh trăng mà đi vì con người chỉ có thể bày trận trên mặt đất bầu trời vĩnh viễn là trung thực.

Bàn tay mỗi nhừ rờ rẫm trên tường đá, đôi chân loạng choạng đuổi sức Ngâm Tuyết đã gần như muốn gục ngã thì tay nàng chạm đến một khoảng không, một cánh cửa bán nguyệt. Nàng mừng rỡ ngó nghiêng một chút vọt qua cửa, nhưng lập tức bị một thứ lạnh lẽo kề sát cổ.

“Bảo bối nhi, Hạ Nhi nửa đêm không ngủ mà ra đây làm gì, có phải nhớ gia đến ngủ không được” Tiêu Thần ngả ngón lướt lưới kiểm lên má nàng.

“Đã bị người bắt” Ngâm Tuyết tâm trầm xuống sau gáy toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn bày ra vẻ trấn tĩnh nhếch môi cười nhạt.

“Không sợ hãi?”

“Cùng lắm thì chết thôi”

“Theo ta có gì không tốt?”

“Theo người ta thì chết còn hơn”

“Mạng nàng là do ta cứu, chết hay không là do ta. Nhưng trước khi trả cái mạng lại cho ta, thì tiểu mỹ nhân cũng phải cho gia hưởng thụ một chút chứ” Tiêu Thần cười lên hung ác, mắt vẫn đỏ nhuốm sắc dục. Vốn định chơi đùa một chút lấy được tâm mỹ nhân, nhưng hắn hận nhất những ai chống lại hắn nàng đã chạm đến tối kị vậy hắn cũng không cần thương hương tiếc ngọc.

Tiêu Thần thoản thoắt điểm đại huyệt của Ngâm Tuyết một đường ôm nàng về tiểu viện nàng vẫn ở. Một cước đạp bay cửa phòng như vũ bão đem nàng ném xuống giường, đầu bị đập vào thành giường Ngâm Tuyết đau đến nhe răng trợn mắt.

“Người muốn làm gì?” Ngâm Tuyết sợ hãi.

“Làm gì sao? tất nhiên là làm chuyện nam nữ phải làm trên giường phải làm. Tiện nhân ngươi nghĩ ta đem ngươi về chỉ để trưng thôi sao” hắn cười dâm dục đưa tay xé vạt áo nàng, đại chương thô bạo nhào nặn bờ ngực căng tròn bên trong lớp yếm lụa càng thêm mê người.

“Hỗn đản, bỉ ỉ mau thả ta ra” trong cuống họng dâng lên một cổ ghê tởm, Ngâm Tuyết bị điểm huyệt toàn thân tê liệt chỉ có thể cắn hận cắn chặt môi đến bật máu.

Tiêu Thần tham lam mút lấy đôi môi anh đào mùi máu tanh càng kích thích thú tính của hắn. Không kiêng dè, một lực cuối cùng yếm lụa cùng chiết khổ của nàng cũng bị hắn xé nát, cơ thể như ngọc lỏa lồ trước mắt hắn.

“Tiểu mỹ nhân đúng là xinh đẹp nga” Tiêu Thần cười đầy sắc dục lướt xuống hôn cắn xương quai hàm xanh để lại những vết cắn thô bạo đến rướm máu.

Châu lệ từ khóe mắt Ngâm Tuyết tràn ra, từ khi sinh ra đến nay đây là lần đầu nàng khuất nhục đến thể sự ghê tởm cùng đau đớn từ thâm tâm ném nàng vào tuyệt vọng. Nàng không còn gì, người nàng yêu nhất phản bội, có nhà không thể về, nay lại bị tên cầm thú kia lăng nhục. Ngâm Tuyết muốn buông xuôi tất cả, muốn đây chỉ là cơn ác mộng khi tỉnh lại nàng sẽ lại được thấy phụ mẫu cùng đệ đệ. Nhưng da thịt nóng rực, cùng đau đớn thân xác cho nàng biết đây không là mơ. Xin lỗi papa, mama, Long ta không thể tiếp tục tồn tại.

.....

.Một tia máu chói mắt từ khóe miệng chảy xuống, nàng đau đớn mà chìm vào hắc ám. Âm thanh cuối cùng nàng nghe thấy là tiếng bạo rống của cầm thú.

“Tiện nhân ngươi không được chết.....”

“Ta còn chưa hưởng thụ được gì...”

“Không được chết...”

42. Chương 42: Tiêu Yên

Hạ Ngâm Tuyết trong cơn mê man vẫn cảm nhận được sự luân chuyển của ánh sáng và bóng tối, giữa ngày và đêm. Có phải nàng đã thành vong hồn đang nhìn ngắm thế gian? đến lần thứ sáu nàng lại cảm nhận được ánh sáng kèm theo là sự đau đớn từ xác thịt. Tự hỏi mình còn sống hay đã chết thì âm thanh huyền ảo bên cạnh lôi kéo nàng khỏi cơn mơ.

“Đại ca thương thể cô nương này đã qua nguy hiểm, nhưng cần điều dưỡng” giọng nữ cao vút nói.

“Dợi nàng tỉnh, ta sẽ cho ả biết tay” giọng nam kia hình như là của Tiêu Thần.

“Đại ca ta hình như không biết huynh có hứng thú bạo lực nha. Xưa nay huynh đều là người thương hương tiếc ngọc”

“Thuận ta thì sống, nghịch ta thì sống”

“Hay vậy đi huynh cũng đâu thích chơi trò bạo lực, huynh thích chinh phục tấm chân tình của giai nhân ta có một cách”

“Cách gì?”

“Chỗ ta đang nghiên cứu một loại vong tình thảo, khiến người ta quên hết tình duyên trước kia sẽ yêu người nam nhân đầu tiên gặp gỡ sau khi vong tình thảo phát tác”

“Thật sự?”

“Huynh còn không tin ta, y thuật của ta không phải là thứ duy nhất khiến huynh cho phép ta cùng Ngự Nhi ở lại Tiêu Gia hay sao”

“Vậy ngươi làm đi”

“Nhưng để Vong Tình Thảo luyện thành, cần một năm thời gian”

“Ta không chờ được lâu như thế”

“Đại ca chờ đợi cũng là một cái thú nha. Đến lúc chiếm chôn giai nhân đừng quên muội muội ta nha” giọng nữ nhân kia mang theo trêu đùa.

“Nhưng một năm quá lâu” Tiêu Thần có một chút nôn nóng.

“Không ngờ đỉnh đỉnh đại danh Tiêu Gia Bảo Chủ lại thiếu kiên nhẫn đến thế. Hèn gì Tây Môn gia âm mưu chiếm ngôi cử ngũ, Bắc Thần gia phò trợ tân hoàng, Đông Phương giáo chủ hùng bá giang hồ mà Tiêu Gia vẫn chết dí vùng cực đông âm u này” nữ nhân cuối cùng hạ tử chiêu kích tướng.

“Ai dám nói ta như thế, Tiêu Yên đừng tưởng ngươi là muối muối ruột thịt ta cũng không tha” Tiêu Thần như con mãnh sư bị chạm đến vết thương gầm lên đe dọa.

“Vậy cho ta một năm”

“Được, một năm sau ta quay lại lấy ngươi. Muối muốn làm gì thì làm” tiếp theo sau Ngâm Tuyết nghe thấy tiếng người đi xa, cánh cửa bị thô lỗ đóng lại.

“Đừng giả chết nữa, ta biết ngươi đã tỉnh” giọng nữ cao vút kia cất lên khiến Ngâm Tuyết có một chút chột dạ, bèn hé mắt. Nàng không còn ở tiểu viện cũ, đập vào mắt là một căn phòng tối tàn nhưng sạch sẽ thoang thoang mùi dược thảo.

“S...ao....ta.. ché..t” đầu lưỡi chuyển đến từng đợt đau đớn khiến Ngâm Tuyết không thể phát âm rõ ràng. Một bóng người lướt đến cạnh giường, lúc nàng Ngâm Tuyết mới nhìn rõ được dung mạo của chủ nhân giọng nói. Mất phương câu loan, sống mũi mảnh mai, cánh môi mỏng chỉ điểm một chút hồng son chu sa chính giữa tựa như cách trang điểm của Geisha thời xưa. Trái ngược hẳn với sự đơn giản của căn phòng, thiếu phụ mặc một thân cung trang hoa lệ màu hồng nhạt chiếc cô áo cao thanh nhã viền đỏ không hở hang dung tục, nhưng vẫn câu nhân động lòng người. Mái tóc đen bóng vấn cao bằng long phượng châu sai, càng khiến người thiếu phụ trước mắt thêm duyên dáng quý phái.

“Là ta trăm khổ vạn khổ cứu lấy mạng của ngươi. Đại đột gì lại tự kết liễu như thế?”

Ngâm Tuyết im lặng chỉ lặng lẽ hạ mi mắt quay đi không muốn nói chuyện, người thiếu phụ này hình như là thân muội muội của Tiêu Thần chắc cũng như hần mà thôi.

“Ta biết ngươi không muốn nói chuyện, vậy uống thuốc đi, ta đã để người tránh thuốc nóng động đến vết thương trên lưỡi” Tiêu Yên đưa một chén thuốc đen ngòm đến trước mặt Ngâm Tuyết. Nàng chán ghét gạt bay chén thuốc rơi xuống đất vỡ tung tóe. Tiêu Yên nhìn những mảnh vỡ dưới đất vẫn không hờn giận ra ngoài mang một chén thuốc khác vào.

“Ta...nói ta...không uống. Ai ..biết ngươi có bỏ Vong Tình Thảo vào bên trong” khó khăn nói một hơi Ngâm Tuyết không thèm nhìn đến chén thuốc.

“Ngươi không uống cũng được, sống chết mặc kệ ngươi nhưng còn hài tử trong bụng ngươi. Ngươi muốn nó chưa ra đời mà cùng chết theo ngươi sao?” Tiêu Yên không mặn không nhạt lên tiếng.

Cái gì? hài tử, hài tử? Ta có cái tử sao? Biết đâu lại là mảnh khóc của Tiêu Yên để lừa ta uống vong tình thảo. Nhìn ánh mắt xao động của Ngâm Tuyết, Tiêu Yên biết nàng đang nghĩ gì. Đúng thật là cô nương đáng yêu mà, nghĩ gì đều lộ hết trên mặt. Hèn gì Tiêu Thần không chịu bỏ qua qua ột vưu vật như thế.

“Ta biết ngươi đang nghĩ vì sao ta lại giúp ngươi chứ gì? Ta cũng không phải vì ngươi mà vì hài tử vô tội ngươi đang mang. Một nữ tử một mình mang thai không có phụ quân bên cạnh rất vất vả, nhưng tình mẫu tử rất lớn sẽ giúp ngươi vượt qua tất cả. Chắc lúc này ta trò chuyện với Tiêu Thần ngươi cũng đã nghe thấy. Ta xin hần thời hạn một năm thực ra là kế hoãn binh để đợi ngươi sinh nở, trong thời gian đó biết đâu phụ quân ngươi sẽ tình đến mang ngươi đi....”

“Ngươi..?” Ngâm Tuyết nghi hoặc nhìn Tiêu Yên tuy trang điểm hoa lệ lộng lẫy nhưng khi nhắc đến phụ quân trong mắt nàng lại đượm một tầng ưu thương khó tả.

“Ta cũng đang đợi phụ quân ta đến đón, ta và Ngự Nhi sống chết trụ lại Tiêu Gia này đợi một ngày chàng quay lại có thể tìm thấy chúng ta” Giọng nói cao vút của Tiêu Yên trở nên xa xăm mỏng manh, như nỗi nhớ mong theo gió đến bên một người ở rất xa.

“Mẫu thân, người xem hôm nay Ngự Nhi bắt được một con chuồn chuồn.” bất chợt cửa phòng bị xô đẩy, một hài đồng tầm một tuổi phấn điều ngọc mai, đặc biệt mái tóc chớm màu ngân bạc tuyệt đẹp như dải ngân hà ôm ấp đôi sao mai màu bích ngọc, chạy ủa vào ôm lấy Tiêu Yên.

“Ngự Nhi ngoan đừng làm ồn a di cần nghỉ ngơi” hài đồng ngược đôi mắt màu ngọc bích lên nhìn Ngâm Tuyết. Thật là một hài đồng xinh đẹp nhìn thấy liền muốn ôm vào lòng cưng nựng, hài nhi của ta rồi cũng sẽ xinh đẹp như vậy sao?

“Kh..ông sao, người tên gì?” Ngâm Tuyết gắng ngượng mím cười đưa tay vuốt má hài đồng được một màu hồng nhạt đáng yêu như trái đào.

“Ta là Huyền Ngự, nhưng mẫu thân gọi ta là Ngự Nhi. A di ta thấy người rất đẹp ta thích người, vậy người cũng gọi ta là Ngự Nhi đi” Ngự Nhi chớp đôi mắt đáng yêu nói.

“Àn, Ngự Nhi rất ngoan. A di tên là Ngâm Tuyết, họ một chữ Hạ” Ngâm Tuyết từ ái nhìn Tiểu Ngự Nhi, không hiểu sao trước sự ngây thơ thuần khiết của hài đồng này nàng không muốn nói dối.

“Ngâm Tuyết a di, sau này chúng ta cùng đi bắt chuồn chuồn nhé” Cánh môi đỏ hồng đáng yêu cười rộ lên ngọt ngào, Ngự Nhi nhanh chóng chuyển từ lòng Tiêu Yên, nhảy phóc lên giường cạnh Ngâm Tuyết.

“Ngự Nhi, được rồi đừng phá Ngâm Tuyết a di nữa. Mau đi rửa tay trên bàn có điểm tâm đấy” Tiêu Yên bế con thả xuống đất để Ngự Nhi tự mình đi rửa tay. Nhìn bóng lưng nho nhỏ biết mất sau cửa, Tiêu Yên không khỏi mím cười.

“Phu quân của người....?” Ngâm Tuyết ngập ngừng hỏi Tiêu Yên.

“Chàng đã rời đi hai năm rồi, chúng ta chưa chính thức bãi đường vì đại ca ta phản đối. Đại ca ta khinh rẻ chàng không có công danh buông lời sỉ nhục, chàng mới ra đi hứa sẽ nhanh chóng quay lại dùng kiệu tám người khiêng đón ta về, cho ta một phong cảnh hôn lễ. Đêm trước khi chàng đi ta lên trốn ra khỏi nhà gặp chàng, và chúng ta có da thịt chi thân. Sau đó chàng bắt vô âm tín, ta lại mang thai Ngự Nhi.....Ta vẫn đợi ngày ngày trang điểm xinh đẹp biết đâu chàng quay lại đón ta.....” Một giọt châu lệ lăn dài trên má, Tiêu Yên vội lấy tay áo lau lệ miễn cưỡng mím cười đưa thuốc cho Ngâm Tuyết. Lần này nàng không từ chối một hơi uống hết, rồi theo lời Tiêu Yên nằm xuống nghỉ ngơi, nhanh chóng chìm vào mộng. Trong mộng nàng vẫn tự hỏi, Ngự Long liệu chàng có đến đón ta sao?

Y thuật của Tiêu Yên quả không tầm thường, có thể nói ngang ngửa với Tiểu Nhan Thần Y, ngũ thức Chu Tiểu Khang của Ngâm Tuyết nha. Chỉ trong vòng một tuần vết thương ở lưng đã không còn đau nữa nàng đã có thể ăn uống nói chuyện bình thường. Biệt viện của mẫu tử Tiêu Yên ở một nơi hẻo lánh nhất trong Tiêu Gia Bảo, nên cũng chẳng có mấy ai qua lại. Ngâm Tuyết thấy như thế quả thực yên tĩnh thanh thản, ban ngày thì cùng chơi đùa chuyện trò với Ngự Nhi, buổi tối sau khi Tiêu Yên bắt mạch cho nàng hai người cùng ngồi thưởng trà. Nhưng khi đêm khuya bao trùm còn lại một mình nàng trong căn phòng vắng, Ngâm Tuyết lại thổn thức đưa tay vuốt lên bụng vẫn còn phẳng lỳ, vì thai mới chỉ ba tháng, nhìn về hướng xa xăm liệu chàng có còn nhớ đến ta?

Sáng sớm khi sương mai còn đọng trên lá, chú chim sơn ca mới cất cao giọng hót đầu tiên trong ngày Ngâm Tuyết vẫn chưa thức dậy, liền bị tiếng động huyền ảo bên ngoài kéo ra khỏi mộng đẹp.

“Có chuyện gì vậy Tiêu Yên tí tí?” khoác vội ngoại bào Ngâm Tuyết bước ra tiền sảnh, đã thấy mẹ con Tiêu Yên và một nữ nhân khác đang đôi co.

“Tiện nhân, Gia cho người ở lại Tiêu Gia Bảo đã là phúc phần tám kiếp nay lại còn che dấu cho con ả hồ ly tinh kia. Mau giao ả ra đây cho bốn phu nhân” nữ nhân kia có thể nói là xinh đẹp như là vẻ đẹp của phù dung giả tạo, điều ngoa đang chỉ thẳng mặt Tiêu Yên mà la hét.

“Này người nói ai là tiện nhân, ta dù xấu dù tốt cũng là tam tiểu thư của Tiêu Gia. Còn người chỉ là một thị thiếp thấp hèn của đại ca ta, khi đã thất sủng thì cả chó cũng không bằng, sao dám đến đây mà lên mặt?”

“Người...người...ta sẽ nói lại với Gia để hấn trừng trị con tiện nhân dám dâm dăng, chưa thành thân mà đã có con nhà người”

“Thì sao? ta có nhĩ tử với người ta yêu thì sao? còn hơn người chỉ vì tiền mà ngoan ngoãn làm đồ chơi cho kẻ khác”

“Ta không thêm đôi co với bà điên nhà ngươi, mau đem con hồ ly tinh kia ra đây ta muốn hỏi cho ra nhẽ vì sao muốn đem nha hoàn của ta điều đến cái tiểu viện nhếch nhác này hầu hạ ả”

“Phù Dung nàng làm gì ở đây?” nữ nhân điều ngoa kia bị cắt ngang bởi giọng nói lạnh lẽo của Tiêu Thần, Hắc còn đang ôm mỹ nhân trên giường sáng sớm liền bị quản gia đánh thức nói thị thiếp của hắc chạy đến chỗ Tiêu Yên làm loạn. Thực không biết sống chết, nhờ đâu Tiêu Yên điên lên cho nàng một bao độc được thì đi đời.

“Gia thiếp chỉ muốn đến xem vị muội muội, mà gia muốn Thanh Nhi đến hầu hạ mà thôi” ả thị thiếp tên Phù Dung nũng nịu nhào vào lòng Tiêu Thần. Nhắc đến cái nha hoàn Thanh Nhi này lại làm hắc thực đau đầu nha. Thấy con nha hoàn Thanh Nhi có một chút thanh tú nên hắc đã lôi nó lên giường một đêm, ai biết nó lại có thai lấy danh nghĩa điều nó đến chỗ Tiêu Yên là muốn phá điệu hài tử đi. Hắc Tiêu Gia người nói dối làm sao sở sinh từ bụng một nô tỳ được chứ.

“Được rồi, để Thanh Nhi lại nàng theo ta về.” Không lằng nhằng thêm Tiêu Thần lôi kéo thị thiếp đi về, bỏ lại Thanh Nhi vóc người nhỏ nhắn đang run rẩy đứng ở một góc.

Thanh Nhi chỉ là một cô bé tầm mười lăm tuổi, ngũ quan thanh tú, da trắng nõn chỉ có thể xem là xinh xắn. Nhưng đặc biệt cô bé có một đôi mắt tuyệt đẹp, mị hoặc bí ẩn như hút lấy cả linh hồn người đối diện chẳng trách Tiêu Thần nhất thời bị mê hoặc.

“Ngươi lại đây” Tiêu Yên chỉ Thanh Nhi ngồi xuống ghế. Nhưng Thanh Nhi bé nhỏ vội quỳ thụp xuống khóc lóc.

“Tam tiểu thư xin tha cho nô tỳ, xin tha cho nô tỳ...”

“Ta không làm gì hài tử của ngươi đâu...” Tiêu Yên vội vàng đỡ lấy Thanh Nhi nhưng tiểu nha đầu này vẫn sống chết quỳ dưới đất dập đầu.

“Tiểu thư xin tha cho nô tỳ, nô tỳ thực sự không có”

“Sao không có? nó rõ cho ta nghe” Tiêu Yên nhíu mày liễu nghiêm khắc nhìn Thanh Nhi khiến nàng sợ hãi càng thu mình lại.

“Nô tỳ thực sự không có, chỉ là sau khi bị Gia lôi lên giường sợ hãi sẽ bị chủ nhân ghen tức đánh đến chết nên mới nói dối”

“Ngu ngốc, ngươi có biết như thế dù tránh được đòn roi của ả tiện nhân kia thì bảo chủ cũng sẽ tìm cách bức tử ngươi không đưa đến chỗ ta cũng sẽ có người khác làm”

“Tam tiểu thư xin tha nô tỳ một mạng, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa hầu hạ chủ nhân a” Thanh Nhi nức nở van xin, Tiêu Yên vẫn không động lòng nàng biết dù về bên ngoài yếu đuối ngây thơ, nhưng đôi mị nhãn kia cho thấy con nô tỳ này không tầm thường.

“Tiêu Yên tử tử, hay để Thanh Nhi hầu hạ ta đi” Đứng bên ngoài nhìn thấy đứa nhỏ đáng lẽ ở thời đại của mình còn hồn nhiên cấp sách đến trường, mà ở đây lại phải gánh chịu một số phận nghiệt ngã như thế, Ngâm Tuyết không khỏi chạnh lòng.

“Muội đã suy nghĩ kỹ chưa?” Tiêu Yên nghiêm túc nhìn Ngâm Tuyết, qua ngày tháng sống chung bất tri bất giác nàng đã xem Ngâm Tuyết là tri kỷ.

“Muội đã nghĩ kỹ”

“Vậy được, Thanh Nhi từ nay hầu hạ Ngâm Tuyết cho tốt. Nhưng nhớ đừng hòng dở trò nếu không....” Tiêu Yên bỏ lửng câu nói phượng nhãn ánh lên những tia quỷ dị nguy hiểm.

“Nô tỳ biết, tạ ơn tái sinh của hai vị tiểu thư. Nô tỳ thề dù sau này phải xuống vạc dầu hay lên núi đao cũng tận trung với hai vị”

“Thôi được rồi đứng lên đi” Ngâm Tuyết lại gần đỡ Thanh Nhi dậy đón nhận ánh mắt tràn đầy thâm tình của Thanh Nhi. Bất giác nàng cảm thấy ánh mắt ấy thực quen thuộc.

.....

...

Từ đó trong tiểu viện vốn vắng vẻ lại có thêm một nữ tử, thêm tiếng cười đùa huyền ảo mang lại mùa xuân đang lặng lẽ nở rộ.

43. Chương 43: Tiêu Gia Bảo Nhị Gia.

Thanh Nhi đến tiểu viện của Tiêu Yên được ba ngày thì đến Tết Nguyên Tiêu, trong Bảo người hầu được phép ra ngoài dạo chơi vào đêm nguyên tiêu. Ngự Nhi vì lần đầu biết Tết Nguyên Tiêu nên cũng đòi mẫu thân dẫn đi xem lồng đèn, nên trong tiểu viện vắng vẻ chỉ còn lại Ngâm Tuyết và Thanh Nhi.

“Ngâm Tuyết tiểu thư vì sao Nguyên Tiêu mà tiểu thư không ra ngoài dạo chơi?”

“Thanh Nhi người muốn đi thì cứ tùy tiện, ta cảm thấy không khỏe nên không đi”

“Tiểu thư bị bệnh sao?” Đôi mắt thâm thúy của Thanh Nhi hiện lên một tia lo lắng.

“Ta không sao..ua..ua....” đang đưa miếng điểm tâm ngọt vào miệng, Ngâm Tuyết liền ôm bụng chạy vội đến bồn hoa nôn khan.

“Tiểu thư người làm sao” Thanh Nhi cuống quýt chạy đến đỡ lấy Ngâm Tuyết, vuốt lưng, rồi lấy khăn lụa lau miệng cho nàng.

“Ta không sao” Ngâm Tuyết ngượng cười khiến cho khuôn mặt tái nhợt càng thêm thê lương.

“Có phải ăn cái gì hư bụng không?” Thanh Nhi dìu Ngâm Tuyết đến cạnh giường ngồi xuống.

“Không phải, vì hài tử đang lớn lên....”

“Hài tử?” Thanh Nhi sững sốt nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Ngâm Tuyết.

“Phải, ta có hài tử. Thanh Nhi hứa với ta không được để lộ chuyện này nếu không....ta sợ..ta rất sợ.. hấn sẽ tổn thương hài tử của ta” Nhìn thấy thái độ của Thanh Nhi không hiểu sao Ngâm Tuyết liền rơi vào hoang mang, toàn bộ cơ thể run rẩy kịch liệt, khóe mắt bắt đầu đổ hoe ngập nước thốn thức nắm lấy tay Thanh Nhi cầu xin.

Trong đôi mi nhân luôn có một thứ gì đó đang xoay chuyển thoáng một tia quần quai đau đớn, Thanh Nhi im lặng chỉ lời kéo Ngâm Tuyết dựa vào vai mình đôi tay ấm áp vuốt nhẹ sống lưng nàng an ủi.

“Hứa với ta...”

“Được ta hứa....” câu trả lời nhẹ như gió thoảng cũng khiến Ngâm Tuyết an tĩnh đến kì lạ. Sự ấm áp từ đôi bàn tay ấy rất quen thuộc, rất an tâm khiến Ngâm Tuyết chìm dần vào mộng lúc nào không hay. Thanh Nhi ôn nhu đỡ nàng nằm xuống, cẩn thận chèn lại mếp chăn, sau đó đứng lên định rời đi.

“Đừng đi...” chợt ống tay áo bị người đang ngủ nắm chặt, hình như ngay cả trong giấc ngủ nàng vẫn bị nỗi cô đơn trống trải bao trùm. Thanh Nhi nhẹ nhàng gỡ tay Ngâm Tuyết, nhưng bàn tay lạnh lẽo lại càng siết chặt hơn.

“Ngự Long đừng bỏ ta, đừng bỏ ta và hài tử.....” nghe thấy này thốn thức kêu lên, Thanh Nhi đông cứng cẩn thận dò xét thấy nàng vẫn đang ngủ say mới thở phào một hơi. Cũng không nở rời đi, Thanh Nhi ngồi xuống mép giường nắm chặt lấy tay Ngâm Tuyết. Nàng ngủ có vẻ yên ổn hơn, theo thói quen tìm nơi ấm áp, nhưng tật xấu nói mơ vẫn không bỏ a.

“Ngự Long, Tuyền Thanh phản bội vì sao chàng vẫn cùng nàng ta?...”

“Ngự Long đáng chết bỏ ta bụng mang dạ chửa vất vả một mình, ta chán ghét người.....”

“Ngự Long ta sợ, mau đến đón ta.....”

“.....”

Tiết nguyên tiêu, minh nguyệt tỏ

Nhưng lòng ta u uất

Đến khi nào minh nguyệt tỏ lòng ta

.....

Sáng hôm sau khi Ngâm Tuyết tỉnh dậy vẫn thấy Thanh Nhi ngủ cạnh mình, chẳng trách đêm qua mình ngủ ngon đến thế. Đã rất lâu không có người ngủ cùng, ngủ một mình thật lạnh.

“Thanh Nhi, thức dậy”

“À, a tiểu thư ta xin lỗi ta ngủ quên mất ta lập tức chuẩn bị nước cho người rửa mặt” Thấy bộ dáng lơ mơ chạy xuống giường của Thanh Nhi, Ngâm Tuyết không khỏi bật cười nàng cảm thấy Thanh Nhi đúng là một cô bé mới lớn đáng yêu. Nhưng đôi khi trên người Thanh Nhi toát ra một loại khí tức rất quen thuộc, nhưng quen thuộc như thế nào nàng cũng không rõ chỉ biết có Thanh Nhi bên cạnh nàng thấy rất an tâm.

“Thanh Nhi, Tiêu Yên tử tử đã thức dậy chưa?” Sau khi rửa mặt chải đầu xong Ngâm Tuyết liền đến chỗ Tiêu Yên. Chuyện đêm qua cũng khiến nàng suy nghĩ rất nhiều, chỉ có rời khỏi Tiêu Gia Bảo hai mẫu tử nàng mới thực sự an toàn. Nàng là ai chứ đường đường Đông Phương giáo chủ không thể thụ động ngồi chờ chết.

“Tiêu Yên tiểu thư đã dậy từ sớm, đang phơi thuốc trong sân” Thanh Nhi nhanh nhẹn trả lời.

“Vậy ta đi tìm tử tử, ngươi cứ làm việc đi”

“Vâng”

Dưới nắng sớm, Tiêu Yên vẫn một thân xiêm y hoa lệ tự như một đóa mẫu đơn cao quý diễm lệ đang tỏa hương. Đôi bàn tay có lẽ đã từ một thời trắng nõn không tì vết, nay chai sần xạm đi vẫn thoăn thoắt đảo được thảo trên những bông tre đầy trên mảnh sân nhỏ.

“Tử tử”

“Ngâm Tuyết, muội tỉnh dậy rồi sao?”

“Vâng”

“Tìm ta có chuyện gì?”

“Chuyện này, muội muốn rời đi. Mong tử tử giúp đỡ”

“.....” Tiêu Yên im lặng nhìn Ngâm Tuyết một chút rồi thở dài.

“Ta biết sớm muộn gì muội cũng muốn rời đi, mấy ngày trước ta nhận được tin Nhị ca ta sẽ trở về nên đã dùng Hỏa Điều truyền tin nói chuyện của muội nhờ Nhị ca giúp đỡ”

“Tiêu Yên, cảm ơn tử tử. Muội và tử tử chỉ là bè nước gặp nhau, nhưng tử tử lại uội đại ơn lớn như thế muội sẽ không bao giờ quên, nếu sau này có cơ hội đền đáp nguyện không từ nan.”

“Ngốc, ta không có tử muội ruột thịt chị có Nhị ca là đồng mẫu thiếu thời đã sớm xa nhà, sống dưới sự ghẻ lạnh của đại ca. Ta đã coi muội như ruột thịt có gì phải cảm ơn chứ”

“Khoan đã lúc này tử tử nói Hỏa Điều là ?”

“À, Hỏa Điều là một cặp điều quý hiếm mẫu thân ta lúc sinh thời có cơ duyên gặp được trứng chim mang về ấp nở. Từ khi mẫu thân ta tạ thế cặp Hỏa Điều chia ra cho ta và Nhị ca mỗi người dưỡng một con dùng làm phương tiện liên lạc”

“Vậy ngoài hai con Hỏa Điều của tử tử và Nhị ca tử tử ra con ai có Hỏa Điều nữa không?”

“Không một cặp Hỏa Điều của ta và Nhị ca là duy nhất, nay Nhị ca trở về hai con trứng mái gặp nhau may ra sẽ có trứng” Tiêu Yên mỉm cười đầy mong đợi.

“Ách, có thể hỏi nhị ca của tử tên gọi là gì không?”

“Nhị ca họ Tiêu tên một chữ Phong”

“Đừng nói với muội nhị ca của tử chính là Thần Thâu Tiêu Phong?”

“Wao, hóa ra muội cũng là người trong giang hồ sao? Đúng đấy Nhị ca đúng là Thần Thâu Tiêu Phong. Năm xưa nếu không vì chuyện thành thân bị phụ thân đuổi ra khỏi nhà thì vị trí Tiêu Gia Bảo Chủ không đến lượt cái tên háo sắc kia” Tiêu Yên thao thao kể chuyện còn Ngâm Tuyết thì khóe môi không khỏi run rẩy, thật con mẹ nó tốt số.

Theo như lời Tiêu Yên, lúc trước Tiêu Phong vì không chịu thành thân mới bị đuổi ra khỏi nhà. Trước khi Tiêu Phong đi, Tiêu Lão Bảo Chủ còn nguyên rửa nếu một ngày Tiêu Phong không thành thân mà trở về Tiêu Gia Bảo, chỉ cần bước qua cửa liền bị thiên lôi đánh chết, vĩnh viễn không được nhận tổ quy tông. Nói thêm một chút Tiêu Lão Bảo chủ không biết thiên bảm thế nào mà ăn mắm ăn muối nguyên rửa rất linh, ai bị lão nguyên rửa đều chết không toàn thây. Tiêu Phong à, Lục Thúc của ta ơi để xem lần này người dẫn cô dâu như thế nào về.

Cuối cùng Nhị gia của Tiêu Gia Bảo cũng trở về, vì tránh thị phi Tiêu Yên không cho Ngâm Tuyết theo ra cửa lớn của Tiêu Gia Bảo. Nhưng Hạ Ngâm Tuyết nàng là ai chứ, tưởng không cho nàng theo là nàng sẽ không đi ra sao?

“Tiểu thư, Tiêu Yên tiểu thư đã nói người phải ở trong phòng dưỡng thai không được chạy lung tung” Thanh Nhi theo sau ca cẩm kiến Ngâm Tuyết thấy rất phiền nha. Nén không phải vì công phu đeo bám của Thanh Nhi quá lợi hại, thì này giờ nàng cũng đã đến đại môn rồi.

“Thanh Nhi a Thanh Nhi, ta có thai chứ không phải tàn phế. Ta cũng chỉ là đi nhìn một cái thôi chứ có đi giết người phóng hỏa đâu. Chỉ là tò mò thôi” Ngâm Tuyết thành khẩn đưa hai tay lên thề sống thề chết trước cặp mị nhân tình tường của Thanh Nhi.

“Hình như giao tình của tiểu thư và Nhị bảo chủ rất tốt phải không?” mắt phượng nheo lại nguy hiểm, khiến Ngâm Tuyết da đầu không khỏi run lên ruốc cuộc không biết ai là tiểu thư hai là nha hoàn nữa.

“Ách cũng không hẳn chỉ là tò mò xem cô nương nhà ai lại gả cho khúc gỗ như Tiêu Phong mà thôi”

“Ngoài ta không có tình ý gì khác?”

“Phải a chỉ đơn thuần tò mò, không có tình ý. Ách... nhưng Thanh Nhi người hỏi ta y như lão công đang ăn dấm chua của lão bà vậy?”

“Không phải tiểu thư muốn xem tân nương của nhị bảo chủ sao? Còn không mau...”

“Đúng, đi mau..”

.....

Đại môn Tiêu Gia Bảo mở lớn, từ sớm đã có rất nhiều hạ nhận chen chúc xem náo nhiệt. Mặc dù Tiêu Thần không tổ chức nghênh đón Tiêu Phong, như nhìn số lượng người hùng hậu đứng ở đại môn thì vị trí của Tiêu Phong trong Tiêu gia không thể xem thường. Lục Thúc nha, vì sao gia thế tốt như thế lại đi làm tặc chứ lại còn dây dưa với cả lão biến thái.

.....

Cuối cùng một chiếc xa mã xuất hiện khi thái dương đứng bóng, bề ngoài xa mã không sa hoa lộng lẫy nhưng nếu chú ý một chút thì nó không phải là thứ bình thường nha. Khung xe chính làm bằng gỗ tuyết tùng trên đỉnh Thiên Sơn rắn chắc dẻo dai hơn cả sắt thép. Mành che từ lụa Lý Ngư dệt từ vẩy cá có khả năng chống nóng lạnh, đặc biệt lụa Lý Ngư có thể có thể thanh lọc tất cả các loại độc hương độc phấn. Cùng con ngựa kéo xe chính là Hãn Huyết Bảo Mã thuần chủng mà chỉ còn tìm thấy rất ít ở Tây Vực. Nhiều năm ra giang hồ Nhị Gia đã trở thành thần thánh phương nào quả thực là một câu hỏi lớn.

Xa mã dừng trước đại môn, màn lụa theo gió tung bay phiêu lộng nhân ảnh nam nhân một thân hắc y tiêu sái nhảy xuống xe. Khí chất lãnh đạm phiêu diêu như gió, vô tung vô ảnh không ai có thể nắm giữ. Tiêu Phong xoay người vén màn, một bàn tay trắng nõn xuất hiện nằm gọn trong bàn tay rắn chắc chai sần vị nhiều năm luyện kiếm. Hai bàn tay đối pháp hoàn toàn nhưng lại vô cùng hòa hợp, rắn chắc và mềm mại quấn lấy nhau. Nhìn thái độ trân quý như bảo bối dễ vỡ của Tiêu Phong với người ngồi trong xe, đủ biết nàng có vị trí như thế nào trong lòng hắn. Đúng là một đóa hoa hương thơm ngàn dặm...

Lả lướt một thân hồng nhạt xiêm y, nữ nhân khiến mọi người tò mò nhất trong ngày cũng xuất hiện. Dung mạo đoan trang thanh tú, không phải quốc sắc thiên hương nhưng khiến cho người khác cảm nhận được sự thanh lương như thủy. Quả không hổ là người Nhị Gia lựa chọn. Mọi người đều xuất xoa khen ngợi đôi giai nhân anh hùng, nhưng phía xa xa trên ngọn cây bạch đàn có một người miệng há hốc quai hàm đã muốn rớt cả xuống đất.

“Cái con mẹ nó Nhược Nhi, từ khi nào đây đưa với Tiêu Phong mà ta không biết. Hai người dám dấu ta, ta sẽ không tha cho cả người.....”

Ngâm Tuyết nghiêng răng rít nên, tay bấu chặt lấy cành cây lực đạo quá mạnh khiến một tiếng “rắc” vang lên thân hình nàng mất trọng tâm lao đảo ngã xuống.

“Ngâm Tuyết” Tưởng như sẽ bị một màn ôm hôn thắm thiết với mặt đất, Ngâm Tuyết liền nghe tiếng Thanh Nhi thất thanh kêu lên, thân hình nhẹ bỗng được ai đó ôm vào lòng nhẹ nhàng chạm đất.

“Thanh Nhi?” từ khi nào Thanh Nhi có khinh công vậy nhỉ?

“Tiểu...thư người không sao chứ? có bị thương ở đâu không?” Thanh Nhi không chú ý đến nghi hoặc trong mắt Ngâm Tuyết vội vàng kiểm tra thân thể nàng, sau khi không thấy có thương tích mới thở phào một hơi.

“Thanh Nhi ta....” Chưa kịp nói hết Ngâm Tuyết liền cảm nhận được một cơn đau quặn ở bụng, một dòng hồng thủy từ chiết khổ trắng ghê rợn loang đỏ.

“Ngâm Tuyết nàng làm sao?” Thanh Nhi hốt hoảng nhìn Ngâm Tuyết mặt tái nhợt không nói nên lời hồng huyết đã nhuộm đỏ chiết khổ. Lập tức Thanh Nhi điên cuồng ôm lấy Ngâm Tuyết lao nhanh về tiểu viện của Tiêu Yên.

“Thanh Nhi....”

“Ta đây..”

“Hài tử...”

“Sẽ không sao có ta ở đây hài tử và nàng sẽ không sao, tin tưởng ta..”

“Nhưng ta đau lắm, làm ơn cứu lấy hài tử....”

“Tuyệt nhiên cố lên không được ngủ, tỉnh táo không được ngủ... có nghe ta nói không. Nàng không được ngủ...”

“Ta.... đau.. Ngự Long cứu lấy hài tử của chúng ta...”

44. Chương 44: Không Lối Thoát

Cơn gió nhân nhật thổi đến báo hiệu cuồng phong theo sau, một bóng trắng lướt nhanh xé ngang đám đông trước đại môn Tiêu Gia Bảo. Con bạch lang hung hãn gầm gừ khiến mọi người hốt hoảng chạy toán loạn. Con mãnh thú hướng đến chỗ Tiêu Yên, Tiêu Yên mặt không cò huyết sắc sợ hãi đến đồng .

“Bạch Nhi vì sao ngươi ở đây?” Nhược Nhi nhìn thấy Bạch Lang liền nhận ra ngay, nó là con vật hộ vệ của cô gia không bao giờ rời chủ nhân sao lại xuất hiện ở đây?

“Nhị Tẩu, tẩu biết nó?” Tiêu Yên run run hỏi.

“Ách.. biết nó là ..”

“Gào...” chưa kịp nói gì thêm thì Bạch Lang đã gầm lên quay người lại, tỏ ý muốn Tiêu Yên theo nó. Tiêu Yên bối rối đưa mắt nhìn Tiêu Phong, thấy Nhị ca khẽ gật đầu nàng mới lấy hết can đảm đứng dậy.

“Gào...” Bạch Lang lại gầm lên một tiếng hồi thúc Tiêu Yên mới rón rén bước theo nó.

“Gào..gào” Bạch lang dường như bất mãn trước sự trì hoãn của Tiêu Yên, liền xoay người không báo trước dùng cái đầu đầy lông húc vào bụng Tiêu Yên khiến nàng ngã xấp lên lưng nó, rồi bốn chân móng vuốt rần rần bám xuống nền đất co rút mượn lực phóng mình lao đi.

Quay cuồng như trong gió lốc cuối cùng cũng được con quái vật này thả xuống trước tiểu viện của mình. Tiêu Yên còn đang ngốc lảng không hiểu chuyện gì xảy ra liền bị con lang thối tha kia dùng đầu đòn đẩy vào trong. Cảnh tượng trước mắt khiến nàng hoàn hồn, Thanh Nhi đang sống chết lay tỉnh Ngâm Tuyết đang nằm trong vũng máu.

“Tiêu Yên, Ngâm Tuyết nàng...” Thanh Nhi vội vàng kéo lấy tay Tiêu Yên hốt hoảng chỉ vào Ngâm Tuyết đang thoi thóp trên giường.

“Bình tĩnh để ta xem” Tiêu Yên vội bắt mạch cho Ngâm Tuyết đôi mày liễu ngày một nhú chặt. Sau đó Tiêu Yên nghiêm túc nhìn Thanh Nhi.

“Thanh Nhi hãy kể lại mọi chuyện cho ta nghe”

“Nô tỳ cùng Ngâm Tuyết tiểu thư cùng đi xem Nhị bảo chủ trở về, Ngâm Tuyết tiểu thư trèo lên cây nhưng tuyệt đối chưa ngã không hiểu sao liền đau bụng rồi chảy máu. Hài tử liệu...liệu?”

“Kì lạ đây không phải dấu hiệu động thai do té ngã....”

“VẬY ?”

“Khi cùng Ngâm Tuyết người có ngửi thấy mùi hương gì kì lạ không?”

“Mùi hương?... làm gì có... À hôm qua bảo chủ có sai người đưa đến một lò hương nói là vì Nhị bảo chủ trở về có thể ghé thăm không nên để tiểu viện này quá tồi tàn”

“Lò hương đâu?”

“Thưa đây” Thanh Nhi lấy cái lò hương để trên thư án, vừa nhìn thấy lò hương vẫn còn tỏa khói nhàn nhạt Tiêu Yên mặt liền trắng bệch quát lên.

“Vứt đi, vứt đi ngay đó là xạ hương thai phụ hít phải sẽ xảy thai”

Thanh Nhi như trúng phải độc được một chương đánh bay lò hương ra khỏi cửa, cái lò hương bằng đồng liền biến thành cát mịn.

“Thanh Nhi mau lấy nước ấm giúp Ngâm Tuyết lau rửa, ta đi sắc thuốc phải nhanh trong vòng một canh giờ nếu không cả Ngâm Tuyết và hài tử đều không giữ được”

.....

.....

Đại sảnh của Tiêu Gia Bảo vẫn hùng phong khí thế như xưa, đồ chơi cột gỗ tinh xảo long văn trang trí. Chính giữa điện cao là một tấm bảng thiết vàng rồng bay phượng múa ba chữ “Tiêu Gia Bảo”, phía dưới hai bên là một cặp kim hạc châu hai bên bình phong thêu thần hổ khiến chiếc ghế lớn bằng gỗ quý đen tuyền lóat bạch hổ cao quý. Cảnh trí không đổi nhưng người thì đã khác xưa.

Tiêu Phong nhìn ngắm nơi một thời mình gọi là gia cảm thấy thực chua xót. Năm xưa khiến lão nhân gia phiền lòng, bây giờ cả cơ hội nói lời xám hối cũng đã quá muộn màng. Năm xưa khi nghe tin cha tạ thế đột ngột, hắn muốn quay về lập tức nhưng hắn biết năng lực nguyên rửa của lão cha rất thâm hậu nên không dám về.

“Nhị đệ lâu ngày không gặp” đang thất thần ngồi trong đại sảnh, Tiêu Phong bị giọng nói hần chán ghét nhất đánh thức.

“Đại ca” Tiêu Phong nhàn nhạt đáp lời một tay nâng chén trà bên cạnh uống, ừ trà ngon hình như có cho thêm hạnh nhân thì phải.

“Đây là em dâu sao?” Tiêu Thần tà nghệ ngồi trên vị trí chính chủ nhìn sang Nhược Nhi đang đóng hiền thê ngồi bên cạnh Tiêu Phong.

“Nhược Nhi xin ra mắt đại ca” Nhìn thấy phu quân không mặn mà gì lắm đối với vị đại ca này, nhưng phận làm con dâu như nàng không thể qua loa được.

“Rất lễ phép a, Nhị đệ kén chọn mãi cuối cùng cũng chọn được một tân nương như ý” câu nói châm chọc của Tiêu Thần khiến Tiêu Phong càng sôi sục, bàn tay nắm chặt đến mức có thể thấy rõ những đường gân xanh cuộn cuộn. Nếu năm xưa không phải do hắn bày quỷ kế cha cũng không đuổi mình đi. Vì vị trí Bảo Chủ hắn thật sự là bất chấp mọi thủ đoạn.

“Được rồi chào hỏi xong ta muốn đến chỗ tam muội thăm muội ấy một chút” Tiêu Phong không muốn ngồi thêm với cái tên chán ghét này. Khi này nhìn thấy Bạch Nhi đưa Tiêu Yên đi hắn cũng có chút không yên lòng.

“Ồ đúng là huynh muội tình thâm, vậy người tự tiện” Tiêu Thần vẫn nụ cười tà nghệ nhìn đôi phu phụ đi ra ngoài, quang thái trong mắt ánh lên từng đợt quỷ dị khiến người ta lạnh run.

.....

Theo trí nhớ Tiêu Phong cũng dẫn thê từ đến tiểu viện của Tiêu Yên điều hui nằm ở nơi vắng vẻ nhất của Tiêu Gia.

“Vì sao tam muội lại ở nơi hẻo lánh đến vậy?” Nhược Nhi nhíu mày nhìn tiểu viện hoang tàn.

“Muội ấy sống chết không chịu rời Tiêu Gia, nên được chỗ như thế này coi như tốt lắm” Tiêu Phong thở dài đẩy cửa bước vào.

“Vì sao?”

“Thức lài ai?” chưa kịp trả lời cho Nhược Nhi, thì cả hai bị một giọng nói non nớt trẻ con thu hút.

“Người là Ngự Nhi phải không?” Tiêu Phong ngồi xuống đưa tay xoa lên mái tóc ngân bạc mượt như tơ của hài đồng.

“Phải a, thức lài ai?”

“Ta là Nhị Bá của người” Hài đồng thoáng chút sợ hãi tránh khỏi bàn tay của Tiêu Phong.

“Nhị Bá? sẽ không xấu như Đại Bá chứ?”

“Sẽ không từ nay Nhị bá sẽ bảo vệ Ngự Nhi và mẫu thân con không bị Đại Bá bắt nạt nữa”

“Thật sao?”

“Nhị bá con đã nói thì chắc chắn là thế, Ngự Nhi sẽ còn được cả Nhị bá mẫu thương yêu nữa” Nhược Nhi nhìn thấy hài đồng đáng yêu thì hết sức hưng phấn ôm vào lòng cười nói. Ban đầu cơ thể bé nhỏ của Ngự Nhi còn cứng còng không tự nhiên, nhưng sự chân thành của đôi phu phụ Tiêu Phong khiến cho Ngự Nhi dần buông lỏng ý lại.

“Ngự Nhi mẫu thân của con đâu?” Tiêu Phong chú ý thấy vợ chồng họ đã đến một lúc lâu mà vẫn không thấy Tiêu Yên xuất hiện.

“Mẫu thân đang sắc thuốc cho Ngâm Tuyết a di”

“Cái gì Ngâm Tuyết a di?”

“Phải, Ngâm Tuyết a di vừa đến đây mấy tháng trước lúc này a di chảy rất nhiều máu”

“Mau đưa Nhị Bá đến chỗ Ngâm Tuyết a di của cháu” Vừa nghe thấy tên Ngâm Tuyết, Tiêu Phong tuy vẫn còn hoài nghi nhưng bảo bối của Kinh Long Đảo mất tích nhiều ngày như thế nay có một tia hi vọng khiến hắn không nén nổi vui mừng

“Tuyệt Tuyệt?” nhìn thấy thân ảnh nhợt nhạt nằm trên giường Tiêu Phong không khỏi kêu to sợ hãi.

“Tiểu thư” Nhược Nhi chạy vội đến chen vào thay thế chỗ Thanh Nhi ngồi bên giường, nắm lấy tay Ngâm Tuyết khóc sụt sùi. Đã bao nhiêu ngày tìm kiếm vô vọng tưởng chừng tiểu thư đã mất, rồi từng ngày chứng kiến cô gia điên cuồng vì mất tiểu thư lòng nàng cũng không thoải mái gì. Lần này theo phu quân hồi gia mong muốn đôi chút không ngờ lại tìm thấy tiểu thư.

“Nhị ca, nhị tẩu?” Tiêu Yên vừa bừng thuốc vào liền thấy một màn khóc lóc có chút ngạc nhiên.

“Tuyệt Tuyệt như thế nào?” Tiêu Phong hai mắt vằn đỏ vì lo lắng hỏi Tiêu Yên.

“Nàng nàng....nàng sắp thai..”

“Gì? không thể” Tiêu Phong cùng Nhược Nhi đồng thanh thốt lên.

“clap...clap....” “Vì sao không thể, ta không chấp nhận bị lừa gạt như thế, nàng là nữ nhân của ta không thể mang hài tử của kẻ khác” Tiêu Yên bị Tiêu Thần vừa bước vào tung một cước đánh văng vào góc phòng, khóe môi liền trào hồng huyết.

“Mẫu Thân” Ngự Nhi hốt hoảng chạy đến cạnh mẹ khóc lớn.

“Nghịch chủng khóc cái gì, ta đánh chết bây giờ. À quên sao ta có thể đánh chết người, ta còn cần tên nghịch chủng nhà người để tam muội yêu quý biết nghe lời một chút” Tiêu Thần hung hăng tát vào mặt Ngự Nhi một bạt tai khiến khuôn mặt non nớt trở nên sưng thũng.

“Tiêu Thần ta giết người” Tiêu Phong lao đến, trường kiếm tuốt khỏi vỏ nhưng cơ thể đột nhiên vô lực miệng phu trào huyết hoa.

“Nhị đệ a, khi này trà có vị hạnh nhân có ngon không? Bên trong ta đã bỏ Hạnh Nhiên chỉ cần người động khí liền phát độc dần thổ huyết trong bảy bảy bốn chín ngày mà chết” Tiêu Thần độc ác dùng để giày vò trên lưng Tiêu Phong đang ngã xấp xuống đất, cười lớn. Bọn chúng dám xem thường hắn? không có cửa đâu, Tiêu Thần hắn leo lên được vị trí Tiêu Gia bảo chủ không phải dễ dàng làm sao những trò mèo này qua được mắt hắn.

“Người đâu mang con tiện nhân trên giường khi đi, bồi bổ cho nàng tỉnh ba ngày sau ta sẽ chính thức nạp ả làm thiếp”

Nói xong hắn độc ác cười lớn quay người đi bỏ mặc đệ muội nửa sống nửa chết đang nằm trên sàn.

“Bảo chủ cho Thanh Nhi theo hầu hạ Ngâm Tuyết tiểu thư, được không?” Thanh Nhi không biết từ nơi nào chạy ra, mị nhãn câu hồn đoạt phách tứ phía bắn tinh quang gián lại trên người Tiêu Thần tăng tốc thực hiện mỹ nhân kế.

“Tiểu yêu tinh người từ khi nào lại trung thành hộ chủ như thế?” Tiêu Thần bắt lấy chiếc cằm nhỏ xinh cười tà hồi.

“Vì Ngâm Tuyết tiểu thư vừa mất đi hài tử, ta không khỏi đồng bệnh tương liên nể tình nhi tử của ta bảo chủ làm ơn...” đôi mị nhãn câu hồn ngấn nước càng khiến cho Tiêu Thần điên đảo liên mơ mơ màng màng đồng ý cho Thanh Nhi theo. Khi bóng lưng Tiêu Thần khuất sau cửa Thanh Nhi lén lút cho Tiêu Yên một cái gạt đầu rồi cũng nhanh chóng rời đi.

“Nhị ca huynh sao rồi?” Tiêu Yên gắng gượng bò đến chỗ Tiêu Phong đang không ngừng thổ huyết, nửa thân trên đang được Nhược Nhi ôm trong ngực khóc sụt sùi.

“Huynh ấy.. làm ơn Tiêu Yên cứu huynh ấy” Nhược Nhi gào khóc ôm chặt lấy phu quân đang dần mất đi ý thức.

“Nhược Nhi đừng khóc..ta không sao... mau dùng hỏa điều báo tin về Kinh Long Đảo mau cho người đến cứu Tuyệt Tuyệt” Nói xong miệng lại phụ ra một ngụm tiên huyết.

“Phong ca đừng mà, đừng nói nữa...”

“Ngốc đừng khóc nữa có Tiêu Yên ở đây Hạnh Nhiên có là gì, ta tỉnh dương mấy ngày là khỏi. Mau đi truyền tin”

“Đúng Nhị tẩu, tẩu mau đi ta giúp nhị ca châm cứu bức độc ra ngoài”

“Được vậy hờ muội” Nhược Nhi luyến tiếc rời đi, Tiêu Phong gắng gượng cho thê tử một nụ cười nhợt nhạt trấn an. Nhưng trong lòng không khỏi thở dài, hiện nay bọn họ quả thực là không lối thoát.

45. Chương 45: Tiêu Cầm Hợp Bích

Hồng đăng trên bàn dần tàn, qua song cửa ánh sáng yếu ớt của ban mai đã lộ dạng. Người nằm trên giường dung nhan vẫn tái nhợt bất động. Thanh Nhi thần sắc mệt mỏi ngồi xuống mép giường cẩn thận luồn tay vào chăn gấm, nắm lấy bàn tay trắng nõn có vẻ gầy guộc của Ngâm Tuyết. Rãnh sâu giữa chân mày Thanh Nhi dần giãn ra, nàng đã mê man một ngày một đêm nhưng tâm mạch đã ổn xem ra thuốc của Tiêu Yên đã phát huy tác dụng rất tốt.

Hàng mi mỏng manh khẽ lay động, run rẩy chớp động nàng mở mắt tỉnh lại. Thần trí dần tỉnh táo, một cơn đau xuyên thấu tâm can, hải tử của nàng ?

“Hải tử của ta..?” Âm thanh khàn đặc xen một chút nước nỡ.

“Có ta ở đây nàng và hải tử sẽ không sao” Thanh Nhi không còn cái giọng trong trẻo của thiếu nữ thay vào đó giọng nói thâm trầm của nam nhân.

“Ngự Long..? Chàng ở đâu..?” Châu lệ long lanh theo khóe mi đau đớn chảy dài thấm vào tóc đen.

“Ta ở đây “

“Người không phải, Thanh Nhi..”

“Ngốc” khóe môi Thanh Nhi câu dẫn thành một nụ cười ảm đạm. Thanh Nhi đưa tay ra sau đầu, mông lung trong ánh sáng yếu Ngâm Tuyết như thấy được ngũ quan của Thanh Nhi méo mó chuyển biến, mất đi vẻ thanh thú của thiếu nữ dần trở nên góc cạnh dần dần hiện rõ gương mặt nàng mơ thấy hàng đêm.

“Thanh..Ngự Long?”

“Là ta” Ngự Long mỉm cười lấy ra hai cây ngân châm sau đầu. Đó là kĩ thuật dịch dung thượng thừa của Cổ Mạn Tinh Tứ Hộ Pháp. Dùng ngân châm vào huyết vị sau gáy sẽ khiến dung nhan biến đổi không cần cái loại mặt nạ da người vừa nóng vừa lỗi thời.

“Nhưng chàng đã làm gì đi thăm mỹ viện à? ta nhớ ta chỉ đứng tới vai chàng nhưng..nhưng chiều cao của Thanh Nhi..?”

“À cái đó , ta dùng Thu Cốt Công”

“Thu Cốt Công? Ta nghe Độc Cô Lão Nhân nói dùng công phu này sẽ rất đau đớn” nhìn thấy trong mắt nàng thoáng một tia đau lòng, Ngự Long liền ôm nàng vào lòng an ủi.

“Không sao, vì nàng một chút đau đớn có là gì”

Nghe những lời này tuy không còn xa lạ, Ngâm Tuyết vẫn cảm thấy ngọt ngào thấm vào tim. Nhưng vị ngọt ấy lại vô tình chạm vào vết thương không thể lành trong tim nàng. Bất giác khóe mắt lại trở nên ươn ướt.

“Đừng khóc, nàng khóc khiến ta đau lòng”

“Vậy chàng có biết ta đau đến muốn chết đi không?” Ngâm Tuyết thỏ thẻ lệ tuôn thấm ướt vạt áo trước ngực Ngự Long.

“Xin lỗi, thứ lỗi cho ta đã không bảo vệ được nàng” Ngự Long siết chặt vòng tay ôm lấy thiên hạ trong ngực, khóe mắt nhuộm hồng. Hắn đã trải qua những ngày sống không bằng chết khi mất nàng, bỏ mặc chiến trận bỏ mặc tất cả điên loạn tìm kiếm, nếu thật sự mất nàng có lẽ hắn cũng sẽ cùng hợp táng.

“ Gặp chàng yêu chàng là duyên phận, nếu duyên đã hết cũng không nên cưỡng cầu” Ngâm Tuyết lách người ra khỏi vòng tay của trưởng phu.

“Tuyết Nhi?” Ngự Long ngăn ra.

“Ta biết là ta không tốt vì chiến sự mà không chăm sóc nàng chu toàn. Sau này ta sẽ yêu thương nàng nhiều hơn gấp bội” Ngự Long định kéo Ngâm Tuyết trở lại trong ngực liền bị cự tuyệt.

“ Ta biết trong tim chàng vẫn còn hình bóng người đó, buông tay đi. Cưỡng cầu sẽ không có hạnh phúc, còn về hài tử ta sẽ nuôi dưỡng chàng có thể đến thăm con nếu chàng muốn” Ngâm Tuyết đưa tay gạt lệ xoay người tạo một khoảng cách.

“Tuyết Nhi ta không hiểu” Ngự Long ngữ khí trầm xuống.

“ Chàng còn cần ta nói thẳng ra sao? ngày đó trong đại trưởng chàng và Tuyền Thanh đã làm những gì thì chàng phải rõ chứ” Ngâm Tuyết nắc nghẹn gào lên để cho bị thương cùng ủy khuất cùng trào ra một lần, để cho tâm chết đi một lần cuối.

“ Cái gì ta và Tuyền Thanh? Đêm đó là lúc nào” Ngự Long ngữ khí trở nên gay gắt nắm chặt lấy vai nàng bóp chặt, mị nhân ánh lên giận dữ.

“Cái đêm doanh trại bị tập kích ta thấy chàng và Tuyền Thanh ôm nhau trong đại trưởng. Liền bỏ đi, đến đỉnh núi liền thấy quân địch tập kích muốn quay lại bao tin. Nhưng bị tình nhân của chàng đánh bay xuống vực. May mắn nước lũ dâng lên khiến khe núi biến thành sông, ta....” lệ tuôn như mưa Ngâm Tuyết ngậm ngùi kể lại.

“Có phải nàng lại nhìn gà hóa quốc không? Ta đêm đó đang đột nhập vào thành dùng diệu hổ ly sơn, kết hợp trong ứng ngoại hợp phá thành rãnh đâu mà ôm ấp với Tuyền Thanh?” Đôi mày như thanh sơn nhíu lại nhìn nàng đầy trách móc.

“Ta.....” Ngâm Tuyết không biết nói gì, cúi đầu khiến tóc dài che đi sự xấu hổ. Ngự Long khước miệng run rẩy khi thấy vành tai nàng đỏ rần lên rất là gọi cảm a.

(Tác giả: người là đồ sắc lang. Long: No phải là đại hôi lang mới đúng =)))

“Vậy lần sau còn dám trốn đi một mình nữa không?”

Người trong ngực không trả lời chỉ nhẹ nhẹ lắc đầu.

“Rất ngoan. Nhưng mà Tuyết Nhi tội chết có thể tha tội sống nàng không thể thoát nga” Ngự long nhếch môi cười gian trá khi thấy người trong ngực cơ thể cứng đờ.

“Ách, vậy thiếp phải làm sao...?” Ngâm Tuyết không biết làm sao liền lí nhí lên tiếng.

“A cái này còn phải để vi phu chỉ dạy cho nương tử nàng sao?” Ngự Long kéo nàng ra khỏi ngực mình để nhìn thấy gương mặt hối lỗi ngây thơ vô số tội của nàng.

“Nhưng ta đang mang hài tử”

“Ách, ta không có ý đó. Hôn nhẹ một cái là được”

Ngâm Tuyết vui sướng mỉm cười nhào đến “thi hành án”, nhưng khoan có chuyện gì đó không đúng.

“Ngự Long ?”

“Có vi phu”

“Vì sao đã dịch dung mà còn lấy tên là Thanh Nhi? Thanh Nhi ..Tuyền Thanh....có phải vẫn nhớ thương ả” Ngâm Tuyết nghiêng rằng, như sét đánh không kịp bưng tai đôi tai đáng thương của Ngự Long liền bị nàng nhéo, dùng thật lực mà nhéo.

(Tác giả: mọi người thấy ta ngược Long Ca thế đã đủ chưa :))

“A..aaa.. Tuyết Nhi, nương tử tha cho ta. Chỉ là trùng hợp”

“Trùng hợp?”

“Đúng a, trùng hợp nha hoàn bên người thị thiếp của Tiêu Thần tên là Thanh Nhi bỏ trốn cùng tình lang của nàng ta mới lợi dụng thân phận của nàng chà trộn vào Tiêu Gai Bảo”

“Vậy người cùng với Tiêu Thần là ai?”

“Là ta”

“Gì chàng đây đưa không rõ với Tuyên Thanh bây giờ còn thất thân với Tiêu Thần, con mẹ nó bà cô muốn hưu phu”

“Tuyệt Nhi từ từ nghe ta nói đã” Ngự Long nước mắt lưng tròng, xoa xoa đôi tai bị Ngâm Tuyết dày vò đến đỏ ửng, bắt đầu giải thích.

“Nói gì?”

“Với Tiêu Thần là ta dùng Ảo Tình Hương, hắn bị ảo giác thôi sau đó liền một cước đá ta đến chỗ nàng” Ngự Long âm thầm lau mồ hôi may mắn lúc ta dùng sắc dụ với Tiêu Thần để theo đến đây nàng đang hôn mê không thấy, nếu không chắc chắn Đông Phương Ngự Long ta liền chết không toàn thây.

(Tác giả: chúc mừng Long ca đã đăng nhập vào sovo =)))

“Thế tình lang của Thanh Nhi thật chàng có biết không? Hay chàng dùng mỹ nam kế dụ dỗ cô nương nhà người ta?” Ngâm Tuyết vẫn một bộ dạng hung thần ác sát nhìn Ngự Long đang co rúm ở mép giường.

“Không phải ta, là Quỷ Kiếm Sầu đường chủ” (Tác giả: nên không nhớ Quỷ Kiếm sầu này là ai mời đọc lại mấy chương đầu khi Ngâm Tuyết tỉ thí luận võ để dành chức Giáo Chủ, thì em Sầu này chính là “gà chết thay”)

“Ách là hắn?” Cái tên xui xẻo bị mình đánh thành đầu heo kia cuối cùng cũng có mùa xuân rồi sao? Thôi coi như ông trời có mắt.

“Cạch cạch...” bỗng có người gõ cửa

“Thanh Nhi ta nghe thấy có người nói chuyện, có phải tiểu thư đã tỉnh không?”

(Mau trả lời) Ngâm Tuyết hốt hoảng dùng khẩu ngữ nói với Ngự Long.

(Ta không thể) Ngự Long dùng khẩu ngữ đáp lại.

(Sao nữa?)

(Rút ngăn châm ra rồi, ta không tự đâm vào huyết vị thay đổi giọng nói được)

(Để ta giúp) Ngâm Tuyết nhào người đến định giúp. Nhưng nhìn bản mặt xấp chết đến nơi của Ngự Long liền thôi, giờ mới nhớ ra nàng có biết quái gì về huyết vị đâu.

(Bây giờ làm sao?)

(Ta đi trước) Ngự Long xoay người nhảy đến cửa sổ.

(Chàng đừng đi) Nhìn đôi mắt ngấn nước của thê tử, hắn nén đau lòng cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh đào thì thầm.

“Yên tâm sẽ đến đón mẹ con nàng, giữ lấy nhớ là khi bái đường hãy thổi tiêu” Sau đó như làn gió biến mất bỏ lại bi thương sau lưng.

Kèn trống đèn hoa rực rỡ tựa như hồng trần trôi qua trong mơ, thái dương mọc thái dương tàn bất quá chỉ như phấn hoa trong gió. Ngày thành thân đã đến, ngồi trước gương đồng Ngâm Tuyết thần sắc nhợt nhạt điểm tô vài nét chu sa. Nàng không nhớ rõ đã đến thế giới bao lâu, nhưng nàng nhớ rõ đã mặc giá y ba lần. Hai lần trước giá y đỏ thắm, hạnh phúc trong vòng tay chàng. Lần này vì sao giá y vẫn hồng thắm như đào sắc nhọn đâm vào tim. Ngự Long a mong chàng đừng phụ ta.

“Tân nương, đã đến giờ lành mời lên kiệu hoa” giọng thanh thúy của bà mai vang lên, Ngâm Tuyết điểm nốt cánh anh đào chu sa cuối cùng trên trán, ngắm nhìn dung nhan kiêu diễm lần cuối để rồi hồng sa bao phủ. Lát phát sau sa hồng khoe môi mỉm cười, ta phải thực xinh đẹp khi chàng đến đón ta.

“Kiệu hoa đã đến, mời tân lang ra đá cửa kiệu đón tân nương”

Chịu đựng kìm nén ta mang cho bản thân một khối mặt nạ bình thản nhưng kiệu hoa đã đến nơi lòng ta vẫn như đại dương trong cơn bão dậy sóng. Kiệu hoa rung lên ba nhịp ta lơ mơ thấy được màn kiệu được vén lên, bóng lưng hắt trước mắt. Chán ghét hay là hận thù hai cảm giác đan xen khiến ta phải nhẫn nại không nôn mửa khi hắt công ta vào lễ đường.

“Tân Lang tân nương bá thiên địa”

“Khoan”

Toàn gia im ắng xung quanh ta, dù sau lớp khăn hồng ta không thấy rõ nhưng ta biết có kẻ đang cười nhạt khi có người xấp gập họa, có kẻ ngán ngẩm vì xấp phải thu xếp tàn cuộc, may mắn sẽ có kẻ thương cảm đôi chút cho ta?

“Trước khi bá đường ta muốn thổi tiêu một khúc nhạc, đó là tập tục ở quê hương ta khi tân nương xuất giá”

“.....” im lặng sao? Tiêu Thần người sợ rồi sao? ta thăm diều cợt trong lòng.

“Bảo chủ ta trước sau cũng là người của ngài, chỉ một khúc nhạc cũng khiến Bảo chủ lo sợ sao?”

“Tùy nàng” Giọng Tiêu Thần có chút miễn cưỡng xen tức giận, nhưng một tên sĩ diện như hắn không bao giờ để mất mặt trước quần hùng.

Từ trong tay áo ta lấy ra ngọc tiêu, bạch ngọc ôn thuận mát lạnh chạm vào môi thanh lương mát lạnh như thủy. Quả không hổ là Phi Tuyết Tiêu bảo bối thứ hai của Đông Phương Gia. Tiêu này năm xưa mẫu thân của Ngự Long đã dùng Bạch Băng Phác Ngọc tạo thành để cùng hợp tấu với Điệp Vũ Cầm của Đông Phương Thiên Tuyết. Thanh lạnh như băng tuyết trên đỉnh Nguyệt Thiên Nhai, cho ta chìm vào kí ức tươi đẹp một cái bướm theo gió lượn cùng tuyết trắng đầu mùa. Cánh hồ điệp lạc lõng, hoa tuyết tích tịch cùng nhau lạc vào mái hiên xanh vô cùng mỹ lệ hân hoan. Tiếng tiêu cao vút da diết như cô tịch tuyết trắng chờ đợi hồ điệp lạc bước.

Tân khách lặng yên thả hồn theo tiếng tiêu, đến khi tiếng tiêu lạc tịch đến tâm tê phế liệt liền không biết từ đâu tiếng cầm mong manh âm áp như gió quấy lấy mang đi cô tịch bằng chớ che và nồng nàn.

Tiêu cầm hợp tấu như điệp vũ múa trong tuyết trắng kì diệu miên nam như bức tranh sống động bằng âm thanh. Khiến mọi người bị mê hoặc lạc vào thế giới thần tiên quên đường về, mơ màng bị âm thanh cuốn lấy đến khi đã không còn cảm giác liền khí huyết công tâm vỡ tim mà chết.....

Lễ đường chẳng đèn hoa đỏ thắm càng thêm rực rỡ như hoa, huyết tinh bay lượn nhuộm đỏ diêm lệ. Tân khách lần lượt học máu ngã xuống sàn tạo nên những âm thanh thành thịch như tiếng trái tim đập rộn rã hưng phấn của kẻ báo thù.

Tiếng nhạc chấm dứt người trong lễ đường toàn bộ hồn lìa khỏi xác, Tiêu Thần nội công thâm hậu cũng khoe môi nhuộm máu yếu đuối khụy ngã xuống sàn.

“Tiện nhân người làm gì?” Tiêu Thần rống lên cố sức bò đến chỗ Ngâm Tuyết đang ngẩn người. Hắn liền bị một bóng hắc bào đá văng đập mạnh vào tường.

“Người không có tư cách gọi nàng” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng của nam tử vừa xuất hiện khiến Tiêu Thần da đầu run lên. Hắn một tay ôm cằm, hắc y tung bay khiến dung nhan như ngọc càng lạnh lùng như Tu-la đòi mạng. Hắc y nam tử đến cạnh tân nương đỡ lấy nàng vào lòng cẩn trọng như nâng niu một bảo bối dễ vỡ.

“Nàng có sao không?”

“Ta không sao, chỉ một mối”

“Đã xong rồi, hãy ngã vào vai ta nghỉ ngơi chúng ta về nhà. Không sao nữa rồi” Nam tử áo đen hôn nhẹ lên tóc tân nương. Mang đàn ra sau lưng rồi bế bổng lấy tân nương định phi thân rời đi.

“Khoan, người là ai? Để lại danh tính ...” Tiêu Thần gần giọng.

“Ta Đông Phương Ngự Long, thiếu chủ Kinh Long đảo hôm nay đến đón thê tử. Sao? Bảo chủ cho phép chứ?” Ngự Long khinh miệt đáp lời Tiêu Thần.

“Cái gì? Kinh Long đảo không phải là Kinh Long Đảo trong truyền thuyết ? Vừa rồi người dùng võ công gì?” Tiêu Thần thất sắc, mắt tròn trắng nhìn nam tử trước mặt.

“Vì Bảo chủ cũng đã chăm sóc rất tốt cho nội tử trong thời gian qua, ta cũng không ngại ngừng cho người biết. Đó là chiêu cuối cùng trong võ công của Đông Phương Gia tộc mạnh mẽ hơn cả Thiên Âm trong truyền thuyết của Đông Phương Thiên Tuyệt cha ta, đó là Tình Âm. Chỉ người có tình dùng Điệp Vũ Cầm và Lạc Tuyệt Tiêu hợp tấu có thể đại phá vạn quân”

“Ta không tin” Tiêu Thần hấn nhiều năm khổ luyện võ công, dành lấy chức Bảo chủ mà giết cha thí đệ không thể tiêu tan chỉ vì một khúc nhạc.

“Tin hay không tùy người, Kinh Long Đảo sẽ xin phụng hồi gấp bội những gì người đã đối với Tuyết Nhi” dứt lời Ngự Long ôm Ngâm Tuyết phi thân rời đi, trong gió tuyền sắc đen xen cùng giá y đỏ rực tuyệt đẹp như thái dương trong đêm.

“Đứng lại đó, người đâu mau đuổi theo” Tiêu Thần điên cuồng gào thét, huy động lực lượng Tiêu Gia trên dưới ba vạn người đuổi theo.

.....

“Long vì sao dùng võ công nhà Đông Phương?”

“Vì ta vừa nhận Long Huyết của Viêm An không lâu, trong cơ thể còn nhiều hàn khí chí âm không thể dùng Hỏa Lân Thần Công chí dương. Võ công Đông Phương gia thì thuần âm nên có thể sử dụng”

“Vậy sao chàng không đem ta đi ngay đêm đó”

“Vì ta không thể giết hết đám thủ vệ để cứu nàng, mà không khiến nàng chịu thương tổn ta đành chọn cách đánh bất ngờ”

“Vậy ta yên tâm, ta nghĩ chàng không cần ta nữa”

“Ngốc, nàng là sinh mệnh của ta không ai muốn từ bỏ sinh mệnh của mình cả. Dù phải trả giá đại giới”.

46. Chương 46: Huyết Vũ Tinh Phong

Đông Phương Ngự Long mang theo Ngâm Tuyết lướt qua rừng cây cách Tiêu Gia Bảo trăm dặm liền đáp xuống bên cạnh một con hân huyết bảo mã đen tuyền, chờ sẵn ở bìa rừng.

“Tuyết Nhi chúng ta cười ngựa, nàng chịu được sao?” Ngự Long đặt thê tử xuống đau lòng vuốt lấy khuôn mặt tái xanh của nàng.

“Nhẹ nhàng một chút có lẽ...”Ngâm Tuyết thoáng một tia ái ngại nhìn con hắc mã, nàng mới bị động thai không lâu nay lại phải cười ngựa. Nhưng nàng tin tưởng Ngự Long sẽ bằng mọi cách bảo vệ tốt mẹ con nàng.

“ Cố gắng lên” Ngự Long hôn nhẹ lên trán Ngâm Tuyết trấn an sao đó lấy một tấm điều cừ chuẩn bị sẵn phủ lên lưng ngựa, sau đó mới nhẹ nhàng ôm Ngâm Tuyết cùng lên ngựa. Với kinh công của Ngự Long thì truy binh của Tiêu Gia không thể đuổi kịp họ ít nhất trong vòng hai ngày, nên hấn cũng không vội vàng liền chỉ thả ngựa phi nước kiệu chậm rãi tránh động đến thai khí của nàng.

Mãi cho đến khi mặt trời khuất sau núi họ mới đến được một thành trấn nhỏ hoang tàn. Vượt qua trấn này đi khoảng một ngày đường thì sẽ ra khỏi lãnh địa phía đông của Tiêu Gia, đến bờ biển có thể xuống thuyền về Kinh Long Đảo.

“Tuyệt Nhi nàng mệt rồi hay là nghỉ lại trong trấn đêm nay?” xóc nảy trên ngựa cả ngày Ngâm Tuyết cũng thực sự chịu không nổi, tuy sốt ruột muốn mau trở về nhưng nàng cũng đành gật đầu đồng ý với phu quân. Ngự Long dực ngựa thông thả đi vào trong trấn, trời chỉ vừa tối mà trong trấn đã vắng lặng không bóng người. Những căn nhà xiêu vẹo cột kẹt run lên khi từng cơn gió lạnh thổi qua càng khiến khung cảnh thêm tiêu điều. Có lẽ vì trấn này quá nhỏ nên đi hết từ đầu trấn đến cuối trấn Ngự Long cũng không tìm được khách điếm.

“Không thấy khách điếm làm sao đây?” Ngâm Tuyết lo lắng nhìn phu quân đang nhìn quanh tìm kiếm.

“Không sao ta sẽ vào nhà dân nghỉ tạm ta thấy bên kia có một căn nhà tương đối vững chãi, đến đó vậy” Ngự Long xuống ngựa để lại Ngâm Tuyết vẫn ngồi trên ngựa, hất một tay dắt ngựa một tay gõ cửa một căn nhà.

“Có ai không? chúng tôi là khách lỡ đường xin tá túc” bên trong vẫn im lặng không có tiếng đáp lại, Ngự Long mạnh tay gõ cửa thêm vài lần thì cánh cửa gỗ lỏng lẻo cũng chịu không nổi mà bật tung ra. Căn nhà có lẽ là bị bỏ hoang, Ngự Long bèn dắt ngựa đi vào định đỡ Ngâm Tuyết xuống đất vào nhà thì bất chợt con hắc mã đột ngột hí vang hoảng sợ. Ngự Long vội ghì chặt dây cương phi thân lên ngựa ôm chặt lấy thể tử để tránh hắc mã hất nàng ngã xuống.

“Tiểu Hắc yên nào” Ngự Long lớn tiếng trấn an con ngựa, dường như vô dụng con hắc mã vẫn cuồng loạn lao ra tránh xa khỏi căn nhà. Khi hắc mã vừa phóng mình nhảy khỏi hàng rào tre thì một loạt tên bên nhón cầm pháp xuống nơi họ vừa đứng.

“Chết tiệt chúng ta bị phục kích” Ngự Long rửa thềm một tiếng, chân thúc vào bụng ngựa thúc dục nó nhanh chóng tìm kiếm một chỗ ẩn nấp. Chưa kịp di chuyển, xung quanh liền sáng bừng ánh đuốc phản chiếu loang loáng ánh đao kiếm trong bóng tối.

“Các người hãy đưa tay chịu trời đi” một nam tử râu ria rậm rạp có vẻ là kẻ cầm đầu trên tay một thanh đao to sáng loáng, bước ra quát lớn. Khiến Ngâm Tuyết giật nảy mình một cái, Ngự Long vội ôm chặt nàng trấn an, sau đó quét mắt về hướng nam tử kia nói chuyện.

“Phu thê chúng ta chỉ là khách lỡ đường, với các người không thù không oán có gì thích sát chúng ta?”

“Không thù không oán? Không ngờ thiếu chủ của Kinh Long đảo hay quên như thế. Vậy để lão tử nói cho các người biết. Chúng ta là thuộc hạ của Tiêu Gia Bảo Chủ nhận được bảo câu đưa tin, nhận lệnh bảo chủ chờ phục kích các người ở đây. Chỉ vài canh giờ nữa đại quân của Tiêu Gia sẽ đến lúc đó phu phụ các người sợ rằng chết không toàn thây” Nam tử nói xong cười lớn đắc thắng.

Bốn bề thọ địch, sát khí tràn ngập dồn ép lồng ngực Ngâm Tuyết đến không thở nổi. Không lẽ cả nhà họ sẽ bỏ mạng tại đây sao?

“Tuyệt Nhi đừng sợ có ta, mẹ con nàng sẽ không có việc” một tay ôm chặt thiên hạ trong lòng, một tay Hỏa Lân Kiếm liền xuất vỏ.

“Long không phải chàng không thể....?”

“Đừng lo dù có chết ta cũng sẽ bảo vệ chu toàn nàng và nhi tử của chúng ta”

“Thiếp tin chàng, có chết cả nhà chúng ta cùng xuống suối vàng phá nhà Diêm Vương” Ngâm Tuyết kiên định nhìn phu quân cho hất một nụ cười rạng rỡ không sợ hãi. Cho Ngự Long biết được dù chuyện gì xảy ra hân và nàng vĩnh viễn sẽ không tách ra, dù cái chết cũng không thể chia lìa đôi ta. (tác giả: má ơi sến quá)

Mị nhân thủy mặc hắc sắc đậm dần trở nên băng lãnh, từ sâu thẳm con người đen tuyền dần biến hóa thành màu đỏ huyết thệ, Ngự Long vùng kiếm một luồng kinh quang lóe sáng mang theo huyết tinh một vòng quân địch ngã xuống. Những tên còn lại thất sắc nhìn một màn máu chảy đầu rơi.

“Vô dụng tiếp tục xông lên nên không lão tử chém hết các người” kẻ cầm đầu mặt trắng bệch nhưng vẫn la hét thúc dục quân lính tiến lên. Bạc môi vì dương một nụ cười tuyệt đẹp nhưng mang đầy hơi thở của

chết chóc, như nụ cười hủy diệt của Atula, khiến kẻ địch sợ hãi chùn chân. Tuy nhiên Ngâm Tuyết trong lòng ngực nam nhân của mình cảm nhận rõ hơi thở chàng dần trở nên nặng nề, bàn tay ôm chặt lưng nàng túa ra mồ hôi lạnh giá. Vì sự phạn phệ giữa Long Huyết và Hỏa Lân Thần công Ngự Long tham gia vào trận chiến này đồng nghĩa với cái chết. Nhưng dù có chết hấn vẫn chiến đấu vì nếu nàng bị tổn hại hấn còn thống khổ hơn cái chết. Huống chi đường xuống hoàng tuyền còn có nàng và nhi tử cùng bồi hấn. Chiến đấu, chết trong khi chiến đấu đó chính là vinh quang của nam nhi, hấn còn gì phải tiếc nuối đâu.

.....

Phút đầu e sợ dần bị quân lệnh đánh tan, quân địch khép chặt vòng vây, Hắc mã bồn chồn dẫm nát cỏ dưới chân nhưng hai vị chủ nhân trên lưng ngựa thì trấn định hơn bao giờ hết.

“Sát” kẻ cầm đầu hô vang một tiếng, cung tiễn dương lên, Ngâm Tuyết nhắm mắt nép sát vào bờ ngực rộng lớn dồn dập thở đón chờ cái chết. Vun vút tiếng tên bay trong không khí, rào rào như hàn ngàn châu châu tàn phá cánh đồng. Nhưng thốt nhiên nàng không hề cảm thấy mây may đau đớn. Chẳng lẽ thật sự có cái chết nhẹ tựa lông hồng như trong mấy tiểu thuyết võ hiệp sao?

.....

....

“Tuyết Nhi, mở mắt ra đi” Giọng Ngự Long trầm ồm vang lên bên tai, khiến Ngâm Tuyết càng nghĩ càng thấy quái. Không lẽ xuống châu Diêm Vương rồi mà Long hấn vẫn bình tĩnh như thế.

“Tiểu Tuyết Tuyết a, đúng là con gái gả đi chỉ biết chồng mà không biết mấy vị thúc thúc này nữa nha. Thật thương cảm mà” cái giọng điệu khóc rống này sao nghe mà quen tai đến vậy? Ngâm Tuyết tự hỏi, nàng đang hé mắt liền bị giọng nói lả lướt của một nữ nhân làm giật mình mở choàng mắt. Ách đây không phải cung chủ Mị Hoa Cung sao?

“Vân Lang nha, chàng đừng buồn Tiểu Tuyết Tuyết gả đi rồi thì chẳng gả cho thiếp đi về Mị Hoa Cung với thiếp chàng sẽ không còn thời gian để mà thương cảm nữa đâu” Cung chủ Mị Hoa Cung dấm sát thân hình bốc lửa vào người Dịch Vân khiến hấn như đĩa phải vôi dấy lên đành gạt nhưng cũng không dám quá phạn.

“Tránh ra đi đây là chỗ đông người a” Dịch Vân đau khổ nhữnnữ nhân như cao dấm trên cánh tay thắm than, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống. Ai bảo năm xưa mới ra giang hồ làm gì không làm, lại đi làm hái hoa tặc chưa hái được đóa nào liền lợt mắt xanh Mị Hoa Cung Chủ đệ nhất yêu nữ chuyên dùng mị thuật phá hoại gia trang nhà người ta. Sau màn gặp gỡ “nhất kiếm chung tình ấy” Dịch Vân đại hiệp của chúng ta liền trốn biệt trên Kinh Long Đảo. Ai ngờ vừa xuất đảo tham gia “binh đoàn giải cứu” của lão Đại liền bị nàng bắt được tay còn dặt theo một thằng nhóc, nói là kết quả của đêm sai lầm ngày trước. Trời ơi chỉ vì một thằng nhóc kêu là gì nhỉ? À nàng đặt tên thằng nhỏ là Dịch Kiếm Phong, thế là cuộc đời độc hành hạnh phúc của Dịch đại hiệp nhà chúng ta đã kết thúc, thật bi ai.

Theo tiếng than thân trách phạn của tam đương gia Kinh Long Đảo, Dịch Vân, Ngâm Tuyết liền nhận thấy hình như trận chiến đã đảo ngược. Quân Tiêu Gia bị đập bẹp dưới chân “binh đoàn giải cứu” mới xuất hiện. Chẽm chẻ trên lưng ngựa không ai xa lạ chính là Đông Phương Thiên Tuyết, lão biến thái cười hi hi lồi lồi kéo kéo một vị phu nhân quý phái đang cười trên lưng ngựa bên cạnh. Vẫn một bộ dạng núi băng bất động như người cỡi trên, Dương Sư Hoàng Nhị Đương Gia đang dùng áo choàng lau lau chùi chùi câu đao to dùng vừa nhuộm máu. Xa xa một chỗ xe ngựa hoa lệ sơn son thiếp vàng đến xa giá của hoàng đế cũng phải chào thua, Tô Kiều Quyền đang thò đầu ra nhìn quanh, nhăn mũi khó chịu vì mùi tanh nồng huyết tinh. Chết thật lại quên một nhân vật quan trọng Chu Tiểu Khang đang oanh oanh yễn yễn với Phi Yển, dưới chân không quên đạp một tên quân Tiêu Gia vừa lóp ngóp bò dậy. Toàn thể anh tài chủ chốt của Kinh Long Đảo đều có mặt thì cư dân của Ngự Trấn sao có thể bỏ qua. Hôm nay Ngâm Tuyết đứng là được mở rộng tầm mắt. Kia không phải là đại thúc bán thịt ngoài đầu ngõ sao? tay lăm lăm con dao bầu chặt thịt liền thoáng như chớp đã diệt sạch bọn râu ria xung quanh, bây giờ mới hiểu vì sao thúc ấy tên là Đao Thái Lang. Nhìn kia đó chính là “Tây Thi bán đậu hũ” trong trấn sao? bỏ đi bộ áo vải bông tổ màu thường ngày, một bộ hồng sắc chiến y ôm sát cơ thể hình hồ lô khiến nam nhân nhìn vào đều muốn xị máu mũi, trên tay phát qua phát lại cây roi da như đùa bỡn nhưng thực ra là “nguy hiểm không nên đến gần sẽ mất mạng”. Tuy nhiên có kẻ không sợ chết đang mon nem đến gần nàng, chính là đại ca lẻo lá mở điểm tơ lụa, tưởng chỉ biết cầm thước may may vá vá như nữ nhân thế mà bây giờ dùng thiết côn điều luyện như

thước may đánh đồng đẹp bắc tạo ấn tượng với người đẹp. Còn nữa tiểu tử mặt búng ra sữa bán kẹo hồ lô ngào đường mà Ngâm Tuyết là khách quen, bây giờ biến hóa thành một “tiểu Na Tra” dùng Kim Cang Thiển Đầu công không kém cạnh gì mấy cao thủ “có tuổi” xung quanh. Đúng thật Kinh Long Đảo là thâm tàng bất lộ đến chó con cũng biết võ công.

“Cha, nương, mọi người cũng quá chậm đi” Ngự Long vỗ về thê tử trong ngực, đánh một cái liếc mắt về phía quân cứu viện võ vệ chỉ có khoảng trăm người nhưng có trời biết đối với họ muốn diệt Tiêu Gia Bảo không còn cọng cỏ liền dễ như ăn cháo.

“Long Nhi a chúng ta nghe được tin tức của Tuyết Tuyết liền rút hết mọi việc chạy đến đây ngay, nhưng vì biển có chút bão nên chậm trễ. Dù gì thì con và Tuyết Tuyết cũng không sao mà” Đông Phương Thiên Tuyết nói giọng ngang phè, tiếp tục không nhìn nhi tử và con dâu chỉ chần chú lấy lòng phu nhân bên cạnh.

“Cái gì mà không sao? biết cháu nội của cha sứt mất không hả” Ngự Long gầm lên giận dữ, nếu bọn họ đến sớm Tuyết Nhi của hắn đã không phải chịu kinh hách.

“Gi? Tuyết Tuyết là thật sao?”

Ngâm Tuyết e lệ gật đầu đôi lấy ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn vui mừng của mọi người.

“ông trời ơi, Ngọc Hoàng đại đến ơi cuối cùng nhà Đông Phương đã có người nối dõi a” Đông Phương Thiên Tuyết gào lên vui sướng thiếu điều rơi nước mắt, liền bị phu nhân bên cạnh không thương tiếc sấn ột cái vào đầu.

“Lão già vui mừng để sau hình như viện binh của quân Tiêu Gia đã đến rồi”

“Ách phu nhân ta quên, các vị huynh đệ hôm nay chúng ta cùng nhau đánh một trận cho đã tay. Sau đó về Kinh Long Đảo ta sẽ tổ chức tiệc mừng cháu đích tôn, có nhất trí không?”

“Nhất trí” toàn gia hô vang, sau đó liền nhanh chóng cùng nhau nghênh địch bắt đầu một trận chiến của những kị nhân Kinh Long Đảo. Phải biết chọc đến người Kinh Long Đảo không phải chuyện dễ.

.....

Mờ mờ trong đêm những ánh đuổi đỏ rực dần hiện rõ, phía sau ngọn đồi thấp chỉ chít những điểm sáng kiến trời đèn bùng lên đỏ ối như buổi hoàng hôn tử thần. Lặng yên chìm trong bóng đêm không một tiếng động người Kinh Long Đảo thản nhiên nhìn trận chiến đến gần.

.....

“Tuyết Nhi không mệt chứ? sẽ rất nhanh thôi”

“Ta không sao, Long ta muốn ở bên chàng cùng chiến đấu”

“ Ngốc nàg không phải chiến đấu chỉ là ngồi trong lòng ta xem phu quân nàg biểu diễn”

“Vây để thiếp rửa mắt chờ xem”

.....

Khi lửa đỏ cùng đêm đen va chạm, âm thanh chiến mã xé tan đất trời, rền vang tiếng binh khí phá nát da thịt tràn ngập huyết tinh theo gió cuốn. Màn đêm đã hóa thành màu máu, đỏ rực làm nền cho chiến mã đen tuyền thêm lão ngạo cuồng loạn. Như chiến thần một thân đen tuyền trên tay trường kiếm nhuốm máu, say trong sắc trời đỏ rực nhưng si mê ôm ấp ái nhân một thân hồng sa trong ngực. Lướt trên máu kẻ thù dẫm dưới chân đau thương từ nay duy nhất chỉ có hạnh phúc khi chúng ta bên nhau. Không ngừng thanh chỉ là âm điệu từ trái tim thoảng như gió theo tóc đen đan kết vào nhau, đan kết ta và nàng, vĩnh cửu.

47. Chương 47: Tàn Cục

Sau một đêm cuồng loạn giữa huyết tinh khói lửa, bình minh như bàn tay thượng đế xóa tan chiến loạn. Thôn trấn vốn đã điêu tàn nay đã hoàn toàn bị hủy diệt, la liệt xác chết huyết nhục mơ hồ. Chịu đựng một đêm gầy sức ép trên lưng ngựa, dù được trượng phu dốc lòng che chở Ngâm Tuyết cũng không còn chống đỡ nổi liền ngã đi.

“Tuyết Nhi, Chu Tiểu Khang ngơ ngác lại đây ngay cho ta.” Ngự Long quát lên luống cuống đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm một nơi để Ngâm Tuyết nghỉ ngơi.

“Ngự Long đưa Tuyết Tuyết vào xa mã của ta đi” Tô Kiều Quyền không có võ công nên chỉ đến góp vui, nhanh chóng nhìn thấy Ngự Long đang ôm Ngâm Tuyết chặt vật giữa bãi chiến trường, liền gọi lớn.

Điểm chân phi thân đến cạnh xa mã hoa lệ của Tô gia, an bài Ngâm Tuyết trên đệm lông bạch hùng mềm mại, Ngự Long liền vén màn hồi ảnh vệ của Thiên Ma Giáo vừa đến đêm qua.

“Chu Tiểu Khang đang ở nơi nào?”

“Thưa đại hộ pháp, Ngũ Gia đang truy kích Tiêu Gia quân”

“Gọi hắn về đây, Tiêu Gia quân đã thất thế không chạy xa được sức khỏe của Tuyết Nhi quan trọng”

Không trả lời ảnh vệ vụt biến mất, qua thời gian một nén nhang tiếng vó ngựa vang lên bên ngoài xa mã màn trướng bị xóc lên Chu Tiểu Khang vội vàng chui vào trong xe.

“Nàng thế nào?”

“Không sao, chỉ do mệt mỏi quá độ, thai vị bình thường chỉ ần tĩnh dưỡng an thai là được” Chu Tiểu Khang nhẹ nhàng kéo chăn lông đắp lại cho Ngâm Tuyết thở dài nhẹ nhõm.

“Vậy phải nhanh chóng trở về” Ngự Long đưa tay vuốt lại sợi tóc vương trên trán thê tử đau lòng nói.

“Ta thấy bây giờ chúng ta phải thừa thắng đánh hạ Tiêu Gia Bảo, dù gì lão Tam còn trong bảo lãnh ít dữ nhiều, còn trừ hậu họa sau này. Ngoài ra đường tới Tiêu Gia lại gần hơn là về đảo” Chu Tiểu Khang đưa tay bắt lấy bả vai Ngự Long vỗ nhẹ khuyên bảo.

“Xì, ta thừa biết người muốn diệt trừ Tiêu Gia để thiên hạ của cháu người Chu Tử Kỳ được ngồi vững, chứ tốt đẹp gì” Tô Kiều Quyền bèn nhón chỉ trích Chu Tiểu Khang.

“Người ăn nói cho đàng hoàng, thiên hạ của Chu Gia có ra sao ta đều mặc kệ. Từ ngày đến Kinh Long Đảo ta đã từ bỏ thân phận Vương Gia. Kinh Long Đảo mới là nhà ta” Chu Tiểu Khang tức giận túm lấy cổ áo Tô Kiều Quyền rống.

“Thôi đi, ta biết các người đều lo lắng cho Tuyết Nhi. Ta thấy đến Tiêu Gia cũng tốt. Ta vừa nhận được bồ câu đưa tin, bọn Thừa Ân, Thừa Đức và Mạn Tình sau khi thể cục tại kinh thành đã định liền đã xuất phát đến đây, có lẽ đến chính ngọ sẽ đến. Khi đó các người đến trước dọn dẹp lũ Tiêu Gia Bảo ta và Kiều Quyền sẽ đến sau, vì Tuyết Nhi không chịu được thêm sức ép nữa” Ngự Long ánh mắt không rời khỏi nhan sắc nhợt nhạt của Ngâm Tuyết bình tĩnh nói, nhưng lại ngầm chứa uy quyền khiến Chu Tiểu Khang và Tô Kiều Quyền chỉ còn biết oán hận nhìn nhau sau đó chia nhau đi làm việc.

Quân Tiêu Gia hoảng loạn đào thoát, nhanh chóng chạy về Tiêu Gia Bảo mong muốn cố thủ. Nhưng họa vô đương chí, không biết từ khi nào Thiên Ma Giáo và Huyền Minh Cung đang bận rộn ở chiến trường ngoài kinh thành lại đến hợp lực cùng người của Kinh Long Đảo. Như hổ thêm cánh, người của Kinh Long Đảo nhanh chóng đã truy kích đến bên ngoài đại môn của Tiêu Gia Bảo.

“Lũ vô dụng, chỉ một lũ ô hợp cũng đánh không lại” Tiêu Thần nội thương đã lành lặn bầy phần giận dữ nhìn tàn quân còn lại của ba vạn quân Tiêu Gia được hấn phái đi. Quân Tiêu Gia bách chiến bách thắng thế mà bại bởi một lũ ô hợp không rõ xuất thân, nay còn bị vây khốn trong Tiêu Gia. Tiêu Gia Bảo Chủ là hấn há có thể ngồi yên.

“Bảo chủ bọn chúng quá lợi hại, mặt tướng quả thật....” phó tướng được phái đi một thân chặt vật quý dưới điện.

“VÔ DỤNG” Tiêu Thần rống lên một chưởng đánh tới, phó tướng liền học máu ngã xuống trước sự phẫn hận sợ hãi của toàn quân.

“Người đầu đem bọn tạp chủng kia đến đây” không lâu sau phu thê Tiêu Phong, Nhược Phi cùng mẹ con Tiêu Yên và Ngự Nhi bị áp giải vào.

“Đại ca hãy nể mặt ta còn gọi một tiếng đại ca bây giờ hãy còn kịp buông tay đi” Tiêu Phong mặt mày tái nhợt nhưng âm thanh kiên định lên tiếng.

“Người dựa vào cái gì mà gọi ta là đại ca? năm xưa tiên nhân kia xuất hiện khiến phụ thân lạnh nhạt với mẫu thân ta khiến nàng chết dần chết mòn trong sự ghẻ lạnh. Còn bọn nghiệt chủng các người thì được phụ thân ủng hộ trong tay nâng niu. Vì sao? sao chứ ta mới là trưởng tử, vì sao phụ thân chỉ coi trọng người? tất cả là do mẫu tử các người cướp đi của ta tất cả?”

“Ta biết, năm xưa chính vì thế ta mới nhường lại vị Bảo Chủ cho người”

“Nhường? là ta chiếm được chứ không phải nhờ thứ vô dụng như người nhường cho”

“Như vậy huynh còn muốn thế nào nữa? vị trí bảo chủ, mẫu thân đã mất Tiêu Yên thì bị giam lỏng trong biệt viện, ta thì tha phương có nhà không thể về. Không phải huynh đã đạt được sự thù hận của mình rồi sao?” Tiêu Phong giọng nói bình thản nhưng ngón tay đã bấu chặt vào lòng bàn tay đến rướm máu. Hắn tự trách vì sao không trở về sớm hơn để tiểu muội chịu bao uất ức như thế.

“Chưa đủ ta còn muốn các người chết không toàn thây vĩnh viễn không được siêu sinh. Người đầu đem chúng lên trên thành” Tiêu Thần áp giải tù nhân lên mặt thành, bên dưới không biết từ khi nào quân số địch đã tăng lên đến chóng mặt. Một trăm nhân khẩu Kinh Long Đảo đã đáng sợ vậy mà lại có thêm Ma Giáo và Huyền Minh Cung đến góp vui.

“Bên dưới xem đây, Tam đương gia Kinh Long Đảo của các người nằm trong tay ta. Tiến thêm một bước liền cho hắn về châu Diêm Vương” Đứng trên cao, Tiêu Thần kẻ kiểm trên cổ Tiêu Phong uy hiếp.

“Này người đừng chơi cái chiêu chó cùng bứt đậu như thế nữa, khôn hồn đầu hàng nể tình lão Tam ông đây còn tha cho cái mạng chó nhà người” Đông Phương Thiên Tuyết hất hàm khiêu khích, hắn thừa biết Tiêu Phong đủ khả năng thoát khỏi thanh kiếm kia. Thiên Tuyết chần chừ chưa tấn công vì Tiêu Phong sẽ đau lòng khi Tiêu Gia có thương vong, dù gì cũng là nhà hắn.

“Các huynh đệ, buông kiếm đi người Kinh Long Đảo sẽ không làm khó các người” Tiêu Phong vẫn như bàn thạch lên tiếng. Nhìn thấy quân Tiêu Gia có một chút giao động, Tiêu Yên liền tiếp lời.

“Đúng năm xưa phụ thân ý nguyện trao vị Bảo Chủ cho nhị ca, hắn mới chính là bảo chủ của các người. Các người còn không thấy Tiêu Thần vắt chanh bỏ vỏ giết chết phó tướng kẻ đã trung thành với hắn nhiều năm. Thử hỏi xem một kẻ thị huyết như thế đứng đầu Tiêu Gia các người còn giữ được mạng sao? Huống chi Nhị ca là Tam Gia của Kinh Long Đảo các người theo nhị ca thì cũng là người nhà của Kinh Long Đảo thì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ liền không có”

“Tiện nhân câm miệng” Tiêu Thần một quyền đánh đến hất Tiêu Yên ngã nhào trên đất, Ngự Nhi vội đến đỡ mẫu thân rưng rưng lau vết máu trên khóe môi nàng.

“Các người câm hết cho ta, duy nhất Tiêu Thần ta mới là chủ nhân của Tiêu Gia Bảo. Còn không mau phóng tiễn giết sạch bọn ô hợp bên dưới”

Quân Tiêu Gia do dự nhìn quân đoàn bên dưới đang bày ra vẻ mặt “thử đi rồi biết” khiến tay cầm cung tiễn không còn chút sức lực nào.

“Ta không đánh nữa, ta theo Nhị Bảo Chủ bao năm nay chúng ta bán mạng cho Bảo Chủ được gì đâu năm trước hắn còn cường bạo muội muội của ta, là nha hoàn trong bảo, khiến nàng tự sát. Gia trang nhà ta tan nhà nát cửa” Một tên lính ném cung tiễn xuống đất nói lớn, như một làn sóng ngầm mạnh mẽ đồng loạt binh lính đều buông vũ khí đầu hàng.

“Các người tạo phản a, ta giết hết các người” Tiêu Thần gần như lâm vào điên cuồng hấn vung kiếm lung tung chém loạn, may mắn Tiêu Phong đã nhanh chóng đoạt lấy kiếm trong tay hắn nên không có vong mạng vô ích.

“Tiêu Thần ngươi đầu hàng đi” Tiêu Phong áp đảo lên tiếng. Tiêu Thần hắn đã điên rồi, cơ nghiệp bao nhiêu năm của hắn nay lại mất trong tay kẻ nghiệt chủng kia, hắn không cam lòng. Hắn phải báo thù.....

“Không được lại đây, không ta sẽ bẻ gãy cổ tên nghiệt chủng này” Nhanh như chớp Tiêu Thần bắt lấy Tiểu Ngự Nhi, ma trảo tàn bạo kẻ cổ tiểu hài tử không một chút thương tiếc.

“Ngự Nhi không” Tiêu Yên sợ hãi.

“Tiêu Thần ngươi đừng làm càn” Tiêu Phong nhìn cháu trai bị bắt liền cũng không giữa được bình tĩnh.

“Sao chứ, ta còn gì để mất? cùng lắm thì đồ nghiệt chủng này cùng ta chết chung” Tiêu Thần cười lên cuồng dại từng bước mang theo Ngự Nhi lùi dần về phía bờ thành. Không gian như chậm lại trong tiếng cười cuồng dại như quỷ khóc, tiếng gào thét thê lương củ người mẹ, sự đau đớn của đứa trẻ. Không lẽ Tiêu Gia thật sự sẽ kết thúc trong bi kịch?

.....

.....

“Người một câu gọi hắn là nghiệt chủng, hai câu lại kêu hắn là nghiệt chủng. Thế cha hắn sẽ là cái quái gì?” một âm thanh u nhàn truyền đến từ sau gáy khiến Tiêu Thần rợn tóc gáy. Sau lưng hắn không phải là tường thành cao đến gần mười trượng hay sao? kẻ nào? là quỷ a?

“Người....” Tiêu Thần có chút hốt hoảng liền bị người phía sau tấn công, cướp lấy Ngự Nhi đồng thời khuyển mã thêm một cánh tay của Tiêu Thần.

“Nói cho người biết, con ta là nghiệt chủng thì người là đồ súc sinh. Người nghĩ là cái thá gì mà dám uy hiếp nhi tử của Đoan Mộc Viêm An ta hả ,hả..? “ vừa béo má thẳng nhỏ, vừa vạch ra xem tứ chi đứa con quý tử lần đầu gặp mặt, Đoan Mộc Viêm An hững hờ bưng bưng. Lúc đầu không để ý nhưng khi móng tay của Tiêu Thần vô tình rạch một đường trên cổ Ngự Nhi hắn liền ngửi được mùi máu quen thuộc, quen thuộc đến mức duy nhất chỉ có con trai của Đoan Mộc Viêm An hắn mới có.

“Viêm An, chàng đã trở lại” Tiêu Yên khóc đến run rẩy nhìn nam tử một đầu ngân phát đang ôm nhi tử lơ lửng trên không. Đã bao lâu? ba năm, cuối cùng nàng cũng đợi được hắn trở về.

“Ách người là..” Viêm An nghi hoặc nhìn nữ nhân trước mắt có chút quen mắt nhưng tuyệt nhiên hắn không nhớ a.

“Cái đồ chết bầm này, ta đợi người ba năm khổ cực biết mấy. Dám quên ta?” Tiêu Yên lao đến cho Viêm An vài cái tát nẩy đom đóm. Nhưng không hiểu vì sao Minh Vương hắn không đủ lực phản kháng nữ nhân yếu đuối này. Trong tâm hắn khi nghĩ đến sẽ tổn thương đến nàng liền vô cớ ghen lại đau đớn.

“Ách đừng đánh a, ta biết sai. Đừng đánh nữa mà, ta vì luyện công tẩu hỏa nhập ma ba năm trước có một số thứ không nhớ rõ mà” Viêm An đáng thương hề hề chịu “đòn roi” của Tiêu Yên.

“Thế là người bỏ mẹ con ta ở đây suốt ba năm” giáng cho Viêm An thêm một cú nữa Tiêu Yên chưa hả giận còn muốn đánh nữa, cánh tay bị người nào đó bắt lấy.

“Đệ muội đừng nóng, quả thật là hắn không nhớ gì đâu. Có trách thì trách sư huynh ta không tốt, hắn giúp ta chữa thương ai ngờ lại bị tổn hao nguyên khí, tẩu hỏa nhập ma một phần kí ức quan trọng nhất đối với hắn đều mất hết. Hắn cũng rất thương tâm a, muội đừng đánh hắn nữa” Ngự Long cũng phi thân lên tường thành ngăn chặn màn bạo hành gia đình trước khi sư đệ của hắn bị đánh chết.

“Thật vậy?”

“Đúng a, thế nên muội cho hắn cơ hội đền bù đi”

“Đúng, ách nàng tên gì thế?” Viêm An ngơ ngác gật đầu, không quên hỏi tên lão bà.

“Tiêu Yên”

“Yên Nhi hãy cùng bé con về Huyền Minh Cung với ta, cả nhà ba người chúng ta hảo hảo sống chung. Được không?”

Cao cao trên tường thành mặt trời chói chang, bóng một nhà đoàn viên có thể là một kết thúc có hậu ột sự khởi đầu mới. Ngày tháng yên bình của Huyền Minh Cung chính thức kết thúc, Minh Vương người tự cầu nhiều phúc đi.

48. Chương 48: Cổ Cẩm Ngọc (18+)

Hình như nàng đã ngủ rất lâu, lâu đến nỗi mí mắt không thể nhắm. Nhưng bóng tối quá nhàm chán nàng muốn tỉnh thức vì nàng biết có người đang đợi, người đó sẽ vĩnh viễn chỉ đợi mình nàng.

“Tuyệt Nhi, tỉnh?” âm thanh trầm thấp quen thuộc, sủng nịnh một bàn tay ấm áp lướt trên gò má mang nàng khỏi giấc ngủ dài.

“Ân” hưởng thụ sự ấm áp, Ngâm Tuyết than nhẹ một tiếng đưa tay muốn nắm lấy nơi ấm áp, nhưng vừa cử động nàng phát hiện tay chân tê dại hoàn toàn không có chút sức lực.

“Nàng còn yếu, không cần cử động, ta ở đây” Ngự Long nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thì thầm.

“Ta đã ngủ bao lâu?”

“Ba ngày”

“Vậy chàng đã bao lâu không nghỉ ngơi?” Ngâm Tuyết đau lòng nhìn khuôn mặt hốc hác mệt mỏi của Ngự Long.

“Ta không sao, nàng tỉnh là tốt rồi” bạc môi quyến rũ vì dương mang phong vị yêu mị vì khuôn mặt tiêu tụy.

“Ngốc, nếu chàng cũng ngã xuống thì lấy ai chăm sóc ta”

“Yên tâm, thiên binh vạn mã còn không làm gì được ta. Chỉ lo tiểu tử trong bụng nàng phá phách nường nó mà thôi”

“Hài tử mới ba tháng làm sao biết quậy phá?” Ngâm Tuyết nhìn bàn tay đang nhẹ xoa lên bụng mình, cười lên hạnh phúc.

“Không phá sao? nàng một tháng nay ăn gì cũng phun ra, ta chỉ muốn đánh cho nó một trận”

“Hừ, hài tử chưa ra đời chàng đã đòi đánh đòi giết. Chàng không thương con” Ngâm Tuyết bĩu môi, mắt ngấn lệ quang khiến ai kia luống cuống.

“Ta..ta không phải là không thương hài tử. Nó là kết tinh của nàng và ta, làm sao mà không thương được. Nhưng nhìn thấy nàng vì mang hài tử mà vất vả, ta lại không giúp được gì. Là thân nam nhi ta thấy mình thực vô dụng”

Nghe thấy lời từ tâm can nam nhân của mình, Ngâm Tuyết cảm thấy thực ngọt đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng thào những đầu ngón tay đang bấm chặt vào lòng bàn tay của Ngự Long. Nàng biết mình đã không lấy làm trượng phu.

“Ta biết chàng rất thương ta và hài tử, bây giờ hình như hài tử đã đói rồi”

“Ách ta quên mất, xin lỗi” nhìn vẻ mặt biết lỗi của Ngự Long, Ngâm Tuyết không nhịn được bật cười.

“Nàng nghỉ ngơi, ta gọi người mang đồ ăn đến” Ngự Long luống cuống đặt Ngâm Tuyết vào chăn gấm, vội vàng nhảy xuống giường tung cửa chạy ra ngoài. Đường đường đại hộ pháp Hỏa Diễm lãnh huyết lại hấp tấp như trẻ con, bảo đảm giáo chúng Thiên Ma Giáo nhìn thấy liền cảm rơi đầy đất.

Bên ngoài hình như trời đã vào thu, ánh nắng vàng nhuộm dương liễu xanh theo gió, bình yên và tuyệt đẹp. Nàng đến thế giới này đã nhìn thấy bao lần hoa nở lại tàn. Nhưng tư trời vương vẫn cuộc sống, hạnh phúc, mọi thứ nàng có đều ở đây. Đưa tay vuốt bụng nàng bỗng nhớ mẹ, nhớ mẹ rất nhiều, không biết khi mẹ

mang thai nàng có ôm ấp tâm tình vui sướng xem lẫn lo âu giống nàng lúc này không? Mẹ à con gái mẹ cũng đã làm mẹ rồi đấy. Bất giác khóe mắt ướt ướt, Hạ Ngâm Tuyết nàng thực sự là nhớ nhà....

“Tuyết Nhi, nàng vì sao khóc? đau ở đâu sao? Chu Tiểu Khang người lại đây”

“Đừng ta không sao?” Vội ngăn lại Ngự Long đang phát cuồng bên cạnh.

“Nhưng sao nàng khóc?”

“Ta..ta nhớ mẹ” Ngâm Tuyết ấp úng trả lời.

“Mẹ ? là ai?” nàng nhớ ai mà phát khóc như thế, phải tìm ra chém cho hấn vài nhát cho hả giận.

“Mẹ là cách gọi mẫu thân ở chỗ ta”

“Vậy sao? nàng mau nói chỗ ở của nhạc phụ nhạc mẫu, ta cho người đi đón họ đến đây. Cùng chúng ta trở về Kinh Long Đảo. Như thế nàng sẽ không phải khóc nữa, nàng khóc ta thực đau lòng”

“Không được đâu vì....” Ách nàng chợt nhớ là từ trước đến giờ chưa nói qua thân thế của mình cho Ngự Long nghe.

“Sao vậy?”

“Ta nói ra chàng không được rồi bỏ ta, không được xem ta là quỷ ma yêu quái, chàng thề đi”

“Ta Đông Phương Ngự Long xin trời đất chứng giám nếu dám rời bỏ thê tử, hay gọi nàng quỷ này quỷ nọ liền bị trời chu đất diệt, chết không toàn thây bla..bla.... Thề đã được chưa?” Tuyết Nhi của hấn đôi khi thực khó hiểu, nàng biết hấn không thể sống thiếu nàng mà còn bắt hấn thề thốt lung tung. Nữ Nhi a thật khó hiểu.

“Tạm tin chàng vậy”

“thế nàng nói cho ta biết được chưa?”

“Ta thật sự không phải ở thế giới này, ta đến từ thế giới khác. Đại khái là ta vừa tham dự hôn lễ của người yêu cũ liền buồn chán ra bờ biển hóng gió. Rồi một tia sét đánh vào mỏm đá nơi ta đang đứng ta rơi xuống biển, không hiểu thế nào xuyên thông đến Kinh Long Đảo. Sau đó mọi chuyện chàng đã biết rồi đấy” Ngâm Tuyết hồi hộp nhìn phản ứng của Ngự Long đang “nhu thuận” nghe nàng kể chuyện. Hấn im lặng, khoảng lặng như dài cả thế kỷ sau đó hấn chỉ rên lên một tiếng....

“Ồ”

“Chỉ vậy thôi sao?” Ngâm Tuyết chưng hửng.

“Chứ nàng muốn sao? ta đã thề độc như thế thì dù nàng có là hồ ly tinh chuyển thế chuyên hút dương khí mà sống ta cũng phải làm bữa ăn của nàng thôi”

“Chàng chán ghét”

“Chán ghét sao dựa vào ta gần thế, còn cười đến ngọt ngào như thế, nàng đang sắc dụ ta đấy phải không?”

“Ách chàng làm gì? cẩn thận hải tử” hốt hoảng khi thấy thoáng cái đã bị thân hình to lớn hùng hực bao trùm, Ngâm Tuyết vội đưa tay chống đỡ hình như lại càng kích thích thú tính của ai kia.

“Nhưng ta đã nhịn rất lâu rồi” giọng nói trở nên khàn khàn, nóng hổi đầy sắc dục. Ngự Long phả hơi thở nóng rực bên tai khiến Ngâm Tuyết cũng rạo rạo.

“Hải tử a.. đừng” chống cự yếu ớt lại như làm nũng khiến thú tính bạo phát, Ngự Long nhanh chóng thoát xuống xiêm y của cả hai, nhẹ nhàng âu yếm nàng như trân bảo mong manh dễ vỡ. Thớ Thả cắn mút chiếc cổ trắng ngần, tham lam xâm chiếm xương quai hàm xanh mướt người. Đỉnh hồng đào vì mang thai càng thêm mẫn cảm, chưa đợi hấn chăm sóc đã phập phồng đứng lên. Yêu thương xoa nắn, dùng môi lưỡi an ủi khiến nàng nấc lên vui sướng. Bàn tay no lớn mang theo nốt chai sần do cầm kiếm lâu ngày khiến cơ thể mẫn cảm của nàng không thể chống cự, biết là không nên nhưng vẫn cứ trầm luân. Khi vuốt ve vùng bụng đã có dấu hiệu nhô lên của nàng thân thể hấn lập tức cứng đờ, cưỡng chế chính mình nằm xuống ôm xiết nàng vào ngực mong muốn bình ổn hơi thở gấp gáp.

“Ngự Long chàng..?”

“Ta xin lỗi, để ta ôm một lúc thôi sẽ ổn thôi” Ngâm Tuyết cảm nhận rõ sự thống khổ của Ngự Long, đang vùi mặt vào cổ nàng thở gấp kìm nén dục vọng.

“Tuyết Nhi nàng làm gì?” Ngự Long đang cật lực khống chế chính mình, đột nhiên hắn cảm nhận được lòng bàn tay non mềm của nàng nắm giữa vật nóng hổi dưới thân xoa lột. Quá quyến rũ quá tuyệt vời khiến lời nói hắn tắc nghẹn rên lên.

“Tuyết Nhi.. không.. cần”

“Không sao ta yêu chàng” âm điệu nhẹ như gió thoảng thân thể như bạch xà trường xuống. Thân thể cường tráng vòng lên sung sướng khi tiếp xúc với nơi non mềm.

“Tuyết.... không cần như thế” Ngự Long vùng dậy kéo nàng lên ôm vào ngực.

“Nhưng..”

“Ta biết, nhưng không cần”

“Vì sao?”

“Vì kĩ thuật của nàng rất tệ, hình như bị xước da.” =.=”

“.....”

“Vậy có nghĩ người khác kĩ thuật tốt hơn?” Ngâm Tuyết nức nở.

“Ách không nhưng....” Ngự Long đang không biết dỗ dành nàng như thế nào, thì cửa phòng liền không báo trước bật mở. Mẫu thân đại nhân của hắn, Cổ Cẩm Ngọc hiên ngang uy vũ đứng trước cửa, tay bưng thức ăn, mặt đã tái đen một mảng, hai bên thái dương gân xanh giật giật.

“Nương..ta...”

“Đồ sắc lang biến” Bước một lơi thẳng con xuống giường, bước hai ném quần áo, bước ba đá đít nó ra khỏi cửa. Cổ Cẩm Ngọc hoàn thành ba bước dạy nhi tử.

“Tiểu Tuyết phải không? con đừng sợ nương đã đuổi con sắc lang kia đi rồi” Cổ Cẩm Ngọc dịu dàng cầm lấy ngoại bào khoác lên người Ngâm Tuyết nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

“Ách ngài là?” lo lắng nhìn ra cửa, Ngâm Tuyết ái ngại nhìn phu nhân quý phái vừa vào phòng.

“Ta quên chưa giới thiệu, ta là Cổ Cẩm Ngọc mẹ chồng của con. Không cần sợ hãi ta sẽ bảo vệ con, không cho cái tên sắc lang kia bắt nạt con nữa” từ ái nhìn Ngâm Tuyết, Cổ Cẩm Ngọc hết sức vừa lòng với con dâu này.

“Ngài là nương của Ngự Long? những năm qua ngài ở đâu?” Ngâm Tuyết sửng sốt nhìn vị phu nhân trước mặt.

“Nói ra thì dài dòng lắm, ta bị Tùy Đế giam cầm trong Ẩn Cung nhiều năm qua. Khi đại quân đánh vào hoàng thành cũng không ai tìm được nơi của ta. Sau đó lão cha của Long Nhi xuất đảo mời tìm được” ngọc nhan thoáng u buồn như thu cúc, tuy đã có tuổi nhưng Cổ Cẩm Ngọc dung nhan không phai nhạt là mấy. Da trắng non mềm, tóc dài búi cao khiến gương mặt đầy đặn phúc hậu không kém phần quý phái tao nhã, như đóa hoàng cúc rực rỡ dưới trăng thu

“Ngài vất vả rồi”

“Ngài gì chứ, gọi là nương”

“Nương”

“Ngoan lắm, nào lại đây ăn canh gà đi. Con cần bồi bổ, con xem gậy đến xanh xao làm sao đủ sức nuôi cháu của ta trong bụng chứ”

“Con...”

“Đúng rồi, từ nay đến lúc khai hoa(sanh nở) con và Long Nhi phân phòng đi...” đề phòng con sắc lang lại nổi lên thú tính.

“Nhưng..”

“Không nhưng gì cả, phải hi sinh vì nhi tử con à. Ta biết con không nỡ xa trượng phu nhưng làm mẹ, con cái mới là quan trọng nhất”

“Con biết” Ngâm Tuyết ngẫm nghĩ, cũng đành thở dài nghe lời mẹ chồng. Khiến Cổ Cẩm Ngọc hết sức hài lòng, nâng thu vàng nhật chiếu vào phòng khiến không gian giữa mẹ chồng và con dâu hòa hợp đến lạ thường.....

.....Trong khi có kẻ đang đứng nghe lén ở cửa sổ thì khóc thét.....

49. Chương 49: Định Thiên Hạ

Tiết thu tràn về, khiến núi rừng phía đông nhuộm một màu vàng óng ả tương phản với bầu trời xanh trong của núi rừng. Tiêu Gia Bảo vừa trải qua biến cố đang hồi hã lập lại trật tự, khiến tân Bảo Chủ Tiêu Phong bận tới tấp tới tấp. Hiên nhiên bảo chủ phu nhân Nhược Nhi liền bị độc thủ phòng khuê vài ngày. Oán hận một chút trượng phu, Nhược Nhi liền ra khỏi phòng đi dạo đến Lâm Viện nơi dành riêng có quý khách ở Tiêu Gia. Nhưng vì sao khi bước qua cửa viện Nhược Nhi liền cảm giác được một luồng sát khí, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào? Nhưng thôi mặc kệ vào thăm tiểu thư cái đã. Nhược Nhi liền không thèm để ý đến hai người trong lương đình mắt to trừng mắt nhỏ, phất áo bỏ đi.

“Phụ thân, cha làm ơn mang thê tử cha về đi”

“Đó là mẫu thân của con, con mang nàng trả cho ta đi”

“.....” phụ tử nhìn nhau thở dài, thật hết cách. Mấy ngày nay Cổ Cẩm Ngọc đóng đô ở khuê phòng của con dâu, nhi tử chỉ được vào thăm con dâu vào giờ dùng bữa, nhưng đều bị nàng dấm sát. Đường như không yên tâm với tính “thật thà” của nhi tử, Cổ Cẩm Ngọc đến tối cũng nguyên ý bồi con dâu ngủ. Khiến hai nam nhân nhà Đông Phương chán đơn gối chiếc, ai oán tận trời xanh.

“Thôi không nói với cha nữa, thực vô dụng. Đến giờ Tuyết Nhi uống thuốc rồi, con đi đưa thuốc”

“Này thằng bất hiếu, người nói ai vô dụng. Đông Phương Thiên Tuyết ta đại danh鼎鼎鼎鼎 lại không có cách đối phó với thê tử hay sao? lại đây nghe ta nói”

“Này làm gì đứng xa thế làm gì, lại gần kê tai vào đây” nhìn thấy nhi tử do dự Thiên Tuyết nhiệt tình vẫy gọi. Nghi hoặc Ngự Long vẫn tiền lại gần, nhìn lão cha cười thâm hiểm hần bỗng thấy sống lưng lạnh toát, hình như có người xấp gập họa.

“Khụ, nương ta mang thuốc đến cho Tuyết Nhi” Ngự Long rón rén đẩy cửa tiến vào, vì chợt dạ ho nhẹ một cái khiến Cổ Cẩm Ngọc đang ngồi bên cửa sổ may áo ngược lên.

“Ân, vào đi Tiểu Tuyết vừa chớp mắt nhẹ nhàng một chút” tiếp tục công việc may vá, để mặc nhi tử đến cạnh giường con dâu ngồi xuống. Hỏi vì sao nàng dễ dãi cho tên sắc lang kia tiếp cận con dâu? Hừ, có nàng ở đây hần mà dám làm gì nàng liền cắt.....

(Tác giả: ặc Ngọc tử cắt thì nhà tử tuyết hậu đấy. Ngọc: đã có tôn tử không cần nhi tử)

“Nương, Tuyết Nhi có vẻ mệt mỏi?”

“Ân mấy ngày này con dâu buổi tối ngủ không ngon”

“Vì sao vậy?” Ngự Long nhíu mày.

“Hình như Tiểu Tuyết mơ thấy gì đó, luôn miệng gọi “mẹ”.”Mẹ” là ai?”

“Mẹ là cách gọi mẫu thân ở chỗ Tuyết Nhi”

“Sao người không đón nương của Tiểu Tuyết đến đây?”

“Không thể, có muốn cũng không được. Nhưng ta sẽ bù đắp cho nàng, mang đến cho nàng phần hạnh phúc gia đình của nàng không thể mang lại” Ngự Long yêu thương xoa nhẹ gò má ửng hồng ngủ say.

“Nương tử a, không xong rồi” bỗng Đông Phương Thiên Tuyết từ đâu chạy sộc vào phòng.

“Chuyện gì lão già? đánh thức Tiểu Tuyết bây giờ” tiện tay Cổ Cẩm Ngọc ném luôn ly trà vào Thiên Tuyết.

“Điệp Vũ Cẩm và Phi Tuyết Tiêu biến mất” Thiên Tuyết hỗn hển nói, thuận tay bắt lấy chén trà bay đến uống một hớp.

“Không phải điều để trong thư phòng cách vách phòng ngủ của chúng ta sao?” Cẩm Ngọc nhú mày.

“Không thấy nữa, mau quá đó xem thế nào. Mắt ta không tinh như mắt nàng, Ngọc Nhi thử đến nhìn xem” Thiên Tuyết biết Điệp Vũ Cẩm và Phi Tuyết Tiêu đối với Ngọc Nhi quan trọng như thế nào, nghe tin mất của sống chết gì nàng cũng phải đến xem hiện trường một chút. Y như dự đoán Cổ Cẩm Ngọc liền chạy đến thư phòng.

Đánh một điệu cười ghê tởm đến rùng rợn với Ngự Long, Thiên Tuyết nhàn nhã theo thê tử đến thư phòng bàn “Đại sự” hắc...hắc.

Vọt vào thư phòng mở tủ gỗ đàn hương, nhìn thấy bên trong bạch ngọc tiêu trắng muốt vẫn tảo nhả nằm cạnh huyền cầm, Cổ Cẩm Ngọc mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nhưng rất nhanh mị nhãn ánh lên một tia giận dữ khó kiềm chế.

“Đông Phương Thiên Tuyết lão ra đây cho ta”

“Nương tử a, có vi phu” nhẹ hàng lướt vào phòng không quên cửa đóng then cài kĩ càng.

“Lão lừa ta? muốn tạo phản?”

“Không có nha, vi phu nào dám. Chỉ là Thiên Tuyết mà thiếu Cẩm Ngọc thì Điệp Vũ Cẩm và Phi Tuyết Tiêu cũng coi như đã mất” choàng lấy thê tử ôm vào ngực mặc cho nàng dấy dựa phản đối đấm đá tùm lum, Thiên tuyết vẫn cắn răng chịu cho đến khi thê tử mệt mỏi dịu ngoan nằm yên trong ngực hần.

“Đều là lão phu thê, lão còn bày đặt lời ngon tiếng ngọt” gương mặt Cổ Ngọc Cẩm thoáng ửng hồng.

“Ai nói chúng ta đã già, muốn vi phu chứng minh cho phu nhân xem không?”

“Già rồi còn không nên nét”

“Hà hà hà ta có mất nét cũng chỉ mất nét với một mình nương tử thôi. Nào nào đến đây chúng ta cùng mất nét...”

.....

.....

Khi mặt trời xuống núi Ngự Long lén lút qua xem tình hình bên thư phòng, liền chỉ còn vườn không nhà trống. Trên thư án chỉ còn lại mảnh giấy.

“Nhi tử ở lại chăm sóc tốt con dâu, cha nương về đảo trước vì còn nhiều sự vụ cần làm hắc hắc...”

Kì đà đã bị mang đi, Đông Phương Ngự Long thần thanh khí爽 trở về phòng bồi thê tử.

“Tuyết Nhi đã muộn, nghỉ ngơi thôi”

.....

Hôm nay khí trời thật tốt a, tuy ngoài kia mây có nhiều một chút, gió có hơi to một chút, còn có mưa. Nhưng đối với kẻ no đủ cả về thể xác và tinh thần, vừa mở mắt ra là có thể thấy kiều nhan trong ngực thì dù thiên lôi có đánh xuống thì vẫn là ngày tốt.

“Lão đại thức dậy đi không hay rồi”

“Lão Nhị mới sáng sớm đã đến nháo ta?”

“Biết biết đại tẩu cần nghỉ ngơi, nhưng ta vừa nhận được bồ câu đưa tin của lão tam. Thừa Ân và Mộ Dung Thục không thể trấn giữa kinh thành nữa rồi”

“Có chuyện gì?”

“Liên quân không chịu thừa nhận Chu Tử Kỳ ngồi lên vương vị. Bắc Thần gia lại ủng hộ họ Chu kế vị. Kinh thành chia làm hai phe có khả năng lại xảy ra nội chiến”

“Vậy liên quân tiến cử ai ngồi lên vương vị?”

“Cái này...”

“Thừa Đức người cứ nói đi..”

“Họ muốn Đông Phương giáo chủ làm hoàng đế, vì chỉ có giáo chủ thần thông quảng đại duy ngã độc tôn của Thiên Ma Giáo mới xứng để vị”

“Ặc” nghe xong Ngâm Tuyết xem chút sắc nước miếng mà chết, nàng có hiền tài gì mà đi làm nữ vương? Nghĩ nàng là Võ Tắc Thiên chắc? à mà Võ Tắc Thiên có hậu cung nam nha.. đáng để cân nhắc hắc..hắc (Tác giả: =.=)

“Tuyết Nhi nàng đã là người của ta, không được nghĩ lung tung” đọc được ý tứ ám muội trong mắt Ngâm Tuyết, Ngự Long liền cảnh cáo trước khi quá muộn.

“Ám muội gì chứ? chàng thật là. Thừa Đức à nói mọi người chuẩn bị chúng ta phải đến kinh thành một chuyến”

“Nàng đi làm gì?”

“Muốn mở chuông thì cần đích thân người buộc chuông thôi” Ngâm Tuyết nhún vai làm ra vẻ đương nhiên, nằm xuống giường trùm chăn tiếp tục ngủ nướng.

Ngồi trên kiệu do bốn vị sứ giả dùng kinh công làm phu kiêng kiệu, thật sự là không thua gì chuyên cơ tư nhân hạng sang nha. Đặc quyền của giáo chủ cũng gần ngang ngửa với tổng thống rồi còn gì. Nếu Hạ Ngâm Tuyết nàng làm nữ hoàng để một người trên vạn người thì không biết sẽ thế nào nhỉ? Đang nghĩ vẩn vơ, thì kiệu đã “hạ cánh” xuống sân rồng bên trong hoàng cung Tử Nguyệt vương triều.

Ngâm Tuyết hôm nay xắm vai Đông Phương giáo chủ anh minh thần võ. Một thân hồng bào rực rỡ như thái dương bước ra khỏi kiệu, tuy giáng đi có chút nặng nề nhưng phong thái Đông Phương Bất Bại chỉ có hơn chứ không kém.

Đông Phương giáo chủ phát vạt áo ngồi xuống bảo tọa, Đại Hộ pháp Hảo Diễm nhanh chóng an vị kế bên thì bên dưới tầng tầng lớp lớp người quỳ rạp xuống hô vang.

“ĐÔNG PHƯƠNG GIÁO CHỦ

DUY NGÃ ĐỘC TÔN,

THIÊN MA GIÁO THIÊN THU VẠN ĐẠI”

“Các huynh đệ không cần đa lễ” Giọng giáo chủ vẫn lạnh lạnh đầy sức hút như xưa, dù vắng bóng một thời gian vẫn là thần tượng khôn nguôi trong lòng giáo chúng.

“TẠ GIÁO CHỦ”

“Hôm nay ta đến đây, vì biết trong thời gian ta vắng mặt có một số huynh đệ bất mãn.....” ngừng một chút, ánh mắt sắc bén quét xuống bên dưới kiến người lạnh run (hà hà hà ở cạnh lão công khối băng Tuyết ta cũng đã học được ánh mắt giết người không thương mạng)

“Giáo chủ tha mạng, chúng huynh đệ nào dám bắt nạt. Chỉ là thiên hạ là do Thiên Ma Giáo dành được, thì ngôi vị chỉ có thể là của nhà Đông Phương không phải họ Chu” lời nói đồng dục của một vị đường chủ được toàn bộ giáo chúng ủng hộ. Còn Chu Tử Kỳ thì khóe môi giật giật liếc mắt nhìn nhân vật ngôi trên cao kia.

“Ồ vậy sao? Có thể nói cho bốn tọa nghe một chút tiêu chuẩn làm hoàng đế sao?” mị nhãn híp lại thành một đường kẻ nguy hiểm.

“Hoàng đế tồn chính là nam tử hán đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, đỉnh đỉnh nắm quyền dựng thiên hạ”

“Nói rất hay, nhưng mà.....” Ngâm Tuyết ra vẻ tán thưởng, nhưng lại thoáng suy tư.

“Có gì thỉnh giáo chủ nói thẳng”

“Thứ nhất ta không phải nam tử”

“Chúng ta biết giáo chủ cùng đại hộ pháp lưỡng tình tương duyệt. Nhưng nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, không cần lo về phần con nối dõi. Chúng ta cũng ủng hộ đại hộ pháp làm nam hậu” =))

Liếc mắt thấy Ngự Long bàn tay nắm chặt nghiền nát cả thành ghế khi nghe hai chữ “nam hậu” Ngâm Tuyết không khỏi cười trộm. Cảm thấy eo lưng bị siết ngày càng chặt, thân giáo chủ nàng nếu muốn toàn mạng thì phải mau ngăn chặn cái tên nói nhảm kia, không người nào đó sẽ đại khai sát giới.

“Khụ, trưởng lão ý ta nói ta không phải nam tử mà là nữ tử a” Nhìn thấy vẻ mặt kinh dị không tin tưởng của toàn gia, Ngâm Tuyết đành ngậm ngùi tiếc hận một chút thân phận Đông Phương giáo chủ của mình. Ài ...vỡ kịch nào cũng đến lúc phải hạ màn.

Ngâm Tuyết đứng dậy khỏi bảo tọa, phát tay mũ trên đầu liền rơi xuống để lộ mái tóc đen dài loạn vũ trong gió, hương diễm hòa cùng hỏa hồng y phục.

“Giáo....giáo chủ?”

“Phải là ta, ta có lỗi đã đánh lừa mọi người lâu nay” Ngâm Tuyết nghiêng người một chút như tư thế tạ lỗi.

“.....”

“Không tha thứ? vậy tùy các huynh đệ chém giết” bầu không khí nặng nề bao quanh, Ngâm Tuyết biết bên dưới mọi người đang chịu đả kích như thế nào. Lấy mạng người quang minh chính đại còn đỡ đau đớn hơn lừa gạt lòng tin của người khác.

“Giáo chủ dù nam hay nữ ngài vẫn là thần tượng của chúng ta” đang cúi người chờ đợi sự phán xét, Ngâm Tuyết giật nảy khi bên dưới đồng loạt hô vang. Chứa tâm tình nhiệt huyết của bao nhiêu con người yêu thương và tin tưởng nàng. Hạ Ngâm Tuyết nàng quả sống không uổng khi có những huynh đệ như thế.

“Các huynh đệ đời này gặp các người chính là phúc phần của ta” Ngâm Tuyết rưng rưng trong tiếng huyền não xung quanh. Nàng đã thực sự xem nơi này là “nhà” vì thế giới này có rất nhiều người yêu quý nàng như thế, vì họ nàng sẽ sống thật tốt.

“Giáo chủ muôn năm.....”

“Đợi một chút, giáo chủ là nữ tử thế ai làm hoàng đế?” trưởng lão không biết sống chết kia lại lên tiếng.

“Tất nhiên là đại hộ pháp a”

“Đại hộ pháp ngài thấy sao?” này giờ bị bỏ quên công thần bậc nhất của Thiên Ma Giáo cuối cùng cũng được toàn gia để mắt đến.

“Ta.....”

Ngâm Tuyết nhìn thấy quang mang dục vọng, tràn đầy nhiệt huyết bá quyền trong đôi nhãn đồng đen như mực của Ngự Long, lồng ngực liền chùng xuống. Nàng thật sự quên mất, Ngự Long là nam nhân, mà nam nhân nào lại không thích quyền lực. Huống chi là thứ quyền lực cường đại của ngôi cửu ngũ. Ngự Long a, Ngự Long chàng sẽ lựa chọn như thế nào đây?

“Ngự Long chàng muốn, hay không muốn làm hoàng đế?” đến trước mặt Ngự Long, Ngâm Tuyết cúi xuống vừa tầm nhìn sâu vào đôi nhãn đồng kia. Nơi chứa vô vàn ôn nhu sủng ái dành cho nàng, sẽ có thể biến mất vĩnh viễn trong quyền lực tối cao. Đế vương là cô độc, nếu đế vương có tình thì chính là hôn quân, vô tình mới là đế vương.

“Nếu ta làm hoàng đế, nàng sẽ là hoàng hậu chứ?” đọc được ưu tư trong mắt thê tử Ngự Long buông một câu hỏi nhẹ thoảng như gió chỉ đủ cho người đối diện nghe thấy.

“Ha...ha...ha ta sao? dù chết cũng không làm nữ nhân của đế vương, vì tình của đế vương chỉ có thể sủng mà không thể yêu. Nếu yêu đế vương thì chỉ có thể hủy hoại bản thân, mà ta lại rất yêu bản thân nha” cười lên quyến rũ Ngâm Tuyết xoay người đi không một chút lưu luyến, nhưng trong lòng thì tâm đã nát đau đến đến lệ cũng không còn sức tuôn rơi. Giang sơn hay mỹ nhân (khụ ta cũng tính là mỹ nhân đi) Long chàng chỉ có thể chọn một.

“Tuyết Nhi đứng lại” giọng thâm trầm khê quát lên sau lưng cũng không ngăn được bước chân Ngâm Tuyết.

“Người đâu mau giữa giáo chủ lại” Ngự Long quát lớn.

“Đông Phương Ngự Long người có quyền gì giữa ta, người đã chọn lựa không phải sao?”

“Im ngay, thu lại những lời nàng đã nói” Ngự Long giận dữ túm lấy vai nàng.

“Buông ra” Ngâm Tuyết hất tay Ngự Long, ánh mắt hàn lên tơ máu căn phần. Ngâm Tuyết bắt lấy cung tiễn của thị vệ đứng bên cạnh liền mạch nhanh chóng dương cung. Một tiễn phóng ra chuẩn xác cắm phập vào đầu rồng trên mái kim điện.

“Một tiễn định thiên hạ, Hạ Ngâm Tuyết ta cũng như một tiễn đã phóng đi không thể thu lại. Ta là chủ nhân của chính mình không nam nhân nào là chủ nhân của ta. Cả người Ngự Long, trạng phu của ta cũng không ngoại lệ” lời nói lạnh lùng như từng nhát dao đâm vào tim khiến Ngự Long chết lặng nhìn bóng hồng bào khuất dần trong ánh tịch dương.....

50. Chương 50: Phía Sau Hoàng Hôn_kết Thúc_ Mai Hoa Và Lãnh Tuyết

Hoàng hôn Kinh Long Đảo miên man chìm cho thứ ánh sáng đỏ hồng huyền ảo. Gió từ đại dương mang theo hương vị mặn mặn của biển cả thô ráp nhưng nồng nàn. Trên phiến đá quanh năm chịu sự bào mòn của nước biển trở nên thanh nhả mềm mại, nhưng đá vẫn là đá cứng cáp như người phụ nữ nhu mì nhưng kiên cường.....

Ngâm Tuyết đã trở lại Kinh Long Đảo được bảy ngày, không ngắn cũng không dài nhưng cũng đủ kiến lòng bình lặng lại. Nàng cũng không rõ tâm trạng thực sự lúc này, có phải là tâm lý phụ nữ trầm cảm sau ly hôn không? Đưa tay lên vuốt nhẹ phần bụng đã có dấu hiệu nhỏ lên cánh môi không tự giác nhếch lên. Nhiều ngày chìm trong đau thương nàng đã quên mất nàng vẫn còn người thân, là sinh linh bé bỏng đang lớn lên từng ngày trong cơ thể mình. Con à, con là người thân duy nhất của mẹ trong thế giới này.

Nhìn hoàng hôn đang dần buông tạo nên khung cảnh huy hoàng hồng cam, sao nàng vẫn thấy lạc lõng. Sống mũi cay cay, khóe mắt nóng lên giọt lệ nương theo ráng vàng của mặt trời long lanh lăn tròn trên gò má.

“Việc gì tự chuốc khổ? bỏ rơi ta rồi lại ngồi đây khóc một mình” nóng hổi châu lệ được ngón tay thon dài ôn nhu xoa nhòa. Ngâm Tuyết lọt vào lồng ngực ấm áp mang hơi thở mùi đàn hương quen thuộc, nàng biết chính là chàng. Nhưng nàng không dám ngược lên vì sợ hãi chàng sẽ biến mất như ảo ảnh trong mơ.

“Ngoan đừng khóc”

“Vì sao?”

“Vì sao ư? vì ta đã có lựa chọn của chính mình”

“Chàng không muốn làm hoàng đế sao?”

“Làm hoàng đế có ý nghĩa gì khi nàng không chịu làm hoàng hậu”

“Vậy nếu không phải vì ta thì chàng vẫn muốn làm hoàng đế?”

“Ngốc, ta tình nguyện lựa chọn cùng cười với nàng khi vui, cùng khóc với nàng khi buồn hơn là thứ giang sơn lạnh lẽo kia.”

“Ngự Long”

“Ân?”

“Thiếp yêu chàng”

“Ta biết”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Ta cũng yêu nàng”

“Vì sao lúc này mới trở về tìm ta?”

“Ta phải xấp xếp ổn thỏa thế cục ở kinh thành, để sau này không còn chiến loạn làm phiền chúng ta nữa”

“Ngự Long, hài tử cũng rất nhớ chàng” Ngâm Tuyết nắm lấy tay Ngự Long đặt lên bụng mình, hân hoan ánh mắt rực sáng hạnh phúc ôn nhu âu yếm xoa bụng thê tử. Cái gì quyền lực, cái gì võ công cái thế cũng không thể đánh đổi thê nhi của hắn. Khi con người ta càng trở nên cường đại thì càng tịch mịch, hắn tình nguyện buông tay với tất cả để đổi lấy hạnh phúc bên nàng.

Ánh vàng cam dần tắt, nhu hòa bóng đêm bao phủ như vòng tay nâng niu hạnh phúc mang bóng giáng hai người hòa lại làm một đến thiên trường địa cửu.

Chính sử Tử Nguyệt vương triều chép lại.....

Sau cuộc nội chiến Tùy Đế thoái vị truyền ngôi cho Thát hoàng tử Chu Tử Kỳ.

Trong dã sử lại ghi.....

Đại Hộ Pháp Hỏa Diễm của Thiên Ma Giáo hiền tài cao thượng không màng thiên hạ. Khi đại quân toàn thắng Đại Hộ pháp cùng Giáo chủ thoái ẩn giang hồ nắm tay nhau tiêu dao. Dân gian nhiều người ca ngợi thiên tình sử của họ, nhưng cũng lắm kẻ bất bình với một tình nam nam nghịch thiên này. Nhưng kẻ biết rõ ngọn ngành cũng mặc thiên hạ bàn tán không rảnh phân bua, để dành thời cho lão bà ở nhà. Thát hoàng tử ngồi lên ngai vàng không phải dễ dàng, Bắc Thần Thương tứ phong quốc phụ tể tướng, liên quân tiến cử Mộ Dung Thục làm giám quốc. Tể tướng quốc phụ cùng giám quốc đại thần thống nhất Thát hoàng tử lên ngôi lấy hiệu một chữ “Tuyết” gọi Tuyết đế, niên hiệu lấy hai chữ “Ưu Tuyết” vĩnh viễn ghi nhớ công lao của Thiên Ma Giáo.

.....

Tể tướng quốc phụ Bắc Thần Thương một đời thanh liêm, tận lực cống hiến cho triều đình. Không lập gia thất vô tử vô tôn. Đến khi tạ thế Tuyết Đế sắc phong Thương Vương mang bức mi nhân đồ Tể tướng yêu thương cùng táng hoàng lăng, vĩnh viễn thờ phụng trong thái miếu. Đời đời ghi danh sử sách người người kính ngưỡng.

.....

Giám quốc đại thần Mộ Dung Thục tiền vô hậu hủ, tài cao bắc đẩu nhưng nạp nam thê Cổ Thừa Ân bị thế nhân cười chê. Nhưng không ai phủ nhận được công lao của gia tộc Mộ Dung, nên hậu bối khi nhắc đến Mộ Dung chỉ có thể vừa yêu vừa hận.

.....

Tiêu Gia Bảo hùng cứ phía đông hòa hảo triều đình dân phong hài hòa nhân ái. Tiêu Phong bảo chủ cùng phu nhân làm nhiều việc công đức được người dân lập bài vị trường sinh thờ phụng.

Một năm kia trên đỉnh Côn Phong, thánh địa Tiêu Gia cự điều vây quanh tử khí ngút trời. Tiền nhiệm Bảo Chủ Tiêu Thần trốn ra khỏi địa lao, lên đỉnh Côn Phong tự sát để được điều táng xé từng miếng nhục thịt nguyên vong hồn được vĩnh viễn bảo vệ đất đai Tiêu Gia.

.....

Mị Hoa Cung chủ cùng Dịch Vân của Kinh Long Đảo thành thân vĩnh kết đồng tâm trăm năm hảo hợp.

.....

Chu Tiểu Khang mang quyền lực ám vệ trả lại cho Tuyết Đế, từ bỏ thân phận hoàng tộc cùng thê tử Lâm Phi Yến thoái ẩn Kinh Long Đảo.

.....

Các hộ pháp cùng sứ giả của Thiên Ma Giáo đồng loạt thoái ẩn không rõ tung tích.

.....

Huyền Minh Cung ngày càng lớn mạnh. Minh Vương cùng Vương Phi tính tình không hợp, nhưng vẫn phụ thê tình thâm thường đi du ngoạn khắp nơi. Mọi việc một tay thiếu chủ Đoan Mộc Huyền Ngự lo liệu, đứng là anh hùng xuất thiếu niên.

.....

Giang hồ cao thủ lần lượt thoái ẩn, hậu bối lại ít nhân tài nên truyền kì về họ càng được tín ngưỡng. Kinh Long Đảo truyền thuyết trở thành thánh địa trong giới võ lâm.

Tiết xuân đã về nhưng hàn khí của mùa đông vẫn còn lưu luyến chưa tan. Vì sự trở về của Cổ Cầm Ngọc, nên phu thê Ngâm Tuyết phải dọn ra khỏi Trúc Viên nhường phòng ở ẹ chồng. Mai Viện được dọn thành nơi ở mới cho Ngâm Tuyết và Ngự Long, cái tên Mai Viện liền bị xóa bay đổi thành Tuyết Hiên. Sáng sớm đầu xuân sương giá còn đọng trên đóa tuyết mai cao ngạo. Con chim se sẻ nghịch nghợm uống lấy sương mai ngọt lành cất lên giọng ca của xuân mới.

Bên trong phòng bạch sa trường tung bay, hồng sắc hỏa lô luôn được thấp để đảm bảo độ ấm. Ngâm Tuyết đã mang thai vào tháng cuối, không biết là do hài tử của nàng là đứa nhóc quá khổ hay do toàn gia bồi bổ cho nàng quá mức mà bụng nàng to vượt mặt, đến nỗi không nhìn thấy cả mũi chân của chính mình.

“Tuyết Nhi tỉnh? muốn rời giường không ta giúp nàng mang hài” vì bụng quá lớn Ngâm Tuyết không thể tự cúi người mang hài khi rời giường, nàng lười biếng ngồi trên giường hưởng thụ sự chăm sóc của trượng phu.

“Long giúp ta mặc y phục, ta muốn ra ngoài dạo một lát”

“Không được nàng còn chưa dùng điểm tâm, ngoài ra bên ngoài rất lạnh” Ngự Long liền phản đối.

“Chàng quát ta? chàng không thương ta” khóe mắt liền ngấn lệ quang, vì mang thai tính tình nàng đặc biệt nhạy cảm khiến Ngự Long luôn phải cẩn cẩn dục dục trong thái độ đối với nàng. Ai bảo lão bà mang thai là lớn nhất đầu.

“Tuyết Nhi đừng khóc ngoan, ta không phải cố ý to tiếng với nàng. Ta chỉ lo lắng nàng ra ngoài sẽ bị lạnh ảnh hưởng đến hài tử” Ngự Long liền hạ giọng nhẹ nhàng khiến nàng dựa vào ngực mình, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng cho nàng.

“Nhưng ta muốn ra ngoài trong phòng rất buồn a” Ngâm Tuyết làm nũng.

“Vậy nàng ăn điểm tâm xong, ta sẽ cùng nàng ra ngoài dạo một chút được không” Ngự Long đành thỏa hiệp.

“Ân” Ngâm Tuyết ngoan ngoãn để Ngự Long dìu ra ngồi xuống bên bàn đã chuẩn bị cháo trứng bách thảo nàng thích nhất tỏa hương nghi ngút thơm lừng. Ngự Long cẩn thận múc một muỗng cháo đưa lên miệng thổi nhẹ, dùng môi thoáng thử độ nóng của cháo rồi mới đưa đến miệng Ngâm Tuyết. Đưa cái lưỡi nho nhỏ màu hồng đáng yêu như con mèo nhỏ liếm liếm nước cháo màu trắng sữa ngậy thơ nhưng đầy phong tình.

Khiến người ngồi bên không khỏi xuân tình nhộn nhào, chết tiệt thật thê tử hần có thai sao lại ngày càng quỵên rũ như thế?

“Tuyết Nhi ăn thêm một chén nữa được không?” vẫn vả kìm nét mới dứt hết chén cháo cho thê tử, Ngự Long buông bát hỏi nàng.

“Chàng cho ta là heo mẹ sao? suốt ngày ăn rồi nằm ta muốn ra ngoài”

“Thôi được, đi thôi” Ngự Long hết cách đành thở dài chấp thuận.

Ngâm Tuyết một thân áo lông bạch hồ dày cộm chậm rì rì được Ngự Long dìu đi dạo trong vườn mai. Hương mai vốn ba phần lạnh bảy phần thanh nhã chỉ thoang thoảng trong gió lạnh nhạt. Nhưng hàn khí cuối đông lại chất xúc tác khiến hương đậm hơn khiến người ta phải lưu luyến say mê. Lay nhẹ một lọn xuân phong cánh hoa trắng muốt như tuyết nhưng nồng nàn và quỵên rũ không bằng giá tan chảy như tuyết. Tuyết và mai được thi nhân ví von cạnh nhau nhưng nào ai biết tuyết là thiên thu lạnh lẽo, mai thì lạnh lùng mong manh chỉ có khí lạnh cuối đông mới khiến mai hoa nở rộ. Điều ấy cũng tựa như người con gái dù cao ngạo lạnh lùng nhưng chỉ cần tâm còn đập thì sẽ là mai nở rộ. Nhưng dù thánh khiết tinh tuyền đến đâu nếu không có tâm vĩnh viễn cũng chỉ là tuyết lạnh ngàn năm.

“Long a ta muốn nghỉ một chút”

“Được chúng ta đến gốc mai bên kia ngồi một chút” Ngự Long cẩn thận trải áo choàng của mình xuống dưới gốc mai, rồi đỡ Ngâm Tuyết ngồi xuống.

“Ngắm hoa mai thực muốn nếm thử bánh hoa mai của Phi Yến” Ngâm Tuyết đưa tay bắt lấy một cánh hoa đang thả mình theo gió.

“Hôm qua Phi Yến có làm một ít bánh hoa mai, để ta đi lấy. Nàng ngồi đây nghỉ ngơi ta sẽ quay lại ngay”

“À” Ngâm Tuyết mỉm cười gật đầu, Ngự Long mới yên lòng xoay người vận kinh công biến mất.

“Mai hoa thực đẹp, hoa mai là loài hoa quân tử trong rừng mai không nên thực hiện những hành vi lén lút” Ngâm Tuyết thản nhiên nói một mình không có người đáp lại, trong không gian vắng lặng chỉ nghe tiếng hoa rơi. Có lẽ ai đó sẽ cười nàng tâm thần.

“Vì sao người biết ta ở đây, cả Đại sư huynh còn không phát hiện” Bóng người lam nhạt như bóng ma dần hiện rõ.

“Tuyền Thanh đã lâu không gặp, người không biết là khi mang thai giác quan sẽ nhạy bén lên sao. Ta thấy một mùi khác lại không phải mùi thanh lạnh của hoa mai.” Ngâm Tuyết thản nhiên không quay người lại.

“Người không sợ ta giết người?” Hàn quang chợt lóe, kiếm khí phát qua lay động một lọn tóc đen rơi xuống đất.

“Sợ tất nhiên sợ. Nhưng ta tin vào số phận, ta chưa đến số chết đâu” Ngâm Tuyết cười khẩy.

“Người không hỏi vì sao ta muốn giết người?”

“Là vì Ngự Long sao?”

“Người biết?”

“Ta biết từ ngày người và Tây Môn Xuyên xuất hiện ở Nguyệt Thiên Nhai. Càng rõ ràng hơn khi thấy người không rơi một giọt nước mắt khi nhìn thấy Tây Môn Xuyên phơi thây sa trường”

“Võ dĩ nghĩ người ngốc, hóa ra là người giả ngu”

“Này đừng quá đáng” Ngâm Tuyết chịu đựng đủ rồi nha đã đóng vai tình địch rồi mà một câu chữ nàng ngốc hai câu chữ nàng ngu, thiên lý ở đâu?

“Có trách chỉ trách ông trời năm xưa nếu ta không cô phụ tâm ý của sư huynh thì...”

“Sai đừng cái gì cũng đổ tại ông trời, vì Ngự Long chưa bao giờ yêu người”

“Người...”

“Ngự Long chỉ xem ngươi là em gái là tự ngươi đa tình mà thôi”

Trên dung nhan thanh lệ của Tuyền Thanh rất mau phủ một tầng tang thương, đúng thực là nàng tự mình đa tình. Từ nhỏ nàng đã ngưỡng mộ sư huynh mà lớn lên. Không biết tự lúc nào con tim đã đánh mất theo nam nhân xuất sắc đó. Giấc mơ thanh xuân của nàng chỉ có hình bóng một người. Bị ai thay người đó nhưng ánh nguyệt lạnh lẽo chỉ có thể ngắm nhìn từ xa vĩnh viễn không thể chạm đến. Khi gặp gỡ Tây Môn Xuyên nàng như người chết đuối bắt được mảnh ván trôi, cố sức bám vào để giấc mộng thanh xuân mãi chỉ là mộng. Cho đến khi Ngâm Tuyết xuất hiện, nàng mới biết nam nhân kia không phải là thần như nàng nghĩ. Hắn cũng có thất tình lục dục, bị thương hỉ nộ nhưng chỉ bởi một người duy nhất. Nàng không cam tâm thứ gì nàng không có được thì phá hủy. Nhưng mà nàng đã phá hủy cái gì? Không phải hắn mà là nàng đã hủy hoại bản thân, khi nhận ra người nàng yêu thật sự đã chỉ còn lại cái xác không hồn nằm đó mang theo tâm nàng sang thế giới bên kia.

Tuyết mai vẫn miên man rơi mãi như hoa như tuyết vùi lấp nhân ảnh màu lam. Tuyết là tuyết rơi xuống nhân gian rồi tan chảy biến mất, mai vẫn là mai dùng rơi rụng tàn héo nhưng sang năm vẫn nở rộ tái sinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-la-dong-phuong-bat-bai>